

Tình Mới Là Sếp Tổng

Contents

Tình Mới Là Sếp Tổng	2
1. Chương 1: Hôn Nhân Mong Manh	2
2. Chương 2: Khởi Đầu Mới	9
3. Chương 3-1: Động Vật Ăn Thịt Bắt Đầu Rục Rịch	15
4. Chương 3-2: Động Vật Ăn Thịt Bắt Đầu Rục Rịch	19
5. Chương 4-1: Động Vật Ăn Thịt Giờ Móng Vuốt (18+)	22
6. Chương 4-2: Động Vật Ăn Thịt Giờ Móng Vuốt (18+)	25
7. Chương 5-1: Yêu Đường Lén Lút. Động Vật Ăn Thịt Không Được Phép Giờ Móng Vuốt Ở Công Ty	29
8. Chương 5-2: Yêu Đường Lén Lút. Động Vật Ăn Thịt Không Được Phép Giờ Móng Vuốt Ở Công Ty	33
9. Chương 6-1: Chồng Cũ Tìm Đến Cửa	37
10. Chương 6-2: Chồng Cũ Tìm Đến Cửa (18+)	40
11. Chương 6-3: Chồng Cũ Tìm Tới Cửa	42
12. Chương 7-1: Chồng Cũ Tìm Đến Công Ty	45
13. Chương 7-2: Chồng Cũ Tìm Đến Công Ty	49
14. Chương 8-1: Hóa Ra Xe Sếp Là Roll Royce	52
15. Chương 8-2: Hóa Ra Xe Sếp Là Roll Royce	56
16. Chương 9: Mình Chia Tay Được Không?	59
17. Chương 9-2: Mình Chia Tay Được Không?	63
18. Chương 10: Ghen Tuông Âm Ỉ	66
19. Chương 10-2: Ghen Tuông Âm Ỉ	70
20. Chương 11-1: Công Ty Sôi Sục Chuyện Du Lịch	73
21. Chương 11-2	77
22. Chương 11-3	80
23. Chương 12-1: Làm Lành (18+)	81
24. Chương 12-2: Làm Lành	84
25. Chương 13: Ra Mắt Bố Mẹ Vợ	87
26. Chương 13-2: Ra Mắt Bố Mẹ Vợ	91
27. Chương 14: Em Trai Về Nước	95
28. Chương 14-2: Em Trai	99
29. Chương 15-1: Chuyện Cũ	103
30. Chương 15-2: Chuyện Cũ Của Sếp Thắng	106
31. Chương 16-1: Chuyện Cô Nàng Angel	109
32. Chương 16-2: Chuyện Cô Nàng Angel	112
33. Chương 17-1: Bí Mật Kết Hôn	115
34. Chương 17-2: Bí Mật Kết Hôn	119
35. Chương 18-1: Ai Là Tiểu Tam?	123
36. Chương 18-2: Ai Là Tiểu Tam	125
37. Chương 19-1: Trốn Chạy	129
38. Chương 19-2: Trốn Chạy	130

39. Chương 19-3	132
40. Chương 19-4	134
41. Chương 20-1: Bệnh	135
42. Chương 20-2	137
43. Chương 21-1: Trả Cả Góc Lăn Lãi	138
44. Chương 21-2	139
45. Chương 22-1: Bệnh	141
46. Chương 22-2: Bệnh	143
47. Chương 23-1	144
48. Chương 23-2	146
49. Chương 24-1: Phức Tạp	147
50. Chương 24-2	149
51. Chương 25-1: Một Nhân Vật Mới Xuất Hiện	151
52. Chương 25-2: Hoan Hỉ Về Nước	153
53. Chương 26: Mật	155
54. Chương 26-2: Mật (2)	157
55. Chương 27-1: Bạn Bè Gặp Lại	158
56. Chương 27-2: Bạn Bè Gặp Lại (2)	160
57. Chương 28-1: Ừ Thì Chà Đạp	161
58. Chương 28-2: Ừ Thì Chà Đạp (2)	163
59. Chương 29-1: Giai Đoạn Bầu Bì	165
60. Chương 29-2: Giai Đoạn Bầu Bì	167
61. Chương 30-1: Hồi Phục	168
62. Chương 30-2: Hồi Phục	170
63. Chương 31: Cuộc Sống Hạnh Phúc, Viên Mãn	171
64. Chương 31-2: Hạnh Phúc Viên Mãn	173
65. Chương 32: Kết	174
66. Chương 33: Ngoại Truyện 1: Bí Mật Vô Tình Bị Lộ	175

Tình Mới Là Sếp Tổng

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn Tình Năm 3 đại học, Bảo Ngọc đã đem lòng yêu Hồng Phúc. Ba năm sau khi đi làm t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-moi-la-sep-tong>

1. Chương 1: Hôn Nhân Mong Manh

Nguyễn Bảo Ngọc làm cô dâu ở tuổi 25. Cô không cao nhưng xinh đẹp, lại sinh ra trong một gia đình khá giả, công việc thì nhàn nhã ổn định. Lấy được một anh chàng đẹp trai, dáng dấp như người mẫu, tính tình

ôn hòa, gia cảnh không cao sang nhưng cũng thuộc thành phần trung lưu, công việc cũng tốt. Bạn bè ai cũng bảo: “đúng là nước chảy chỗ trũng”.

Bảo Ngọc quen Phạm Hồng Phúc khi cô đang học đại học năm thứ 3 tại một lớp học anh văn. Hồng Phúc lúc đấy vừa mới đi làm, vẫn còn là một anh chàng non nớt lắm. Anh cao to, ai nhìn cũng nghĩ chắc là người mẫu đây mà. Anh chỉ cười, tự nhận mình là thợ xây. Đã đẹp trai, lại còn ga lăng, khó có cô gái nào không đổ gục. Bảo Ngọc bạn bè nhiều, chưa từng yêu ai lại nhanh chóng rơi vào lưới tình với anh chàng lớn hơn 2 tuổi.

Hồng Phúc là dân ngoại tỉnh, học ở thành phố xong thì quyết định ở lại đây lập nghiệp. Về quê cũng khó tìm công việc tốt. Mới tốt nghiệp, lương cũng không cao. Vừa tốn tiền thuê nhà, lại học thêm nâng cao nên cuộc sống cũng kham khổ. Tuy nhiên, dù có phải ăn mì gói cả tháng thì anh cũng không tiết kiệm khi đi chơi với người yêu. May mắn, Bảo Ngọc tuy sống khá thoải mái về tiền bạc nhưng cũng là người biết suy nghĩ, không bao giờ đòi hỏi cao sang. Hai người yêu nhau rất ngọt ngào và hạnh phúc.

Ở trường đại học, Bảo Ngọc có rất nhiều vệ tinh theo đuổi. Nhưng từ khi xuất hiện anh vệ sĩ Hồng Phúc thì tuyệt nhiên cô không còn nhận được bất kỳ lá thư tình nào. Sau này, có người bạn tiết lộ: “Bồ của bà bị con quá, tui tui thấy đánh không lại, nên chủ động rút lui an toàn”. Haizz, toàn là một lũ đàn ông chết nhất.

Nữ không nhiều đòi hỏi, nam thì tập trung cho sự nghiệp. Mỗi tình của họ cứ bình bình an an trôi quá như thế. Xứng đôi lại hợp tính tình, sau khi Bảo Ngọc tốt nghiệp đi làm được ba năm thì cả hai quyết định là đến lúc về một nhà.

Hai gia đình gặp mặt cũng xảy ra một chút vấn đề vùng miền. Cha của Hồng Phúc là dân Quảng Trị, giọng nói hơi khó nghe khiến đôi bên không hiểu ý nhau. Tuy nhiên Hồng Phúc giỏi đàn xép, cuối cùng mọi việc cũng suôn sẻ.

Sau khi cưới, cả hai vẫn ở lại thành phố làm việc nên Bảo Ngọc không phải chịu cảnh làm dâu ngày nào. Kể ra thì đúng là thoải mái.

Ngày lễ, tết nhất hai vợ chồng về quê. Bố mẹ chồng nói xem cô như con gái, cô làm gì cũng bảo: “Thôi đừng làm, để thằng Phúc nó chờ đi chơi loanh quanh đi. Về nhà có mấy ngày, cứ vui chơi cho thoải mái. Việc có chút xiu, cứ để mẹ làm”. Tuổi còn trẻ, cũng coi bố mẹ chồng như bố mẹ mình nên Bảo Ngọc cũng vô tư, không nghĩ ngợi gì nhiều. Ở nhà, có việc thì xắn tay xuống bếp. Nhưng chồng rủ họp mặt bạn bè thì cũng xúng xính quần áo đi theo.

Cả hai đều còn trẻ, quyết định chưa có con vội. Cố gắng sống tiết kiệm một chút, gom góp tiền mua nhà. Tiền lương của Bảo Ngọc để chi tiêu cuộc sống hàng ngày. Tiền lương của Hồng Phúc toàn bộ gửi ngân hàng để dành.

Rồi một ngày Hồng Phúc thông báo công ty có dự án ở Đà Nẵng, đề nghị anh ra đấy làm, lương cao hơn, phúc lợi lại tốt. Thôi thì tạm thời làm vợ chồng ngẫu, cô lại về ở với bố mẹ tiết kiệm được tiền thuê nhà. Anh cố gắng đi làm xa một thời gian.

Thời gian đầu, Hồng Phúc rất năng gọi điện thoại, cứ than nhớ vợ, nên tháng nào cũng tranh thủ về thăm vài ngày. Bảo Ngọc tiếc, thế thì tiền lương chênh lệch lại đổ hết vào tiền đi lại rồi. Cô khuyên anh ráng một tý, hai, ba tháng về một lần cũng được. Công trình này xong thì lần sau không đi xa nữa.

Mọi việc dần dần cũng đi vào quỹ đạo. Hồng Phúc ít liên lạc, vì bận rộn, công trình đang đến giai đoạn nước rút. Anh bận tối tăm mặt mũi, thời gian tắm rửa còn chẳng có. Bảo Ngọc rất xót chồng, nhưng ở xa, cũng không làm gì được.

Ba tháng trời, Hồng Phúc cũng không về lần nào. Thế nên Bảo Ngọc quyết định cho anh bất ngờ. Xin nghỉ phép, rồi âm thầm mua vé máy bay chuyến nửa đêm đi thăm chồng.

Mười giờ đêm, cô đến thẳng khu nhà trọ. Chưa kịp bấm chuông thì cửa mở. Hồng Phúc quần áo chỉnh tề nhìn cô trân trối. Đúng là cực kỳ ngạc nhiên. Anh không ôm hôn vợ như cô nghĩ mà lúng túng hỏi:

-Sao em đến mà không báo với anh để anh đi đón?!

Bảo Ngọc cười tươi:

-Thì muốn cho anh sự ngạc nhiên mà. Có vui không? Có nhớ em không?

-Vui chứ, đương nhiên.

-Giờ này anh còn định đi đâu thế?

-À, anh ra sân bay đón sếp. Em vào nhà đi, tắm rửa nghỉ ngơi đi. Anh đi tí rồi về.

-Suýt nữa thì gặp nhau ở sân bay nhỉ?

Cô cười nhưng không để ý chồng mình vừa thở ra một hơi. Bảo Ngọc tự kéo vali vào phòng, cũng không nghỉ ngơi gì. Hồng Phúc vội vã kéo cửa rồi đi luôn.

Tắm rửa xong thì leo lên giường nằm đợi, không ngờ cô lại ngủ quên mất. Sáng mở mắt, bên cạnh vẫn lạng không. Cầm điện thoại định xem mấy giờ rồi thì thấy tin nhắn lúc 5h sáng: “Chuyến bay của sếp anh bị delay, anh lo chỗ ở cho ông ấy xong thì cũng trễ rồi, nên đi làm luôn. Em tự đi chơi nhé, tối về gặp.”

Bảo Ngọc cảm thấy hơi shock, không ngờ mình đi thăm chồng thì chồng lại thế này. Ông sếp gì mà quan trọng đến thế??? Cô buồn buồn. Ba tháng không gặp, sao cứ cảm giác tình cảm của chồng là lạ. Cô thở một hơi lấy lại tâm trạng rồi nhắn tin: “Dạ, anh bận thì cứ làm việc gì. Có gì chiều tranh thủ về sớm nhé”.

Tính cách Bảo Ngọc xưa nay cũng độc lập, cô đánh răng rửa mặt xong thì quyết định thuê xe đi thăm phố cổ Hội An. Cũng không thể phí phạm một ngày phép mà ngơ ngẩn ở nhà.

Đến Hội An không thể không thử món cao lầu. Nhìn tô mỳ, cô cười cười nghĩ: “Trông cũng không khác gì mỳ quảng nhỉ?”.

Buổi sáng, trời xanh trong mà nắng cũng không gay gắt. Phố cổ khá đông người tham quan đi bộ. Nhiều khách phương Tây đội nón lá, mặc áo in hình sao năm cánh có chữ Welcome Việt Nam, tay giơ máy ảnh chụp lia lịa. Bảo Ngọc vốn là dân Sài Gòn, nhìn thấy vậy lại nghĩ: “Ồ SG thì bị giựt ngay rồi”. Cô không thấy Hội An có gì đặc biệt. Có lẽ cô còn quá trẻ để phải đi tìm hồi ức xưa qua những ngôi nhà cũ kĩ đấy. Tuy vậy, Bảo Ngọc vẫn kiên nhẫn dạo quanh. Lâu lâu cũng giơ máy ảnh chụp vài khung hình lạ lẫm.

Vừa qua một góc quanh, cô bấm máy không chủ đích chụp. Cô ngẩn người vài giây khi nhìn thấy một đôi nam nữ quàng vai nhau đi tới. Cả hai rất cao ráo, xứng đôi. Nam thanh, nữ tú. Cô gái ăn mặc thời trang, mát mẻ nhưng đội mũ rộng vành với cặp kính đen che nửa khuôn mặt. Nhưng vẫn đủ để nhận ra, một cô gái rất trẻ, rất xinh đẹp. Người đàn ông thì quen quá, quen đến mức cô nhìn mà nhức mắt. Người giống người đến mức độ này thì chắc chỉ có anh em sinh đôi. Anh ta trông y hệt chồng cô.

Bảo Ngọc lùi vào góc, lôi điện thoại. Tay run bần bật không biết phải mở máy gọi như thế nào. Cuối cùng cô cũng bấm được vào cái tên “ông xã”. Nhìn vào bóng lưng đang từ từ đi xa, một tay vòng qua eo cô gái, tay còn lại rút điện thoại.

Hồng Phúc rút điện thoại, mày nhíu chặt. Tay vẫn không buông cô người yêu bé nhỏ xinh đẹp bên cạnh. Anh ta nhắc máy, giọng gắt gỏng: “Anh đang bận lắm, đừng gọi anh trong giờ làm việc chứ”. Cúp máy mà không nghe xem đối phương định nói gì.

Bảo Ngọc rất cố gắng kiềm chế nhưng khi nghe thấy tiếng cúp máy thì tâm lạnh, nước mắt cứ thế trào ra. Cô xoay lưng bước đi mà không có ý định chạy đến chỗ đôi nam nữ kia đối chất. Cô luôn luôn hành xử như thế. Mất gì thì mất, nhưng tự trọng thì vẫn phải giữ. Gặp thì sao, để nghe điều gì? Lời giải thích hay câu nói phủ phàng?

Bảo Ngọc vẫy vẫy một chiếc taxi, về lại khu nhà trọ của chồng. Vừa bước vào trong, cô đóng cửa lại, rồi ngồi sụp xuống. Khóc đến khi giọng trở lên khàn đặc. Trong đầu, những sự kiện gần đây liên tục lướt qua. Hóa ra, cô đã quá tin vào lòng chung thủy hay tình yêu son sắt của chồng. Anh có bận rộn đến mức thời gian điện thoại hỏi thăm vợ cũng không có? Cô nhắn tin buổi sáng, có khi đến tối mới nhận được hồi âm. Tình cảm riu rít ngày xưa đã trôi qua bao lâu rồi. Có trách thì cô nên trách bản thân không đủ nhạy cảm.

Nhưng Bảo Ngọc sinh ra là một cô gái cứng rắn. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên cô ủy mị như thế này. Cô khóc xong thì vào toilet rửa mặt sạch sẽ. Nhìn vào gương, một người phụ nữ hai mắt sưng to, mũi đỏ

ững.

Nhớ đến lần nào đó, khi hai vợ chồng ôm nhau coi một bộ phim tình cảm. Có một nhân vật phát hiện ông chồng ngoại tình, kéo cả gia đình đi đánh ghen. Cô cười bảo:

-“Sao phải làm thế? Là em thì em chẳng làm gì hết. Đánh ghen là tự mình hạ nhục mình. Cứ thế mà bỏ lão chồng khốn nạn ấy thôi”.

Anh nhéo hai má cô:

-“Cũng phải cho giải thích đã chứ? Nhỡ hiểu nhầm thì sao? Chưa gì đã xử tội chết rồi”.

- “Em sẽ tự mình tìm hiểu kỹ, chứ không tin vào lời giải thích nào hết. Nhưng sẽ âm thầm mà làm, không anh lại xóa hết dấu vết”

Nói thì nói vậy, nhưng Bảo Ngọc luôn tin tưởng chồng, chính là tự tin vào chính mình. Cô chưa từng phải âm thầm điều tra chồng bao giờ.

Đời không ai biết được chữ ngờ. Cô nghĩ mình phải bình tĩnh, tìm hiểu kỹ càng, không thể “đả thảo kinh xà”.

Cô gọi điện thoại cho đại lý vé máy bay, muốn đổi vé sáng mai bay về Sài Gòn sớm.

Bảo Ngọc lấy đá chườm hai mắt. Cô không muốn tối về chồng hỏi lý do hai mắt sưng như 2 con ốc bươu.

6h 30 tối, Hồng Phúc về đến nhà. Anh hỏi:

-Hồi trưa gọi anh làm gì thế? Anh đang bận lắm, sắp từ Hà Nội vào kiểm tra đội của bọn anh.

-Không có gì. Em chỉ định hỏi chỗ nào bán chả bò ngon thôi. Mọi người trong công ty nhờ em mua hộ.

-Anh không biết đâu. Em ăn gì chưa? Để anh chở em đi ăn nhé.

Bảo Ngọc cố gắng hành xử bình thường. Hai vợ chồng tìm chỗ gần gần ăn tối.

-Sáng mai em bay sớm.

Hồng Phúc giật mình, anh ngược mắt nhìn cô:

-Sao thế? Mới đến 1 ngày?

-Em đến định thăm anh mấy ngày. Anh lại bận quá. Bất ngờ đồng nghiệp làm thay em lại đau ruột thừa. Công việc không có ai làm. Sếp gọi điện yêu cầu em về sớm, sẽ bù cho em nghỉ đợt khác.

-Tiếc thế. Thế mà anh định mai xin nghỉ 1 ngày đưa em đi chơi.

-Thôi thì để dịp khác vậy. Em rất tiếc.

Tối hôm đó, dù vợ chồng ôm nhau ngủ nhưng mỗi người một tâm trạng. Bảo Ngọc buồn bã, còn Hồng Phúc thì hơi ân hận. Chỉ trách vợ đến thăm không đúng lúc. Đến lúc nào không đến lại cùng lúc với cô người yêu nhỏ.

Cô bé này tên là Ngọc Hà, mới 22 tuổi, sống ở Hà Nội. Tối nghiệp cao đẳng xong thì không đi làm mà lập một trang web bán hàng trên mạng. Nhờ vào xinh xắn, thân hình bốc lửa nên cũng hút rất nhiều khách hàng. Trong một lần tìm mua đồ ngủ gợi cảm tặng vợ thì Hồng Phúc add facebook của Ngọc Hà. Trai xinh gái đẹp, tự nhiên lại bập vào nhau lúc nào không hay. Đồ tặng vợ cũng quên không còn nghĩ đến nữa. Đàn ông vốn là có mối nói cũ. Lúc có bồ thì tuyệt nhiên không còn nhớ tới vợ. Tình cảm nhiều năm cũng không mạnh bằng cơn say nắng trước mắt.

Sau khi quen cô bé này thì tuần nào cũng bay ra Hà Nội thăm người yêu. Công ty bao ăn bao ở, lương không phải đưa vợ đồng nào. Tiền lương một tháng, vừa đủ chi phí cho 4 lần di chuyển. Ngọc Hà hoàn toàn tin tưởng, anh ta là công tử nhà giàu. Tiền tiền không cần suy nghĩ. Có “cao, phú, soái” theo đuổi, cô gái nào không thích. Con gái thời này sống rất phóng khoáng, đã yêu là trao nhau tất cả. Thành ra, khi vừa có tình vừa có dục thì Hồng Phúc không còn biết cái gì là gia đình nữa. Cũng không nhớ đến mục đích

anh ta đi làm xa là để kiếm tiền mua nhà. Mấy tháng yêu đương nồng nhiệt, tiền tiết kiệm trong tài khoản ngân hàng gần như hết sạch.

Đợt này, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, vợ cùng người tình cùng lúc đến Đà Nẵng thăm anh ta. Một người cũng không thể phân thân làm hai. Cô người yêu thì không biết anh ta đã có vợ. Nghĩ thế nào cũng biết, Hồng Phúc nhất định phải đi với tình nhân. Yêu và sống với Bảo Ngọc bảy năm, anh ta biết rõ vợ mình rất dễ nói chuyện, không giận dỗi vô cớ, hoàn toàn tin tưởng chồng. Thành ra anh ta không thấy có gì khó xử. Vợ chỉ cần giải thích vài tiếng là ổn hết.

Hồng Phúc cảm giác thấy có gì đó không bình thường. Anh ta cho rằng chắc mình “có tật giật mình” mà thôi. Anh ta muốn gần gũi vợ một chút thì được thông báo: “Sáng nay em vừa có kinh nguyệt”. Thật ra anh ta cũng không có nhu cầu gì, chỉ là đòi hỏi để tránh bị nghi ngờ mà thôi. Ôm vợ từ đằng sau, ngửi mùi hương nhẹ nhàng sau gáy, Hồng Phúc chìm vào giấc ngủ. Trong đầu vẫn suy nghĩ: “Tuy ngực vợ không to bằng Ngọc Hà, nhưng mùi thơm vẫn là dễ chịu hơn”.

Sáng hôm sau, khi trời còn chưa sáng tỏ, Bảo Ngọc đã lặng lẽ kéo vali ra sân bay. Để lại lời nhắn trên bàn ăn: “Anh ngủ say quá, em không đánh thức. Tạm biệt anh. Gặp lại sau nhé.”

Hồng Phúc thức dậy thì thấy bên cạnh trống vắng. Đọc được tờ giấy nhắn, trong lòng không khỏi có cảm giác mất mát.

Anh ta gọi điện thoại xin nghỉ luôn hai ngày. Quyết định giữ cô người yêu lại đi chơi. Dù gì hôm qua cô bé cũng rất muốn đi tham quan Cù Lao Chàm. Lại gọi điện báo tin cho Ngọc Hà:

-Cực cưng, anh sắp xếp được rồi, nghỉ 2 ngày thứ 5, thứ 6 luôn. Ở đây với anh đến thứ 2 hãy về cưng nhé.

-Thế mà hôm qua mới bảo, công việc bận rộn không đi với em được hôm nay. Tạm tha cho anh. Muaaaxxx. Dẫn em đi mua đồ bơi đi, em chẳng mang theo bộ nào.

-Đi biển mà lại không chuẩn bị đồ bơi à? Em định ra đây với anh, rồi nằm ỳ trên giường đúng không?

-Anh thật là chẳng đứng đắn gì hết. Em ngại xách đồ nhiều nặng lắm, ra đây rồi mua. Tặng em mấy bộ thật sexy vào đây.

-Được rồi, ở đây thì thiếu gì. Cực cưng cứ để anh lo.

Trong khi ở Đà Nẵng có hai kẻ phơ phơi chơi đùa, vui vẻ biết mấy thì Bảo Ngọc về đến Sài Gòn.

Cô vội gọi điện cho cô bạn thân làm ở ngân hàng:

-Hiền, giúp tao một chút. Công ty tao đang làm thẻ tín dụng cho nhân viên, lương tao không đủ điều kiện làm, tao làm cho ông Phúc rồi sai kê luôn. Mà sao kê tài khoản của ông Phúc 3 tháng gần nhất giúp tao cái.

-Ok. Khi nào lấy?

-Tao ghé lấy liền nha. Cần CMND của ông không? Ông đang ở Đà Nẵng rồi.

-Ừ ghé đi. Tao bảo kê, khỏi cần mang theo. Ai chẳng biết mày là vợ ông.

-Cảm ơn nha!

-Dẹp mày đi, khách sáo quá.

Điện thoại Hồng Phúc ngày xưa là số của cô, do cô đứng tên, sau này mới chuyển sang cho anh ta sử dụng. Dù sao cũng là vợ chồng, nên cũng chẳng để ý đến chuyển đổi tên. Xưa nay không động chạm gì tới, Hồng Phúc cũng quên mất đây vốn là số điện thoại đăng ký dưới tên vợ. Bảo Ngọc không ngờ lại có ngày nhờ đó mà cô dễ dàng lấy lịch sử các cuộc gọi của anh ta.

Đến chiều thì mọi việc đã rõ như ban ngày. Tài khoản ngân hàng của Hồng Phúc đã vơi hết hơn phân nửa. Cả hai năm trời cô sống tằn tiện, cố gắng gói gọn chi phí sinh sống của cả 2 vợ chồng trong tiền lương của cô. Lịch sử rút tiền trong 3 tháng qua khiến cô chóng hết cả mặt. Cô cảm thấy mình như một con ốc. Đáng lý nên yêu cầu rút ra gửi tiết kiệm mới phải. Anh ta làm gì mà liên tục rút tiền như vậy. Khoản mới nhất là 5 triệu đồng lúc 8h sáng hôm nay.

Cầm sắp giấy dày cộp do mobifone cung cấp càng làm cô shock nặng. Từ thứ 2 đến thứ 6, một số điện thoại liên tục hiện ra trong danh sách. Nhưng đến thứ 7, chủ nhật thì ngưng. Thứ 6 rút tiền, thứ 7, chủ Nhật không gọi điện thoại. Điều đó chứng tỏ họ gặp nhau vào 2 ngày này. Cô biết tính Hồng Phúc, khi yêu không bao giờ tiếc tiền. Tìm mỗi cá mắt cô mới đánh dấu được mấy lần chồng gọi cho mình. Chỉ trong mấy tháng: vật đổi sao dời. Hóa ra cô đã mất chồng rồi.

Cô nuốt hết lệ vào trong, mặt dày mày dạn gọi điện cho một người bạn làm chung ở Đà Nẵng với Hồng Phúc.

-Anh Lăng ơi, dạo này công việc bận lắm hả anh? Em thấy anh Phúc nhà em phờ phạc quá. Không biết anh ấy ở đây ăn uống thế nào?

-Cũng bình thường thôi em. Công việc tàn tàn, tầm này thì chưa bận đâu, phải vài tháng nữa, đến giai đoạn hoàn thiện thì bận tới mất tới mũi ấy chứ. Hai vợ chồng son yêu nhau nhỉ? Tuần nào cũng thấy nó về với vợ, mà em còn lo lắng như thế, ganh tị chết mất.

-Thì chúng em mới lấy nhau mà, phải yêu chứ sao. Cảm ơn anh nhé. Anh Phúc ở đây có lém bém gì đâu, anh nhớ báo cho em đấy.

-Em mà cũng ghen đấy à? Nó bảo em chẳng ghen bao giờ. Mà hai đứa dính chặt như thế, nó lấy đâu ra thời gian mà lém với chả bém.

Cúp điện thoại rồi, Bảo Ngọc vẫn cảm thấy mình đang ở trên mây. Cuộc sống này là không thực. Tình cảm nói dối là dối, nói thay là thay như một trò đùa. Hai người đã có 7 năm bên nhau. Từ lúc còn ngây ngô cho đến khi thật sự trưởng thành. Những tưởng tình yêu ấy là vĩnh cửu, những tưởng họ sẽ nắm tay nhau đến khi răng long đầu bạc. Hóa ra, nó mỏng manh đến nỗi không vượt qua nổi một năm xa cách.

“Tuần nào cũng về với vợ” ư? Thật nực cười.

Bảo Ngọc lên tòa án hỏi thăm về thủ tục ly hôn. Chưa con cái, không tài sản chung, nếu cả hai thuận tình thì mọi việc sẽ nhanh chóng thôi.

Cô nghĩ, anh ta đã yêu đương sâu đậm như thế chắc cũng sẽ đồng ý ly hôn thôi. Cô chuẩn bị mọi giấy tờ cần thiết, viết sẵn đơn.

Gọi điện hỏi thăm lễ 30/4 sắp tới có về thăm bố mẹ hay không? Cô bay về Quảng Trị rồi gặp nhau ở đây luôn. Hồng Phúc đồng ý. Lễ này nghỉ nhiều ngày, không thể tìm cơ không về được.

Bảo Ngọc không về nhà chồng mà ở khách sạn gần đó. Ngồi trong phòng, cô ôm đầu gối nghĩ ngợi. Nên giải quyết riêng hai người hay gặp luôn bố mẹ chồng. Dù gì, họ cũng đối xử với cô rất tốt, xem cô như con gái. Có họ bên cạnh, xem thử anh định xử lý việc này thế nào. Cô không lụy tình, không nghĩ sẽ van xin nín kẻo chồng nhưng trong lòng vẫn hi vọng có người thân đứng về phía mình, biết đâu hôn nhân của họ còn có thể giữ được.

Hồng Phúc đi xe khách, vừa đến nơi thì gọi điện cho cô. Cả hai người cùng về nhà. Anh ta không hề để ý là cô không xách theo hành lý. Chào bố mẹ chồng xong thì Bảo Ngọc vội vàng xuống bếp phụ làm cơm chiều với chị giúp việc. Cả nhà, ba người ở phòng khách trò chuyện tíu tít. Không thấy ai hỏi thăm gì đến cô. Ăn uống, dọn dẹp xong thì cũng đã 8 h tối. Bảo Ngọc lau tay rồi bưng trái cây lên phòng khách. Bố mẹ chồng cùng Hồng phúc đang chăm chú xem tivi. Cô lên tiếng:

-Thưa bố mẹ, con có việc cần thưa ạ.

-Việc gì mà trông con nghiêm trọng vậy?

Hồng Phúc xoay sang nhìn cô chăm chăm, linh cảm không hay, tim anh ta đập dồn dập.

-Bố mẹ làm chủ giúp con.

Bảo Ngọc đưa tập giấy dày, danh sách cuộc gọi và lịch sử rút tiền của chồng.

-Con tìm thấy thứ này. Con không hiểu nổi, sao chồng con lại đối xử với con như thế này. Đây là bằng chứng anh ấy ngoại tình ạ.

Hồng Phúc đứng người, giật giấy tờ trên tay cô, thẳng tay tát vào mặt vợ, rồi quát:

-Cô ăn nói linh tinh cái gì vậy? Có gì không hài lòng về tôi, nói thẳng với tôi đây này. Lôi bố mẹ vào làm gì? Bằng chứng cái gì? Ai cho phép cô điều tra, theo dõi tôi hả?

Bảo Ngọc ngậy người ôm má. Cô không lường trước được điều này. Má cô nóng rực, môi chảy máu. Bố chồng lên tiếng:

-Vô giáo dục, vợ chồng chúng mày đánh nhau thì vào phòng, đóng cửa lại, đừng có đứng ở phòng khách mà làm xấu mặt tao.

Mẹ chồng nhẹ nhàng nói:

-Mẹ nói con này Ngọc, con có nghi ngờ chồng thì trước tiên nhìn lại mình đi đã. Tiền của thằng Phúc, nó làm ra, nó tiêu gì thì tiêu, mẹ không nói thì thôi, con thì có tư cách gì mà lên tiếng. Điện thoại của nó, nó gọi cho ai thì gọi. Con làm thế này là vi phạm quyền riêng tư đấy. Nó kiện con còn được.

Bà ngồi xuống rồi tiếp tục nhỏ nhẹ:

-Bố mẹ xưa nay đã rất không vừa lòng con. Có ai làm dâu sung sướng như con không? Không phải phục vụ bố mẹ chồng ngày nào. Về đến cái nhà này, chẳng phụ giúp gì, còn chửi chửi ăn diện. Ngày xưa thằng Phúc nó bảo cưới con về thì bố mẹ vợ sẽ cho tiền hai đứa mua nhà thành phố cơ đấy. Nhà chẳng thấy đâu, nó lại phải đi làm ăn xa. Theo lý con phải đi theo mà chăm sóc nó. Nó bỏ bịch cũng là lẽ đương nhiên. Con làm vợ, phải biết đúng sai. Hơi tí là mách bố mẹ như thế là không được. Giờ xin lỗi chồng con đi, để nó bỏ qua cho con. Rồi về nói lại với bố mẹ, đã hứa thì phải giữ lời, đừng để con trai mẹ phải lặn lội kiếm từng đồng như thế chứ.

Bảo Ngọc cứng người, miệng không phát nổi một lời. Bố chồng đập bàn:

-Mày câm à? Mẹ chồng nói, không biết đường lên tiếng xin lỗi. Trơ cái mặt ra làm gì. Mất dạy.

-Con không mách. Con cũng không xin lỗi. Bố mẹ con cũng chưa bao giờ hứa cho tiền mua nhà. Con không hiểu bố mẹ nghe được điều đó lúc nào? Con muốn ly dị. Dù sao con cũng được bố mẹ cưới hỏi về, nên con nghĩ mình cần báo cho bố mẹ biết.

Cô mở túi xách lấy tờ đơn đã được viết xong. Vốn không nghĩ phải lấy ra, nhưng tình hình này cô không nhịn nhục được.

Hồng Phúc đỏ mặt tía tai. Mẹ chồng vẫn ôn hòa:

-Con nghĩ mình quý hóa quá nhỉ? Cầm tờ giấy đấy định dọa dẫm ai? Thằng Phúc nó đẹp trai phong độ, lại có tài, lấy con đã là thiệt thòi của nó.

Anh ta nhìn nhìn khuôn mặt sưng đỏ của vợ, cảm giác ân hận dâng trào. Anh ta không hiểu mình bị cái gì mà lại ra tay đánh cô như thế. Bảy năm, tình và nghĩa. Bỏ bịch nhất thời vậy thôi chứ anh ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ly dị. Đàn ông nực cười như vậy đấy!

Mẹ chồng liếc sang con trai mình:

-Ký đi. Nó không biết giữ sĩ diện cho mày. Nhà nó cũng chẳng giúp gì được mày. Muốn ly dị thì ly dị, không phải nghĩ.

Bảo Ngọc sai lầm khi nghĩ là bố mẹ chồng sẽ đứng về phía mình. Hóa ra từ lâu nay, họ băng mặt nhưng chẳng băng lòng.

-Người thì có một mẩu. Hai năm cũng chẳng thấy cái bụng có động tĩnh gì. Bố mẹ vốn dễ tính, chín bỏ làm mười. Cũng miễn cưỡng chấp nhận con. Nhưng giờ con đã chủ động muốn ly dị thì thằng Phúc nó cũng không giữ.

Dưới ánh mắt sắc lẹm của mẹ, Hồng Phúc nghĩ cứ ký đi cái đã. Bảo Ngọc vốn là người dễ nói chuyện, việc hai vợ chồng sẽ đóng cửa bảo nhau sau. Anh ta chần chờ một chút rồi ký tên.

Cô cầm tờ đơn, tay run run. Nước mắt không trào ra nổi. Cô cuối chào bố mẹ chồng rồi loạng choạng đi ra cửa. Bước ra đến sân tối om, cô dựa vào gốc cây mới đứng vững. Chợt nghe trong nhà tiếng bố chồng quát:

-Tưởng quý hóa quá, lại dám vênh mặt với ông bà già này. Tao đồng ý cho chúng mày cưới nhau vì tưởng bố mẹ nó ở thành phố giàu có, sẽ cho tiền mày mua nhà, kiếm cho mày công việc ngon lành. Hóa ra mày phải đi làm ở xa để tiết kiệm từng đồng. Cái thứ con gái chăm chăm nhìn vào tiền chồng thế thì bỏ ngay. Cầm mày chạy theo nó nghe chưa?

Bảo Ngọc đứng thẳng lưng, môi nở nụ cười. Cô nghĩ, cảm ơn ông bà đã lộ mặt thật. Để cô có dũng khí ra đi không hối tiếc.

Về đến nhà, Bảo Ngọc kể rõ sự tình với ba mẹ mình. Mẹ ôm cô, rồi khóc:

-Sao con dại thế hả con? Nói trước với ba mẹ, để ba mẹ tìm cách khuyên nhủ nó có phải hơn không.

Tay xoa xoa má con, bà ghen ngào:

-Thôi thì biết sớm còn hơn biết muộn. Lỡ làng cả đời. Con còn trẻ, vấp ngã thì đứng dậy làm lại. Không sao cả.

Ba cô nắm chặt tay thành nắm đấm:

-Thằng chó má.

Bảo Ngọc ngủ một ngày một đêm. Cô tạm thời không muốn suy nghĩ gì nữa cả. Sau khi tỉnh dậy, năng lượng tràn đầy. Mở điện thoại, cô thấy cả trăm cuộc gọi nhỡ của chồng. Cô thấy một tin nhắn: “Nhấc điện thoại đi, chúng ta cần nói chuyện”. Cô nhắn lại: “Gặp nhau ở tòa”. Vừa bấm send thì điện thoại reng, hai từ “ông xã” đập vào mắt nhức nhối.

-Alo

-Em đừng có quá đáng. Chúng ta gặp mặt nói chuyện nghiêm túc đi.

-Em đã về thành phố rồi. Em không còn gì muốn nói với anh cả.

-Em tưởng hôn nhân là trò đùa đấy à? Y như trẻ con vậy?

-Câu này em nghĩ anh nên tự nói với mình. Em đã nhìn thấy tình nhân của anh trong lần đi thăm anh, cô ta rất đẹp, rất hấp dẫn.

-Em...

-Em cúp máy đây. Đồ đạc của anh em sẽ đóng gói rồi gửi ra đây cho anh.

Bảo Ngọc tắt nguồn điện thoại.

2. Chương 2: Khởi Đầu Mới

Thủ tục ly dị phức tạp hơn Bảo Ngọc tưởng tượng nhiều. Nộp giấy tờ xong thì chờ tòa triệu tập. Gặp thêm hai lần nữa để hòa giải. Cũng may tòa luôn ưu ái cho phụ nữ nên khi thấy cô cương quyết thì ra quyết định ly hôn luôn. Cầm tờ giấy trên tay bước ra khỏi tòa, cô như người mộng du. Hồng Phúc gọi cô nhiều lần, cô cũng không trả lời.

Một cuộc hôn nhân bắt nguồn từ tình yêu đã kết thúc như vậy. Yêu nhau năm năm, kết hôn hai năm. Giờ trở thành hai người xa lạ.

Cô rút sim ra khỏi điện thoại, vứt vào thùng rác. Cô cần thay số điện thoại rồi.

Bảo Ngọc có hiện tượng trầm cảm nhẹ. Cô xin nghỉ việc, đi nộp hồ sơ chỗ mới. Và hành động như mọi phụ nữ thất tình khác, cô đi cắt tóc. Mái tóc dài suông mượt mà, vì một phút xúc động nhất thời mà biến mất. Xuất hiện trước gương là một cô gái giả trai thất bại, trông rất thiếu thẩm mỹ. Nhìn thấy mình, cô bỗng bật cười: “Mình đã làm gì thế này?”. Nhưng quả thật, mất đi mái tóc Bảo Ngọc cảm giác nhẹ nhõm rất nhiều. Cô vui vẻ bỏ thêm cho anh thợ cắt tóc.

Về đến nhà, cô ôm chăm lấy mẹ mình: “Con trở lại rồi đây”. Mẹ nhìn đầu óc bán nam bán nữ của cô không nói nên lời. Trở về phòng, cô đóng gói đồ đạc của chồng cũ vào thùng, không quên bỏ vào đấy tấm hình vô tình chụp được ở Hội An. Đằng sau tấm hình được cô ghi rất nắn nót bằng nét chữ xinh đẹp: “Tặng hai người. Sống hạnh phúc nhé!”. Rồi gửi trả hết về nơi thuộc về nó.

Cuộc sống của cô từ nay sẽ bước sang trang mới.

Bảo Ngọc nhanh chóng xin được một công việc mới. Nhân viên hành chính, nhân sự của Công ty bất động sản Thần Tài.

Ngày đầu tiên đi làm, cô được đem đi các phòng ban giới thiệu, cô mới phát hiện, công ty to như thế, mỗi phòng ban mấy chục người, nhân viên tiếp tân thôi cũng hết 3 người, nhưng hành chính chỉ có một người là cô. Người cũ sẽ nghỉ ngơi, cô may mắn được sếp chọn trong một đồng hồ sơ dự tuyển mà không qua vòng phỏng vấn. Không biết là hên hay xui.

Vì bộ phận của cô chỉ có một người nên sếp trực tiếp của cô là cái người to nhất công ty, sếp tổng. Nghe giới thiệu xong thì Bảo Ngọc thực sự hết hồn. Cô được dẫn vào phòng vị sếp nghe chức danh thôi đã khiến cô bủn rủn rồi.

-Chào sếp, em là nhân viên mới, em tên Bảo Ngọc, năm nay 27 tuổi.

Cái lý do mà cô vội vàng giới thiệu tuổi tác là do đi đến phòng nào cô cũng bị hỏi để tiện xưng hô. Quốc Thắng nghe chào thì ngược lên nhìn, cô gái trước mặt hoàn toàn khác biệt so với cô gái trong hồ sơ mà anh chọn. Mái tóc ngắn cũn chải tử tung, khuôn mặt trái xoan đầy đặn, mũi nhỏ mà thanh tú, đôi môi mọng với cánh môi dưới hơi dày hơn, khóe miệng cong lên. Thân hình nhỏ nhắn, chắc chưa đầy 1m6. Anh cười:

-Chuyện gì xảy ra với mái tóc của em?

-Dạ??

Bảo Ngọc hơi ngơ ra, tay không tự chủ đưa lên vuốt vuốt mái tóc. Cô ngượng nghịu:

-Cắt bị hỏng chút ạ.

Anh thích những cô gái có lúm đồng tiền, cô bé này thì không có. Nhưng khuôn miệng xinh đẹp thật khiến người ta mất tập trung. Hàm răng lộ ra đều tăm tắp, lại sáng bóng. Anh nhẹ nhàng:

-Chào mừng em đến với công ty. Làm việc vui vẻ nhé.

-Dạ, cảm ơn anh. Chào anh ạ.

Cô theo người hướng dẫn lui ra ngoài.

-Ừ trời, sếp tổng trẻ thế.

-Sếp 33 tuổi rồi, vẫn còn độc thân. Em nhìn thế chứ kinh khủng lắm đấy. Nếu không sao giờ này vẫn chưa kiếm được vợ chứ.

Chị hướng dẫn cô tên Như Quỳnh, 28 tuổi, độc thân không vui tính. Không hiểu sao có vẻ cay cú anh sếp lắm. Như Quỳnh cao ráo, chân dài, đáng người rất đẹp. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ nhưng không che được những vết chân chim đến sớm. Cô ấy là một trong ba bạn tiếp tân của công ty. Trong phòng, Quốc Thắng mỉm cười: “Ngày đầu tiên đi làm để mặt mộc thì thôi, lại còn cắt tóc hỏng”. Thật ra thì Bảo Ngọc có đánh một chút son. Cô vốn không biết trang điểm. Bảo Ngọc cũng không thật sự nghĩ mái tóc mình có vấn đề, cô thích nó vì nó là khởi đầu mới cho cuộc sống của cô.

Cô khá ngạc nhiên với vị sếp mới này. Anh ta quá lóa mắt để mà ngồi ở vị trí đấy. Cô vẫn nghĩ chồng cũ của mình đẹp trai, phong độ nhưng nếu đứng trước cái vị đấy vẫn phải thua một bậc. Anh ta mặc một cái áo sơ mi vàng nhạt, không che được bả vai cuộn cuộn cơ bắp. Khuôn mặt nam tính, sống mũi cao thẳng tắp, lông mày rậm mà gọn gàng, miệng nhếch lên khi cười trông rất sexy. Bề ngoài như thế, địa vị như thế, hèn chi ế là phải. Ai mà xứng nổi. Haizz

Bàn làm việc của Bảo Ngọc là nằm ở vị trí cô độc, y như chức vụ của cô. Là một góc nhỏ trong cái phòng tiếp khách lớn, trước cửa phòng sếp Thắng. Cô có một nhiệm vụ cộng thêm: “Cẩn các vị khách không hèn

trước định vào phòng sếp”. Cô cảm thán, thế 3 vị tiếp tân kia để làm gì???? Nhưng không dám nói ra, chỉ im lặng nghe theo.

Chăm chú nhận bàn giao công việc cho đến trưa thì cô thấy sếp đi ra. Nhìn thấy anh, cô nghĩ mình muốn chửi thề. Thế quái nào trên thế giới lại tồn tại một người như vậy chứ? Có để người khác sống hay không? Anh quá cao, ước chừng phải trên 1m85. Người như thế đi bán sắc cũng đủ giàu rồi, đi làm làm gì cho người ta thêm nhỏ dãi vậy không biết. Đến lúc này Bảo Ngọc bỗng đau đớn nhận ra, vì sao ngày xưa bao nhiêu người không yêu lại yêu cái anh chồng cũ khổn nạn đấy. Hóa ra là vì cô ham sắc. Tuy nhiên cô nghĩ vậy thôi chứ, người như sếp, không phải để yêu. Chỉ nên là bức tranh đẹp để ngắm thôi. Làm đối tượng YY cũng tốt.

Như thường lệ, Quốc Thắng nhận ra ngay ánh mắt si mê của cô nhân viên mới. Khi anh nhìn thì vội quay đi chỗ khác, thật sự rất đáng yêu. Anh khẽ mỉm cười. Anh không nhận ra rằng, ngày hôm nay mình cười nhiều như thế nào. Có khi bằng cả tháng cộng lại cũng nên.

Công ty Thần Tài có chế độ ăn trưa, 11h 30' tất cả tập trung ăn ở lầu 5. Bảo Ngọc đi theo bà bầu sắp nghỉ sanh, và được kết nạp vào hội Tập Nham. Công ty có nhiều phòng, ban. Mỗi phòng ban lại có nhiều nhóm nhỏ chơi thân với nhau. Riêng hội Tập Nham lại là sự kết hợp của nhiều phòng. Lan Phương, 24 tuổi, nhân viên phòng kinh doanh, vừa cao vừa gầy. Hoàng Nhi, 25 tuổi, nhân viên phòng kế toán, thấp người, da trắng như sứ. Thanh Hồng, 27 tuổi trợ lý của sếp Thắng. Người cũng như tên, vừa thanh vừa hồng, rất xinh đẹp quyến rũ. Bà bầu Minh Hà, sắp đẻ, người sưng phù như trái bóng nhưng luôn cười tươi như hoa.

Mọi người đều dễ thương, vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả. Toàn những người trẻ tuổi với nhau, hòa nhập cũng dễ dàng.

-Thanh Hồng: Ngọc mới vô công ty, cũng phải hiểu chút về sếp tổng. Để chuyên gia như mình giới thiệu một chút về sếp nhé: Nguyễn Quốc Thắng, 33 tuổi, du học Mỹ trở về thì làm kiểm toán cho công ty BDS A năm năm. Sau đó tự mở công ty BDS Thần Tài. Ông chính là con trai duy nhất của nữ đại gia thủy sản Nguyễn Quỳnh Như. Nghe tên này bào giờ chưa?

-Bảo Ngọc trở mặt lắng nghe: chưa

-Thanh Hồng nhắc: Ăn ăn, vừa nghe vừa ăn. Chúng ta chỉ có 1 tiếng 30' nghỉ trưa, ăn nhanh còn tranh thủ đi ngủ một chút.

-Hoàng Nhi: chị lên google search cái ra liền. Bảo đảm choáng váng luôn.

-Lan Phương: ổng vừa đẹp trai vừa giàu vừa giỏi, nhưng mà chúng ta chỉ có thể ngắm, ko thể ăn

-Hoàng Nhi: thôi đi cô nương, chồng cô mà nghe được, lại tốn tiền mua sắm ti vi, điện thoại mới hen.

-Bà bầu Minh Hà: mấy tháng tới tui không được ngắm trai đẹp nữa rồi. Haizz. Nói nhỏ xíu nè, thật ra tui có nghe lời đồn là ổng ko có thích phụ nữ.

-Cả đám nhao nhao: ai đồn, ai đồn???

-Bà bầu Minh Hà: bà Như Quỳnh tiếp tân.

-Hoàng Nhi: xì, bà đó không gài được ổng nên tung tin đồn nhảm. Em nghe nói hồi đi du học, ổng có bồ một cô ở bên. Hình như là gái tây, mẹ ổng phản đối dữ quá nên thôi đó.

Chỉ một buổi trưa, Bảo Ngọc thu được rất nhiều tin tức về vị sếp tổng này. Không biết thật giả thế nào.

Ở góc phòng, sếp tổng cũng đang ngồi ăn như mọi nhân viên bình thường khác. Có điều cô đơn hơn, chỉ ngồi một mình. Thêm nữa là thức ăn cũng không giống, sếp thì có phần riêng. Đây là điều hiển nhiên. Anh vô tình nhìn sang bàn cô nhân viên mới, góc mặt nhìn nghiêng của cô ấy cũng thật đáng yêu. Nhưng mái tóc chĩa tứ tung thật khiến người ta muốn vò đầu cô một cái.

Ngày đầu đi làm của cô rất hoàn hảo. Đồng nghiệp dễ chịu, sếp thì đẹp trai. Cuộc sống không mong gì hơn.

Cuộc sống mới của vị chồng cũ thì không được suôn sẻ như vậy. Ly dị không bao lâu thì anh ta sử dụng hết sạch tiền tiết kiệm. Việc đi lại, thăm cô người yêu hotgirl dần dần dần ra. Quà cáp cũng không còn nặng đô như trước. Một cô gái mới 22 tuổi, còn trẻ và ham chơi cũng không chịu được cảnh yêu xa. Không

bao lâu thì tìm được một anh chàng công tử thứ thiệt, ko đẹp trai nhưng chịu chi và nhất là khi cô ta cần sẽ có mặt ngay. Vừa lãnh lương xong, Hồng Phúc mua ngay vé máy bay bay ra Hà Nội. Anh ta gọi điện thoại thì không nghe máy. Đứng chờ trước cửa phòng trọ đến 2h sáng thì thấy một đôi nam nữ say khướt ôm nhau về. Họ hôn nhau say đắm ngay trước cửa mà chẳng thèm bận tâm có người đang đứng đó. Cô gái nghiêng ngả mở cửa phòng, anh chàng ôm phía sau thì liên tục sờ soạng. Cửa vừa bật thì đôi nam nữ đã dính vào nhau. Hồng Phúc lặng người, thì ra đây chính là cái cảm giác của vợ anh ta khi thấy chồng ngoại tình. Nhưng anh ta biết, mình không yêu cô gái này. Còn vợ anh ta thì khác, họ đã bên nhau 7 năm. Hồng Phúc suy sụp. Vào cái giây phút này, anh ta không nghĩ đến cô tình nhân bé bỏng của mình đang ôm ấp người đàn ông khác, mà trong đầu chỉ toàn hình ảnh của vợ. Nói chính xác là vợ cũ. Hồng Phúc thất thểu bắt taxi ra ngay sân bay, mua vé sớm nhất về lại Đà Nẵng.

Mở cửa phòng trọ, đập vào mắt là thùng đồ Bảo Ngọc gửi ra sau khi vợ chồng họ ly dị. Nhưng anh ta đã không buồn mở nó ra. Xé lớp niêm phong, một mùi hương quen thuộc, ko lẫn đi đâu được xông vào mũi. Quần áo của anh ta đầy mùi hương của vợ. Tất cả đều được xếp ngay ngắn, phẳng phiu. Bên trên là bức hình đôi nam nữ ôm nhau trên phố cổ Hội An. Anh ta xé nát bức hình. Cô đã làm y như lời cô nói, chỉ cần phát hiện chồng ngoại tình, cô sẽ không đánh ghen, không tra hỏi mà nhanh chóng buông tay. Ký ức 7 năm, như một cuối phim, lần lượt hiện ra trong đầu làm anh ta khó thở. Hồng Phúc run run bấm số điện thoại. Hàng trăm lần, hàng nghìn lần, nhưng đáp lại là tiếng trả lời máy móc: “số điện thoại tạm thời bị khóa, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Anh ta bấm số điện thoại bàn nhà bố mẹ vợ, tiếng phụ nữ lạ lẫm:

-Alo

-Alo, xin lỗi có phải nhà Bảo Ngọc không ạ?

-Cậu nhầm máy rồi, ở đây không có ai tên vậy cả.

-Số này là xxxxxx phải không?

-Đúng rồi. À, có khi cậu gọi cho chủ nhà cũ. Họ bán nhà, chuyển đi rồi.

Hồng Phúc cúp máy, thần thờ. Cô khóa máy, chuyển nhà rồi. Cô không còn muốn liên hệ gì với anh nữa. Anh ta không ngờ cô lại dứt khoát đến mức tuyệt tình như vậy. Tại sao không cho anh một cơ hội chứ? Ai cũng từng mắc sai lầm. Anh đâu phải thánh nhân.

Khi một người mới bắt đầu cảm giác hối hận, thì một người khác đã bình phục sau khi bị tổn thương.

Bảo Ngọc là một người như vậy? Khi yêu sẽ hết lòng hết dạ, nhưng khi buông bỏ tình yêu sẽ không để mình đau khổ quá lâu.

Quốc Thắng nhìn chăm chú vào sơ yếu lý lịch của Bảo Ngọc. Mái tóc trong tấm hình rất hoàn hảo, dài và suôn mượt. Không hiểu lý do gì mà cô ấy lại quyết định cắt phăng nó đi.

27 tuổi, nhỏ hơn anh 6 tuổi, vừa đẹp. Anh cũng không thích bé gái.

Tình trạng gia đình: độc thân. Rất hợp ý anh.

Anh thích đôi môi cô, nũng nịu, căng mọng. Mỗi khi nói chuyện lộ ra hàm răng trắng sáng, tỉ lệ cân đối. Khi cười toe tét không hề bị hở một tí lợi nào.

Mỗi khi cô nói chuyện với anh, anh hoàn toàn mất tập trung. Bởi vì suy nghĩ của anh đều là về đôi môi hé mở ấy. Anh nghĩ, mình thích cô gái này.

Bảo Ngọc có vẻ bề ngoài ngọt ngào, nhưng tính cách khi làm việc thì lại cứng nhắc. Phát văn phòng phẩm ư? Có là sếp cũng cần ký nhận. Đầu tháng đã nhận bút? Mất rồi thì tự mua lấy mà dùng. Muốn lấy của công ty, chờ sang tháng sau đi.

Chăm công, cô là ác mộng của tất cả nhân viên cấp thấp. Vì sao? Một phút trễ cũng là trễ. Mười lăm phút trễ, làm ơn bổ sung đơn xin phép. Nếu không trừ nửa ngày lương. Đồng bọn đi trễ, xử như dân thường. Thật là khiến người người phẫn nộ.

Tuy nhiên, chỉ cần không liên quan đến công việc, Bảo Ngọc lại rất hoà đồng. Thành ra, cũng không ai trách móc được cô.

Cuộc họp công ty diễn ra hàng tháng như thường lệ. Thông thường thì cũng chẳng có gì, quay qua quay lại thì cũng là mấy lời sáo rỗng: mọi người cố gắng làm việc. Nhưng tháng này bỗng phát sinh một vấn đề, sếp Thắng lên tiếng:

-Xưa nay việc trình ký, mọi người đều làm theo nguyên tắc, việc của ai người đó trình. Tuy nhiên điều này dẫn đến việc phòng tôi ra vào rất tự do. Ai thích vào thì vào, ai thích ra thì ra. Nếu mất mát hồ sơ cũng không thể tìm được thủ phạm. Kể từ hôm nay, tất cả hồ sơ đều phải chuyển qua bộ phận hành chánh. Bảo Ngọc chịu trách nhiệm mang vào phòng cho tôi.

-“Nhưng em đâu phải là thư ký đâu ạ?”. Bảo Ngọc phản đối yếu ớt.

-Tôi có thư ký sao?

-Nhưng anh hỏi gì trong đấy thì em biết đâu mà trình bày?

-Việc đó em không phải lo. Tôi cần sẽ gọi trực tiếp người làm hỏi rõ. Tan họp.

Bảo Ngọc vẫn cảm thấy kỳ cục làm sao. Cô làm hành chánh nhân sự mà, đâu có phải thư ký riêng của anh ta? Nếu cần thì sao anh ta không tuyển thêm một thư ký lo việc đấy.

Sau cuộc họp, mọi người bàn tán rôm rả:

-Bao nhiêu năm, đều trình trực tiếp, có vấn đề gì đâu. Sao bữa nay tự nhiên nghĩ ra chuyện cấm ko cho ai vô phòng vậy ta? Có vấn đề, rõ ràng là có vấn đề.

-Tui nghĩ chắc à do bà Như Quỳnh. Bà là bộ phận tiếp tân, mà lâu lâu cứ vô đó uốn éo, chắc ổng đề phòng bà.

-Cũng chưa chắc do bà Quỳnh đâu. Bữa trước chị vô trình ký thấy bà Hiền kết toán đứng nói chuyện với ổng trong phòng mà tựa hết cả cái bộ ngực đồ sộ của bà lên bàn ổng. Chân thì cong lên vậy nè. Mà bà chồng con đề huề rồi.

-Mà lý do gì chọn nhỏ Bảo Ngọc mới vô trình ký ta? Không lẽ ổng có gì với nhỏ đó?

-Thôi đi mấy má, nó ngồi ngay trước cửa phòng ổng. Không đưa qua nó, chứ không lẽ mang qua phòng má ở tầng 5?

-Thì tui nói vậy thôi. Ai biết ổng có ý gì. Mà dạo này thấy ổng tươi hơn trước nha.

Sau ngày hôm đó tất cả hồ sơ đều tập kết tại bàn làm việc của Bảo Ngọc. Tất cả đều được đánh dấu: KHẨN, trình ngay.

Cô mang vô phòng Quốc Thắng, môi dưới hơi trề ra. Anh nhìn thấy, tủm tỉm cười:

-Bất mãn gì à?

-Sao anh không tuyển thư ký riêng?

-Không thích.

“Sếp cũng keo quá đi”, cô nói thì thầm. Nhưng không ngờ sếp của cô quá thính tai, anh trả lời:

-Keo mới giàu được chứ. Tích tiểu thành đại mà. Đừng mong anh tăng lương. Em vừa mới ký hợp đồng chính thức thôi đấy.

Cô le lưỡi. Mọi người trong công ty hay nói sếp Thắng là người khó chịu, khó gần nhưng làm việc với anh đã ba tháng, cô thấy anh rất dễ nói chuyện. Thậm chí thường xuyên nói đùa với cô. Cảm giác sợ hãi lúc đầu đã dần thay bằng cảm giác thân thiết.

Quốc Thắng yêu cầu trong công việc rất nghiêm khắc, thậm chí là kĩ tính một cách biến thái. Công văn trình ký trình bày phải đẹp, rõ ràng. Chấm, phẩy sai chỗ cũng phải làm lại. Ban đầu khi vào phòng anh

lấy giấy tờ ra, cô khá hoảng. Một nửa trong số đó bị gạch chéo. Trả cho người ta cô cũng phải biết sai sót ở đâu mà nói lại chứ? Điền hết cả người. Nghe cô hỏi anh đọc hồ sơ cũng không ngược lên nhìn mà trả lời:

-Yêu cầu học lại cách trình bày văn bản. Khi đã để trên bàn anh, thì phải hoàn hảo. Anh không có thời gian mà hướng dẫn chỗ nào ngắt câu, chỗ nào chấm phẩy. Em cứ trả lại cho người nào chịu trách nhiệm.

Thật ra thì anh không tập trung được vào công việc. Hôm nay là ngày đầu tiên cô mặc đồng phục công ty. Giờ anh mới phát hiện đồng phục nữ công ty lại có vấn đề như thế. Mọi người mặc không sao, tại sao đến cô thì lại cứ y như nữ chính thư ký trong phim 18+ Nhật thế kia. Cô không cao, thậm chí là khá nhỏ bé, anh đoán cô chỉ chừng 1m6. Chân đương nhiên không dài, nhưng thẳng tắp và trắng tinh. Cái váy ngắn trên đầu gối, bó vào cặp mông tròn trịa, cong tí.

-Em may lại váy đi.

-Có vấn đề gì hả anh?

Cô xoay người tự kiểm tra mình một chút.

- Dài ra một tí, rộng một chút.

Bảo Ngọc đỏ mặt vì xấu hổ. Sếp nghĩ sao mà chê váy cô không biết, rõ ràng ai thấy cũng khen. Sao lại có người tiểu tiết vậy không biết. Giờ cô bắt đầu hiểu vì sao mọi người luôn nói sếp khó tính khủng khiếp rồi. Đến đồng phục nhân viên cũng quản.

Lúc ra khỏi nhà háo hức tự tin bao nhiêu, sau câu nhắc nhở của sếp thì hoàn toàn rơi vào trạng thái tự ti. Đến trưa đi ăn, cũng vô cùng khép nép.

Cô ủ rũ tâm sự với hội tập nham:

-Haizzz, ổng yêu cầu may lại váy.

-Ai?

-Sếp Thắng chứ còn ai có quyền lực như vậy nữa.

-Hoàng Nhi: chị mặc đẹp mà, có vấn đề gì đâu ta.

-Lan Phương: chồng em thấy em mặc cũng yêu cầu vậy đó, ổng kêu ngắn quá, không cho em đi làm với bộ dạng như vậy.

-Thanh Hồng: bà cứ mặc kệ ổng. Bà cứ mặc xem ổng làm gì được bà. Không lẽ đuổi việc vì cái váy. Bà nhìn đi, trong công ty nhiều người còn mặc ngắn hơn nhiều kia kìa. Thấy mẹ Quỳnh tiếp tân không? Chu choa, vừa đủ che mông. Đi thì cứ lắc qua lắc lại. Mẹ làm ở công ty 3 năm rồi, vẫn yên vị.

-Bảo Ngọc: mà giờ tui mới phát hiện, Hồng nha, chưa thấy mặc váy bao giờ.

-Thanh Hồng: tui thường xuyên ra đường, được đặc cách. Hehe. Mà tui đẹp như zậy, lộ chân ra, ai chịu nổi.

-Hoàng Nhi: chắc là lười wax lông chứ gì?

Cả đám cười rần rần, chủ đề cái váy cứ thế mà bị bỏ qua một bên. Nhanh chóng chuyển sang việc, có nên triệt lông vĩnh viễn hay không? Làm ở đâu thì tốt mà rẻ?

Ở một góc phòng ăn, Quốc Thắng lâu lâu không tự chủ được lại liếc sang nhìn. Thấy cô cười toe tét thì lại ngẩn người. Tự nhủ, ra tay được chưa? Có sớm quá không? Có làm cô sợ không? Nhỡ bị từ chối thì thế nào? Động vật ăn thịt nằm trên mắt xích cao nhất của chuỗi thức ăn, không tiếng động áp sát con mồi. Vào lúc nó không đề phòng cảnh giác, thì bất ngờ phóng chiêu, một ngụm ăn sạch con mồi. Anh suy nghĩ và mỉm cười tà ác.

Buổi chiều tan sở, Bảo Ngọc đi ngang qua bàn lễ tân. Cô xoay người lại chào:

-Chào chị Quỳnh, em về trước nhé. Chào Hương, Thủy. Tạm biệt.

Bà bông hoa cười tươi đáp lại:

-Tạm biệt. Mai gặp nhé!

Khi cô vừa ra khỏi sảnh, Như Quỳnh liếc xéo rồi nói:

-Thấy gớm. Người thì có một khúc, đi cứ vênh mông lên, ai mà thèm nhìn.

Cô bé tên Thủy lên tiếng:

-Lùn lùn nhưng trông đáng yêu mà chị. Đàn ông thích cái kiểu này lắm đấy, rất loli (bé gái). Ngọt ngào mà sexy. Chị cẩn thận nha, đối thủ cạnh tranh đáng gờm đó. “Nhất cự ly, nhì tốc độ”, chỉ ngồi ngay cửa phòng sếp đó. He he

Cô gái tên Hương không bận tâm, vẫn tiếp tục chat facebook khi thể. Năm phút sau thì sếp Thắng đi ra. Ba người như ba con robot, đứng thẳng tắp, cuối đầu:

-Chào sếp. Sếp về ạ.

Anh vẫy tay cho có lệ, rồi đi thẳng.

Sáu ánh mắt tán thưởng:

-Trời ạ, người đàn ông hoàng kim. Phong độ quá đi. Mặc vest đẹp hơn người mẫu. Không biết cởi đồ ra thì trông thế nào??

Như Quỳnh: “Hai đứa, cấm suy nghĩ bậy bạ. Đây là đối tượng của chị, biết chưa? Sẽ đến một ngày, chị kể lại cho hai đứa nghe, thân hình anh ấy như thế nào”. Cô ta hai mắt lim dim, mơ mộng.

Hương và Thủy không ai bảo ai, đều ngồi xuống, không thèm để ý đến đối tượng bị bên hoang tưởng đang đứng mơ hồ.

3. Chương 3-1: Động Vật Ăn Thịt Bắt Đầu Rục Rịch

Tuy cả công ty có một nhân viên hành chánh, nhưng thật sự khối lượng công việc không nhiều. Bảo Ngọc chỉ bận nhất vào những ngày cuối tháng, làm lương. Ngày thường, cô có thể tranh thủ chat facebook với cô bạn thân Minh Hiền làm ở ngân hàng. Ngoài cô ấy thì bạn bè cô chưa ai biết cô đã ly dị chồng. Cô chưa đủ tự tin để đối diện với bạn bè về chuyện đó, vì vậy Bảo Ngọc yêu cầu Hiền giữ kín, cũng không cho ai biết số điện thoại mới của cô.

-Hiền như ma sơ: sao rồi, công việc mới thế nào?

-Ngọc trong đá: cũng được. Thì cũng y như việc cũ thôi mà. Có điều là đồng nghiệp mới, sếp mới:D

- Hiền như ma sơ: có tia được anh nào độc thân đẹp trai không?

-Ngọc trong đá: cho tui xin hai chữ bình yên. Tui chưa có tâm trạng tia trai. Nhưng mà, nói thiệt là trai đẹp nhiều như mây. Ha ha

-Hiền như ma sơ: thiệt không đó? Vậy thì còn gì bằng. Tao làm ở đây, quĩ thì nhiều, trai thẳng không có một mống, chứ đừng nói tới chuyện đẹp để ngắm. Huhuhu

- Ngọc trong đá: phòng kinh doanh công ty tao mấy anh độc thân nhiều lắm. Mà bỏ ông Dũng đen nhà mày đi, tao giới thiệu cho.Kiểu gì cũng có: lùn đáng yêu, đen phong cách, gầy vui vẻ, mập ga lăng. Haha. Mà muốn đối tượng kiểu gì?

-Hiền như ma sơ: tao muốn đẹp trai, con nhà giàu. ==))

-Ngọc trong đá: có luôn. Sếp tao: 33 tuổi, đẹp trai, con nhà giàu, cao to vạm vỡ, độc thân nha. Đáng tiếc...

-Hiền như ma sơ: ổng gay hả?

-Ngọc trong đá: cái đó thì cũng có lời đồn như vậy, nhưng tao nghĩ chắc không phải.

-Hiền như ma sơ: chứ mày đáng tiếc cái gì? Nói mau, nói mau

-Ngọc trong đá: ổng không phải người. Haha. ổng là yêu quái khó tính, khó chịu. Đàn ông mà xuất thân từ kiểm toán thì mày biết rồi. Tao nghĩ ổng ế là đúng rồi, con điên nào chịu nổi.

-Hiền như ma sơ: ổng keo kiệt lắm hả?

-Ngọc trong đá: cũng không phải. Nhưng kĩ tính lắm. Cái gì cũng bắt khoan bắt nhặt thiên hạ được á.

Điện thoại reng. Cô giật mình. Quả nhiên là nói xấu người khác nên tâm lý yếu đuối.

Sếp Thắng gọi:

-Em vào đây đi.

Anh ngoắc cô đến gần, chỉ vào sắp bản vẽ trên bàn:

-Nhiều thế này, em không dán please sign vào, anh biết ký thế nào? Mang ra ngoài dán đi, đừng có để sót đấy.

Sau hơn một tiếng hì hục, cô khệ nệ khiêng chồng bản vẽ, để lên bàn anh. Vừa định đi ra thì anh gọi lại:

-Lại đây, lật trang giúp anh đi. Nhanh nhanh một chút anh đi công việc.

Nhẫn nhịn. nhận nhịn. Cô ngoan ngoãn đứng cạnh làm nô tỳ. Vô tình tay ảnh va phải ngực cô, Bảo Ngọc đỏ mặt, vội đứng lui ra một chút. Anh vẫn bình thường như không cảm giác được gì. Cô nghĩ: “Cái này có tính là quấy rồi tình dục nơi công sở hay không?”. Anh cười thầm: “Chỉ vô tình thôi, em có cần phản ứng mạnh vậy không?”.

Xong việc, anh đứng lên đi ngay. “Thật đúng là ông chủ đáng ghét, cũng không thèm nói một tiếng cảm ơn”.

Cô ra ngoài, tiếp tục chat:

-Ngọc trong đá: huhuhu, tao bị quấy rồi

-Hiền như ma sơ: gì gì? Ai dám quấy rồi mày?

-Ngọc trong đá: sếp tao

-Hiền như ma sơ: kể rõ coi, cần thì kiện tới bến luôn, không phải sợ.

Sau khi nghe tường thuật lại, cô bạn thở phào.

-Hiền như ma sơ: thôi đi má, má nhảy cảm quá đi. ổng vô tình thôi. Bình thường đi thang máy, đi xe bus bị hoài sao mày không nói gì? Mày kể ổng đẹp trai như thế, thiếu gì gái bu vô mà phải quấy rồi mày. Mà mày nhìn lại mày đi.

-Ngọc trong đá: tao sao?

-Hiền như ma sơ: cup A đó. Có quấy cũng phải quấy cup C như tao đây nè. Ha ha

-Ngọc trong đá: hện.

-Hiền như ma sơ: vào việc chính. Trách nhiệm to lớn của mày là kiếm cho tao một anh chàng rỗng trong loài người, giới thiệu cho tao nghe chưa. Tao sẽ bỏ ông Dũng =))

-Ngọc trong đá: tao kiếm được tao để dành cho tao sài.

-Hiền như ma sơ: mấy anh đó không thích cup A đâu =))

-Ngọc trong đá: tao đi bơm. Kể từ hôm nay, tao để dành tiền đi bơm, quất luôn cup D, đập zô mắt mày nha con nhỏ kia ;))

-Hiền như ma sơ: tao chờ. Nếu mày đứng nổi với hai trái silicon đó, tao sẽ gọi mày là chị hai. Ha ha

-Ngọc trong đá: tao đi méc ông Dũng.

-Hiền như ma sơ: tao giết mày.

Trong lúc Bảo Ngọc tám chuyện bầy bạ với bạn thân thì Quốc Thắng vừa lái xe vừa nghĩ ngợi lung tung: “cảm giác không tồi”. Động vật ăn thịt bắt đầu muốn rục rịch săn mồi.

Công ty BĐS Thần Tài chuẩn bị chào bán sản phẩm mới, khu biệt thự ven sông dành cho giới nhà giàu. Mọi bộ phận trong công ty đều làm việc hết tốc lực. Bảo Ngọc đóng đô ở phòng kinh doanh, phụ giúp mọi người một tay gửi thư đến các sàn môi giới, và các khách hàng tiềm năng. Phòng kinh doanh là phòng ban toàn thanh niên trẻ chưa lập gia đình, ham chơi số một. Vừa làm việc vừa bàn chuyện tối nay đi chơi ở đâu. Mọi người đề xuất đi bar. Anh trưởng phòng:

-Ngọc cũng phải tham gia đấy nhá. Vào công ty lâu rồi mà chưa ra mắt gì cả. Lần này nhất định phải có mặt đấy.

-Em không biết nhảy đâu.

-Ai nói vào bar thì phải nhảy chứ. Cứ đi đi, tức khắc hòa nhập. Em mới 27 tuổi chứ có phải 37 đâu.

-Dạ, em biết rồi.

Tan tầm thì mọi người đều về nhà chuẩn bị, hẹn gặp như ở Bar xxx Quận 1 lúc 9h tối.

9H là giờ giới nghiêm của bố mẹ cô, hồi có chồng rồi vẫn vậy. Nhưng lúc này không ai quản cô cả. Khi cô ly dị một thời gian thì em trai cô ở Úc muốn bố mẹ sang đấy thăm nó. Ban đầu họ không định đi, sợ cô ở một mình không ổn. Sau cô động viên mãi, khẳng định mình không sao, họ mới chịu lên đường. Dù gì cũng cả năm rồi không gặp con trai. Thành ra, gái ngoan 9 h lên giường ngủ, lần đầu tiên trong cuộc đời, đi chơi đêm.

Cô đến bar với cái váy ngắn kiểu công chúa, kín ngực nhưng lại hở lưng. Khuôn mặt trang điểm tinh xảo. Cô vốn không thích điều này, nhưng nhập gia tùy tục. Vào công ty một thời gian, bị đồng bọn phản đối ầm ĩ, cuối cùng Bảo Ngọc cũng bắt đầu làm quen với đồ trang điểm. Đi làm, cô cũng chỉ dùng kem che khuyết điểm có chức năng chống nắng kèm theo, đánh một chút má hồng và son môi. Vì thế khi nhìn thấy cô, toàn bộ phòng kinh doanh đều tỏ ra choáng váng hãi hước:

-Cô công chúa xinh đẹp này là ai vậy?

Anh trưởng phòng tiến đến cầm tay cô, giả vờ hôn kiểu bá tước:

-Để hoàng tử mời công chúa nhảy một bài.

Bảo Ngọc vội cười cười xua tay:

-Anh đừng chọc ghẹo em, em không biết nhảy đâu.

Không khí náo nhiệt ở quán bar khiến tâm trạng của cô cũng trở nên phấn khích. Với sự nhiệt tình của mọi người, cô nhanh chóng hòa đồng vui vẻ trong dòng người nhốn nháo. Sau khi bị thuyết phục, cô cũng uống một ly Corona. Một chút men làm cô hào hứng nhảy chung với mọi người.

Nửa đêm, trưởng phòng đưa cô về nhà. Anh nhận xét:

-Trông em hôm nay rất tuyệt. Cứ thế này có phải là đáng yêu không? Đừng có vẻ dăm chiêu như bà già nữa. Chẳng hợp với vẻ bề ngoài của em tí nào.

-Bình thường em giống bà già lắm hả?

-Ừ, y như bà cô ế chồng khó tính ấy.

Anh ta cười ha ha. Tiễn cô đến tận cổng nhà, anh vỗ nhẹ vào bả vai cô:

-Vào nhà đi nhé. Tạm biệt.

Thật là một anh chàng dễ thương.

Kể từ hôm đó, phòng kinh doanh đi đâu cũng kéo cô theo. Cô cũng thoải mái chơi hết mình hơn. Chuyện quá khứ buồn bã dần lùi xa.

Quốc Thắng tinh ý nhận ra, cô gái nhỏ với mái tóc vô trật tự, ánh mắt bỗng nhiên lấp lánh hơn, và cũng cười nhiều hơn trước.

Một lần đi ra ngoài, anh nhìn thấy trưởng phòng kinh doanh đang thoải mái đứng dựa vào bàn của cô nhân viên hành chánh.

-Tối qua em về sớm quá đấy nhé.

-Em có hẹn chat webcame với bố mẹ. Giờ giới nghiêm của nhà em là 9 h tối đấy.

Cô cười toe toét.

-Trời ạ. Thời nào rồi mà còn kiểm soát con gái kĩ thế. Thế hôm trước em về trễ có bị phát hiện không?

-Không, nhưng thật sự là em cũng hồi hộp gần chết.

Quốc Thắng tối sầm mặt, không ngờ trong lúc anh không đề phòng thì xuất hiện ngay một tình địch gần gũi như thế. Anh hắng giọng:

-Ngọc vô phòng anh một chút.

Anh trưởng phòng quay lại thấy mặt sếp tổng hàm hè không vui, anh vội gật đầu chào rồi chuồn lẹ. Quốc Thắng ôm một cục tức, nuốt không trôi.

-Dạ. Anh gọi em?

-Công việc rảnh rang lắm hả?

-Dạ??? Cô ngơ ngác. Thì cũng như thường ngày ạ.

-Bàn làm việc của anh bề bộn thế kia. Em dọn dẹp một chút đi.

Bảo Ngọc ngạc nhiên. Bình thường sếp có cho ai đụng chạm vào mấy cái giấy tờ đấy đâu. Hôm này làm sao thế không biết. Cô yên lặng làm nô tỳ, thu xếp hồ sơ trên bàn.

-Tối qua đi đâu à?

-À, tối qua em đi karaoke với phòng kinh doanh ạ.

-Thân thiết lắm sao?

-Dạ, cũng thân. Mọi người rất vui, rất nhiệt tình đối với nhân viên mới như em.

-Công việc ở công ty bận rộn, lại thường xuyên đi chơi khuya như thế. Súc đâu mà làm việc?

-Dạ???? Cũng không hay đi mà anh. Thi thoảng mọi người mới tụ họp, rủ em theo cho vui.

-Con gái mà đi chơi đêm hôm như thế, không an toàn tí nào.

-Dạ, cũng không sao. Về trễ thì các anh phòng kinh doanh sẽ đưa em về tận nhà. An toàn lắm ạ.

-Làm sao em biết họ an toàn. Kiểu gì cũng là đàn ông. Em nên có tâm lý đề phòng một chút.

-Dạ???!!!!

Bảo Ngọc cảm thấy khó hiểu, từ bao giờ sếp lại kiểm soát cả việc giải trí sau khi tan tầm của nhân viên như thế chứ.

-Thông báo với toàn thể nhân viên, sáng mai họp sớm.

-Dạ em thông báo ngay.

Cô nhanh chóng lui ra ngoài, thở một hơi. Không hiểu ai đã chọc giận sếp vậy không biết. Cô gọi điện thông báo tới các phòng ban, họp đột xuất ngày mai, nội dung: không biết. Tâm trạng sếp: cực xấu. Đề nghị toàn thể: cẩn thận củi lửa coi chừng hỏa hoạn. Ngay lập tức group facebook nhóm tạp nham sáng đèn:

-Lan Phương: chuyện gì chuyện gì? Phòng kinh doanh đang lo lắng

-Hoàng Nhi: phòng kế toán cũng không biết nội dung.

-Bảo Ngọc: chị cũng không biết, thấy ông mặt một đống. Thả lửa tùm lum. Ngay cả chuyện tối qua chị đi chơi cũng bị ông đem ra giáo huấn.

-Lan Phương: Omg. Chị Hồng đâu rồi?

-Thanh Hồng: đây đây. TRợ lý như chị cũng bó tay. Không nghe nói gì hết á. Hồi trưa đi họp với bên đối tác thấy ông vẫn bình thường. Chiều công ty có xảy ra chuyện gì không?

-Bảo Ngọc: không biết. Nhìn thấy ông là thấy mặt ông vậy rồi.

-Lan Phương: để em đi hỏi bên tiếp tân coi, có ai chọc giận ông không?

-Thanh Hồng: chị cũng đi tám với bên pháp chế thử. He he. Chúc mọi người ngày mai may mắn nha. Mai chị đây nghỉ phép rồi. Hổ hổ.

Cả công ty sôi sục nhưng không ai biết nguyên nhân. Nhân vật chính mặt vẫn đen, ngồi trong phòng máy lạnh mà nóng bừng bừng, tay liên tục nhịp nhịp lên bàn. Bận gì thì bận, không thể chần chờ được nữa. Người ta sắp ăn đến tận chén của anh rồi. Còn ngồi yên thì đúng là thằng đần.

8h 30 sáng, tất cả yên vị trong phòng họp, không một tiếng động. Nhân vật chính xuất hiện, vẫn phong thái sang chảnh như mọi khi. Anh mặc bộ vest nâu, áo sơ mi màu mỡ gà, ôm sát vào dáng người còn hơn siêu mẫu.

4. Chương 3-2: Động Vật Ăn Thịt Bắt Đầu Rục Rịch

8h 30 sáng, tất cả yên vị trong phòng họp, không một tiếng động. Nhân vật chính xuất hiện, vẫn phong thái sang chảnh như mọi khi. Anh mặc bộ vest nâu, áo sơ mi màu mỡ gà, ôm sát vào dáng người còn hơn siêu mẫu.

-Mọi người đã đông đủ chưa?

-Dạ đủ rồi ạ.

-Chúng ta họp nhanh rồi đi làm việc. Mọi người đều biết công ty sắp tung sản phẩm mới, tất cả đều phải vận dụng 200% sức lực vào công việc. Mọi phòng ban đều gấp rút chuẩn bị cho dự án sắp tới. Chúng ta là công ty non trẻ, chịu áp lực rất lớn với những công ty lớn đã có thị phần từ trước.

Anh dừng một chút lướt nhìn khắp phòng họp:

-Tôi được biết, có những người vẫn còn thời gian nhàn rỗi. Giờ làm việc đi tám chuyện khắp nơi. Vẫn còn rất nhiều tinh lực cho việc ăn chơi.

Phòng kinh doanh nghe đến đây thì tái mặt.

-Có thời gian rồi, tại sao không tranh thủ gọi điện thoại tìm kiếm khách hàng. Phụ giúp các bộ phận khác đang bận rộn. Các bạn đến công ty là để làm việc, không phải là để đi buôn chuyện. Kéo bè kết đảng. Các trưởng phòng làm báo cáo tình hình tiến độ công việc cho tôi. Chiều nay tất cả đều phải có ở trên bàn tôi. Có ai muốn nói gì không?

Im lặng tới mức nghe được cả tiếng tim đập của những nhân viên “có tật giật mình”.

-Không ai muốn phát biểu gì thì tan họp.

Sếp vừa đi khuất thì mọi người lao xao như ong vỡ tổ:

-Ăn trúng thuốc nổ rồi sao? Bùng phát dữ dội vậy ta.

-Chết tui rồi, dạo này hay la cà các phòng, không biết tháng này có bị trừ lương không?

-Mấy bà đừng có tụ tập ngoài bàn lễ tân nữa. Muốn tám thì kiếm chỗ kín đáo một chút. Đứng chù ù một đống ngay sảnh, biểu sao ông không thấy cho được.

-Phòng kinh doanh nha, bớt ăn bớt chơi lại chút đi nha. Lo mà tìm kiếm khách hàng đi, không là mỗi người một tờ A 4 cho biết.

Bảo Ngọc lén lúc trở về bàn làm việc, mặt cuối gầm. Cô nghĩ, không biết có phải bữa sếp thấy cô tám chuyện với anh phòng kinh doanh hay không nữa? Sếp nghe được gì không? Bữa đó có nói xấu gì sếp không ta? Tự nhiên cô chột dạ, nghi ngờ mình là nguyên nhân gây ra cuộc họp hôm nay. Cô quyết định gõ cửa phòng. Xuất hiện trước mặt anh, mặt vẫn không ngẩng lên, lý nhí trong miệng:

-Sếp, có phải em gây ra lỗi lầm gì không?

-Không. Nhân viên nhỏ nhoi như em thì gây ra được lỗi lầm gì chứ. Về làm việc đi.

-Chắc chắn phải không sếp?

-Ừ.

Nhìn thấy vẻ mặt như cún con biết lỗi của cô, mọi tức giận của anh tự nhiên tan biến. Anh ngẫm nghĩ, không biết mình có làm quá không? Có khiến nhân viên căng thẳng lắm không? Mà thôi, nói thì cũng nói rồi. Để mọi người tập trung chuyên môn cũng tốt. Ngẫm nghĩ lại, cái anh chàng phòng kinh doanh thì có gì hay đâu. Cũng đâu có đẹp trai bằng anh. Tại sao nói chuyện với anh ta thì hơn ha hơn hờ như thế? Anh nhắc máy, gọi điện ra ngoài:

-Tối nay em có bận việc gì không?

-Dạ, không ạ.

-Vậy sau giờ làm việc thì ở lại một chút. Anh cần mua quà sinh nhật em gái, cũng cỡ tuổi em. Anh không biết chọn gì cho nó, nhờ em đi mua cùng, chọn giúp anh. Có phiền gì không?

-Dạ, được ạ.

Bảo Ngọc ôm bụng đói, tha thở một mình:

-Nhanh một chút mình còn kiếm cái gì ăn. Đói muốn chết rồi.

-An tâm, anh mời em đi ăn.

Cô không ngờ mình nói thì thắm mà vô tình đúng lúc anh đi ra nghe được. Vô cùng xấu hổ, cô cười cười.

-Em muốn ăn gì?

-Dạ, em dễ tính lắm. Ăn gì cũng được ạ.

Lúc cô lên xe sếp thì công ty đã tan tầm một lúc, không bị ai nhìn thấy. Cô nhẹ nhõm, cũng không muốn có lời đồn bậy bạ gì.

-Em có dị ứng gì không?

-Dạ không.

Cô không ngờ anh lại dẫn mình đi ăn buffet hải sản New world. Triệu mấy một người đó. Công nhận nhà giàu, ăn một bữa bằng người ta ăn cả tháng. Mà thôi, đã tới nơi rồi, cô cũng không đại gì mà từ chối. Ăn thì ăn thôi. Có điều mặc nguyên bộ đồ công sở cứng nhắc mà bước vô không gian sang trọng của nhà hàng 5 sao. Coi bộ cũng kì kì.

Người đàn ông hoàng kim, khó tính như quỷ sứ vậy mà cực kỳ ga lăng nha. Không những kéo ghế cho cô, giúp cô rũ khăn ăn mà còn phục vụ cô tận chân răng luôn. Cô muốn ăn gì cũng không để cô phải đứng lên mà tự động lấy giúp. Tôm cũng bóc vỏ dùm, cua cũng phục vụ sẵn luôn. Được một anh chàng cao to, đẹp trai ngồi ngồi chăm sóc, cô có cảm giác mình là phú bà đi với trai bao. Nghĩ vậy thì cô phì cười, rất may mà kịp lấy khăn che miệng, không gây ra lỗi lầm gì. Anh hỏi:

-Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?

-Dạ không, dạ không, rất ngon. Nhưng sếp cứ để em tự nhiên. Em tự mình làm được ạ. Đáng lý phải để em giúp sếp chứ.

Mặc kệ cô nói gì, anh vẫn như cũ chăm sóc cho cô.

Ăn xong bữa ăn đáng giá gần nửa tháng lương của cô thì đã 8h 30 tối. Cô nhìn đồng hồ thì giật mình:

-Chết, trễ quá rồi có kịp đi mua quà cho sếp không?

-Kịp mà. Giờ này mấy trung tâm thương mại vẫn còn mở cửa. Em sợ giờ giới nghiêm của bố mẹ à?

Cô lắc đầu:

-Không sao ạ. Hôm nay bố mẹ em sẽ không gọi đâu.

Cô nghĩ nghĩ: “Mà sao sếp biết giờ giới nghiêm của mình nhỉ?”

-Tuổi của em thì thích trang sức như thế nào?

-Bạch kim, nhỏ nhỏ, xinh xinh.

-Được, vậy em chọn giúp anh dây chuyền nhé.

Cô giúp anh chọn một sợi dây chuyền nhập của Italia, điểm nhấn là con cá heo rất dễ thương. Mặt dây chuyền là chú cá heo nhảy qua vòng, miệng ngậm một viên kim cương nho nhỏ. Anh dặn gói quà phải thật xinh vào. Cô chắc lưỡi:

-Cô em gái của anh có ông anh tuyệt thế. Em trai của em rất đáng ghét. Chưa tặng em cái gì bao giờ, hồi bé thì toàn dành đồ chơi của em thôi.

-Em trai em bao nhiêu tuổi rồi?

-Nó nhỏ hơn em ba tuổi. Xin được học bổng Úc, qua đó du học từ năm 18 tuổi. Giờ tốt nghiệp rồi nhưng vẫn ở bên đó làm việc và học cao học. Cũng được coi là tài giỏi. Nhưng nó chả tâm lý gì cả, tới giờ cũng chưa có bạn gái.

-Bố mẹ em giờ đang ở bên Úc à?

-Dạ. Sang đây chơi vài tháng thôi.

-Vậy giờ em ở nhà một mình? Không sợ sao?

-Sợ gì ạ? Em trông thế này chứ gan lì cóc tía lắm đấy. Từ bé tới giờ chưa biết sợ cái gì?

-Thật à?

-Chứ sao.

Về mặt vênh vênh tự đắc của cô, đôi môi cong lên khiến anh không thể rời mắt.

Chỉ một buổi tối, khoảng cách của họ bỗng được kéo gần. Anh thoải mái hơn rất nhiều so với lúc ở công ty. Mặt cũng không cau có, lạnh lùng khiến người ta chán ghét.

Chia tay ở cổng nhà cô, anh vẫy tay:

-Cảm ơn em.

-Không có gì ạ. Cảm ơn anh vì bữa ăn hoành tráng. Có khi em lên cân mất.

-Em có mập thêm một tí cũng vẫn đáng yêu.

-Ha ha, anh quá khen rồi. Tạm biệt sếp.

-Tạm biệt. Mai gặp.

Người ta nói, muốn đến trái tim của đàn ông thì phải đi qua dạ dày của anh ta, đôi lúc có thể đúng với cả phụ nữ. Anh phải anh chóng đi qua dạ dày mà đến trái tim của cô mới được.

Anh sờ sờ vào túi áo, hộp đựng quà đang gồ lên. Anh lại nở nụ cười gian tà, sinh nhật em gái anh còn lâu mới đến. Mà anh cũng chẳng hơi đâu mà tự đi chọn quà cho nó. Trong lòng tự cảm thấy mình quá thông minh, giờ ngón cái tự tán thưởng chính mình.

Mối quan hệ của đàn ông và phụ nữ, đôi lúc bắt đầu đơn giản như vậy.

P/s: chương sau H tới

5. Chương 4-1: Động Vật Ăn Thịt Giò Móng Vuốt (18+)

Sếp Thắng liên tục tìm cách chiếm dụng thời gian rảnh của cô nhân viên hành chánh. Hôm thì đi mua quà cho mẹ, lúc lại chọn quần áo đi tiệc xã giao. Hôm lại nhờ mua giúp trái cây thăm người bệnh. Mọi lý do vớ vẩn thế mà vẫn áp dụng thành công. Cơ bản bởi vì cô không tìm được lý do từ chối. Mà về nhà phải đối diện với bốn bức tường thì cô lại nghĩ lung tung, lại buồn. Vì vậy, ban đầu đồng ý là do sợ sếp, sau lại vì ham ăn, sau nữa thì lại chẳng vì gì cả, đi với anh rất thoải mái, vui vẻ thì đi thôi. Từ lúc nào cô đã quên mất người đấy là ông sếp khó tính khó chiều, nhiều yêu sách.

-Thế hôm nay sếp định đi mua cái gì vậy?

-Không mua gì cả, tối nay anh rảnh rồi, rủ em đi ăn kem.

Anh vô tình nhìn thấy cô lướt facebook trong giờ làm việc. Liên tục like những quán kem được bạn bè chia sẻ. Anh đã phải nhắn hỏi thăm bao nhiêu bạn bè để tìm hiểu các quán kem nổi tiếng Sài Gòn. Sau cùng thì dẫn cô đến kem Bò Già ở Quận 1. Cô rất kiểm chế, nhưng khi ly kem trái dừa được bưng ra bàn thì cô reo lên:

-Em rất thích ăn kem ở đây. Nhưng cũng mấy năm rồi không ghé. Không ngờ quán vẫn còn.

-Sao vậy? Em có vẻ rất thích mà.

-Thì tại nó đắt quá chứ sao. Sau khi đi làm thì em phải tập sống tiết kiệm. Ngon thật, hương vị vẫn y như cũ.

Bảo Ngọc nhắm mắt thưởng thức. Khuôn mặt bình sáng của cô khiến anh thần thờ. Anh nhâm nhi:

-Đúng là rất ngon.

-Anh chưa ăn bao giờ à? Thế sao anh lại biết chỗ này?

-Nghe bạn giới thiệu. Anh tìm hiểu trước, sau này dẫn bạn gái đi.

-Bạn gái anh thích ăn kem à?

Anh chăm chú nhìn cô xúc từng thìa kem cho vào miệng, cười cười:

-Rõ ràng là rất thích. Hiện tại chưa phải bạn gái, nhưng anh hi vọng sẽ sớm thành.

Cô bắt gặp ánh mắt của anh, vội cầm cúi ăn. Xong ly của mình thì không ngần ngại tấn công luôn ly của người đối diện.

Sếp Thắng trên công ty khó tính bao nhiêu, ngoài công ty lại dễ chịu bấy nhiêu. Đôi lúc cô nghĩ, không biết anh có bị đa nhân cách hay không. Tuy nhiên vì cô cũng là người rất chẩn chu trong công việc, nên đối diện với anh ở phương tiện là sếp và nhân viên cũng không gặp vấn đề gì lớn.

Không những chiếm dụng thời gian sau tan sở của Bảo Ngọc, Quốc Thắng còn đánh bật mọi đối thủ đang hăm he con mồi của mình. Từ đàn ông tới phụ nữ đều được anh liệt vào đối tượng đáng nghi. Ai có ý đồ rủ rê cô đi chơi, thì đến 5h kém 15 phút chiều hôm đó, cô sẽ nhận được lệnh, làm báo cáo, tìm giúp hồ sơ khẩn, vân vân và vân vân. Anh trường phòng kinh doanh gọi điện:

-Sao dạo này em bận thế? Cả bọn anh cũng không bận bằng em. Em có gây lỗi lầm gì với sếp không mà bị đi tàn nhẫn vậy?

-Hu hu, em không biết. Em vẫn thành thành thật thật làm việc như mọi người thôi mà.

Hội tập nham nhẩn tin:

-Lan Phương: chị Ngọc, mọi người nhớ chị muốn chết. Đi chơi không có chị, anh Nam, anh Vũ yếu xìu à. Hai anh đó muốn tán tỉnh chị phải không?

-Bảo Ngọc: làm gì có. Anh em với nhau thôi. Chắc hai ổng thất tình ở đâu rồi đổ cho chị đó:D

-Thanh Hồng: tui có tin nóng nha. Tui nghi ngờ sếp có người yêu rồi. Đạo này ổng dịu dàng, nhẹ nhàng thấy ớn luôn á.

-Hoàng Nhi: nam hay nữ?

-Bảo Ngọc: (tự nhiên thấy nghi nghi) cái gì nam hay nữ?

-Hoàng Nhi: thì người yêu của ổng?

-Thanh Hồng: ai biết đâu, hehe, tui nói chơi vậy thôi chứ có biết gì đâu. Thấy ổng thay đổi, có cảm giác không quen. Không lẽ tui bị mắc chứng thích bị hành hạ ta?

-Lan Phương: ổng mà có người yêu thiệt, sẽ khiến bao nhiêu cô nàng trong công ty tan vỡ trái tim, trong đó có em

-Hoàng Nhi: dừng dừng, em đừng quên chồng em ghen bất kể thời tiết. Nói chơi mà bị bắt gặp đừng khóc với tui chị vì sao liên tục đổi điện thoại mới ghen chưa?

-Lan Phương: chị cứ nói quá. Chồng em lâu lâu mới đập 1 cái à. Còn lại là em tức ổng em tự đập:p

-Thanh Hồng: vợ chồng em, giàu có quá. Khi nào muốn đập, kêu chị, chị qua chị hứng nha cưng.

-Hoàng Nhi: ai mà yêu ổng được ta. Nói về ngoại hình: khó có người được chấp nhận là xứng đôi với ổng. Về tính cách: tính tình như ổng, chịu nổi 3 ngày đã may.

-Thanh Hồng: mà nói mới để ý, bà hay thiệt đó bà Ngọc. Vô công ty hơn 8 tháng rồi, chưa thấy bị ổng la lẫn nào nha. Còn nhớ nhỏ Minh Hà không? Bầu ổng cũng sặc tới bến luôn á. Nó đóng dấu sai hồ sơ, ổng kiểm điểm nó trước toàn thể công ty.

-Bảo Ngọc: (icon ớn ớn) tại người ta giỏi giang mà.

Nhưng cô chột dạ, vô cùng chột dạ. Dường như ý đồ của sếp với cô ngày càng rõ ràng. Mọi người không biết, nhưng cô thì biết rõ. Bao nhiêu người không nhờ, sao nhất định phải là cô, hết lần này đến lần khác đi chung. Sếp không nói thẳng ra, nhưng hành động chăm sóc, ga lăng thể kia thì chắc chắn không phải ai cũng có điểm phúc được nhận. Cô thích không? Có, cô thích cái cảm giác được yêu chiều đó. Nhưng cô biết, mình không thể tiến xa hơn trong mối quan hệ này. Anh là ai, còn cô là ai? Có thể anh thích cô chỉ là nhất thời. Mà anh không nói gì cả, cô lấy lý do gì mà từ chối? Thôi thì, tới đâu hay tới đó. Chỉ cần dặn lòng, tuyệt đối không được phép yêu anh. Cô là người sống lý trí, nên cô tin mình có thể điều khiển được cảm xúc trái tim. Có điều, cô đã quá tự tin rồi.

Ngày cuối tháng, Bảo Ngọc bận rộn làm bảng lương. Gọi điện hỏi các phòng gửi danh sách làm ngoài giờ, nhưng đến 5h chiều cô mới nhận đủ. Thế là hôm nay cô lại phải tăng ca. May là có kinh nghiệm, mang theo bánh ngọt chống đói.

8h tối, các bạn tiếp tân cũng ra về hết. Cả công ty tối om, còn mình phòng cô sáng đèn. Cô vươn vai thả lỏng người vì cuối cùng công việc cũng xong, thì bất ngờ cửa phòng bật mở. Dù gan to, cô cũng bị giật mình. Thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy sếp bước vào. Anh thấy cô cũng ngạc nhiên:

-Sao giờ này còn ngồi đây?

-Dạ, em làm bảng lương gấp ạ. Mai phải đưa cho chị kế toán trưởng ký, ngày một chỉ đi nghỉ phép rồi ạ. Em phải tranh thủ hoàn thành để sáng mai trình chị ấy ký sớm.

-À. Vậy em làm việc đi.

Cô nghe thoang thoang mùi rượu. Có lẽ sếp vừa đi xã giao về. Giờ này còn ghé công ty làm gì nhỉ?

Quốc Thắng đi uống vài chai với đám bạn cấp 3. Nhiều người vẫn là nhân viên quèn, nhiều người thành đạt trong cuộc sống. Nhưng nhìn chung tất cả đều đã lập gia đình, con cái đẽ huê. Bạn bè nói vui: “Ông Thắng sướng thật, vẫn độc thân vui tính. Để dành cho gái nó thèm hay sao mà giữ trinh tiết lâu thế?”. Anh nghe mà cứ như bị cười nhạo. Đã thế, mới nhậu được một lúc thì điện thoại các chiến hữu reo âm ỉ, nào là về cho con ngủ, nào là mua sữa, mua tã cho con. Thằng nào thằng nấy miệng cần nhần mà mặt thì tươi roi rói. Tiệc tan sớm hơn anh hình dung. Vừa lên xe thì lại phát hiện để quên chìa khóa nhà ở công ty. Quay lại công ty thì may mắn gặp được cô.

Xong việc, Bảo Ngọc tắt máy rồi bước vào phòng sếp, anh đang cởi áo vest:

-Em xong việc rồi, chào sếp, em về trước nhé.

Cô xoay người ra cửa thì bất ngờ cánh cửa đóng sập lại, tiếng chốt cửa vang lên trong đêm vắng nghe rõ mồn một. Hơi thở nóng hổi phả vào tai cô, hai tay anh chống vào cánh cửa gỗ, cô bị giam giữ hoàn toàn trong vòng tay anh.

Cô tìm cách đẩy anh ra, nhưng lúc này anh đã ôm trọn cô vào lòng. Anh cúi xuống mút mạnh vào môi cô. Khi cô mở miệng định phản ứng thì anh thừa cơ đẩy lưỡi vào. Chênh lệch hình thể quá lớn khiến cô không có khả năng chống cự. Anh hôn quá sâu và mạnh, trong miệng cô tràn ngập vị nồng của rượu. Bàn tay to lớn của anh luồn vào mái tóc vừa mới dài ra một chút của cô, giữ chặt khiến cô không nhúc nhích được. Đường như anh không kiểm soát được sức của mình, mà nút lưỡi cô, khiến cô rên lên vì đau và ngợp thở. Nghe tiếng rên, anh mới nhả môi cô ra. Cười trong cổ họng:

-Em ngọt thật đấy, vừa ăn bánh đấy à? Anh thích vị này.

-Sếp, sếp. Anh say rồi.

- Anh có say đâu.

Vừa nói anh vừa cầm tay cô, di chuyển xuống bộ phận đang cương cứng gồ lên dưới lớp quần tây của mình.

-Đàn ông say thì không thể này được đâu.

Bảo Ngọc ngượng chín cả người, cô nói không nên lời, muốn rút tay lại. Nhưng anh cố tình giữ chặt nó ở vị trí đó:

-Anh muốn làm gì vậy chứ?

-Còn không biết anh muốn làm gì sao?

Không đợi cô trả lời, anh tiếp tục việc mình muốn làm. Môi gấn chặt vào đôi môi anh thềm muốn bấy lâu. Lần này thì nhẹ nhàng hơn, anh từ từ rê đầu lưỡi của mình lên môi cô, tìm cách tách nó ra, rồi tiếp tục rê lên từng cái răng trắng sáng của cô. Bảo Ngọc rùng mình, cô biết đây không phải là cưỡng ép, vì cô thích cái hôn của anh. Vì môi cô đang mở ra chào đón, lưỡi của cô cũng đang đáp lại, như muốn quấn chặt vào lưỡi anh.

Tay anh di chuyển từ đầu gối cô lên trên đùi, anh xoa nhẹ nhàng ở đấy. Rồi từ từ di chuyển lên trên. Cho đến khi ôm trọn bờ mông tròn trịa của cô thì anh lên tiếng:

-Đã nói, em đừng mặc cái váy ôm này rồi. Nó làm anh mất kiểm soát.

Nâng chân cô lên cạp vào đùi mình, anh nhấc bổng cô lên rồi đặt cô lên bàn. Một chân nằm giữa hai đùi cô, đầu gối chạm vào vị trí đặc biệt. Anh tà ác để đầu gối mình chà xát nhẹ nhàng vào nơi đó. Cô ngả người ra sau, anh vươn theo môi đuổi môi. Bàn tay không an phận luồn vào áo cô, xoa nắn nơi mềm mại. Cô không phản kháng được, cơ thể không nghe theo lý trí.

Đến lúc này thì cả hai không còn làm chủ được nữa. Anh gờ tay tắt đèn. Cả hai lao vào nhau. Cảm thấy tốc độ cởi áo của mình quá chậm, anh khiến nút áo sơ mi của mình giạt bung ra, rơi lạch cạnh xuống sàn. Rồi nhanh chóng tiến đến áo cô. Cô phải vội vàng nhắc nhở:

-Đừng làm rách áo em.

Hai cơ thể trần truồng dán vào nhau, anh bế cô dựa hẳn lên tường. Hai tay ôm hai bờ mông tròn, mịn màng. Chân cô kẹp chặt vào hông anh. Bảo Ngọc lên đỉnh ngay khi bị anh mút vào ngực. Trong bóng tối, anh cười tươi:

-Em nhạy cảm như vậy!

(mình cắt chương chỗ độc ghê luôn:D)

6. Chương 4-2: Động Vật Ăn Thịt Giò Móng Vuốt (18+)

Hai cơ thể trần truồng dán vào nhau, anh bế cô dựa hẳn lên tường. Hai tay ôm hai bờ mông tròn, mịn màng. Chân cô kẹp chặt vào hông anh. Bảo Ngọc lên đỉnh ngay khi bị anh mút vào ngực. Trong bóng tối, anh cười tươi:

-Em nhạy cảm như vậy!

Khi bộ phận cương cứng của anh xâm nhập vào vùng tam giác mật. Anh biết, mình không phải người đầu tiên của cô. Nhưng điều đó không làm anh giảm phần thích thú nào. Là du học sinh ở Mỹ nhiều năm, lối sống Mỹ đã kịp ăn sâu vào nhận thức, đối với anh mà nói, trinh tiết chẳng có gì quan trọng.

Quốc Thắng cử động nhịp nhàng. Các cơ bắp của anh căng lên, vận động liên tục. Trong miệng anh, cái núm nhỏ nhô ra mùi hương mê người, khiến anh không ngừng nếm như một trẻ sơ sinh bị đói. Cho đến khi Bảo Ngọc lên đỉnh lần thứ ba thì anh chạy nước rút, gào lên một tiếng rồi giải phóng toàn bộ vào nơi tư mật của cô.

Bảo Ngọc hoàn toàn xụi lơ như một bông hoa héo. Nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để nhanh chóng mặc quần áo rồi chui vào toilet trong phòng anh. Cô ngồi sụp trong đấy, ôm mặt. Trời ạ, mình làm sao vậy không biết. Sao có thể mất kiểm soát tới mức làm tình với sếp ngay tại văn phòng? Giờ biết trốn vào đâu?

Đợi một lúc không thấy cô đi ra, anh gõ cửa:

-Em sao thế?

-Em không sao.

Cô bước ra ngoài, đầu cúi gằm xuống đất. Cô nghĩ mặt cô bây giờ chắc chắn đỏ như trái gấc.

Anh hôn lên má cô rồi nói:

-Chờ anh một chút, anh đưa về.

Cả đoạn đường dài, cô nghiêng người ra cửa sổ, không nói gì cả. Khiến anh chột dạ:

-Anh xin lỗi. Em giận anh đấy à?

-Không. Em trưởng thành rồi. Em biết mình làm gì.

-Thế sao không nói gì với anh?

-Chuyện không nên cũng đã xảy ra rồi. Em biết nói gì bây giờ?

Quốc Thắng tấp xe vào một tiệm thuốc tây:

-Chờ anh chút.

Khi trở lại thì anh dúi vào tay cô một hộp thuốc đen đen. Cô hiểu, anh mua thuốc tránh thai khẩn cấp cho cô. Lúc này, cả hai đã mất kiểm soát.

Bảo Ngọc tiếp tục im lặng cho đến khi về nhà. Cô biết mình không thể trách anh. Anh không cưỡng ép, là cô để điều đó xảy ra. Nhưng giờ cô lại không biết đối diện với anh, cũng như chính mình thế nào.

-Tạm biệt.

-Ngủ ngon nhé. Tạm biệt. Đừng giận anh đấy.

Cả đêm Bảo Ngọc mất ngủ, liên tục đập đầu vào gối. Cảnh tượng phóng túng ấy cứ ám ảnh trong đầu. Công bằng mà nói, anh là người tình tuyệt vời. Nhưng cô không hiểu chính mình. Ngày trước, chồng cũ và cô yêu nhau 5 năm cũng chưa từng ăn cơm trước kẻng. Hai năm sau khi cưới, đời sống tình dục của cô cũng bình thường, thậm chí cô còn nghĩ mình quá lạnh cảm trong chuyện phòng the. Vậy mà bây giờ cô làm tình với sếp ngay tại văn phòng, khi chưa xác định quan hệ, thậm chí là lên đỉnh lúc cả hai vừa sáp lại với nhau. Lãng lơ đến thế, dễ dãi đến thế? Người ấy sẽ đánh giá cô như thế nào? Mối quan hệ của họ là gì? Quá xấu hổ. Cô quyết định tạm thời làm con rùa rút đầu, trốn trước tính sau.

Sáng sớm, Quốc Thắng tỉnh ngủ, thần thanh khí sảng. Quả nhiên khi cơ thể được thỏa mãn, tinh thần tốt hơn hẳn. Anh háo hức muốn gặp cô ngay lập tức. Vừa tắm rửa xong thì Quốc Thắng nhận được tin nhắn, Bảo Ngọc xin nghỉ ốm. Anh lo lắng nghĩ: “Tối qua còn tốt mà”.

Quyết định không đến công ty, anh gọi điện thoại cho trợ lý, yêu cầu xử lý công việc, nhân tiện báo luôn nhân viên hành chánh nghỉ ốm, lệnh một người bộ phận lễ tân vào làm thay. Anh ghé tiệm hoa, mua một bó hồng đỏ thắm, để đến thăm cô người yêu mới nhậm chức hôm qua.

Nhà cô nằm trong khu dân cư mới ở quận 7, giáp ranh với Phú Mỹ Hưng. Khu vực yên tĩnh và nhiều cây xanh. Ngôi nhà nhỏ xinh với một khoảng vườn hoa phía trước.

Bấm chuông một lúc thì cô thò đầu ra ngó, nhìn thấy sếp đang đứng trước cửa cô hốt hoảng đóng sập cửa lại, tạo ra một âm thanh khá lớn.

Quốc Thắng phì cười, anh nói to:

-Em định trốn anh đấy à?

Chạy vội vào toilet mặc áo ngực và chải lại mái tóc, Bảo Ngọc nghiêm túc mở cửa. Về đứng đắn nghiêm trang của cô trái ngược hoàn toàn với cái váy hồng kitty cô mặc trên người. Anh nhìn rồi tùm tùm đưa bó hồng tặng cô:

-Không mời anh vào nhà à?

Cô né người qua một bên, đợi anh bước hẳn vào rồi khóa cổng. Anh hỏi:

-Em mệt à?

Phản xạ không điều kiện cô buột miệng:

-Không, em có mệt gì đâu.

-Thế em xin nghỉ ốm là cố tình tránh mặt anh đấy à?

Bảo Ngọc giật mình, nhìn thấy anh, cô quên hăng đi mất sáng này mình nhắn tin cho anh thế nào. Cô cúi đầu, tay mân mê cánh hồng đang hé nở. Không chờ cô dẫn đường, Quốc Thắng đi vào nhà, rồi tự nhiên ngồi xuống ghế sofa. Cô chỉ biết cun cút đi theo sau như cún con, rồi chạy thẳng ra sau bếp lấy nước mời khách. Vừa đặt ly nước xuống bàn, chưa kịp mời thì cô đã bị anh chụp lấy tay kéo lại mình. Cô mất đà, ngã hẳn vào người anh. Chẳng ngại ngần, anh ôm lấy cô rồi nhanh chóng hôn môi. Một nụ hôn sâu chào buổi sáng.

Đêm qua còn mất ngủ, không biết phải đối diện với anh như thế nào thì sáng sớm anh đã xuất hiện trước cửa. Chưa biết phải ăn nói ra sao thì đã bị anh hôn đến trời long đất lở. Cô đẩy anh ra, xấu hổ lên tiếng:

-Em trọ cả cổ rồi đây này.

Anh cười hì hì:

-Anh xin lỗi. Ai bảo dám trốn anh.

Một tay nhanh chóng xoa bóp cổ cho cô, tay còn lại giữ chặt eo, không cho cô đứng dậy. Bảo Ngọc vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trong lòng anh nói chuyện:

-Em có trốn đâu.

-Không trốn mà lại không chịu đi làm.

Anh không xấu hổ mà thở vào tai cô thì thầm:

-Hay là đêm qua anh làm em đau ở đâu?

Bảo Ngọc ngượng chín người, đã muốn giả vờ làm cá vàng mất trí nhưng anh không tha vãn cố tình nhắc nhở cô, đêm qua giữa họ đã làm gì. Cô lý nhí:

-Anh thật đáng ghét.

-Anh xin lỗi đêm qua là anh không đúng. Nhưng anh không say, cũng không hối hận. Em có biết, anh thích em từ cái nhìn đầu tiên hay không?

Bảo Ngọc lặng người, anh bảo rằng anh “thích” cô, chứ không phải là “yêu”. Cô đã hi vọng gì chứ, hi vọng người như anh yêu mình hay sao? Không thể nào? Anh không phải là người dành cho cô. Sao cô có thể trông chờ anh ấy yêu cô được nhỉ? Thật buồn cười. Bảo Ngọc bất ngờ rơi nước mắt, nhưng vì hai người không đối mặt nhau nên anh không hề lấy giọt nước mắt của cô. Anh vẫn thì thầm:

-Anh chỉ muốn nhìn thấy em hàng ngày, ngày giờ. Những ngày đi công tác, có biết là anh nhớ em đến thế nào không hả? Anh nghĩ mình yêu em mất rồi.

Cô nghĩ mình nghe lầm rồi, trong lúc cô đang thương tâm muốn chết thì lại nghe anh nói anh yêu cô.

-Anh vừa nói gì vậy?

-Anh nói là “Anh yêu em”.

Bảo Ngọc xoay hẳn người lại, chủ động hôn anh, ngậy ngó mút lên cánh môi mỏng đầy khiêu gợi. Ngay lập tức Quốc Thắng đảo khách thành chủ, đè cô xuống sofa. Bàn tay không yên, vuốt ngược từ đùi cô lên đến eo, đẩy chiếc váy kitty màu hồng đáng yêu của cô lên cao. Thần trí điên đảo, Bảo Ngọc vẫn cố đưa tay kéo váy xuống. Nhưng cơ bản là không có tác dụng với vị sếp tổng sắc ma. Cô yếu ớt:

-Đừng ở đây. Chúng ta vào phòng được không?

-Phòng ngủ của em ở đâu?

Anh bế cô thẳng vào phòng, đưa chân đóng cửa. Cả hai thả tự do lên giường. Ánh sáng tràn ngập khắp phòng. Cô nhắc:

-Kéo cửa rèm lại đã.

Quốc Thắng đứng dậy kéo rèm, nhìn lại thì Bảo Ngọc đã trùm chăn kín đầu.

-Nhà em không có bao đâu.

-Anh có.

Quốc Thắng khóa thân hùng dũng tiến tới, kéo chăn vút xuống sàn nhà. Ánh sáng xuyên qua rèm cửa vẫn đủ để cô nhìn rõ cơ thể như tạc tượng của anh. Cô không ngờ anh trông anh thon thả mà lại nhiều cơ bắp đến thế. Trông hệt người mẫu nam quảng cáo đồ lót với cơ bụng sáu múi. Điều khác biệt duy nhất là người ra mặc quần lót, còn anh thì không. Phần dưới rậm rạp với cây gậy hung dũng chĩa thẳng lên trời. Cô úp mặt vào gối, quyết tâm làm đà điếu. Quốc Thắng nằm đè hẳn lên người cô. Anh rất cao, cô thì tương đối nhỏ bé. Cô không thể không phản ứng:

-Em không thờ được.

Anh cười, lật người cô lại, nhanh tay lột trần cô, thành thực mở khóa áo lót. Theo phản xạ, cô định dùng hai tay che ngực thì anh đã nhanh hơn một bước. Cố định tay cô trên đầu. Mấy lạng phả vào người khiến hai đỉnh anh đào của cô co lại. Anh nheo mắt nhìn, đồng tử như muốn co lại vì kích thích. Ngực cô không lớn, nhưng tròn trịa săn chắc, với hai đỉnh nhỏ rất hồng. Làn mịn màng, sờ vào mát rượi, đối lập với cơ thể hầm hập nóng của anh lúc này. Eo nhỏ chỉ bằng nắm tay của anh, không có chút mỡ thừa. Phía dưới là quần lót hồng nổi bật trên làn da trắng sứ. Khiến cây gậy của anh sưng to thêm.

Bảo Ngọc chưa bao giờ làm tình dưới ánh sáng như thế này. Nhưng thành thật mà nói, cô thích điều này. Cô không ngờ rằng, ẩn sâu trong con người cô, một mặt bản thân mà bây giờ cô mới biết, là nhu cầu tình dục mạnh mẽ đến thế.

Quốc Thắng bắt đầu hôn cô, từ môi, xuống cổ, xuống ngực, xuống rốn và muốn xuống sâu hơn nữa. Nhưng cô cản lại:

-Đừng.

Cảm giác cô không thoải mái với điều đó, anh dừng lại, rê lưỡi quanh rốn, rồi tấn công lên đỉnh hồng nhũ của trái đào, thì thào:

-Có yêu anh không?

Cô muốn trả lời, nhưng chưa kịp bật ra tiếng thì đã bị anh hôn lên môi, hai lưỡi giao nhau. Cô chỉ có thể phát ra tiếng: ừm ừm như mèo. Rồi bất ngờ bị xâm nhập. Tiếng nước kích tình dồn dập.

Anh liên tục thay đổi tư thế, cô không biết mình đã lên đỉnh bao nhiêu lần nhưng anh vẫn miệt mài rong đuối. Không chịu nổi nữa cô nỉ non:

-Em hết sức rồi...

Phát hiện cô sắp lên đỉnh lần nữa, anh mới tăng tốc. Cảm giác nơi đây của mình bị siết mạnh, anh mới thỏa mãn giải phóng.

Cô gác đầu lên bụng anh, tay mân mê vẽ theo từng đường cơ bắp.

-Anh tập thể hình từ bao giờ?

-Anh không tập thể hình.

-Vô lý, không tập luyện sao người anh lại săn chắc thế này.

-Anh là cao thủ Taekwondo đấy nhé. Lúc ở Mỹ, anh còn nằm trong đội thi đấu của trường đại học.

-Ganh tị thế. Anh cái gì cũng giỏi à?

-Có lẽ vậy!

Bảo Ngọc cắn lên bụng anh, tiếc là bụng chẳng có tí mỡ nào để cắn:

-Thật là tự cao tự đại.

-Anh là người rất biết mình biết ta đấy chứ.

Cô trầm ngâm:

-Em muốn anh biết về quá khứ của em.

Quốc Thắng nghĩ đến thời gian hoang đường của mình ở Mỹ, anh không nghĩ là mình muốn cho cô biết điều đó, vì thế anh từ chối:

-Không. Anh không muốn biết. Quá khứ là quá khứ, anh không quan tâm.

-Nhưng em muốn nói.

-Không, anh không nghe đâu. Thật đấy!

Quốc Thắng cản cô bằng cách dùng môi mình chặn miệng cô lại. Hộp BCS anh mua, chỉ 1 buổi sáng thì dùng hết.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cả hai ôm nhau ngủ đến tận 3h chiều. Cho đến khi bụng Bảo Ngọc phản ứng kêu réo âm ỉ, đánh thức cả hai.

-Em đói bụng.

-Anh cũng đói.

-Sáng giờ em chưa ăn gì.

-Anh cũng chưa ăn.

-Sao đến thăm người ốm như em lại không mua cái gì cho em ăn hả?

-Anh biết là em có ốm đâu.

Quốc Thắng cười hì hì.

-Mình đi ăn nhé.

-Anh đợi chút đi, em nấu tạm cái gì ăn. Giờ mà đi ra đường, chưa kịp đến quán thì em xỉu mất rồi.

Tủ lạnh nhà cô rất đầy đủ thức ăn, vì dù sống một mình nhưng cô ít khi đi ăn ngoài. Từ dạo vào làm ở công ty anh, bị anh lôi kéo mới bỏ buổi tối. Còn lại cô toàn tự nấu, kể cả bữa sáng.

Lấy nước xương hầm, thịt băm, một ít tôm và mực khô, cô nấu hai tô hủ tiếu đầy đủ hương vị trong vòng 20 phút. Nhìn hai tô hủ tiếu bốc khói nghi ngút trên bàn ăn, Quốc Thắng không thốt nên lời:

-Em như tiểu thư khuê các mà nấu ăn giỏi thế à?

-Anh ăn thử đi đã rồi hãy nhận xét.

Anh ngồi xuống bàn, tao nhã cầm đũa. Sau đấy cầm cùi ăn mà không nói tiếng nào. Khi tô nước cạn đấy, anh gơ ngón trở:

-Số 1.

-Tha cho anh, em nấu mà chê thì biết tay em.

Cô cười sung sướng. Không khỏi nhớ đến người đàn ông nào đó, cũng cầm cùi ăn như thế nhưng không nhận xét một lời.

Ngày đầu tiên chính thức kết giao thành công tốt đẹp.

Đến 9h đêm, người đàn ông thân hình siêu mẫu vẫn nằm bò trên giường cô không có ý định rời đi. Cô gơ chân đập đập:

-Sếp à, sếp không định về đấy à?

-Sếp phải ở đây đề sáng mai áp tải nhân viên đi làm.

Cô không ngần ngại, đẩy anh xuống giường, rất tiếc, như châu chấu đá xe:

-Sếp về đi. Ở đây không có bàn chải đánh răng cho sếp, không có quần áo cho sếp thay đâu. Mau lên, em hứa, sáng mai đi làm.

Nửa tiếng sau, cô mới thành công tiễn bước sếp tổng ra cửa.

Ngồi trên xe, anh tươi hơn hẳn, sờ cằm suy nghĩ: “Lần sau nhất định phải mang theo bàn chải đánh răng và quần áo”.

7. Chương 5-1: Yêu Đường Lén Lút. Động Vật Ăn Thịt Không Được Phép Gơ Móng Vuốt Ở Công Ty

Bảo Ngọc lái xe máy đi làm từ rất sớm. Hôm qua trốn việc, hôm nay cô phải tranh thủ làm bù. Cuối tháng, bảng lương không làm xong, không kịp chuyển lương cho mọi người, cô sẽ rất thảm. Tối hôm qua, sau khi anh về cô mới mở điện thoại, phát hiện ra hàng chục cuộc gọi nhỡ của chị kế toán trưởng. Hẹn chị ấy ký sớm để chị đi nghỉ phép du lịch, mà cô quên khuấy đi mất. Tâm trạng rối tinh rối mù, cô không hề nhớ đến chuyện này. Đã thế còn cương quyết tắt điện thoại để trốn người đó. Thế mà cuối cùng, trốn thì bất thành,

mà công việc thì hỏng bét. Sau khi gọi điện thoại xin lỗi, bịa đặt một đồng lý do lý trấu thì chị ấy cũng nén giận mà ra lệnh, sáng sớm nay mang bằng lương ra thẳng sân bay cho chỉ ký. Còn không xong nữa thì cứ chờ mà bị mấy trăm nhân viên oanh tạc đi.

Thành ra, bình thường cô toàn đi làm bằng xe bus nhưng hôm nay đặc biệt lái xe. Nhất định phải xong việc. Cô khóc ròng, trong đầu lồi vị sắp đáng ghét kia ra xỉa xối: “Chỉ tại anh. Sếp đáng ghét nhất hành tinh”.

Cầm bì hồ sơ, chạy ra bãi giữ xe thì Bảo Ngọc gặp anh Vũ phòng kinh doanh:

-Đi đâu mà vội vàng vậy em gái?

-Em ra sân bay trình ký giấy tờ anh ơi.

-Lấy nón bảo hiểm đi, anh chở đi cho lẹ.

Cô toe toét:

-Anh Vũ là thiên thần hộ mệnh của em.

Có người giúp đỡ, mọi việc cũng thuận lợi hơn nhiều. Trên đường Vũ hỏi:

-Hôm qua thấy mọi người nói em bị bệnh? Sao Thế? Khỏe chưa mà đã đi làm?

Bảo Ngọc ngượng ngùng:

-Em không sao. Có chưa khỏe cũng phải đi anh ơi, em mà làm không xong hôm nay thì em sẽ bị lên thớt ngay.

-Ha ha, ai dám xử em gái đáng yêu của anh, anh liều mạng với người đó.

-Haha. Anh có đánh lại 500 người không?

-Thôi. Khó quá, anh chạy.

Quốc Thắng nói anh thích cô từ cái nhìn đầu tiên. Bảo Ngọc nghĩ rằng, đó là ngày cô mới vào công ty. Xuất hiện trước mặt anh với mái đầu bán nam bán nữ, điệu bộ lóng nga lóng ngóng. Thật là một sở thích khác thường. Cô đau khổ nghĩ, hóa ra thẩm mỹ của anh khác thường như vậy, hèn gì xưa nay bao nhiêu cô đẹp như hoa không lọt được vào mắt xanh của anh.

Nhưng thực tế, lần đầu tiên anh gặp cô là cách đây khoảng 8-9 năm. Lúc đấy, anh vừa về nước. Anh cùng công ty của mẹ mình đi về một huyện nghèo làm từ thiện. Tình cờ, nơi đó đang tập hợp một đoàn sinh viên tham gia chiến dịch Mùa hè Xanh. Cô để mái tóc rất dài, thắt thành hai bíp tóc. Khuôn mặt ngây thơ, phúng phính rất đáng yêu. Nhóm thanh niên đang làm đường dẫn nước tưới cây. Cô nhỏ bé đứng ở đấy, tham gia hào hứng. Trán lấm tẩm mồ hôi, miệng cười nói liến thoắng với chúng bạn. Quần xắn lên đến đầu gối, đôi chân trắng nõn nà dính đầy bùn đất. Anh giơ máy ảnh lên, chụp được khoảng khắc cô nở nụ cười, hàm răng sáng bóng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đứng giữa hàng trăm người, nhưng một cô bé lại tỏa ra hào quang rực rỡ khiến anh như bị thôi miên.

Nhưng rồi số phận chỉ có anh gặp thoáng qua như vậy. Khi thời gian bắt đầu mài mòn hình dáng cô gái ấy trong trí nhớ thì anh đọc được CV của cô.

Hình ảnh trong sơ yếu lý lịch, vẻ mặt nghiêm trang, nhưng anh biết, đó chính là cô bé năm xưa. Nhiều năm qua đi nhưng người có duyên sẽ gặp lại.

Quốc Thắng cảm giác mình như trở về tuổi 17, mới bắt đầu biết yêu. Cả ngày hôm qua gặp cũng vẫn chưa đủ, hôm nay muốn nhìn thấy cô thật sớm.

Anh bước vào công ty, miệng tươi cười chào ba em tiếp tân:

-Chào các em. Buổi sáng vui vẻ!

-Chào sếp. Buổi sáng vui vẻ!

Ba nàng đồng thanh, rồi nhìn nhau:

-Trời à, hôm nay chắc chắn có bão. Chị Quỳnh có xem thời tiết không?

-Dự báo thời tiết nói là nắng đẹp, ít mây. Nên khả năng là mặt trời mọc lộn hướng rồi.

Cô tiếp tân tên Như Quỳnh, mơ màng:

-Quả nhiên sếp bắt đầu chú ý đến chị rồi. Có công mài sắt có ngày nên kim. Chị phải vào toilet trang điểm lại mới được. hí hí.

-Má ơi, nàng lại quên uống thuốc rồi. Hương, bà hẹn giờ, xúu nhắc nàng ấy uống thuốc, liều gấp đôi.

-Yes, madam.

Quốc Thắng bước vào phòng, sững người phát hiện cô gái nhỏ của anh chưa thấy đâu. Không lẽ lại trốn. Anh vội nhắc máy gọi ra lễ tân:

-Bảo Ngọc đi làm chưa em?

-Dạ, rồi anh ạ. Hình như có việc ra ngoài rồi. Lúc nãy em thấy Ngọc đi chung với anh Vũ.

Anh dập máy, gọi điện thoại. Điện thoại sau một hồi đổ chuông ầm ĩ thì báo người nhận từ chối cuộc gọi. Anh cảm thấy dạ dày nóng, lan dần lên đầu. Nhắn tin:

-Đi đâu?

Bíp bíp, tiếng báo có tin trả lời:

-Xúu em gọi lại liền. Em đang ở ngoài đường.

Quốc Anh nóng ruột. Quả nhiên yêu đương rất hại não, chỉ một xúu việc cũng khiến con người ta đứng ngồi không yên. Tiếng gõ cửa “knock knock”, anh gần giọng:

-Vào đi.

Cô bé tên Hương đang cười toe toét nhìn thấy bản mặt muốn giết người của sếp thì miệng co lại:

-Có anh Hưng bên ngân hàng đến ạ. Ảnh bảo đã hẹn trước.

-Mời vào đi em. Pha cho anh hai ly trà.

-Dạ, sếp.

Cô bé mời khách vào phòng, mời nước rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài đóng cửa. Thở một hơi:

-Má ơi. Tâm trạng đối chiều còn nhanh hơn cổ phiếu nữa. Sợ muốn chết à.

Cô ra ngoài, cảnh cáo hai chiến hữu:

-Ổng bình thường lại rồi. Hai chị cẩn thận thì hơn. Chị Quỳnh, lau bớt chút son đi được không? Ổng ra ổng thấy chị đỏ chót vậy, ông lên cơn khát máu thì cả ba chúng ta đều chết.

Như Quỳnh vẫn không quên yy:

-Biết đâu, ảnh sẽ hôn chị thì sao cưng.

Hương và Thủy lao vào toilet. Thiệt là uống bữa sáng.

Vị khách vừa đi ra thì Bảo Ngọc về đến công ty. Đi ngang qua lễ tân, cô nhận được cảnh báo:

-Sếp nàng đang thời kỳ rụng trứng. Tâm trạng rất bất ổn, nàng nên cẩn thận củi lửa.

Cô giật mình: “Chết rồi, chắc lúc nãy gọi mà mình không nhắc máy. Nhưng lúc mình gọi lại thì cũng có thêm nhắc đâu”. Cô vội đi vào trong, không quên:

-Thank you.

Cô gõ cửa phòng:

-Vào đi.

Bảo Ngọc cầm bảng lương cùng ủy nhiệm chi đã được kế toán trưởng ký, bỏ trên bàn anh, rồi lui ra ba bước:

-Nghe nói anh đang rụng trứng?

-Hả? Nghe đồn là đàn ông chỉ có tinh trùng thôi.

Cô sưng sốt, mình nói cái gì vậy trời. Vội vàng chữa lại:

-Nghe nói anh đang không vui. Em đi ra ngoài làm việc công nha. Em phải chạy vội ra sân bay để trình ký cái này. (Cô chỉ chỉ lên bàn) Anh ký đi, em cho đi lương.

-Ai chở em?

-Anh Vũ phòng kinh doanh.

-Sao không nói với anh để anh chở đi.

Cô mở to mắt:

-Sếp à, sếp rảnh rồi để chở nhân viên hay sao? Có rảnh thật em cũng không muốn tạo scandal trong công ty đâu à.

-Em đứng xa vậy làm gì?

-Đề phòng sếp quấy rối tình dục.

Quốc Thắng nhìn cô:

-Anh làm vậy bao giờ?

-Từng làm rồi.

Anh bỗng nhớ ra lần đó, cười cười:

-Lần đó cũng đâu phải cố ý. Vô tình thôi, anh thề.

-Lần đó không cố ý thì giờ em cũng phải đề phòng. Cẩn tắc vô áy náy.

-Anh là bạn trai của em.

-Trên công ty, anh là sếp.

Cô đưa hai tay làm thành dấu chéo:

-Nghiêm cấm mọi hành vi quấy rối công sở.

-Em thật quá đáng.

-Không hề, em là người công tư phân minh. Anh cũng phải như vậy. Ngoại trừ việc anh không được la rầy em, không được trừng phạt với em, không được phê bình em trong cuộc họp thì phải coi em là nhân viên bình thường.

Cô cười hì hì:

-Chúng ta yêu đương lén lút nhá. Em còn muốn làm việc ở đây.

-Không được. Anh không muốn.

-Đi mà.

-Không được. Anh không muốn.

-Đi mà.

-Không.

-Thế em nghỉ việc.

-Được rồi, theo ý em. Nhưng có thời hạn thôi đấy. Đến lúc thích hợp phải công khai.

-Ok.

Bảo Ngọc nghĩ, tình cảm của cô và anh có lẽ chỉ là ngắn hạn. Đến lúc anh không còn thấy cô mới lạ, cô sẽ buông tay. Cô đã không còn ý định lập gia đình. Sống thế này, là tốt nhất. Thích thì yêu, không hợp thì chia tay. Cô không muốn mình lại đi vào con đường cũ ngày xưa. Tình cảm bảy năm còn có thể thay đổi. Người như anh, sao lại có thể yêu đương dài lâu.

-Lại đây, hôn anh một cái đã rồi yêu đương bí mật.

-Anh nói nhỏ thôi, nhỡ có ai nghe được thì sao?

-Có lại hay không? Anh nói to hơn bây giờ.

-Lại, lại.

Cô hôn vội lên má anh như chuồn chuồn lướt nước, vừa định lùi ra xa thì đã bị chụp lấy eo. Anh tiến hành một nụ hôn sâu chớp chớp: 10 phút. Lúc buông ra thì môi cô sưng đỏ. Cô sờ sờ môi:

-Anh, anh....

Bảo Ngọc che miệng, lấy xấp giấy tờ đã được ký trên bàn, chạy vội ra ngoài. Còn đứng đây, không khéo lại bị ăn sạch không còn xương.

11h 30, tất cả tập trung ở lầu 5 ăn trưa.

Bảo Ngọc cố gắng che dấu đôi môi sưng nhưng không thể tránh được những cặp mắt cú vọ của hội Tập Nham:

-Thanh Hồng: ỉ da, khai mau khai mau. Bà hun ai mà tới mức này?

-Lan Phương cười khúc khích: wa, thiệt là mạnh mẽ nha!!

-Hoàng Nhi: chắc chắc, thiệt là làm người ta ngưỡng mộ. Sao chị có thể mang vẻ mặt này mà đi làm, trêu tức một đứa FA như em.

-Bảo Ngọc: dừng, hiểu lầm. Sáng nay hủ tiểu tôm, bị dị ứng. Bà nàng nghĩ đi đâu vậy không biết? Người ta chưa có người yêu nha.

-Thanh Hồng: trời biết, đất biết, bà biết, con tôm nó biết nha. Tui không tin, dị ứng cũng biết lựa chỗ ghê. Xùy xùy.

Ba đối tượng khó đối phó cười vang khắp phòng ăn, thu hút không ít cái nhìn tò mò của mọi người. Cô đành chống chế:

-Tập trung ăn rồi đi ngủ.

Ở một góc khác, bạn sếp hơn hỏ, tươi rói cảm ơn em Hương lễ tân vì lấy cơm hộ anh ấy. Thành công làm cho cô bé này toàn thân nổi da gà. Cô lăm bằm với đồng bọn:

-Thiệt là tà quá đi. Sếp thay đổi chóng mặt thế này, em biết sống sao!

8. Chương 5-2: Yêu Đường Lén Lút. Động Vật Ăn Thịt Không Được Phép Giơ Móng Vuốt Ở Công Ty

Ở một góc khác, bạn sếp hơn hỏ, tươi rói cảm ơn em Hương lễ tân vì lấy cơm hộ anh ấy. Thành công làm cho cô bé này toàn thân nổi da gà. Cô lăm bằm với đồng bọn:

-Thiệt là tà quá đi. Sếp thay đổi chóng mặt thế này, em biết sống sao!

Như Quỳnh vừa mút cách gà vừa nói:

-Bữa sau để chị lấy cơm cho sếp nghe hông?

-Dạ, chị hai. Em có dành với chị bao giờ? Nhưng Sếp ngồi đó chờ rồi, đợi chị lên tới nơi lấy cơm cho sếp thì tụi em đã thành người thiên cổ.

Bạn Thủy xen ngang:

-Hôm nay có lương.

Thành công ngăn cản một cuộc huyết chiến giờ cơm trưa.

Đến đầu giờ chiều, group tập nham trên facebook chớp đèn liên tục. Bảo Ngọc vội nhảy vô tham gia:

-Thanh Hồng: bà Ngọc mau xuất hiện.

-Bảo Ngọc: đây đây, người đây. Bà kêu gì thấy ớn vậy?

-Thanh Hồng: bà vừa tạo nên scandal thui chết toàn bộ công ty bà biết không? Khai mau, khai mau.

-Bảo Ngọc: (tâm trạng bồn chồn lo sợ chuyện tình sếp-nhân viên bị khai quật) zụ gì vậy?

-Lan Phương: phòng kế toán đồn ầm lên kìa.

-Hoàng Nhi: em nghe với, em nghe với, phòng em chưa nhận được tin.

-Thanh Hồng: sáng nay bà đi đâu với ông Vũ kinh doanh?

-Bảo Ngọc: thì ảnh chở tui ra sân bay gặp chị kế toán trưởng chứ đâu.

-Thanh Hồng: sau đó thì làm gì?

-Bảo Ngọc: thì về công ty.

-Thanh Hồng: đoạn giữa có làm gì nhao hông cưng?

-Bảo Ngọc: suy nghĩ bấy bạ, tui với ảnh như 2 anh em.

-Hoàng Nhi: huhu, chị không được nhúng chàm anh Vũ của em.

-Thanh Hồng: ha ha, công ty đang suy luận, bà với ông có gian tình. Vì sao đi với nhau một lúc, khi về môi bà sưng chù zù?

-Hoàng Nhi: hồng chịu đâu, hồng chịu đâu. Trả lại sự trong sạch cho anh Zũ thân yêu của em.

-Lan Phương: mọi người trong phòng em đang bức cung anh Zũ. Ha ha, chị Ngọc khai thiệt đi. Mọi người còn cá độ nhau kìa

-Bảo Ngọc: tình ngay lý gian mà. Hoàng Nhi thân yêu, em không tin chị thì cũng phải tin tưởng tấm lòng trung trinh của anh Zũ nha em.

Vì tin tức không phải là chuyện của cô và sếp, nên Bảo Ngọc thở phào. Tin lào lào thì ba bữa là thành mây bay hết, không có gì đáng sợ. Nhưng mà sếp cô thì không có nghĩ như vậy.

Anh vô cùng bức mình. Người hôn là anh, có đồn thì tại sao không đồn anh và nhân viên ngồi ngoài kia có gian tình. Thật sự là có lợi cho cái tên Vũ đáng ghét đó. Cô cũng thật là trêu hoa ghẹo nguyệt, phòng kinh doanh có bao nhiêu đàn ông mà cô đã có lời đồn hết 2 người rồi. Đẹp mãi mới bay được một anh trưởng phòng, chưa được bao lâu thì lại phát sinh người khác. Anh phải họp công ty.

Quốc Thắng gọi điện ra cho cô, thông báo các phòng ban họp gấp, ngay lập tức.

-Nhưng sếp à, giờ này nhiều người đi công việc bên ngoài chưa về đến công ty. Không cần chờ họ đúng không ạ?

-Vậy à? Không được, họp thì phải có mặt đầy đủ. Em thông báo đi, 5h chiều tập họp.

-Ngoài giờ? Có tính là tăng ca không sếp?

-Không.

-Nội dung về việc gì vậy ạ?

-Thông báo quy định mới của công ty. Xong việc thì anh chở em đi ăn nhé.

-Không được. Hôm nay em đi xe máy.

-Em bỏ rơi anh đấy à? Anh còn chưa tính toán với em chuyện scandal của em đâu.

-Ha ha, lỗi tại ai?

5h chiều, phòng họp chật kín người. Ai cũng hoang mang, không biết người nào đắc tội với sếp Thắng ác ma.

Sếp xuất hiện với bản mặt lạnh băng như mọi khi. Anh gõ tay xuống bàn:

-Các bạn trợn mắt một chút. Thanh Hồng chuẩn bị bút viết ghi biên bản.

Thanh Hồng le lưỡi:

-Dạ, sếp.

-Công ty mới thành lập cho đến nay cũng gần 4 năm rồi. Chúng ta làm việc trên tinh thần tự giác là chính. Tuy nhiên, hiện nay tôi thấy các bạn càng lúc càng vô kỷ luật. Vì vậy hôm nay, tập hợp đông đủ, tôi muốn ban hành quy định rõ ràng, có thưởng có phạt. Em (chỉ vào Thanh Hồng), ghi lại những điểm chính tôi nói. Sau đấy chuyển sang cho bộ phận pháp chế, viết thành văn bản rõ ràng. Dán khắp các phòng ban, đề nghị nghiêm túc thực hiện:

- Thứ 1:....
- Thứ 2:....
- Thứ 3:...
- Thứ 4: cấm yêu đương trong công ty
- Thứ 5: không được truyền bá những lời đồn vô căn cứ ảnh hưởng đến tinh thần làm việc của nhân viên

Vừa nghe thấy điều thứ 4,mọi người xôi xao:

-Vì sao bỗng nhiên cấm đoán chuyện này?

Nhưng thì thầm vậy thôi, không ai dám ra mặt ý kiến. Người ta là sếp đó. Cái gì ban hành cũng là thánh chỉ. Ai dám trái lệnh, chém không tha. Haizz.

Sau cuộc họp, mọi người vội vã ra về.

Bảo Ngọc vừa ngồi xuống bàn mình, chuẩn tắt máy tính, khóa tủ để tan ca thì nhận được tin nhắn của vị sếp ngồi phía trong:

-Sẽ xử lý em sau.

Cô gửi lại một biểu tượng icon le lưỡi.

Người đàn ông xấu tính, ác ma như sếp Thắng, lấy chuyện công làm việc tư vô cùng thuận tay, không cảm thấy có vấn đề gì. Cái gì mà công tư phân minh? Vớ va vớ vẩn. Làm chủ mà đến người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được mới là đàn ông tồi.

Bảo Ngọc về đến nhà, vừa tắm rửa thay quần áo xong thì nghe tiếng chuông cửa:

-Ai đến giờ này nhỉ?

Cô quần khăn lên đầu che mái tóc ướt ló đầu ra nhìn. Haizz, hóa ra là vị sếp tổng đuổi theo đến tận nhà rồi. Một tay giữ khăn trên đầu, cô vội xỏ dép chạy ra mở cửa.

-Sếp à, sao anh lại đến?

-Anh mang đồ ăn cho em. Chiều giờ em đã ăn gì đâu.

Không đợi cô phản ứng, anh chen người qua cổng đi vào nhà. Một tay xách bịch thức ăn thơm phức, tay còn lại cũng xách một túi to không hiểu là cái gì. Bảo Ngọc nhận bịch thức ăn rồi đi vào bếp. Trong lúc loay hoay chuẩn bị cũng không để ý vị sếp tổng kia đâu.

Sau khi bày biện ra bàn thì cô lên phòng khách mời anh, cô chắc chắn anh cũng chưa ăn gì. Nhưng cô không thấy anh ở đây. Bước chân vào phòng mình, cô nghe tiếng xối nước trong phòng tắm. Bảo Ngọc đỏ mặt, anh thế mà lại tắm trong đây. Thật là tự nhiên như ở nhà mình. Mở tủ lấy khăn, cô gõ cửa:

-Em để khăn tắm ở cửa nhé. Xong rồi thì ra ngoài ăn.

Cô lấy máy sấy, ngồi bên mép giường sấy tóc. Đang tập trung chuyên môn thì cô giật mình vì một nụ hôn ướt át ở cổ. Cô tắt máy, mùi sữa tắm đàn ông xộc vào mũi, thanh mát. Anh ôm cô từ đằng sau, bàn tay không yên xoa nắn ngực cô qua làn áo. Cô vội vùng dậy:

-Em muốn ăn tối.

Nhìn thấy bộ đồ ăn mặc trên người, cô trở mắt. Không đợi cô lên tiếng, anh giải thích:

-Anh đem theo.

-Anh còn đem theo cả sữa tắm??

-Còn bàn chải đánh răng, nữa.

-Anh định ngủ ở đây thật à?

-Thật.

-Anh, anh.... Chúng ta đã tiến tới giai đoạn sống chung từ bao giờ? Không được. Anh không ngủ ở đây được đâu. Bố mẹ em mà biết, em chỉ có nước chết. Còn hàng xóm nữa.

Mặt anh tiu nghỉu, làm cũng đã làm rồi, bận tâm đến chuyện thiên hạ nghĩ gì làm gì. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh cũng không thể để cô bị mang tiếng xấu được. Anh ủ rũ:

-Được rồi, anh ăn xong sẽ về. Em đừng tức giận.

Để làm dịu tình hình, Quốc Thắng chồm tới, hôn lên môi cô một cái chốc, sau đó ôm eo cô cùng đi ra bếp.

Ăn uống xong thì đã 9h tối, cô cương quyết bắt anh thay đồ, mang tất cả mọi thứ của anh ra về. Anh nài nỉ:

-Ở lại thêm chút nữa không được sao?

-Không được. Trễ rồi, người ta thấy về mách bố mẹ em đấy.

-Sáng mai anh đón em đi làm nhé?

-Không. Có thuận đường gì đâu. Em bắt xe bus, chỉ tốn có 6 nghìn là đến thẳng trước cửa công ty. Không muốn.

-Em chẳng cho anh làm bạn trai điểm 10 gì cả?

-Anh không đưa đón em, em cũng cho anh điểm 10, được chưa?

Đem được vị sếp tổng ra đến cửa, tổng tiễn đến khi anh lên xe phóng đi, cô mới vào nhà. Xoay lưng, cô nở nụ cười:

-Thiệt là quần người mà.

Không ngờ được cái vị sếp đáng ghét ở công ty, lại có bộ mặt đằng sau đáng yêu như vậy. Dù sao cô cũng ngọt ngào tận tim gan.

9. Chương 6-1: Chồng Cũ Tìm Đến Cửa

Sáng, Bảo Ngọc mở tủ lấy quần áo đi làm thì thấy một hộp giấy to nằm trong đấy. Chắc chắn không phải của cô. Có lẽ vị nào đây hôm qua quên đem về rồi. Cô lắc đầu, mỉm cười. Tò mò không biết anh đem gì sang nhà mình mà đóng có 1 thùng thể không biết. Cô mở hộp. Một tờ giấy nhắn với nét chữ của sếp tổng: “Vật hoàn chủ. Ký tên: Anh yêu em. Xxxxxx”.

Những gói quà to nhỏ nhiều kích cỡ được gói sắc sỡ đáng yêu nằm ngay ngắn. Hóa ra tất cả những gì mấy tháng nay anh nhờ cô lựa chọn tặng em gái, tặng bạn bè đều là mua cho cô. Hóa ra anh đã cố tiếp cận cô như vậy, nhưng cô ngây ngô chẳng hay biết. Nhưng điều làm cô kinh ngạc ơn cả là tấm ảnh của chính cô được lồng trong một khung hình tinh xảo. Cô của tuổi mười chín, hai mươi. Cô không ngờ mình lại có giây phút cười tỏa nắng như thế. Trên trán còn lấm lấm mồ hôi, quần xắn cao nhưng nụ cười thì rực rỡ. Hóa ra anh đã từng gặp cô ở cái tuổi cô xinh đẹp nhất. Bồi hồi nhớ lại năm tháng cũ. Ngày ấy, cô chưa từng yêu ai, chưa từng bị tổn thương, chưa hiểu sự đời. Cô rơi nước mắt. Nếu lúc ấy, anh tiếp cận cô, họ yêu nhau từ thừa ban sơ trong trắng ấy, thì cô giờ sẽ như thế nào? Họ có thể cùng nhau đi đến cuối con đường hay không? Đáng tiếc, quá khứ không thể thay đổi được. Nên hiện tại, dù có duyên gặp lại, cô biết, họ sẽ cũng chỉ lướt qua nhau.

Quá khứ của cô, thân thể của anh khiến tình yêu của họ, biết trước không có kết quả. Nhưng con người sinh ra vốn ích kỷ, phút chốc thì đã sao. Cô mặc kệ, vẫn sẽ đắm chìm trong cái phút chốc ấy.

Bảo Ngọc thở một hơi thật dài, sắp xếp lại những món quà, bỏ gọn gàng ngăn nắp trong thùng giấy, rồi dán kín lại.

Cô nhắn tin cho Quốc Thắng:

-Em yêu anh!

Đang thất cà vạt thì nhận được tin nhắn. Anh nhìn ngây ngốc, rồi gửi lại cho cô biểu tượng trái tim, thật nhiều trái tim.

Dự án biệt thự ven sông của công ty cô đã mở bán. Bình thường phòng tiếp khách luôn vắng vẻ, cô tha hồ làm việc riêng cũng không bị ai phát hiện. Nhưng giờ thì người người ra vào tấp nập. Cô nhìn khách hàng mà cảm thán:

-Hóa ra Việt Nam, người giàu có cũng nhiều thế này. Sao lắm người có tiền vậy không biết.

Lan Phương kể, có đại gia mua một lúc năm căn. Là năm căn biệt thự đó. Dự án này vừa bắt đầu đóng cọc, làm móng thì tung bán. Ký hợp đồng đóng 30% giá trị căn nhà, sau đó đóng từng kỳ. Một năm rưỡi sau mới hoàn thiện, giao nhà. Nhưng ông khách này thì chủ động yêu cầu đóng luôn một lần, để được hưởng giá ưu đãi hơn. Haizz, người với người sao lại phân chia giai cấp rõ ràng đến thế. Mọi người bàn luận, chắc ổng mua cho 5 cô bồ. Mỗi người một căn, chứ 1 mình ổng, ở gì cho hết. Làm tất cả nữ tú trong công ty xôn xao, ước gì cô bồ đó là mình.

Trong một lần lơ ngơ ngác ngẩn nhìn các đại gia đang hồ hởi mua nhà, cô giật mình che mặt. Tình địch? Không đúng, là tình địch cũ. Cũng không phải, cô ta có biết cô đâu mà phải che mặt. Người tình của chồng cũ cô đi mua nhà. Nhưng người đàn ông đi cùng không phải là anh ta. Người đàn ông này đối lập hẳn với Hồng Phúc, anh ta rất lùn và nhỏ con. Thậm chí là lùn hơn cả cô gái kia. Hai người ôm ấp nhau, cười nói. Nụ cười của cô ta, vĩnh viễn cô không thể quên. Trông cô ta còn xinh đẹp hơn xưa, áo hai dây lộ ra nửa bộ ngực, liên tục lắc lư. Bảo Ngọc chặc lưỡi, không hiểu Hồng Phúc đang ở đâu giờ này.

Sau khi hai người khách ôm nhau đi khỏi phòng, cô ngoắc ngoắc Lan Phương lại hỏi thăm:

-Cô gái vừa đi ra đẹp quá nhỉ? Có mua nhà không?

-Chị hỏi khách hàng vừa rồi à? Gãi đúng chỗ ngứa của em nha.

Lan Phương sung sướng nói:

-Đang muốn tám chuyện này thì chị hỏi. Anh lùn lùn là khách quen của em, công tử con nhà đại gia nha. Mỗi lần quen bồ là tặng nhà. Cô bé đó nhỏ tuổi hơn cả em. Khuôn mặt chỉ đẹp hơn em có xíu, thân hình chỉ hấp dẫn hơn em có xíu, nhưng kiếm trai giỏi thế không biết. Giờ được tặng nhà rồi. Thiệt là ganh tị chết mất thôi. Sao em lấy chồng sớm thế làm gì, hu hu.

Hoàng Nhi không biết từ đâu xuất hiện:

-Lời nói đã được thu âm. Há há. Em yêu, chị đây muốn uống trà sữa chân trâu.

Thanh Hồng từ phòng bếp đi ra:

-Chuyện gì? Ai mời trà sữa vậy?

Hoàng Nhi mở đoạn ghi âm, giọng nữ cao lạnh lạnh phát ra: “Thiệt là ganh tị chết mất thôi. Sao em lấy chồng sớm thế làm gì, hu hu”. Lan Phương với tay muốn tiêu hủy chứng cứ.

Hoàng Nhi, Bảo Ngọc và Thanh Hồng sung sướng cười. Trợ lý Hồng lên tiếng:

-Nhi, đừng ham lợi nhỏ. Trà sữa thì đáng bao nhiêu đâu. Em hẹn gặp chồng em Phương đi. Hai chị em mình, đứng ngoài cửa canh, điện thoại, ti vi, tủ lạnh cái gì bay ra là mình chụp mang về.

Nàng ta ngửa cổ lên trời cười ha ha:

-Giàu to rồi.

Lan Phương nhìn Bảo Ngọc tìm đồng minh:

-Người đẹp loli, cứu em, cứu em.

-Em an tâm, chị không ham ti vi, tủ lạnh nhà em đâu. Chị muốn ăn đồ nướng King BBQ.

-Ba người đều là ác ma.

Cô bé giả bộ chậm chậm nước mắt. Hai nàng còn lại gật gật đầu:

-King BBQ cũng được đó. Gọi luôn nhỏ Minh Hà. Con nó hơn một tuổi rồi mà nhỏ vẫn chưa chịu đi làm nhỉ? Sếp mình lâu lâu để tính dữ, đồng ý cho Minh Hà nghỉ không lương cả năm luôn.

-Hẹn gì thì hẹn đi, nhưng trừ hôm nay ra nha. Chiều nay tui xin về sớm, nhà có việc.

-Ok.

Quốc Thắng mở cửa đi ra, hội tạp nham nhanh chóng giải tán.

Bảo Ngọc cảm thán, vậy là chồng cũ của cô đã bị đá. Hi vọng anh ta không quá đau khổ. Tối nay cô có hẹn với sếp. Đang suy nghĩ lung tung thì điện thoại reo:

-Hôm nay về sớm một chút đi.

- Em đi bộ ra góc ngã tư, anh đón em ở đó nhé.

-Đến bao giờ anh mới được lộ ra ánh sáng?

Cô cười hì hì:

-Anh để cho em sống đi mà.

Cô thu xếp xong thì ra cửa. Qua bàn tiếp tân thì bị hỏi:

-Về sớm vậy?

-Dạ, hôm nay em có việc nên xin về sớm ạ. Tạm biệt mọi người!

Năm phút sau, Quốc Thắng đi ra.

-Chào sếp ạ!

-Chào.

Anh đón cô ở góc ngã tư rồi chạy thẳng về nhà mình. Khi đến trước cổng, cô ngạc nhiên hỏi:

-Sao lại về nhà anh?

-Tối nay em với anh đi đám cưới.

Bảo Ngọc lắc đầu quầy quậy:

-Không được đâu. Mình đã thống nhất là yêu bí mật mà???!!!

-Anh chỉ đồng ý giữ bí mật ở công ty. Giờ gặp mặt bạn bè anh cơ mà.

Cô định cương quyết từ chối nhưng nhìn mặt anh có vẻ đen lại thì không thể lên tiếng. Cô bảo:

-Vậy phải chờ em về nhà thay đồ, trang điểm chứ. Về nhà anh làm gì?

-Anh chuẩn bị sẵn cho em rồi.

Từ lúc yêu nhau tới giờ, họ toàn gặp ở công ty, đi ăn bên ngoài, có lúc đến nhà cô, nhưng cô chưa bao giờ chịu đến nhà anh cả. Dù biết anh sống một mình, mẹ và em gái anh làm việc và sống ở tỉnh khác. Nhưng cô vẫn rất ngại. Cô không muốn xâm nhập quá sâu vào cuộc sống của anh. Nhưng giờ, anh không thèm hỏi ý mà chờ thẳng cô về nhà mình.

Thật sự nhà anh và cô khá gần nhau, anh ở khu biệt thự Phú Mỹ Hưng, Q.7. Cô ở gần đấy nhưng chỉ là khu dân cư bình thường, không thể so sánh được với nhau. Sân vườn nhà anh rộng với thảm cỏ xanh hút mắt. Giàn sứ quân từ uốn lượn trên hàng rào, hoa nở nhiều màu bắt mắt. Ngay cửa vào trồng hai cây bò cạp, hoa rũ xuống, vàng rực rỡ. Trong sân vài cây bàng đài loan lá nhỏ, tán rộng mát rượi. Khung cảnh lãng mạn khiến cô ngẩn ngơ, dưới giàn hoa có một cái xích đu gỗ cực kỳ đẹp mắt. Cô không tin là anh có thời gian mà ngồi đong đưa ở đấy. Vườn nhà anh quá đẹp, cây cối được tỉa tót kỹ càng, chắc chắn phải có người chăm sóc riêng. Không như nhà cô, khuôn sân nhỏ xíu chỉ đủ trồng vài cây hoa theo sở thích của mẹ. Bất ngờ là trong nhà bày biện rất đơn giản, gọn gàng và sạch sẽ. Cô thích phong cách này, không cầu kỳ xa hoa, mà tinh tế sang trọng. Anh dẫn cô vào phòng tắm, đưa khăn cho cô rồi hỏi:

-Có cần anh tắm giúp không?

Cô đỏ mặt, đẩy anh ra rồi đóng cửa lại, không quên khóa chốt. Nói không ngoa thì phòng tắm nhà anh rộng gần bằng phòng ngủ của cô. Trang bị cao cấp, sáng loáng. Ngoài bồn tắm massage thì còn có chỗ tắm đứng. Anh gõ cửa bên ngoài:

-Có chỗ nào của em mà anh chưa thấy. Sao phải đề phòng anh như vậy?

Cô nói vọng ra:

-Đừng làm phiền em nữa, mau đi tắm đi.

Cô loay hoay chỉnh vòi sen.

Tóc cô vẫn còn khá ngắn, cũng không thể làm kiểu gì nên cô không suy nghĩ mà tắm gội luôn. Chắc hẳn nhà anh phải có máy sấy.

Xong xuôi, lau người, cô nhớ ra, không có đồ thay. Quần khăn tắm quanh người, cô bước ra ngoài. Vừa mở cửa đã bị người bên ngoài tập kích. Anh đứng sẵn ngoài cửa, trên người đã tắm rửa sạch sẽ, khăn tắm nhỏ quấn nhẹ quanh eo. Anh ôm vô vào người, không ngần ngại rút bỏ khăn tắm trên người cả hai. Cô chống cả hai tay lên bộ ngực trần đầy cơ bắp của anh:

-Anh định làm gì? Không phải tối nay chúng ta đi đám cưới sao?

-Làm nhanh rồi đi. Còn sớm mà.

-Nhưng em còn phải trang điểm nữa.

Lời phản đối của cô vô hiệu, anh bế bổng cô thả lên giường. Phải công nhận là giường của anh rất to và êm ái. Nằm rất thích, nhưng bị đè bẹp thế này thì không thể thở được.

10. Chương 6-2: Chồng Cũ Tìm Đến Cửa (18+)

Lời phản đối của cô vô hiệu, anh bế bổng cô thả lên giường. Phải công nhận là giường của anh rất to và êm ái. Nằm rất thích, nhưng bị đè bẹp thế này thì không thể thở được.

Anh ngồi lên, quỳ gối giữa hai chân cô, làm khu vực tư mật của cô lộ ra dưới ánh sáng. Cô ngượng ngùng tìm cách co chân lại nhưng anh nhanh chóng trườn người lên cô. Bộ ngực trần của hai người chạm vào nhau, mát lạnh. Anh hôn cô, say sưa mút lưỡi cô, coi đó là que kem ngon nhất trên đời. Tay anh chu du khắp nơi, rồi bất ngờ dừng lại ở nơi đông cổ. Nhẹ nhàng vạch đám cỏ lụa thưa, ngón tay anh thuần thục xoa nhụy hoa, khiến bông hoa không ngừng chảy mật. Cô không kim được tiếng rên. Anh ngừng hôn cô, với tay lên đầu giường lấy bao, rồi dùng răng xé nó.

-Mang vào cho anh.

Cô nhੌm người dậy, nhìn vật hùng dũng dưới hạ thân anh, không khỏi đỏ mặt tía tai. Giúp anh xong, chưa kịp định thần thì đã thấy cây gậy của anh nằm trong cơ thể mình. Nó liên tục di động ra vào, làm cô bấn loạn. Anh ghé vào tai cô:

-Thả lỏng một chút, em chặt quá, anh không cử động được.

Anh nói gì thế không biết, rõ ràng anh vẫn đang hoạt động không ngừng. Cô phải lên tiếng:

-Anh, chậm một chút.

Một lúc sau, anh tăng tốc, đưa cả hai cùng lúc lên đỉnh.

Nhìn đồng hồ, cô phì cười:

-Anh nhanh quá nhỉ? Trễ giờ rồi kìa.

-Vip thường xuất hiện sau.

Quốc Thắng bế cô vào phòng tắm, mở vòi sen tắm cho cả hai. Quấn cô trong một cái khăn to, anh dẫn cô vào phòng bên cạnh. Nguyên một phòng quần áo, giày dép, đồng hồ. Y như trong phim Hàn Quốc cô vẫn thường xem. Hóa ra nhà giàu, họ sống như vậy thật. Có một tủ kính để toàn đồ phụ nữ. Cô đen mặt:

-Đồ của ai thế này?

-Của em. Anh mua cho em, đã hấp tẩy sạch sẽ rồi. Đồ lót ở kia, giày ở kia. Bàn trang điểm của em ở kia.

Quả nhiên, có tiền thật là thích. Cô không phải lọ lem, anh lại muốn biến cô thành công chúa. Thật khiến cô vừa vui vừa buồn.

Thấy anh mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, cô quyết định mặc chiếc váy màu vàng để xứng với anh. Chuẩn bị xong, mang đôi giày bẫy phan vào, đứng bên cạnh anh, cô vẫn thấp hơn anh gần một cái đầu. Cô thì cười phả lên, còn anh lại ngẩn ngơ. Công chúa nhỏ của anh quả nhiên xinh đẹp. Anh rất tự hào.

Họ đến bữa tiệc vừa đúng 7 h, cũng không tính là quá trễ. Chú rể Đức Long là bạn học cấp 3 của anh, vậy tính ra cũng đã 34 tuổi. Nhưng cô dâu Tuấn Khanh trông rất trẻ. Anh bảo, nghe nói là mới 18 tuổi thôi. Cô cười cười: “Cô dâu xinh quá đi. Nhưng cái tên lạ nhỉ, y như tên con trai?”. Anh cười ngất:

-Nhìn thấy thiệp cưới anh còn tưởng nó kết hôn đồng tính. Tính tình bảo thủ, cứng nhắc, ngày xưa toàn bị trêu. Thế mà bất ngờ trâu già lại gặp được cỏ quá non.

Cô cười khúc khích.

Ngồi vào bàn tiệc, nghe anh giới thiệu cô là bạn gái, cả đám bạn học lao nhao:

-Cuối cùng mày cũng quyết định phá vỡ màng trinh tiết đấy ă? Chúc mừng, chúc mừng. Chào em, đây là vợ anh, đây là con anh.

-Thế hai người định bao giờ kết hôn?

-Em đã đủ 18 chưa?

-Thắng, muốn làm gì thì cũng phải xem chứng minh cho chắc nhen mày.

-Em gái xinh đẹp, trông Thắng vậy thôi chứ trong đám bạn anh nó ngoan nhất đấy.

-Chúng bay đừng có phét. Bạn anh lúc còn trẻ trâu đào hoa phải biết đấy em gái. Trông nó chặt vào nhá.

Bạn của anh rất bình dị, gần gũi và cực kỳ vui tính. Hóa ra đây là nhóm bạn thân chơi với nhau từ cấp ba. Gia cảnh họ không giống nhau, có người giàu có thành đạt, có người chỉ có cuộc sống bình thường, công nhân viên chức. Nhưng ở họ không nhìn thấy khoảng cách.

Anh cười toe toét:

-Sớm thôi, sớm thôi. Tao sẽ sớm phát thiệp mời thôi. Cô ấy đủ tuổi rồi. Ha ha.

Cô không tiện nói gì, chỉ ngồi đó, chào hỏi và đỏ mặt cười cười.

Cô dâu và chú rể đến bàn của họ chào hỏi. Đám bạn anh rất không nề mặt:

-Chúc mừng mày, cuối cùng đã đến ngày phá thân đồng tử.

-Cô dâu nhỏ, em an tâm. Bạn anh lấy tư cách ra đảm bảo, Đức Long tuy tuổi tác đã cao, nhưng một thân toàn bích.

-Chúc cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc. Zô.

Nhìn họ như mới ở tuổi dậy thì, có ai nghĩ cái đám nhí nha nhí nhố này là những giám đốc, trưởng phòng thét ra lửa ở công ty.

Dù lái xe đến, nhưng không thể từ chối lời chúc mừng của mọi người, anh cũng uống 1-2 lon bia. Trên đường chở cô về, thấy cô lo lắng, anh trấn an:

-Lần trước anh uống 6-7 lon cũng đâu có say, vẫn dư sức ăn em còn gì.

Chọc cô một trận mất hết mặt mũi. Cô nhớ lúc đấy anh bị ảnh hưởng bởi bia làm bậy, còn cô, hoàn toàn tỉnh táo nhưng lại có hành vi phóng túng hết sức.

Sáng, vừa mở máy tính trên bàn làm việc, Bảo Ngọc đã nhận được tin nhắn facebook từ “Hiền như ma sơ”, liên tục là những biểu tượng hai hàng nước mắt. Cô vội vàng nhắn lại:

-Ngọc trong đá: chuyện gì, chuyện gì?

-Hiền như ma sơ: tao xin lỗi mày. (kèm theo rất nhiều biểu tượng đập đầu vào tường)

-Ngọc trong đá: sao vậy?

-Hiền như ma sơ: mày hứa là đừng giận tao đi, hứa đi, hứa đi, tao mới dám nói.

-Ngọc trong đá: được rồi, mày thì gây ra chuyện gì cho tao được chứ. Tao hứa.

-Hiền như ma sơ: ông Phúc ổng khùng bố tao. Một tuần nay, ổng đóng đô trước cửa nhà tao hỏi về mày. Tao cũng rất có nghĩa khí, thiệt đó. Cương quyết không nói.

-Ngọc trong đá: (cô lạnh người) rồi sao nữa?

-Hiền như ma sơ: nhưng mà...., mày cũng biết ông Dũng nhà tao, ổng ghen dữ lắm...

-Ngọc trong đá: mày cho ông Phúc biết số điện thoại của tao?

-Hiền như ma sơ: uh,.....

-Ngọc trong đá: mày cho ổng địa chỉ nhà tao?

-Hiền như ma sơ: uh,..... tao xin lỗi.....

-Ngọc trong đá: công ty?

-Hiền như ma sơ:

-Ngọc trong đá: tao rút lại lời hứa lúc nãy. Đừng có nói chuyện với tao nữa nghe chưa. Tao giận mày yyyyy.

-Hiền như ma sơ: huhuhu. Chớ mày nghĩ tao phải làm sao bây giờ. Tao nói gì ổng Phúc ổng vẫn cứ cương quyết như vậy. Ông Dũng nhà tao với ổng đánh nhau một trận làm tao sợ muốn chết. Mà tao thấy ổng tàn tạ vậy, tao cũng mềm lòng.

-Ngọc trong đá: thôi được rồi. Tao cũng chưa thấy ổng liên lạc gì. Cũng chia tay cả năm rồi, tao cũng đã vượt qua được chuyện đó. Gặp lại ổng thì gặp thôi.

Nói xong với cô bạn, cô thần thờ. Tình cảm đã hết, nhưng anh ta từng là chồng cô, sự thực này không thể thay đổi được. Tránh được một năm, không tránh được cả đời.

Nhưng cô biết mình sợ anh ta xuất hiện, sợ anh ta sẽ làm ảnh hưởng đến mối quan hệ đang rất tốt đẹp của cô và Quốc Thắng. Ngày đó, cô muốn cho anh biết cô đã từng có một đời chồng, anh lại cương quyết không nghe. Bây giờ, nếu phát hiện ra điều đó. Anh sẽ có phản ứng gì? Có trách cô dấu diếm hay không? Trong sơ yếu lý lịch nộp cho công ty, cô không hề đề cập đến chuyện mình từng ly dị. Cô nghĩ mình phải tìm cơ hội nói cho anh biết. Dù họ có chấm dứt, cô cũng không áy náy với bản thân.

11. Chương 6-3: Chồng Cũ Tìm Tới Cửa

Chiều, cô đứng ở ngã tư đường chờ anh. Hôm nay, họ hẹn sẽ về nhà cô nấu nướng. Cô nấu ăn cũng tốt, sao cứ phải tốn tiền ăn ngoài đường. Ghé siêu thị mua những thứ cần thiết, họ mới về nhà. Cô đi trước mở cửa, còn anh mở cốp xe lấy đồ.

Vừa đến gần cổng, cô giật mình thấy Hồng Phúc tiến lại gần cô:

-Sao em phải trốn anh?

-Em không trốn gì cả.

-Em chuyển chỗ ở, đổi chỗ làm, thay luôn cả số điện thoại. Không trốn anh thì sao phải làm thế? Nếu không tìm được nhà Hiền bạn thân của em, anh cũng không biết phải tìm em thế nào.

-Chúng ta đã chấm dứt rồi. Em không trốn mà là tự tìm cho mình cuộc sống mới.

Bất ngờ Hồng Phúc ôm chầm lấy cô:

-Tha thứ cho anh đi được không? Chúng ta làm lại từ đầu. Anh sẽ không bao giờ phản bội em nữa.

Cô vùng vẫy, Quốc Thắng đi tới. Anh vút bịch thức ăn xuống đất, lao đến kéo cô ra khỏi người đàn ông kia. Nhanh như chớp, anh tung một cú đấm vào má anh ta:

-Mày là thằng nào mà dám sàm sỡ bạn gái tao?

Anh ta xoa nha, lau khóe môi rớm máu:

-Bạn gái? Cô ấy là vợ tao. Thằng khốn này.

Hồng Phúc cũng không phải công tử bột. Chiều cao hai người khá ngang nhau, nhưng anh ta không rắn chắc như Quốc Thắng. Anh ta nhanh chóng tung đấm đánh trả. Đáng tiếc, Quốc Thắng từng là tuyển thủ Taewondo, nên Hồng Phúc không phải là đối thủ của anh.

Bảo Ngọc đành phải gào lên:

-Dừng tay.Hai người nổi điên cái gì vậy?

Cô lao vào tách họ ra. Lôi Quốc Thắng ra, quay lưng lại với anh, đứng đối diện Hoàng Phúc:

-Anh nói vớ vẩn gì vậy? Ai là vợ anh? Chúng ta ly dị lâu rồi. Anh cút mau, tôi không muốn thấy anh. Đây là bạn trai tôi.

Nói xong, cô mở cửa kéo Quốc Thắng vào nhà, bỏ mặc anh chồng cũ, ngơ ngác ngoài đường. Cô không thấy được một người đang nghiêng rằm (chồng cũ), còn một người nhếch môi cười (bạn trai). Anh bạn trai không quên túi đồ bị vứt lẩn lóc, cuối người tu gom rồi anh chóng theo bạn gái vào nhà.

Vết thương trên má đau rất khiến Hồng Phúc biết việc xảy ra không phải là mơ. Vợ anh ta đang cùng một người đàn ông khác đi vào nhà, bỏ mặc anh ta đứng ngay trước cổng. Không những thế cô ấy cũng không thèm liếc anh ta một cái mà khóa cửa luôn. Anh ta xoa má: “Thằng khốn, mày đợi đấy”.

Dù sao cũng là người có học, không thể đập phá cửa gây chú ý cho hàng xóm được. Cô ấy đang tức giận, không khéo lại báo công an thì không hay ho gì. Anh ta quyết định đứng ở cửa nhà chờ đợi. Nếu thằng đó ra về thì thực tế, họ chẳng có quan hệ gì.

Cô ngồi ngay ngắn trên sofa phòng khách, thấy anh bước vào chỉ vào ghế bảo anh ngồi:

-Chúng ta nói chuyện một chút nhé. Anh có gì muốn hỏi em thì hỏi đi.

-Không, anh có muốn hỏi gì đâu.

-Em muốn nói với anh chuyện này lâu rồi, nhưng cũng lo lắng không biết bắt đầu thế nào. Không ngờ, anh ta lại tìm đến tận đây.

Cô dừng trong chốc lát, rồi ngáp ngừng. Hít một hơi thật sâu, rồi thở mạnh:

-Người đàn ông lúc này, đúng là chồng cũ của em. Em đã quen biết anh ta từ thời đại học, đã ở bên nhau trong những tháng năm tuổi trẻ. Nhưng không ngờ chỉ sau hai năm kết hôn, anh ta đã phản bội em. Chúng em đã ly dị trước khi em vào công ty của anh.

Cô không rơi nước mắt khi nói về chuyện buồn của mình, vẫn ngẩng cao đầu, lưng thẳng tắp. Cô nghĩ, sớm muộn gì cũng đến lúc cô và anh chia tay, thôi thì nghe xong câu chuyện, anh ra đi cũng tốt.

Quốc Thắng chăm chú lắng nghe, rồi đứng dậy. Cô thấy thế cũng đứng lên, dù tâm đau như cắt nhưng vẫn cố giữ vững oai nghiêm của bản thân, chuẩn bị mở cửa cho anh ra về. Cô dợm bước ra cửa thì bất ngờ bị anh ôm chặt. Anh rất cao, nên cằm tựa hẳn vào đỉnh đầu của cô.

-Anh xin lỗi.

-Anh không cần cảm thấy có lỗi, em hiểu rõ mà. (Cô nghĩ anh muốn chia tay)

-Ngày ấy, khi gặp em lần đầu tiên. Nếu anh cố gắng hơn, tìm được em thì em đã không phải chịu tổn thương thế này. Là lỗi của anh.

Thật sự khi nghe được cô đã từng có một đời chồng, không phải là anh không shock. Nhưng đã từng có chồng thì thế nào, hiện tại cô độc thân, là người phụ nữ mà anh yêu. Nếu nói đến quá khứ, quá khứ của anh càng không hay ho gì. Vì vậy, dù đau lòng, dù ghen tuông với người đàn ông đã từng là chồng cô đấy, anh vẫn không thể hiện ra bên ngoài. Việc trước tiên, là phải trấn an cô thật tốt. Đừng nghĩ đến chuyện chia tay với anh.

Nghe anh nói như vậy, cô không kiềm được cảm xúc của mình nữa mà òa khóc nức nở. Anh đối với cô như thế này, cô biết phải làm sao?

Anh dùng cả tấm lòng mà đối với cô, trong khi cô yêu anh thì lại luôn luôn phòng bị. Luôn luôn chuẩn bị sẵn tinh thần bỏ chạy. Giây phút này, cô bỗng ghét bản thân đến thế. Lúc bị chồng phản bội, khi đứng trước cửa toà án cầm quyết định ly hôn, cô vẫn không hối hận vì đã yêu và lấy anh ta. Cô cho rằng, dù anh ta có làm gì thì đã có thời điểm họ rất hạnh phúc. Cũng đã thật lòng thật dạ yêu nhau. Nhưng lúc này, cô

ân hận. Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô sẽ kiên nhẫn chờ anh. Chờ đến lúc anh xuất hiện trong cuộc đời mình. Thì cuộc tình của họ, có lẽ sẽ có khả năng cùng nhau đi đến cuối con đường.

-Anh sẽ dùng cả cuộc đời mình bù đắp cho em, được không?

Anh hôn lên đôi mắt đầm nước của cô, dùng lưỡi của mình liếm hết những giọt nước mắt mặn chát trên má cô. Không dùng lại, tiếp tục tấn công tai cô, mút mát nó. Bảo Ngọc rung người vì nhột, trên mặt không còn nước mắt nhưng lại ướt nhột nước miếng. Cô không kiềm chế được, phì cười:

-Anh là cún đây à?

Cô ôm chặt anh, chùi má mình lên chiếc áo sơ mi hàng hiệu.

-Em đang mời gọi anh đấy, cục cưng!

-Em yêu anh.

-Đương nhiên, người đàn ông hoàn mỹ như anh, người gặp người yêu.

Quốc Thắng cọ cọ cằm mình lên đỉnh đầu cô:

-Người đàn ông hoàn mỹ này lại yêu em. Đủ biết em còn hoàn mỹ hơn cả hoàn mỹ nữa. Haizz

Cô đẩy anh ra:

-Kính tởm, những lời nói nổi da gà như vậy mà anh cũng nói được. Nói thật đi, ba mươi mấy năm trong cuộc đời anh đã dùng lời này hạ gục bao nhiêu cô gái rồi?

-Ha ha. Đương nhiên là chỉ một mình em. Em phải biết là xưa nay, chỉ có người ta theo đuổi anh.

Anh quyết định dùng nụ hôn nóng bỏng của mình để tránh vấn đề này. Hai người môi lưỡi quấn quýt, cho đến khi bàn tay anh có biểu hiện mất kiểm soát, luồn vào áo cô, tà áo xoa nắn. Ngực cô nhỏ nhắn, nhưng rất đẹp, săn chắc và tròn trịa, đầu ngực thì nhỏ xíu hồng hào. Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến bộ phận giữa hai chân anh, trưởng to.

-Anh không đói bụng à?

Quốc Thắng thành thật:

-Đói chứ, rất đói. Chỉ muốn ăn em, ăn từ thịt đến xương.

Cô cương quyết đẩy anh ra:

-Anh tắm đi, em nấu cơm.

Cô xách túi thức ăn vào bếp. Nhìn những trái cà chua bị dập nát, nghĩ lại đến chuyện vừa xảy ra trước cửa, Bảo Ngọc trầm tư. Hi vọng anh ta sẽ không đến làm phiền cuộc sống của cô nữa.

Rửa cá để ráo nước, cô chiên sơ để làm món cá ngừ sốt cà chua. Cô nấu canh tôm xà lách xoong và xào bông thiên lý thịt bò.

Dù tâm trạng không tốt, cũng không để ảnh hưởng đến bữa ăn. Nửa tiếng xong, Quốc Thắng tắm xong đi ra đã thấy trên bàn đầy thức ăn, nghi ngút khói. Thành thật mà nói, bao nhiêu năm sống một mình anh vốn không được hưởng không khí gia đình như thế này. Ăn uống toàn là nhà hàng, chẳng thấy ngon lành gì cả. Từ ngày yêu Bảo Ngọc, biết được tài nghệ của cô, cực kỳ yêu thích những gì cô nấu. Lúc nào cũng ăn sạch đến sáng bóng cả đĩa. Trong lúc cô đi tắm, anh sắp xếp chén đĩa. Đắm đang cắt trái cây bỏ vào tủ lạnh. Hoàn toàn tự nhiên như đang ở nhà mình.

Ăn uống xong, phụ giúp cô dọn dẹp thì cũng đã 9h tối. Chưa kịp sơ múi gì đã bị cô đuổi về.

Màn đêm buông xuống đã lâu, Hồng Phúc bắt đầu bồn chồn không yên. Nhìn vào trong, cũng chỉ có đèn phòng khách sáng. Anh ta tự giải thích: “Thằng đó chỉ là khách đến chơi.”

Kim đồng hồ chỉ 9H, cửa nhà cô một lần nữa mở. Hồng Phúc lui mình vào trong bóng tối. Người đàn ông kia bước ra, rút tay túi quần đi ra cửa.

Hồng Phúc thở một hơi: “Em yêu tôi nhiều năm như thế. Sao dễ dàng đến với người khác được.”

Quốc Thắng bước lên xe, khuôn mặt trầm xuống. Nghĩ đến cô đã từng là vợ người khác, tìm anh như thất lại, sao anh lại có thể không có cảm giác ghen ghét chứ. Hắn ta là ai, sao dám làm tổn thương cô gái của anh như vậy? Hắn ta nên tránh xa cô ra, nếu không đừng trách anh hạ thủ không lưu tình.

12. Chương 7-1: Chồng Cũ Tìm Đến Công Ty

Bảo Ngọc vừa bước chân xuống xe bus thì trông thấy Hồng Phúc đang đứng lơ ngơ trước cửa tòa nhà công ty cô. Rất may là Minh Hiền chỉ nói chung chung vị trí, không cho anh ta biết cô làm công ty nào. Chứ nếu anh ta vào thẳng tận nơi tìm cô thì đúng là phiền to. Vừa nhìn thấy cô, anh ta vội chạy lại:

-Anh gọi em nhiều lần em không nghe máy, anh đành phải đứng đây chờ em.

-Anh chuyển lại về thành phố rồi à?

-Ừ. Dự án Đà Nẵng chấm dứt rồi. Anh đã được chuyển về lại tổng công ty.

-Anh làm việc tốt nhé, tạm biệt.

Cô dợm bước đi tới. Hồng Phúc vội vàng nắm lấy tay cô:

-Nói chuyện với anh một chút được không?

-Anh buông tay.

-Em nói chuyện với anh thì anh sẽ buông.

-Buông.

Cô vùng mạnh ra, tâm trạng bực bội. Cô tiếp tân Như Quỳnh đi xe máy ngang qua, liếc nhìn. Cô thở dài: “thôi rồi”. Để tránh ánh mắt của mọi người cô gật đầu:

-Được rồi. Anh vào quán cà phê Q ở góc đường bên kia chờ em. Em vào công ty xin phép rồi ra đây gặp anh.

Nói xong, Bảo Ngọc vội vàng vào công ty chấm công. Như Quỳnh gửi xe vẫn chưa lên tới, nếu không kiểu gì cũng tốn thời gian giải thích với cô ta. Quốc Thắng vẫn chưa tới, cô gọi điện thoại cho anh, xin phép ra ngoài một tiếng có việc riêng. Anh dễ chịu, đồng ý.

Bước vào quán, nhìn quanh thì thấy Hồng Phúc ngồi một góc, tươi cười vẫy vẫy tay. Cô cười với cô bé tiếp viên:

-Cho chị một ly trà đào.

Đợi cô ta quay đi thì hỏi anh:

-Anh muốn nói gì với em?

-Chúng ta quay lại với nhau đi. Anh và cô bé kia đã chia tay lâu rồi.

Cô nhú mồm:

-Anh nghĩ cái quái gì vậy?

-Anh chỉ yêu mình em. Cô ta chỉ là một cơn say nắng nhất thời.

-Anh yêu ai, say nắng ai thì liên quan gì tới em?

-Anh biết, là lỗi của anh. Anh xin lỗi. Chúng ta đã bên nhau 7 năm, không lẽ em không luyến tiếc?

Cô thở dài:

-Anh Phúc à, mình ly dị hơn 1 năm rồi. Bây giờ anh tới đây nói điều này, không nghĩ là quá trễ rồi hay sao?

-Không phải anh không muốn tìm em sớm, mà anh không liên lạc được với em. Anh lại vướng công việc ở Đà Nẵng, ko về được. Bố mẹ anh cũng cản trở. Giờ anh về đây rồi, chúng ta bắt đầu lại đi. Lần này anh sẽ không đi đâu nữa, sẽ không phạm sai lầm như trước.

Cô bé tiếp viên trở lại với ly trà, nhìn hai người cười cười:

-Mời chị.

-Cảm ơn em.

Cô bé ánh mắt lấp lánh xoay đi, thầm nghĩ: “Trời ơi, người gì mà đẹp trai vậy không biết?”

-Em chỉ nói lần này thôi: “Chúng Ta, chấm dứt rồi. Không bao giờ có thể trở lại được.” Anh đừng làm việc vô ích nữa, được không? Đừng nói đến chuyện em tha thứ cho anh hay không. Anh không nhớ ngày đó, anh và bố mẹ anh đã nói gì hay sao? Gia cảnh bình thường của nhà em, không giúp được gì cho anh đâu. Hiện giờ em cũng có bạn trai rồi.

-Không sao, anh sẵn sàng tha thứ cho em. Anh biết em vẫn còn yêu anh mà. Anh biết em chỉ cố tình chọc tức anh thôi.

Cô há hốc miệng:

-Anh dựa vào đâu mà nói em còn yêu anh? Anh đừng tự tưởng tượng nữa. Em không còn muốn dính dáng gì với anh nữa.

-Em không cần trả lời ngay, anh sẽ chờ em. Em là phụ nữ từng lập gia đình, đàn ông đàn ông nào lại muốn lấy em chứ. Chúng ta trở lại với nhau, là anh muốn tốt cho em.

-Dừng, đừng nói nhảm nhí nữa. Dù không ai lấy em, em cũng không trở với anh đâu. Anh bỏ ý định đi. Ok.

Cô uống một hơi hết ly trà để giảm nhiệt trong người, ngoắc tay:

-Em gái, tính tiền cho chị.

Rồi nói với anh ta:

-Em không có thời gian ngồi nói nhảm với anh. Em phải vào làm việc. Đừng tìm em nữa.

-Em cứ suy nghĩ cho kỹ đi, rồi gọi cho anh.

Không chịu nổi nữa, cô bước đi, để mặc anh ta tính tiền. Chắc cũng không đến mức tính toán với cô ly nước. Thật hết sức bực mình.

Đi ngang bàn lễ tân, tâm trạng của cô đã bình ổn trở lại. Chưa kịp chào, ba nhân vật như hoa như ngọc: Quỳnh, Hương, Thủy đã tùm tùm cười. Như Quỳnh bình thường nhìn cô bằng nửa con mắt, bỗng hôm nay dịu dàng đến nỗi da gà, ngoắc ngoắc:

-Ngọc, không nhìn ra thời buổi này thịnh thành yêu loli nha. Bạn trai em cao to đẹp trai thế?

-Không phải bạn trai em. Chỉ là bạn cũ thôi chị ơi.

Cô bé Hương lên tiếng:

-Trời ơi, sao chị không dẫn vô công ty giới thiệu. Trai đẹp là tài nguyên hiếm có chị biết hông? Phải cho tụi em cùng thưởng thức chứ.

Bảo Ngọc trả lời đối phó:

-Rồi rồi, có cơ hội giới thiệu cho em. Chị vô làm việc đã.

Cô vừa đi khỏi thì cô nàng Như Quỳnh nhận xét:

-Đó, thấy nghi rồi mà. Nó có một khúc như cây nấm lùn. Ngực thì lép xẹp, đầu ra bạn trai như người mẫu vậy chứ.

-Ngọc cũng hơn 1m6 đó. So với chị thì lùn thôi chứ còn cao hơn ới người mà chị. Thân hình cũng rất đẹp nha, hông ra hông, eo ra eo, ngực cũng cân đối với cơ thể. Em chỉ mong mình được như vậy thôi. Huhuhu

-Mong thì phải mong được như chị đây nè. Đàn ông nhìn mới thèm biết chưa?

Cô bé tên Thủy không tìm được:

-Chị chị, đàn ông của chị là ai?

Nàng ta ôn ền:

-Không biết hay sao mà hỏi. Chính là sếp Thắng chứ ai. Anh chàng kia bảnh thì có bảnh nhưng không so được với sếp Thắng của chị đâu.

Nàng ta mơ màng, nước miếng muốn tuôn ra ngoài:

-Vừa cao ráo, vừa cơ bắp. Không một chút mỡ thừa. Cởi áo ra, sờ từng múi cơ, cảm giác sẽ rất yomost.

-Chị sờ chưa mà biết?

-Sẽ sớm thôi. Ngày đó không còn xa, không còn xa.

-Chị vào làm trong công ty mấy năm rồi? “Không còn xa” hoài vậy.

-Xi, mấy đứa thì biết gì. Rượu ủ lâu năm là rượu ngon.

Không thể tiếp tục đối thoại với đối tượng thường xuyên quên uống thuốc, Hương và Thủy tranh thủ thời gian vắng khách, lên facebook tám chuyện anh chàng đẹp trai.

Luật bất thành văn, trong công ty, một người biết, cả công ty đều phải nắm bắt tin. Hậu quả là Bảo Ngọc lại bị bỏ bom thư:

-Thanh Hồng: bà Ngọc, sáng sớm bà đã làm tui ăn ngủ không ngon làm sao? Nghe thiên hạ đồn rằng, sáng nay trai đẹp tới tận cửa tìm bà.

-Lan Phương: chị Ngọc, hôm nay rủ đi ăn chung giới thiệu cho tui em biết đi.

-Hoàng Nhi: em chưa có bồ nè chị yêu?

-Bảo Ngọc: icon khóc lóc. Không có thân thiết gì đâu. Lâu rồi mới gặp lại. Hồi xưa anh ta làm ở Đà Nẵng, giờ vô Sài Gòn nên kiếm chị hỏi thăm thôi à.

-Thanh Hồng: nghe nói anh ta to con đẹp trai lắm hả?

-Bảo Ngọc: ờ cũng được được.

-Lan Phương: trai đẹp là một tài nguyên, không nên hưởng thụ một mình.

-Bảo Ngọc: Phương, em với nhỏ Hương tiếp tân là hai chị em sinh đôi hả? Nói chuyện y như nhau vậy? Cái gì mà tài nguyên? Trai đẹp công ty mình còn thiếu hay sao.

-Thanh Hồng: bà kia, ngoại trừ ông Thắng cao trên 1m8. Bà nói tui nghe thử coi trong công ty mình có thằng cha nào được hả? Nhiều như vậy thì tại sao tui từng tuổi này rồi vẫn cô đơn lẻ bóng? Mà ông Thắng là quý khó tính, chù cho ổng ể. ổng có ể tui cũng không dám sờ zô.

-Lan Phương: 888, suýt nữa trôi mất câu của chị Nhi nha. Chị chưa có bồ hả? Há há, thể anh Zũ bỏ đi đâu. Ảnh đã công bố rồi, chị đừng có dấu dẫu diêm diêm nữa.

-Thanh Hồng: hả? kẻ nào dấu diêm, chém không tha.

-Bảo Ngọc: mình muốn ăn bào ngư

-Lan Phương: vi cá, tổ yến cũng chấp nhận

-Thanh Hồng: người đẹp như mình ăn bào ngư, lẫn vi cá, lẫn tổ yến.

-Hoàng Nhi: ông Zũ quý sứ. Tôi về xử đẹp ông. Đã thống nhất bí mật rồi, vậy mà cũng loan tin à. Icon mắc cỡ.

-Lan Phương: xử gì thì xử, nhớ mua BCS siêu mỏng. Há há

-Hoàng Nhi: mấy người, thật là bậy bạ hết sức. Người ta trong sáng. Mua cũng để ông mua. Người ta không có biết loại siêu mỏng là loại nào, chỉ dặn mua loại có gai thui à.

-Thanh Hồng: xiu. icon xịt máu mũi

-Bảo Ngọc: xiu. Hai icon xịt máu mũi

-Lan Phương: tại hạ báỉ phục, báỉ phục. icon quỳ lạy

-Hoàng Nhi: icon cười lẫn lộn

Sự bức tức ban sáng, nhờ đám bạn tạp nham, ba xàm ba lạp mà tiêu tan không còn một mống.

Mẹ cô gọi điện thoại, thông báo mấy ngày nữa sẽ về. Dặn dò cô dọn dẹp phòng ba mẹ và chuẩn bị thức ăn. Tâm trạng cô rất vui. Mấy tháng rồi, dù gặp gỡ thường xuyên qua facetime vẫn không thể như sống bên cạnh, cô rất nhớ hai người.

Đi ngang qua, thấy cô lú lo hát, anh mỉm cười hỏi:

- gì mà vui thế?

-Ba mẹ em sắp về.

-Ồ. Đến lúc được ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu rồi.

Thả một câu xong anh chấp tay sau lưng, gật gù đi vào phòng. Cô nghe thì giật mình, vội vã đứng dậy đi theo. Vào phòng, cẩn thận đóng cửa, cô hốt hoảng:

-Từ từ đã được không anh?

-Từ từ cái gì?

-Gặp mặt ba mẹ em ấy.

-Em định làm sở Khanh phiên bản nữ đấy à? Định chiếm đoạt được anh rồi bỏ rơi anh hay sao mà không cho anh gặp người nhà?

-Em cũng đã gặp gia đình anh đâu. (Cô lí nhí)

-Hóa ra em trách ngược anh. Bao nhiêu lần anh đòi chở em về Cần Thơ ra mắt mẹ, em đều kiếm cớ từ chối. Em có biết mẹ anh sốt ruột lắm rồi không? Nếu công việc của mẹ không quá bận như vậy thì bà đã bay vào đây gặp ngay con dâu rồi.

-Em...

Quốc Thắng đen mặt, muốn to tiếng:

-Em thế nào? Nói cho anh biết lý do.

-Anh cũng biết rồi mà còn hỏi. Em sợ. Người ra gọi em là “gái nạ dòng” đấy. sao có thể lấy trai tân như anh được.

-Về phía gia đình anh, em an tâm, mẹ anh thế nào anh biết. Anh năm nay 34 tuổi rồi, không phải trẻ con mà cần bận tâm đến thiên hạ nói gì. Không bảo vệ được vợ mình, thằng đàn ông chỉ là thứ vứt đi.

Bảo Ngọc ỉu xiu:

-Được rồi, em biết rồi. Cho em thêm chút thời gian được không?

Không đợi anh nói thêm, cô cúi đầu đi ra ngoài. Tâm trạng xuống thấp tới đáy. Cô không biết cách nào mở miệng nói với cha mẹ.

13. Chương 7-2: Chồng Cũ Tìm Đến Công Ty

Tâm trạng Quốc Thắng cũng rất tệ. Thật sự anh chỉ muốn ngay lập tức cưới cô, nhưng cô luôn tránh né. Anh hiểu cô là “chim sợ cành cong”. Một lần thất bại trong hôn nhân, cô không muốn lại rơi vào vết xe đổ. Nhưng anh là ai? Anh không muốn mình chỉ là bến tạm của cô.

Đầu óc đang rối bời thì phòng tiếp khách xuất hiện hai nhân vật VIP. Một người là giám đốc ngân hàng, một người là diễn viên nổi tiếng Đinh Ngọc. Công việc của cô không tiếp xúc với khách hàng nhưng vì vị trí ngồi đặc thù nên cô nhìn thấy không ít nhân vật có số có má. Nhưng nhân vật Đinh Ngọc thì là lần đầu tới đây. Cô nàng quả nhiên rất xinh đẹp, nhưng khuôn mặt hoàn hảo không góc chết. Khi tươi cười thì lộ ra lúm đồng tiền rất đáng yêu. Tuy nhiên cách ăn mặc của nàng ta thì cô hoàn toàn không thẩm thấu được. Cô nàng này theo phương châm, ngực đẹp thì phải khoe, nên quên áo lót ở nhà. Không những thế, quần ống rộng lưng xệ lộ ra quần chip lọt khe. Cô le lưỡi, quá kinh dị. Anh trưởng phòng kinh doanh đi lại chỗ cô:

-Khách của sếp Thắng. Em vào báo sếp một tiếng rồi anh dẫn họ vào.

Bảo Ngọc đứng dậy:

-Ok.

Cô gõ cửa, tự nhiên giọng hơi chua chua:

-Sếp, anh có khách. Giám đốc ngân hàng, đi với một cô diễn viên xinh đẹp.

-Ừ, anh biết rồi. Mời họ vào đi. Báo lễ tân pha nước giúp anh.

Hai vị khách VIP đi vào trong, bên ngoài, cách một lớp cửa cô vẫn nghe loáng thoáng giọng anh cười vui vẻ, cô nàng kia thì cứ khúc khích mãi. Sao y như có gian tình thế không biết. Cô nghĩ: “Ông giám đốc kia có khi nào muốn môi giới không ta?”.

Điện thoại bàn reo:

-Alo?

-Em gọi bé Nhi kế toán vào phòng giúp anh.

-Dạ.

Hoàng Nhi lọc cọc đi vô chưa đầy 10 phút thì ra. Hai người khách vẫn ngồi lại. Cô bồn chồn. Thiệt tình rất muốn gọi bé Nhi hỏi thăm, nhưng cô cũng hiểu người ta đang bận rộn, không có thời gian mà tám với mình đâu.

Một lúc lại thấy Hoàng Nhi cầm một đồng hợp đồng đi vào, ghé qua bàn cô xin mấy miếng dán please sign. Nhỏ giọng thì thầm:

-Nói nhỏ cho chị nghe, đừng tám lung tung nha.

Bảo Ngọc như bắt được vào, giờ tay làm dấu hiệu ok.

-Cô diễn viên đó mua nhà, diện tích cũng vừa thôi. Sếp duyệt giảm giá 30% đó. Không biết quan hệ thế nào mà chi mạnh tay dữ.

-Cái gì? 30%? Khoảng bao nhiêu?

-Gần 3 tỷ. Ghê không? Nói sếp gay nữa đi. Má ơi, chi bạo quá đi. Mình phải làm bao nhiêu lâu mới kiếm được 3 tỷ. Hu hu. Xiu tám tiếp, giờ vô cho nàng ta ký hợp đồng cái đã.

Bảo Ngọc thần thờ, không biết nàng ta với sếp có mối quan hệ gì. Mà nhìn lại, cô ta có gì hay. Không phải chỉ được cái nổi tiếng thôi sao. Cái ngực kia cứng rắn như vậy 90% là hàng giả. Ăn mặc thì thấy phát ớn. Cô thấy nóng trong người, đi ra ngoài mua liền một ly cam vắt nhiều đá hạ hỏa.

Uống xong quay lại, hai vị khách kia đã đi khỏi. Cô đẩy cửa bước vào mà quên không gõ. Nhìn thấy anh mắt như đang bốc hỏa của cô, anh phì cười:

-Gì vậy? Định hỏi anh gì à?

Bảo Ngọc lúng túng, không biết mình định làm gì. Chỉ thấy bức tức, lòng cứ có vị chua.

-Không có gì. Em ra ngoài.

-Đứng lại, đóng cửa. Lại gần anh, anh nói cho em biết điều em định hỏi.

Cô đóng cửa, đi lại gần nhưng vẫn nói cứng:

-Em có định hỏi gì đâu? Nhưng anh muốn nói gì thì em đành phải lắng nghe thôi.

Quốc Thắng đứng dậy, đi về phía cô, ôm cô rồi nói:

-Anh và cô ta không có quan hệ gì hết. Cô ta là bồ nhí của ông xxx, sếp lớn. Muốn trải đường thì phải vậy thôi. Đơn thuần là việc làm ăn, không phải mối quan hệ cá nhân đâu. Em yên tâm.

-Sao phải giải thích với em. Em cũng không thắc mắc gì.

-Ha ha. Phải phải, là anh tự muốn kể. Đừng hằm hằm với anh nữa.

Anh nâng cằm cô lên hôn, mút mút đôi môi ngọt ngào, tranh thủ đảo lưỡi một vòng ném vị cam vừa chua vừa ngọt trong miệng cô.

-Tối nay, ghé nhà anh nấu gì cho anh ăn nhé.

Không nghĩ cũng biết người đó có mục đích gì. Cô không trả lời, chỉ gật gật, mặt đỏ ửng bước ra ngoài.

Hoàng Nhi đi tới, ngạc nhiên:

-Mặt chị sao đỏ vậy?

Bảo Ngọc nói dối:

-Hình như là sốt. Chắc muốn bệnh rồi.

Cũng không phải mắc cỡ chuyện hai người hẹn hò làm chuyện người lớn, thật ra là cô xấu hổ vì mình đã ghen bậy ghen bạ. Rất may, anh nhạy cảm nên thấy cô không bình thường là chủ động khai báo. Gặp người khác, kiểu gì cũng tạo nên sóng gió một phen. Cô nghĩ tối này cần phải khen thưởng anh. Cô phải nấu gì thật ngon cho anh mới được. Bước vào toilet rửa mặt thì gặp chị Hiền phòng kế toán đang đứng trong đấy nói chuyện điện thoại:

-Tối nay tui phải nấu cho ông 1 nồi cháo hào bồi dưỡng. Ông chồng tui mới 40 tuổi mà coi bộ yếu quá.

Dù không có ý định nấu món này, tự nhiên nghe vậy cô phì cười. Như sếp mà ăn cháo hào thì coi bộ mình không sống được đến sáng mai. Quay sang thấy cô cười, chị ta liếc xéo rồi đi ra ngoài. Cô cũng có phải cố tình nghe lén đâu, cũng đâu có cười chồng chị ta. Mắc mớ chi là lờm cô vậy không biết. Cô nghĩ: “Nếu ngại thì cũng đừng có la oang oang như thế”.

Một lúc sau, cô nhận được tin nhắn của bé Hương tiếp tân:

-bà Hiền bảo đi nói xấu chị um xùm kia.

-Trời, chị có làm gì đâu. Tính chờ nghe bà nói chuyện điện thoại, chị đang nghĩ đến chuyện của chị, chị cười. Ai ngờ bà nghĩ là chị cười bà hay sao đó, liếc chị một phát rồi đi ra. Haizz, lòng người thiệt hiểm ác mà.

-Ha ha, bà đó thì lúc nào chả vậy. cái miệng thì bô bô nhưng ai đụng tới mình là nhảy nhồm lên à. Chị nghe bà nói chuyện chồng bà yếu phải không?

-Icon ngượng ngùng.

-Chuyện đó chính bà đi kể khắp nơi. Ha ha.

“Không hiểu hôm nay là ngày gì mà liên tục có chuyện vậy không biết”

Sau khi ngồi yên vị trên xe Quốc Thắng, cô nói to:

-Em muốn ăn hột vịt lộn xả xui.

-Ai làm gì em hả?

-Huhuhu, chiều nay tình cờ nghe 1 người nói chuyện điện thoại, chồng nàng ta yếu cần tắm bỏ cháo hào. Em cũng có phải nghe lén lút gì đâu, vậy mà bị đi nói xấu khắp công ty.

-Ai?

-Ha ha, không nói cho anh biết.

-Nếu em chê anh không đủ mạnh thì để anh tăng cường độ. Đừng tự mình chịu đựng.

-Anh ghê tởm!!!! Lái xe đi.

Bỏ qua mọi trắc trở trong ngày, cả hai đã có một buổi tối vô cùng ngọt ngào, lãng mạn. Vì mai là ngày nghỉ nên cô ngủ lại tại nhà anh. Làm cũng làm không biết bao nhiêu lần rồi, cũng không cần tỏ vẻ tiểu thư khuê các.

Nhưng khi nhìn thấy cái gọi là BCS gai thì cô bỏ chạy:

-Anh định sử dụng cái đó thật đấy à?

-Sao lại không?

-Em không chịu đâu, kinh dị quá đi. Tha cho em.

-Em thử đi, nghe quảng cáo là phụ nữ ai cũng thích.

Anh cười khùng khục, giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu. Dùng răng mở toàn bộ cúc áo ngủ của cô. Vừa hôn, vừa dùng lưỡi liếm láp từ môi xuống ngực, đảo vòng quang đỉnh hồng, rồi bất ngờ lấy răng cắn nhẹ. Chọc cho cô toàn thân nổi gai. Bàn tay tà ác luồn vào trong váy lột quần con của cô rồi dùng nó cột hai tay cô lại. Cô uốn éo người như con sâu phản ứng:

-Đừng, đừng, em không thích SM.

-Anh không biết SM là gì. Anh chỉ đang dùng thân thể phục vụ quý cô thôi.

Dùng chân chặn không cho cô tiếp tục nhúc nhích, anh dùng môi lưỡi khấy đảo khiến cô vừa nhột, vừa tê dại.

Tuy cuối cùng họ quay về sử dụng loại BCS truyền thống nhưng Quốc Thắng vẫn thành công làm Bảo Ngọc không nhấc nổi chân tay. Cô nằm im thì thào:

-Em muốn giết anh.

-Chết trên giường mỹ nhân làm quỷ cũng phong lưu.

-Em mà biết anh háo sắc thế này thì ngay từ đầu đã né anh 300m.

-Trễ rồi em yêu. Bây giờ em muốn né anh 1mm cũng không được.

Anh sắp lại gần định tấn công cô lần nữa. Cô giơ chân định đạp anh ra xa thì bị nắm chặt cổ chân. Quốc Thắng hôn lên ngón chân cô:

-Lại chào mời anh.

-Tha cho em. Chết người thật đó.

Hai người náo loạn một chút thì cô quyết tâm vùng dậy, trần trụi chạy vào toilet tắm, không quên khóa chốt cẩn thận. Anh toe toét cười, nói với theo:

-Không phải các nhà tâm lý học nói, phụ nữ sau khi làm xong thì thích nằm tâm sự sao? Anh muốn ôm em trò chuyện, em lại không cho. Em làm anh tổn thương.

Sau lớp cửa cô mở vòi sen tắm rửa, miệng nở nụ cười.

Sáng Chủ Nhật đẹp trời, Bảo Ngọc kéo rèm cửa nhìn ra hồ bơi gia đình ngoài sân, cảm than: “Quả nhiên cuộc sống đại gia khác hẳn dân thường”. Bị ánh sáng rọi vào mắt, Quốc Thắng nheo mắt thức dậy:

-Em dậy sớm thế. Lại đây cho anh ôm một cái.

-Anh đi đánh răng đi rồi ăn sáng. Em chuẩn bị xong hết rồi. Trời đẹp như thế này mà nằm trên giường thì thật phí.

Cô đi đến, kéo chăn ra khỏi người anh:

-Mau lên.

Bất ngờ bị anh kéo ngã xuống giường, rồi dùng cả thân hình to lớn đè hẳn lên cô, không có cô nhúc nhích:

-Chúng ta kết hôn đi.

Bảo Ngọc sững người vài giây, rồi phá lên cười:

-Không ai đi cầu hôn lúc mặt còn dính ke đâu.

Quốc Thắng đưa tay lau miệng:

-Làm gì có.

-Mau lên, đi đánh răng đi.

Anh tiu nghỉu, tại sao mình có thành ý như thế mà cô ấy cứ đánh trống lảng là thế nào.

14. Chương 8-1: Hóa Ra Xe Sếp Là Roll Royce

Buổi sáng thứ 2, tâm trạng thật vui vẻ.

Bảo Ngọc đi ngang bàn lễ tân, cười chào:

-Chào buổi sáng Hương, Thủy.

-Chào người đẹp. Đầu tuần vui vẻ nhé.

-Chị Quỳnh đâu?

-Đang đi pha cà phê cho sếp Thắng.

-Sếp đến rồi à?

-Dạ, vào từ sớm rồi chị.

Cô nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới 8h. Đặt giỏ xách vào vị trí, cô gõ cửa, chỉ thò mỗi đầu vào phòng:

-Chào sếp buổi sáng.

-Chào em.

Nhìn thấy nàng Như Quỳnh mang cà phê cho anh, mãi vẫn đứng đấy chưa đi ra. Như mọi khi, cổ áo đồng phục hạ rất sâu, lộ khe ngực khêu gợi. Cô lui đầu ra, đóng cửa. Vẫn kịp nghe tiếng nàng ta thở thê:

-Anh thử xem hôm nay cà phê em pha thế nào? Có hợp khẩu vị không?

-Không phải cà phê hòa tan, pha thế nào cũng như nhau sao?

Khá ngượng nhưng nàng ấy vẫn chống chế:

-Tùy lượng nước ít hay nhiều ạ.

Anh gật đầu:

-Cám ơn em, được rồi.

-Anh mới cắt tóc à?

Anh không còn đủ kiên nhẫn trả lời:

-Gọi Ngọc vào đây cho anh.

Như Quỳnh xụ mặt đi ra ngoài. Đi ngang qua bàn cô thì sảng giọng:

-Sếp gọi.

Bảo Ngọc bước vào, cười cười:

-Dạ?

-Em không ghen à?

-Ghen gì cơ?

-Người ta tán tỉnh ông xã mình trước mặt mình như thế em không có phản ứng gì là sao?

-Ha ha, chị ấy có làm gì anh đâu. Anh có mất công tóc nào không? Chỉ hỏi thăm vài câu thôi mà.

Anh làm bộ giận dữ:

-Em khinh thường sức hút của anh.

Cô xun xoe nịnh bợ:

-Đâu có, em phi thường thần tượng người đàn ông có sức hút như anh.

-Lần sau đừng cho cô ta mang cả phê vào cho anh nữa.

Cô lùi ra xa, một tay đưa lên ngực, vẻ kinh sợ:

-Anh đừng đùa, việc đấy là việc của tiếp tân. Em mà cản đường, không hiểu sẽ bị mọi người nhìn với ánh mắt gì đâu.

Cô xoa cằm ngẫm nghĩ:

-Chị ấy quyến rũ như thế, thân hình rất bốc lửa. Anh không thấy cảnh đẹp ý vui sao?

-Ồ, thế à? Làm việc bao nhiêu năm sao anh chưa từng phát hiện ra nhỉ? Vậy em gọi vào cho anh nhìn kỹ thử xem.

Cô nổi giận, không để ý giọng mình lên cao một tông:

-Được, em gọi ngay.

Anh cười ha ha:

-Anh đùa thôi. Đừng giận, đừng giận. Cô ta đẹp hay không liên quan gì tới anh. Trong mắt anh chỉ thấy có một mình em thôi.

Bảo Ngọc đỏ mặt:

-Kiểu gì anh cũng nói được. Miệng lưỡi.

-Hôm nay anh đi công tác, khoảng 5 ngày. Thứ mấy ba mẹ em về?

-Chiều thứ 4.

-Vậy anh không thể đi đón họ với em rồi. Khi anh về, em phải thu xếp cho anh ra mắt ba mẹ đấy.

-Em biết rồi.

-Sau khi gặp mặt ba mẹ em, anh sẽ dẫn em về gặp mẹ anh. Không lý do gì nữa hết.

Cô hơi sượng người:

-Em biết rồi. Hôm nay anh đi luôn à?

-Ừ. Báo với các phòng, cần ký gấp cái gì thì trình trong sáng nay. 11h trưa anh ra sân bay.

-Dạ.

Vừa thông báo hết đến các phòng bàn thì group Tập Nham trên facebook lóe sáng.

-Hoàng Nhi: chiều đi massage không mọi người ơi?

-Lan Phương: để xin phép ông xã đã, ổng đi công tác rồi nên chắc ok

-Thanh Hồng: mình thì sao cũng được. Các bạn thích thì mình chiều:D

-Bảo Ngọc: mới thứ 2 đã đi massage????

-Thanh Hồng: bà với tui thì sao hiểu được. Em Phương với em Nhi,đứa thì có chồng, đứa thì có bồ. Đường nhiên thứ 7, Chủ Nhật hoạt động quá độ chứ sao. Há há

-Lan Phương: chị HỒng tâm lý ghê.....

-Hoàng Nhi: em là cô gái trong sáng:D. Chị Ngọc có đi không?

-Bảo Ngọc: đi đi.

-Thanh Hồng: nghe đồn có chỗ massage yoni, tui muốn đi ;))

-Lan Phương: ha ha, chị gớm quá à.

-Bảo Ngọc:??????

-Hoàng Nhi: là đàn ông massage cho chị. Công cụ massage là bằng cái đó đó.

-Bảo Ngọc: nghe đồn em là cô gái trong sáng, sao cái gì cũng rành vậy??

-Hoàng Nhi: chị Hồng, gửi liền cho người đẹp loli của chúng ta đường link, phổ cập giáo dục cho chị.

Quốc Thắng đến sân bay thì gọi điện cho cô:

-Anh đến nơi sẽ đi làm việc luôn. Nên chiều xong việc anh sẽ gọi cho em nhé.

-Tối đi anh. Chiều em bận đi massage yoni với bạn rồi. Hì hì

-Anh vừa đi công tác em vui vẻ ngay vậy ư?

Cô vội vàng chối:

-Không, đây là vì buồn bã nên em cũng phải giải trí với bạn bè đấy chứ.

Cô nghe tiếng thông báo lên máy bay.

-Đi đi kìa anh.

-Anh lên máy bay rồi. Đi chơi về thì gọi liền cho anh đấy.

-Tạm biệt. Công tác vui vẻ, thành công mỹ mãn nhé.

-Không hôn anh à?

-Ha ha, 100 nụ nhé.

-1000 nụ cho em.

Quốc Thắng tắt điện thoại. Massage Yoni là cái gì? Nghe quen quen mà không nhớ ra. Nhắm mắt rồi mà trong đầu anh vẫn quanh quẩn chữ “massage yoni”.

Đang trong cuộc họp với đối tác, Quốc Thắng bỗng mất tập trung, đứng bất dậy. Phòng họp im lặng nhìn anh:

-Xin lỗi, tôi ra ngoài 1 chút. Chờ tôi 5 phút.

Anh đi vội và hướng thoát hiểm, nhìn quanh không có ai, Quốc Thắng rút điện thoại gọi cho Bảo Ngọc. Điện thoại reng 3 hồi, cô vẫn chưa nhấc máy khiến anh như bị lửa đốt mông.

-Alo?

-Em nói em đi massage cái gì yoni?

-Hả?

-Em có biết đấy là cái gì không hả?

Cô phá lên cười, không ngờ chuyện cô nói đùa từ sáng mà tới giờ này anh mới phát hiện ra vấn đề:

-Không phải anh đang họp sao?

-Tập trung chuyện chính. Ai rủ rê em đi cái đấy?

-Ha ha, em đùa thôi. Anh nghiêm túc thế làm gì, em chỉ nói đùa thôi mà. Cứ nghĩ anh không để ý. Anh đi họp đi.

Không đợi nghe anh giáo huấn, cô vội cúp máy. Chết thật, nếu chuyện này mà ảnh hưởng đến việc ký kết hợp đồng của anh thì khổ rồi. Thật là nói đùa không đúng lúc. Haizzz. Cô cũng không nghĩ anh nghiêm túc như vậy. Không lẽ sợ cô đi massage loại đấy thật hay sao.

Quốc Thắng trở lại cuộc họp nhưng tâm trạng vẫn còn bị chuyện giật mình ấy làm ảnh hưởng. Công việc bàn bạc đối tác vẫn chưa đến giai đoạn quan trọng, vì ngày đầu chỉ mới giới thiệu sơ lược về kế hoạch đôi bên nên anh hoàn toàn không tập trung. May mắn là không ai phát hiện ra tâm hồn nhân vật chính đang treo ngược cành cây. Dù đã xác định chắc chắn cô không thể nào đến những địa phương như thế được, anh vẫn tưởng tượng ra những cảnh 18+ + + +, máu nóng sôi trào tức giận. Sao cô ấy lại khiến người khác không an tâm vậy không biết.

Sau khi cả bọn cùng nhau chui vào phòng tắm xông hơi thì đi massage đá nóng. Vừa cởi tấm khăn choàng, đồng bọn quay sang, đồng thanh:

-Ồ. Không ngờ nha. Ngực nhỏ mà thân hình của bà vẫn có thể xịt máu mũi như vậy. Chắc chắc, sau này chồng bà chắc suốt ngày đóng cửa ở nhà hưởng thụ. Xoa bóp, xoa bóp. “Mau to ra, mau to ra”, ha ha

Cô nắm sắp xuống, lên tiếng:

-Thôi đi mấy nàng. Người nào người nấy ngực ngập mặt. Chê tui lép, tui tũn thân.

Thanh Hồng ngọt ngào:

-Nàng bao nhiêu tuổi rồi mà không hiểu biết gì hết. Ngực không cầu to, quan trọng là vừa tay. Vừa tay đó biết không?

Cô giả vờ giận dữ:

-Đừng giả bộ an ủi tui nữa. Mấy người toàn là quỷ sứ hết.

Mấy cô bé nhân viên massage phì cười:

-Chị đừng lo. Thân hình như chị sau này về già không lo đau lưng. Những người ngực to, đi massage tụi em thấy hay than đau nhức lắm.

-Cả mấy em cũng chê chị, hận. Chị muốn được đau lưng như vậy, biết hông?

Bảo Ngọc đi chơi rất vui, cơ thể vô cùng sảng khoái. Vừa về đến nhà, chưa kịp tắm rửa thay quần áo cô đã nhận được điện thoại của Quốc Thắng:

-Alo, đi chơi có vui không?

-Vui lắm. Anh thế nào? Công việc thuận lợi không ạ?

-Cũng bình thường. Em có vẻ chẳng nhớ gì đến anh cả nhỉ?

-Ha ha, đâu phải lần đầu anh đi công tác. Mà vừa đi lúc trưa, bây giờ con chưa tới 10 tiếng nữa. Muốn em nhớ cũng phải đợi đến ngày mai chứ.

-Không được, phải nhớ anh ngay bây giờ. Ngoan ngoan, khi về anh sẽ hi sinh thân thể massage yoni cho em.

-Em đùa thôi, anh nhớ dai thế làm gì?

-Vì em không cho anh danh phận nên lúc nào anh cũng sống trong cảm giác bất an chứ sao.

-Danh phận của anh là sếp của em đấy thôi. Không phải ai muốn cũng được đâu.

Cả hai tâm sự một chút thì tắt máy. Anh có những mặt thật sự rất đáng yêu. Còn anh lại nghĩ, sao cô sống tự chủ thế làm gì? Bám người yêu một chút có phải dễ thương hơn bao nhiêu không?

Thứ 3 trôi nhanh, anh gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, hỏi xem cô đang là gì, ăn gì, có nhớ anh không? Khiến cô nghĩ, sao anh lại có nhiều thời gian rỗi như thế.

Tối thứ 4, cô ra sân bay đón bố mẹ. Mấy tháng không gặp, hai người có vẻ hợp khí hậu nước Úc, da dẻ hồng hào, tinh thần tươi tắn. Mẹ ôm cô:

-Tinh thần con gái tốt đấy. Không có bố mẹ, trưởng thành hẳn ra. Tóc trông cũng ổn rồi.

Ba xoa đầu cô:

-Thế này trông xinh đấy.

Cô cười ha ha.

Cha mẹ cô là Trần Bình và Hoàng Yến, đều là giảng viên đại học về hưu. Họ là bạn học từ thời cấp 3. Ba cô theo đuổi mẹ cô đến tận trường đại học. Gặp được thanh niên vừa bánh bao lại chung tình, mẹ cô cuối cùng cũng siêu lòng. Mối tình của Trần Bình và Hoàng Yến được bạn bè bầu chọn là đẹp như mơ. Yêu nhau từ những ngày ngồi ghế nhà trường, họ là mối tình đầu và cũng là tình cuối của nhau. Trần Bình nổi tiếng là người đàn ông yêu chiều vợ. Tình yêu của hai người trôi qua rất bình lặng mà ngọt ngào. Lấy nhau từ khi còn rất trẻ nhưng nhiều năm vẫn không có con, nguyên nhân là vì mẹ cô bị buồng trứng đa nang. Cha cô đã luôn bên bà, động viên an ủi. Chạy chữa nhiều năm, đến khi hai người trên ba mươi mới có cô. Vì vậy họ đặt tên cô là Bảo Ngọc, viên ngọc bảo bồi quý giá. Khi cô hai tuổi thì bất ngờ bà có thai lần nữa, sinh ra em trai cô là Bảo Thiên. Hai người rất tự hào khi có cô con gái ngoan hiền, tự lập, con trai thì thông minh, giỏi giang. Hai chị em cô lại vô cùng ngưỡng mộ tình yêu của ông bà.

15. Chương 8-2: Hóa Ra Xe Sếp Là Roll Royce

Ngày đấy, khi cô yêu Hồng Phúc, dẫn về ra mắt, ông bà tin tưởng vào lựa chọn của cô nên không có ý kiến gì. Ngày gặp mặt cha mẹ Hồng Phúc để bàn việc cưới xin, dù có cảm giác có gì đấy gờn gợn, họ vẫn vui vẻ vun vén cho con gái và con rể. Ông bà không ngờ rằng, chỉ hai năm sau, con gái mình đã phải ly hôn. Cha cô tự trách bản thân rất nhiều. Ông không nói ra nhưng luôn ray rứt, bản thân lớn tuổi sao lại không nhìn ra bọn người đây là thứ giả nhân giả nghĩa. Để giờ đây cô gái phải chịu cảnh nhỡ nhàng.

Hôm nay, cả hai nhìn thấy cô con gái mình yêu thương tươi tắn như hoa đứng trước mắt, lòng họ cũng với nhiều đau xót. Chỉ hi vọng rằng, sau này con gái sẽ gặp được người thật lòng yêu thương.

Bảo Ngọc xin nghỉ phép sáng thứ 5 để ở nhà với ba mẹ. Tối qua thức quá khuya để soạn đồ đạc nên 8h sáng cô mới ngáp dài ngáp ngắn đi xuống nhà. Muốn cùng họ ra ngoài ăn sáng, không nấu nướng làm gì. Nhìn xuống phòng khách, ba mẹ cô đang ngồi đầm chiêu, hình như là vừa có khách đi ra. Lòng lo lắng không hiểu chuyện gì, vừa thấy cô, mẹ cô đã gọi:

-Ngọc, lại đây ngồi ba mẹ hỏi chuyện.

-Sao vậy ạ? Có gì mà trông ba mẹ nghiêm trọng thế? Ai vừa đi ra phải không?

Cha cô trầm chiêu, mẹ cô lên tiếng:

-Hàng xóm sang con ạ. Thấy ba mẹ về, họ sang hỏi thăm.

-Họ kể có người hay chở con về. Anh ta là ai vậy con?

-Sếp con ạ.

-Sếp gì mà ngày nào cũng chở nhân viên về tận nhà?

-Dạ, thật ra thì.... Chúng con đang yêu nhau.

Cha cô thở dài:

-Nghe con có người yêu, ba rất mừng. Nhưng con gái à, con có rõ hoàn cảnh gia đình nó không? Bố mẹ nó thế nào? Đã sai lầm một lần rồi, giờ quen ai cũng phải kỹ càng con ạ.

-Con biết mà ba.

Mẹ cô không kiềm được, lên tiếng:

-Mình phải quen người cùng tầng lớp con ạ. Nghe hàng xóm bảo, anh ta là đại gia.

-Dạ? Sao họ lại nói vậy ạ?

-Họ sang chúc mừng ba mẹ, con gái quen được một anh chàng vừa đẹp trai vừa giàu có đấy.

-Dạ? Họ gặp anh ấy lúc nào mà nói như đúng rồi vậy ạ?

-Mẹ cũng không biết, chỉ nghe họ nói anh ta chở con về bằng cái xe hiệu ron ron (Roll Royce) gì đấy.

-Ba mẹ không rành về xe cộ đâu, nhưng họ trầm trồ bảo cái xe đấy mười mấy tỷ.

Bảo Ngọc há hốc miệng. Thành thật mà nói, cô cũng mù tịt về xe như cha mẹ. Có biết hiệu gì với hiệu gì. Nhìn logo cũng chẳng biết nó là hãng nào, lấy đâu ra mà nắm được xe đấy bao nhiêu tiền.

Cha cô lên tiếng:

-Nếu kể về mặt bằng chung thì nhà mình cũng thuộc loại khá giả. Con cái cũng không phải lo lắng gì về cuộc sống. Nhưng với tầng lớp cao như thế, phương tiện đi lại cũng bằng giá trị mấy cái nhà thì họ nhìn mình thế nào hả con? Ba mẹ không mong con lấy chồng giàu sang làm gì. Cứ tìm người cùng tầm với mình, yêu thương chăm sóc cho mình thì tốt hơn con ạ.

-Lại nữa, nó giàu có như thế thì cha mẹ nó cũng không phải loại tầm thường gì. Hào môn sâu như biển, con thì tình tình bọc trực sống thế nào được hả con?

-Người giàu họ sống kiểu giàu, mình chạy theo không được đâu. Con lớn rồi, cha mẹ cũng không ép con phải thế này, phải thế kia được. Nhưng đừng để mình mắc sai lầm lần nữa. Suy nghĩ thật kỹ vào.

-Dạ, con biết rồi. Con sẽ suy xét cẩn thận. Ba mẹ yên tâm.

Để đánh tan bầu không khí nặng nề, cô cười nói:

-Con gái xinh đẹp như hoa thế này, thiếu gì người để chọn ạ. Ba mẹ đừng lo.

-Hay quá nhỉ? Ba mẹ ăn sáng rồi. Mẹ nấu bún đấy, tự múc mà ăn đi.

-Thế mà con định mời ba mẹ đi ăn sáng. Haizz

-Cảm ơn cô. Đợi cô thì chúng tôi bụng dính vào lưng.

-Hi hi. Chỉ có mẹ là thương con nhất.

Tâm trạng cô rất rối. Nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ nói cười. Cô vẫn biết anh giàu có, nhưng giàu đến cỡ nào thì lại chưa bao giờ suy xét đến. Đến cả chiếc xe anh đi, cô lên lên xuống xuống không biết bao nhiêu lần,

cô cũng chỉ nhìn nhận nó như một phương tiện di chuyển bốn bánh. Để đến bây giờ, nghe người ngoài lên tiếng, cô mới biết mình không hề biết xe anh đi hiệu gì.

Đúng 1h trưa, cô vào đến công ty. Mang kẹo ba mẹ cô mua ở nước ngoài làm quà mời các phòng. Người ta vẫn nói: “vắng chủ nhà, gà mọc đuôi tôm”. Sếp Thắng đi công tác, mọi người thở phào, ai rảnh rỗi cũng chạy khắp nơi bàn chuyện phiếm. Lan Phương ngoắc ngoắc:

-Chị Ngọc, vô phòng em bàn chuyện đi chơi.

-Loli à, dạo này lơ là mọi người lắm nha.

Bảo Ngọc cười hì hì, bước vào:

-Không có khách hay sao mà mọi người tụ tập hết ở đây vậy?

-Có khách vô thì tản ra thôi. Lâu lâu sếp mới đi vắng, xõa chút mà. Ha ha.

-Sáng nay mới nghe tin, năm nay công ty cho nhân viên đi du lịch Nha Trang nha, 3 ngày 2 đêm.

-Khi nào, khi nào?

-Nghe nói là tháng sau. Kết bán hàng đợt 1 thì đi. Nhớ chuẩn bị đồ bơi cho thiệt đẹp zô đó.

-Loli, chị mặc hai mảnh đi.

Bảo Ngọc nói đùa:

-Thôi đi, cho em xin. Em không có đủ tự tin vậy đâu. Em theo đạo Hồi, phải mặc kín từ đầu tới gót chân.

Lan Phương cười hí hửng:

-Đúng đó, chị mặc vậy đi cho thiên hạ an ổn. Ha ha.

Hoàng Nhi phòng kế toán bỗng từ đâu nhảy ra:

-Mình sẽ mặc hai mảnh màu đỏ lửa. Thiêu cháy hết các anh đẹp trai ngoài bãi biển.

-Anh Zũ, quản lý sở thú nhà anh đi kìa.

-Nhi ơi, em mau lại đây. Thân hình em thì đóng cửa mình thiêu cháy nhau được rồi em yêu.

-Hai cái người kia, mắc ói quá nha. Đi chỗ khác, đi chỗ khác.

Chưa có thông báo chính thức mà ai cũng như đúng rồi, bàn luận rất xôm. Cười giỡn ầm ĩ như vậy đúng kiểu vắng chủ nhà.

Trong lúc không ai để ý, Bảo Ngọc lên xuống hầm xe của tòa nhà. Quốc Thắng đi công tác nên để xe của anh ở đây. Cô nhất định phải kiểm tra, xác nhận lời nói của hàng xóm đúng hay không? Thật ra cô chỉ cần hỏi thăm bất kỳ người nào trong công ty cũng sẽ biết thông tin, nhưng cô sợ bị nói ra nói vào. Tìm được xe sếp, cô chụp hình rồi gửi cho nhỏ bạn thân.

-Ngọc trong đá: ề Hiền, mày biết logo của hãng xe này không?

-Hiền như ma sơ: biết. Roll Royce. Mà má ơi, mày lúa cũng vừa vừa thôi chứ. Cái hãng xe nổi tiếng như vậy mà không biết hả? Về đập đầu vô gối đi.

-Ngọc trong đá: huhu, ai quan tâm bao giờ đâu mà biết. Người ta nói không biết thì hỏi. Sao mày nở lòng sài sể bạn thân yêu của mày như vậy? Nó tử thân biết hông?

-Hiền như ma sơ: ha ha, mày tính mua một chiếc lái chơi hả? Hình mày gửi cho tao, nghe nói cái xe đó là 16-17 tỷ gì đó thôi à. Có mua thì mua tặng tao một chiếc nghe. Tao cũng thích. Ha ha

-Ngọc trong đá: ráng đợi nghe cưng.

Cô vẫn không mấy tin tưởng lời tâm phào ba láp của bạn, nên lên mạng tìm hiểu. Nhìn thấy giá trị chiếc xe, tâm trạng cô rơi xuống đáy. Cô tìm thông tin về nữ đại gia Nguyễn Quỳnh Như.

Đọc xong, cô như rớt thì trên thiên đàng xuống địa ngục. Người với người lại chênh lệch đến như thế. Ba mẹ cô thuộc thành phần trí thức, cũng được coi là kinh tế không đến nỗi nào. Cuộc sống của cô từ bé đến lớn cũng thoải mái, sung sướng. Nhưng so với gia đình anh thì có thể coi nhà cô là tầng lớp bần cùng xã hội. Giá chiếc xe hơi anh đi đã gấp đôi tài sản cả nhà cô. Cao như thế cô biết mình không với tới được. Cố đắm ăn xôi chỉ tự hại mình mà thôi. Cô thần thờ. Điện thoại reng nhiều lần, cô không buồn nhắc máy. Cho đến khi cô nàng Như Quỳnh ỏn ẻn đi vào:

-Ngọc, em làm gì mà sếp gọi nãy giờ cho em không được. Ảnh la um sùm kia kìa. Thiệt tình, ngồi ngay cái điện thoại mà không nhắc máy, làm cái gì không biết.

-Dạ, em nghe rồi. Cám ơn chị.

-Chỉ giỏi làm phiền người khác.

Nàng ta lăm bằm, ngưng ngẩng bỏ ra ngoài.

Cầm di động, cô nhìn thấy mấy cuộc gọi nhớ của anh. Cô không biết giờ gặp anh thì nên nói gì. Nhưng không gọi lại thì không được, nhớ là việc công thì sao?

-Alo, em nghe.

-Sao thế? Để điện thoại ở đâu mà anh gọi mãi không được.

-Dạ, em đi toilet.

-Sao thế, nghe giọng ỉu xiu vậy? Có bị ốm không? Mệt thì đi khám bác sĩ, rồi về nhà nghỉ ngơi đi nhé.

-Em không sao. Anh làm việc đi.

-Việc cũng ổn rồi. Không được, anh phải về sớm xem em thế nào. Sáng mai ký xong hợp đồng anh sẽ về luôn.

Bảo Ngọc lắc đầu quây quây:

-Em không sao thật mà, anh đừng lo.

-Em về nhà nghỉ ngơi đi, nghe lời, anh yêu. Về anh mua kem cho nhé.

Cô phì cười:

-Anh cứ làm như em là trẻ con, lấy kem ra để dỗ em đấy à?

-Còn không phải sao? Em chỉ cần thấy kem thì mắt sáng rỡ còn gì.

Cô gục đầu xuống bàn, đăm chiêu.

16. Chương 9: Mình Chia Tay Được Không?

Đã có lúc cô nghĩ, mình chỉ là một món ăn lạ miệng của anh. Chẳng bao lâu, không cần cô nói lời chia tay, anh cũng sẽ tìm vui nơi khác. Cô cũng từng nghĩ, mình không hề yêu anh. Đến với anh chỉ là sự phóng túng của một người phụ nữ bị phụ tình. Lao vào tình dục để xoa dịu vết thương lòng. Người đàn bà có chồng ngoại tình, không cần tìm kiếm tình yêu.

Từ bao giờ, người đàn ông chỉ được nhìn nhận như một ly nước mát ngày hè, lại xâm chiếm từ thân thể cho đến trái tim cô. Chỉ nghĩ đến việc không còn bên anh, tâm can cô đau như bị hàng vạn lưỡi dao tàn phá.

Từ bao giờ cô không còn nghĩ đến nỗi đau bị người chồng cũ phản bội, không còn cảm giác hận thù cắn xé tim gan. Ngày ấy, cô viết lên tấm hình chụp được chồng đi với người tình, chúc anh ta hạnh phúc. Nhưng từng chữ từng chữ cô nắn nót viết lại như bùa chú muốn anh ta phải trả giá. Vậy mà giờ đây, cô không bận tâm cuộc sống của anh ta, hạnh phúc thì thế nào, bất hạnh thì sao? Không liên quan đến cô. Bởi vì, mọi

vết thương lòng của cô đều đã được chữa lành. Lời nói của anh, hành động của anh, cơ thể của anh cho cô biết, tình yêu anh dành cho cô là thật. Cô không ngu ngốc nên hoàn toàn có thể nhìn ra được, anh thật lòng với mình bao nhiêu. Cô cũng biết mình đã yêu người đàn ông ấy đến hết thuốc chữa rồi.

Vậy, cô phải buông tay thế nào đây? Anh sẽ phản ứng thế nào nếu cô nói lời chia tay. Thời gian họ yêu nhau không dài, nhưng tâm hồn và thể xác đều hòa quyện. Khiến cả hai đều nghĩ rằng, họ sinh ra đã là của nhau.

Vừa bước xuống máy bay, Quốc Thắng đã gọi điện thoại:

-Em ở nhà phải không? Anh đến nhé?

Cô ngần ngại trả lời:

-Em đang ở công ty ạ.

-Sao thế? Đã bảo em ở nhà nghỉ ngơi kìa mà.

-Em có sao đâu.

-Thật là không nghe lời. Vậy gặp em ở công ty. Anh nhớ em.

Quốc Thắng vui vẻ mỉm cười suốt đoạn đường khiến anh lái xe ngạc nhiên. Anh vốn là tài xế riêng của sếp, nhưng đa phần sếp tự lái xe của mình. Anh ta chỉ đưa đón anh ra sân bay hoặc chở anh đi xã giao với đối tác. Do đó, dù làm việc với anh đã lâu nhưng cũng không mấy hiểu con người anh. Nghe mọi người cùng công ty than phiền, anh ta là một ông sếp kĩ tính đến khó ưa, hỉ nộ thất thường. Lần này gặp tâm trạng sếp tươi như hoa vậy là lần đầu tiên. Đến công ty, giúp sếp mang túi to túi nhỏ vào phòng, sếp còn gửi cho anh một hộp bánh đặc sản.

Anh đi vào, mặc áo sơ mi đóng thùng trong chiếc quần jean Levi's ôm sát cặp mông căng. Lưng thẳng tắp, dáng đi vững trãi mà khêu gợi như người mẫu trên tạp chí thời trang. Ngang qua bàn làm việc của cô, anh bí mật đá lông nheo rồi đi thẳng vào phòng. Khiến tim cô thất lại, khuôn mặt ngây dại.

Đợi mãi không thấy cô đi vào, anh nhấc máy:

-Làm gì vậy em yêu? Không nhớ anh à?

Cô hồi hồn:

-Dạ???

-Để anh chờ đợi lâu quá đấy.

Bảo Ngọc ngượng ngập bước vào phòng. Dường như anh đã đứng đấy từ trước. Không chờ được, anh lôi tuốt cô vào rồi nhanh chóng đóng cửa. Đè cô ngay tại cửa ra vào, anh vội vã hôn cô. Trần trọc hút hết toàn bộ không khí trong miệng cô. Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, rồi mút mát môi cô. Cô như nghe rõ nhịp đập dồn dập của trái tim cả hai. Tiếng thở nặng nề của anh khiến toàn thân cô nóng ran. Cảm giác vật giữa hai chân anh đang gồ lên bất thường, cô đẩy anh ra nhưng rồi lại dùng hai tay ôm chặt lấy eo anh. Đầu dựa hẳn vào ngực anh, cô thì thầm chỉ một mình cô có thể nghe thấy: "Em cũng nhớ anh".

Anh hơi siết cô vào người, hôn lên đỉnh đầu cô. Bất ngờ tiếng gõ cửa vang sau lưng. Cô giật mình, chỉnh trang lại váy áo, vuốt thẳng tóc rồi mở cửa. Như Quỳnh đưa ánh mắt dò xét nhìn cô rồi nhìn anh, lúc này đã ngồi ngẩn ngẩn ở bàn làm việc. Nàng ta mỉm cười:

-Sếp về sớm thế ạ. Anh có ăn trưa không, để em đặt cơm ạ?

-Uh, không cần đặt cơm cho anh. Anh đi ngay bây giờ.

Anh chỉ vào mấy cái túi trên bàn nước:

-Em mang bánh kẹo chia cho các phòng giúp anh.

-Dạ.

Nàng ta cúi người, đưa bộ ngực sắp tràn ra khỏi áo đồng phục về phía anh. Đáng tiếc, anh không nhìn thấy. Bảo Ngọc ra trước nàng ta một bước.

Quốc Thắng gọi điện:

-Anh về nhà tắm rửa. Chiều em về sớm đi nhé. Anh đón em chỗ cũ.

-Không được đâu, em cứ về sớm thế này, sợ mọi người dị nghị.

-Ai dám? Anh là sếp của em còn chẳng nói.

-Anh thật là....

Sếp vừa ra khỏi công ty thì nhóm tạp nham gọi ầm ầm trên facebook:

-Lan Phương: má ơi, sếp Thắng đổi tính rồi.

-Hoàng Nhi: shock muốn chết. Sao bữa nay quan tâm tới mọi người vậy ta. Đi công tác về còn có quà nữa.

-Thanh Hồng: tui đi mua đó mấy má. Bữa nay đi công tác với ổng bị ổng sai chạy như vịt.

-Bảo Ngọc: sao bà còn chưa về?

-Thanh Hồng: về gì mà về. Tự nhiên ổng đòi đổi vé về sớm. Tui còn phải ở lại soạn hồ sơ, giấy tờ rồi mới được về. Hu hu.

-Lan Phương: có mua quà cho tui em hông?

-Thanh Hồng: Có, chả bỏ chứ gì. An tâm, cho mấy em ăn ngập mặt. Mà không biết sếp mình mang về cho ai, đòi mua tùm lum đặc sản nha. Mọi khi làm gì có chuyện này.

-Hoàng Nhi: ha ha, ổng có người yêu rồi chẳng?

-Thanh Hồng: ai mà xui vậy không biết. haizz. Thương thay.

Bảo Ngọc nghe mà mặt liên tục đổi từ trắng, sang đỏ, rồi đen. Quả nhiên, nhân vật trong bóng tối không có dễ làm.

3h chiều, cô tắt máy tính ra về. Đi ngang qua bàn lễ tân, nàng Như Quỳnh ngọt ngào:

-Về sớm nữa hả em? Hẹn hò hoài nha.

-Dạ, em xin phép sếp rồi. Nhà em có chút việc.

Bảo Ngọc nghe sau lưng nàng ta hậm hực nói với hai em tiếp tân:

-Cái con nhỏ này, ý tự quản lý chấm công, đi trễ về sớm hoài. Ngồi trong đó gần sếp, suốt ngày liếc mắt đưa tình. Cũng không coi lại mình, như học sinh tiểu học, sếp đâu có dúi dúi mà nhìn tới nó.

-Chị Quỳnh nói sao á, em thấy chị Ngọc toàn đi là sớm mà. Lâu lâu chỉ mới xin về sớm một lần cũng đâu có thường xuyên đâu chị.

-Nó cho mày ăn bùa gì mà bình nó chăm chap vậy hả?

-Thì em thấy sao nói vậy thôi.

Như Quỳnh tức tối, đứng dậy đi vào toilet trang điểm lại:

-Không hơi đâu nói với mấy đứa.

Hương và Thủy nhìn nhau:

-Bả bình nặng quá rồi. Đi ganh ghét lung tung.

-Bả ngồi tít ngoài này, mà nhìn được người ta liếc mắt đưa tình trong kia luôn. Công nhận tài thiệt.

-Chắc chắn lại quên uống thuốc nữa rồi. Haizz.

-Thiệt tình, nếu so sánh giữa bà Quỳnh với chị Ngọc thì bà Quỳnh nhìn bốc lửa hơn hen.

-Nói nhỏ nè, ngực bà Quỳnh là bơm đó. Cũng có phải hàng thật đầu mà.

-Vậy à? Trông y như thật vậy.

-Hương vô làm cùng đợt với bà mà. Lúc đó bà lép kẹp à. Được cái chân dài. Thấy sếp Thắng là bà mê liền. Chắc thấy ông không để ý tới mình nên quyết đi bơm để mời chai ổng. He he, có điều, ngực to nhưng óc vẫn trái nho. Ông cũng chẳng liếc một cái.

-Bao nhiêu tiền?

-Ai biết. Bà có nhận đâu. Ai hỏi cũng kêu tự nhiên. Má, hai mấy tuổi mới dậy thì chắc.

Nghe tiếng giày gõ lộp cộp từ xa, hai em tiếp tân im bật, quay sang nhìn laptop.

Quốc Thắng đón Bảo Ngọc ở góc ngã tư. Lần đầu tiên cô liếc nhìn chiếc xe bóng loáng của anh, ánh mắt dè dặt. Bước lên xe, anh giúp cô cài dây an toàn. Cô nhìn nội thất chiếc xe, hai tay xoắn vào nhau. Cô thầm nghĩ: “Cũng có dát vàng đầu, sao lại đắt tiền như thế?”. Cảm giác cô có gì đó là lạ, anh hỏi:

-Sao thế?

-Không ạ. Giờ em mới biết chiếc xe của anh là hàng khủng.

Anh tròn mắt, “không phải chứ, bao lâu nay cô ấy đi trên xe không có cảm giác gì khác so với xe bus hay sao? Thế thì hãng xe hơn này cũng thất bại quá rồi”.

-Tự nhiên lại nói đến xe? Thì cũng chỉ là phương tiện di chuyển thôi. Anh đi vì thấy thoải mái mà.

Cô nhỏ tiếng:

-Em lại chẳng thấy thoải mái tí nào?

-Thế anh đổi xe nhé? Em thích mẫu nào?

Bảo Ngọc vội lắc lắc tay:

-Không, em không có ý đó đâu. Xe của anh, anh thấy thoải mái là được mà. Em chỉ nói vu vơ vậy thôi.

Anh không nói gì nữa, nhưng trong đầu nảy ra vô số các hãng xe hơi, không biết cô thích loại nào. Phải tìm hiểu thử xe gì thì người ngồi ghế phụ thấy thư thái nhất.

Biết cô thích sushi, anh dẫn cô đến Nhân quán. Đưa cô menu:

-Trưa giờ anh chưa ăn gì đâu. Em gọi đi, nhiều một chút.

Cô đẩy menu lại phía anh:

-Anh gọi đi, em không đói lắm. Với lại em cũng không biết ở đây món nào ngon.

Anh ngoắc bồi bài, kêu thức ăn và một chai rượu sake.

Từ lúc cô bước lên xe, anh đã có linh cảm không hay, trông cô khá trầm lắng so với mọi khi. Anh bắt an nhưng không lên tiếng. Vẫn mỉm cười và xoa xoa má cô:

-Không gặp có mấy ngày mà sao má hóp lại rồi?

Cô đưa tay ôm ôm khuôn mặt mình:

-Làm gì có. Vẫn phúng phích như bình thường.

Anh nhéo má, nhân tiện nắm chặt tay cô. Bồi bàn mang một đĩa sashimi được trang trí vô cùng đẹp mắt đến, cô rút vội tay. Cô gái đưa tay:

-Xin mời quý khách.

Trong đầu nghĩ thầm: “Diễn viên hay người mẫu mà đẹp trai dữ vậy trời?”

Anh rót cho mỗi người một ly rượu sake:

-Em uống thử một chút nhé?

-Dạ.

Cô cầm lên uống liền một hơi, Sau đó liên tục vừa ăn vừa uống. Anh không rót thì cô tự rót cho mình. Đến khi hai má đỏ như hai trái đào, đầu óc có chút văng vất, cô đặt mạnh ly rượu lên bàn:

-Chúng ta chia tay thôi.

Quốc Thắng cảm giác dạ dày mình đang thắt lại. Anh cầm khăn lau vết washabi trên môi cô.

-Em nói linh tinh gì vậy. Em say rồi. Chúng ta về thôi.

Cô lí nhí, nhưng vẫn cương quyết:

-Em không say. Em biết mình đang nói gì. Mình chia tay thôi.

-Vớ vẩn. Em giận anh gì sao?

Cô lắc đầu quầy quậy:

-Không. Em không giận anh gì cả. Chỉ là em bỗng nhận ra chúng ta là người của hai thế giới. Em không muốn dẫn sâu vào nữa, em muốn dừng lại. Dừng lại trước khi bị tổn thương. Được không anh?

-Anh không đồng ý. Cái gì mà hai thế giới. Anh hứa sẽ không bao giờ làm tổn thương em. Em tin ở anh được không?

17. Chương 9-2: Mình Chia Tay Được Không?

Cô lại lắc đầu, nước mắt bắt đầu tràn ra:

-Không, có thể anh không làm tổn thương em, nhưng xã hội này sẽ làm điều đó. Em không phải Lọ Lem, em cũng không có can đảm như Lọ Lem. Anh ở trên cao, sẽ không thể hình dung mọi người sẽ nói gì về em đâu.

-Anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để bất kỳ ai tổn hại đến em. Anh hứa.

Cô không thích khóc trước mặt người khác, cô không muốn ai thấy vẻ yếu đuối của cô. Đã luôn là như vậy. Nhưng có lẽ lần này rượu làm cô mất kiểm soát. Nước mắt cô cứ rơi mà không thể ngừng lại được. Cô chỉ lặng lẽ khóc, không tiếng động nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của vài người xung quanh. Anh bối rối, lấy khăn lau nước mắt cho cô:

-Chúng ta chỉ tạm thời dừng lại để suy nghĩ được không? Em đừng khóc nữa. Đừng vội vàng tự quyết định chia tay.

Anh đưa cô về tận nhà. Những món quà anh chuẩn bị kỹ càng để ra mắt ba mẹ vợ nằm lặng lẽ ở cốp sau. Anh muốn vào chào hỏi, cô lắc đầu. Anh nói cô cầm quà vào cho ba mẹ, cô cũng lắc đầu. Anh muốn nổi giận, nhưng nhìn khuôn mặt sưng đỏ vì khóc của cô anh lại chẳng nói nên lời. Dạ dày anh cuộn lại, đau nhói. Sáng giờ chưa ăn gì lại uống rượu. Đau cũng chẳng dám kêu, anh thật sự thấy tủi thân. Sao cô nữ đối xử với anh như thế? Anh có làm gì sai đâu. Không lẽ giàu có cũng là cái tội. Để đến mức bị người yêu ruồng bỏ. Nói ra người ta còn cười vào mặt.

Trước khi cô xuống xe, anh chồm người sang ôm cô. Cô không những không đẩy anh ra mà nhẹ nhàng ôm eo anh. Cầm tựa vào vai, nước mắt cô khiến vai áo anh ướt đầm. Giọng nghẹn ngào:

-Tạm biệt.

Nhìn cô mở khóa bước vào nhà, anh mới cho xe chạy đi.

Ánh đèn xe khuôn sau ngã quanh, cô ngồi sụp xuống bậc thềm nhà, ngẩn ngơ. Lau sạch mặt mũi, điều chỉnh lại giọng nói, cô mới len lén vào trong. Phòng khách tối om, hóa ra ba mẹ cô vẫn chưa về. Bảo Ngọc vội vàng vào phòng mình rồi nằm vật ra giường. Không quen uống rượu nên giờ đầu cô cứ ong ong. Chẳng buồn thay quần áo, tắm rửa, cô cuộn chăn lại, mặt sắp xuống gối, nước mắt cứ thế lại tuôn ra.

Quốc Thắng cũng không hơn gì cô. Anh phóng xe trên đường, bụng đau, tim cũng đau. Chỉ cách đây mấy tiếng, anh còn nghĩ hôm nay anh sẽ hạnh phúc thế nào khi gặp lại cô gái của mình. Nhưng chính cô gái ấy lại đẩy anh từ thiên đường xuống địa ngục chỉ bằng một câu nói: “Chúng ta chia tay thôi”. Chia tay gì chứ, anh sẽ không đời nào chấp nhận, anh sẽ không buông tay. Cô không phải tình đầu nhưng chắc chắn sẽ là tình cuối. Anh sẽ chứng minh cho cô thấy, họ là một đôi, sinh ra để dành cho nhau. Nhưng bây giờ anh cần uống thuốc đã, đôi lúc cô thật đáng ghét.

Tấp xe vào lề đường mua thuốc. Cô trình dược viên trầm trồ:

-Anh là diễn viên à? Chụp với em một tấm hình được không?

Một tay ôm bụng, một tay lắc lắc:

-Tôi không phải diễn viên gì cả đâu.

-Thế cho em chụp với chiếc xe của anh một chút nhé? Lần đầu tiên em mới có vị khách VIP như anh.

-Sao cũng được, cho tôi chai nước suối uống thuốc.

Cô trình dược viên xun xoe, đưa thuốc đưa nước cho anh rồi bay ra ngoài, selfie tạo dáng bên chiếc Roll Royce nghìn năm mới thấy một chiếc.

Anh chống cằm suy nghĩ: “Tại sao người ta nhìn từ xa đã nhận ra đây là siêu xe. Còn em ngồi trên siêu xe bao lâu vẫn tưởng đây là xe bò bốn bánh?” Để rồi một ngày phát hiện ra nó còn hơn dán vàng thì cô shock đến mức bỏ của chạy lấy người. Thậm chí hoàng tử đẹp trai cũng không níu được bước chân cô.

Về đến nhà, bụng đã hết đau, anh cũng bình tĩnh hơn. Không phải chỉ chạy thôi sao? Thế thì anh rượt theo. Không phải muốn buông tay anh sao? Thế thì anh cương quyết nắm chặt. Có lẽ cần thay đổi chiến thuật.

Bà Quỳnh Như gọi điện cho con trai:

-Sao rồi, khi nào mẹ mới được gặp mặt con dâu đây?

Quốc Thắng xụi lơ:

-Con dâu mẹ chạy mất rồi.

-Con lại ăn hiếp người ta phải không?

-Làm gì có. Nhưng mẹ chờ con một thời gian nữa, con sẽ kéo cô ấy lại ngay thôi.

Suy nghĩ cả đêm, sáng ra Quốc Thắng dậy trễ. Khi anh đến công ty thì đã 9h sáng. Hôm nay là thứ 7, mọi người có vẻ nhàn nhã. Nhìn thấy sếp bước vào sảnh, một đám ta bà đứng ở quầy lễ tân vội tản ra. Anh sa sầm mặt. Thật ra thì mặt anh đã sa sầm từ tối hôm qua, nhưng không ai biết điều đó. Như Quỳnh nhìn thấy anh, vội chỉnh trang cổ áo, cố ý kéo sâu xuống một chút. Khi anh đi qua thì cuối xuống chào:

-Chào sếp buổi sáng.

Anh đi thẳng, không nói gì. Hương và Thủy nhìn nhau:

-Lại tối thôi. Tim mình như thắt lại vì sợ đây này.

Nàng Như Quỳnh vẫn như mọi khi:

-Sếp thật lạnh lùng quỵến rũ.

Hương, Thủy lè lưỡi.

-Có gu ghê.

Anh Vũ phòng kinh doanh vẫn chưa cảm giác được sau lưng mình có bão cấp 15 đang cuốn tới. vẫn đứng tại bàn làm việc của Bảo Ngọc. Anh đang nhờ cô kiểm tra máy chấm công xem mình có đi trễ hôm nào không, còn làm báo cáo với trưởng phòng. Trong lúc cô đang chờ máy đổ dữ liệu thì họ nói chuyện về em trai cô ở Úc:

-Em gái anh du học bên đó 2 năm rồi. Nó cũng ở Melbourne đấy, không biết có quen em trai em không nhỉ? Nếu không thì nhờ em trai em để ý nó giúp anh.

-Anh cho em facebook của em gái anh đi. Em gửi cho em trai em. Giới thiệu quen nhau cũng tốt mà.

Anh chàng Vũ mở điện thoại, cuối người chỉ cho cô tên em mình trên facebook.

-Đây đây, có ngay.

Quốc Thắng vừa bước vào phòng thì nhìn thấy cảnh này. Anh hắng giọng:

-Bây giờ là giờ làm việc.

Chàng Vũ hét hồn:

-Dạ, dạ sếp. Em ra ngoài làm việc liền.

Anh đi vào phòng mà không nhìn đến cô. Ngồi xuống ghế, cởi áo vest, anh vẫn thấy nóng bức cực kỳ. Đưa tay chỉnh máy lạnh xuống 20 độ C, anh kéo cà vạt xuống thấp. Cái nóng vẫn không giảm mà lại xông thẳng lên đầu. Cầm xấp giấy trên bàn, anh quạt lia lịa vào người. Lồng ngực bức tức khiến anh liên tục thở mạnh:

-Hôm nay trời nóng quá rồi.

Nhìn hồ sơ loạn xạ trên bàn, anh phát điên nhấn máy ra lẽ tân:

-Gọi trưởng phòng pháp chế vào đây.

Hương lễ tân chưa kịp dạ đã nghe tiếng cúp máy rất mạnh tay. Vốn là người yếu bóng vía, cô bé run lẩy bẩy nghĩ mãi không ra, pháp chế đường link số mấy. Cô bé Thủy ngồi bên cạnh vội dành bấm máy.

-Anh Kiều, vào gặp sếp Thắng.

Anh ta vừa bước vào phòng đã nhận ngay cơn thịnh nộ của sếp, vốn đang muốn giận chát chén thốt. Anh đập mạnh sập hồ sơ lên bàn, tạo một tiếng vang mà ngồi bên ngoài Bảo Ngọc cũng phải giật mình:

-Làm ăn cái kiểu gì mà tới giờ này vẫn chưa xin được giấy phép xây dựng khu đất B. Tất cả đã vào guồng, thiết kế đã có, đội kỹ sư, thợ công trình đều sẵn sàng. Chỉ chờ cái giấy phép này nữa là chào bán. Bây giờ là vướng cái gì?

-Dạ, sếp bên quận X vẫn chưa thông anh ơi.

-Chưa thông thì bên bộ phận của anh phải kiểm đường mà thông. Việc của các anh là gì? Không lẽ bây giờ tôi phải tìm người giúp anh liên hệ hay sao? Các anh được trả lương để ngồi làm cảnh à?

-Dạ, em biết rồi. Bên em sẽ tìm cách khác.

-Cầm cái đồng này về. Làm báo cáo lại cho tôi.

Anh Kiều, tay lau mồ hôi trán đang túa ra, vội ôm giấy tờ rồi nhanh chóng ra ngoài: “Những việc này cũng đâu phải một sớm một chiều mà lo được. Giận dữ vậy để làm gì?”. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng anh ta cũng biết mình không thể cà kê được. Phòng pháp chế sáng thứ 7, trưởng phòng xả giận lên đám nhân viên cón con. Cả công ty dầu sôi lửa bỏng.

Quốc Thắng sau khi tuôn một tràng thì vẫn cảm giác cơ thể mình quá nóng. Cầm điện thoại, lật qua lật lại. Cuối cùng vẫn là bấm tin nhắn cho người nào đó:

-Chỉ là tạm thời cho em suy nghĩ thôi. Đừng có mà cầm sừng lên đầu anh vội.

Bảo Ngọc nhận được tin thì há hốc miệng:

-Cái gì vậy? Mình cầm sừng anh ấy lúc nào chứ?

Cô giận giữ nhằn lại:

-Em biết rồi. Khi nào chúng ta chính thức chia tay thì em cấm, được chưa?

Anh không tin vào mắt mình khi nhìn thấy dòng chữ cô trả lời:

-Chúng ta tuyệt đối không chia tay. Em đừng nằm mơ.

Cuối cùng, cả hai cùng tức nhau đến mức không thể thở được.

Bảo Ngọc kéo cổ áo, cầm quạt tay quạt tới tấp. Người nóng bừng bừng.

Còn anh thì tiếp tục chỉnh máy lạnh xuống 18 độ. Sau đấy gọi ra lễ tân:

-Kêu bảo trì lên sửa máy lạnh phòng anh ngay.

Bảo trì bước vào, lạnh run lập cập.

-Máy lạnh bị lạnh quá hả sếp?

-Nóng quá. Anh đã chỉnh xuống 18 độ rồi mà không thấy hơi mát đâu cả.

Hai anh bạn bảo trì nhìn nhau, cuối cùng nháy mắt giả vờ kiểm tra máy.

-Không bị gì cả anh ạ. Anh đợi tí xíu nữa là mát ngay thôi.

Năm nay, giữ việc làm thật khó khăn.

18. Chương 10: Ghen Tuông Âm Ỉ

Ban đầu chia tay trong nước mắt nhưng tình hình hiện tại của hai người là chiến tranh lạnh thật sự.

Thế mới nói, đàn ông ghen tuông thật đáng sợ.

Anh không đã động gì đến cô nhưng lại liên tục moi móc lỗi lầm của tất cả phòng ban. Làm việc dính đến ai, người đó sẽ bị oanh tạc. Trợ lý Hồng khóc ròng, la làng trong group:

-Thanh Hồng: bản cô nương muốn nghỉ việc. Làm việc bị bắt khoan bắt nhật thể này ai mà sống nổi.

-Lan Phương: tháng này phòng em chỉ áp chỉ tiêu trên trời nè. Ai không đạt, trừ lương.

-Hoàng Nhi: trời quoi, em làm kế toán ngân hàng, mỗi lần đưa ủy nhiệm chi zô cho sếp ký, hai răng em đánh lộn cộp luôn đây nè. Tiền chuyển chậm một chút xíu, do bên ngân hàng chứ có phải tại em đâu. Em cũng bị sặc như con. em cũng không chịu nổi. Ông trời ơi, ông kiểm cho ổng một cô zợ đi, để ổng có chỗ giải tỏa sinh lý. Nếu không con cũng xin nghỉ.

-Bảo Ngọc: nghỉ gì thì cũng phải đi chơi về đã chứ. Mấy ngày nữa thôi mà.

-Thanh Hồng: đó chính là ánh sáng cuối đường hầm của tui. Là động lực để tui tiếp bước.

-Lan Phương: hehe, hên là công ty không có người nhà theo. Em được giải phóng mấy ngày.

-Hoàng Nhi: thôi đi cô nương, nói nghe hay lắm. Đến lúc đi, lại khóc lóc vì nhớ chồng. =))

-Lan Phương: làm gì có chuyện đó. Lâu lâu mới có cơ hội thả phanh mà.

-Bảo Ngọc: thể bé Nhi với anh Zũ có được xếp chung một phòng không?

-Hoàng Nhi: icon thẹn thùng. Chị này ghê quá đi à. Cứ như đi guốc trong bụng người ta.

-Thanh Hồng: ha ha, có danh sách xếp phòng rồi mấy nàng ơi. Ai cho trai gái ở chung mà mơ mộng. Công ty tiết kiệm tiền BCS nên phân chia phòng theo giới tính nha mấy cưng. Nhờ chị có tài ngoại giao, nên bốn chúng ta ở hai phòng. Bé Phương với chị. Bà Ngọc loli với em Nhi. Nhiệm vụ của bà cao cả lắm nha.

-Bảo Ngọc: gì?

-Thanh Hồng: canh chừng, không có em ấy có bầu trước khi cưới. Ha ha

-Bảo NGọc: tưởng gì, chuyện đó có gì khó đây. Tui mua cho hai người đó 2 tá BCS. Ha ha

-Lan Phương: vote cho chị Loli

-Hoàng Nhi: mấy người thật đáng ghét. Nhưng mà chị Ngọc mua cho em loại có hương thơm nha. Ha ha

-Bảo Ngọc: ok. Tiền chị không nhiều, nhưng đủ để mua tặng em BCS có hương thơm: chuối, ổi, đu đủ, xoài.

Bình thường ngày nào cũng phải mặc đồng phục, nên dịp đi chơi là dịp mọi người khoe nhan sắc, biểu diễn thời trang. Vì vậy ai cũng vô cùng háo hức. Mấy ngày trước khi lên đường, mặc kệ sếp tổng ác ma, người người náo nức quần áo áo, bàn luận vô cùng sôi nổi. Các anh thì trông chờ các người đẹp trong công ty biểu diễn bikini bãi biển. Các chị cũng hi vọng tìm thấy mấy anh lộ cơ bắp. Nói chung, thích đi biển không phải để tắm biển mà chủ yếu là để ngắm người. Dù gì công ty đa phần đều là người trẻ tuổi, chưa lập gia đình. Đây chính là cơ hội để mọi người tìm kiếm một nửa của mình.

Từ hôm Hồng Phúc đến tận công ty thì không tìm cô nữa. May mắn vì công việc của anh ta khá bận rộn. Dù làm việc ở thành phố, nhưng anh ta lại phải trực tiếp đi kiểm tra công trình ở các tỉnh khác. Để tránh việc anh ta gây phiền phức, khi Hồng Phúc gọi hay nhắn tin lâu lâu cô sẽ trả lời, bình tĩnh như bạn bè. Thấy cô nhiều lần nhấn mạnh sẽ không quay trở lại với mình, anh ta đề nghị cả hai trở thành bạn. Cô cảm thấy nực cười. Từng là vợ chồng, ly dị rồi thì trở thành bạn để làm gì. Họ cũng có vướng bận con cái chung gì đâu mà phải dây dưa. Nhưng tình nghĩa bao nhiêu năm, Hồng Phúc đã từng dành cho cô bao nhiêu yêu thương, chiều chuộng, cô cũng không thể phủi sạch. Chỉ hi vọng anh ta sớm tìm được chân ái mới mà buông tha ý định tái hợp.

Hồng Phúc thì không nghĩ vậy. Mất rồi, anh mới biết mình còn yêu cô nhiều đến dường nào. Anh không ngừng nhớ lại những kỉ niệm đã qua. Họ đã từng đèo nhau qua bao nhiêu con đường lớn, nhỏ. Họ đã ghé bao nhiêu quán ăn trong thành phố ồn ào này. Một cơn gió ẩm hơi nước cũng khiến anh hình dung đến mùa này năm ấy, cô co ro trong chiếc áo mưa mỏng tang đến tận công ty đón anh khi anh bảo rằng hình như mình ốm. Nhìn những bông hoa dầu xoay tít trên không trung, anh lại nhớ đến ngày họ mới yêu nhau, cô hồn nhiên chạy theo bắt cánh hoa bay trong gió.

Cô hài hước, lại ngọt ngào. Không như những cô gái cùng tuổi khác, cô không giận dỗi vu vơ, lại rất quan tâm đến anh ta. Vừa ra trường, thu nhập không cao, lại tốn tiền thuê nhà, rồi gửi tiền về cho bố mẹ nên thật sự cuộc sống của anh ta không mấy thoải mái. Mỗi khi đến chơi, lúc nào cô cũng mua một đồng hồ ăn, chất đầy tủ lạnh. Nhà cô không quá giàu có, nhưng từ bé đến lớn cô cũng được xem như sống trong nhung lụa, thoải mái chi tiêu. Từ khi yêu anh ta, lại tập tành tiết kiệm. Vừa đi học, vừa kiếm việc làm thêm. Tất cả mọi thay đổi của cô đều là vì cảm nhận của anh ta mà nghĩ.

Thanh xuân của họ là ở bên nhau.

Đêm hôm, đi làm về ngang qua những quán ốc ven đường, anh ta lại nhớ đến tiếng cười lanh lảnh của cô, khi lần đầu ăn ốc hút. Hút mãi mới được một con, cô sung sướng khoe khoang tài nghệ.

Trưa nắng gắt nhìn thấy xe nước sâm. Anh ta nhớ hôm đấy chở cô đi học về. Cô đập đập vai:

-Nhanh nhanh, ghé chỗ này cho em uống nước sâm.

Rồi vừa hút một hơi, vừa khà khà sảng khoái. Mặc anh ta nhăn nhó, uống lạnh quá không tốt.

Anh lại oán trách cô quá tuyệt tình. Không phải anh chỉ vướng một sai lầm nhỏ thôi sao, cũng đâu phải anh nói muốn ly dị. Nhưng trong lòng hạ quyết tâm, nói lại tình xưa. Nếu cô muốn, thì bắt đầu bằng tình bạn vậy. Tiền tiết kiệm của họ đã bị anh tiêu hết trong cuộc tình tốn kém với cô bé hotgirl, có lẽ điều đó khiến cô nổi giận. Vậy thì anh phải nhanh chóng kiếm tiền bù vào con số đấy. Khi nhìn thấy số dư trong tài khoản của anh trở lại như cũ, chắc chắn cô sẽ tha thứ thôi. Sau này, nhất định phải để cô giữ tiền.

Nghĩ như vậy, Hồng Phúc có động lực liên tục đi dự án. Anh ta nhịn ăn, nhịn tiêu và cũng không gửi tiền về cho bố mẹ ở quê nữa. Hàng ngày nhắn tin và gọi điện cho Bảo Ngọc. Tuy thì thoảng cô mới nhận máy hoặc trả lời tin, nhưng điều đó khiến anh ta tin chắc cô đã bắt đầu mở lòng tha thứ.

Bà Thi, mẹ chồng cũ của cô, không thấy con trai chuyển tiền về như mọi khi, bèn gọi điện thoại:

-Con trai à, công việc có vấn đề gì hả con?

-Dạ, bình thường mẹ ạ.

-Thế con sống trong đây thế nào? Có đủ tiền tiêu không?

-Dạ cũng ổn. Tạm thời trong gian đoạn này con đang cần tiền đầu tư nên sẽ không gửi tiền về cho bố mẹ. Máy căn phòng trọ cho thuê chắc bố mẹ cũng đủ tiêu phải không ạ?

-Mày nói gì thế hả con? Tí tiền đấy thì chỉ đủ cho bố mày đi đánh cờ. Mẹ nhịn tiêu nhịn mặc thì cũng cần chi phí ăn uống. Mày cũng biết mẹ chân tay yếu ớt có làm gì được nặng nhọc. Nhà cửa cần phải thuê người dọn dẹp. cái gì cũng cần tiền con ạ.

-Bố mẹ tiết kiệm một chút vài tháng được không ạ? Dù gì bố mẹ sống ở quê, cuộc sống đâu có đắt đỏ. Mười mấy triệu một tháng cũng đâu có ít ạ.

Nghe vậy bà Thi giận dữ, nhưng giọng điệu vẫn dịu dàng như cũ:

-Bố mẹ không nuôi lại tốn tiền đi nuôi mấy con mất xanh mỡ đỏ hả con? Ngày xưa có tháng nào mà mày không gửi tiền về cho bố mẹ đâu.

-Dạ, con đang cần tiền đầu tư mà mẹ. Ngày xưa, tiền bố mẹ nhận được là cái Ngọc vợ con nó gửi.

-Mày đừng nhắc tới nó, từ khi chúng mày ly dị, nó coi bố mẹ như người dưng, có thêm gọi điện hỏi han gì. Thế con lo mà kiếm con vợ nào giàu có vào. Bố mẹ để mày đẹp trai ngồi ngồi như thế để làm gì.

Hồng Phúc bực tức:

-Con đang tìm cách làm lành với cái Ngọc ạ.

Bà Thi nhảy dựng lên:

-Mày điên hả? Thoát khỏi nó rồi thì tìm mấy đứa xứng đôi với mày chứ.

-Con không muốn nói chuyện này nữa. Chuyện vợ con, con có tính toán. Là con có lỗi với cô ấy trước.

Anh ta cúp máy, không quan tâm mẹ mình muốn nói gì nữa hay không. Đã sai làm một lần, lần này anh ta cương quyết kiên trì đến cùng. Hồng Phúc nghĩ người sau này sống cạnh anh ta là Bảo Ngọc. Còn mẹ mình, giận dữ vài hôm rồi cũng phải nguôi thôi.

Anh ta nhắn tin cho Bảo Ngọc:

-Bố mẹ nói rất nhớ em. Lâu lâu em gọi điện hoặc nhắn tin cho bố mẹ một tiếng nhé.

Cô nhận được tin nhắn mà rung cả người, vội bấm luôn nút xóa. Cô là người thù dai lắm đấy. Nếu họ từng yêu thương cô thật lòng thì có khi cô và anh ta đã không ly dị. Nhớ nhung của họ thật gai người. Chắc Hồng Phúc đã quên rằng, trước khi họ ra tòa, bà Thi đã gọi điện thoại cho ba mẹ cô. Lời lẽ ngọt ngào tới mức ba cô, một người luôn trầm tĩnh nhẹ nhàng phải giật đứt dây điện thoại. Dùng giọng nói rất ôn tồn, khuyên bảo cha cô mua nhà cho con trai bà đứng tên, bà ta sẽ nói Hồng Phúc không bỏ cô nữa. Thật là chuyện nực cười.

Bà Chủ Tịch siêu cấp bận rộn bất ngờ xuất hiện ở công ty.

Dù có bận sứt đầu mẻ trán thì lần này bà nhất định phải bỏ chút thời gian vào Sài Gòn nhìn mặt cô con dâu trong truyền thuyết.

Nhiều năm về trước, vì sự can thiệp của bà vào chuyện tình của con trai mà tới ba mươi mấy tuổi Quốc Thắng cũng không tiến tới với cô gái nào nữa.

Bà đã hứa với lòng, lần này tuyệt đối ủng hộ con hết lòng, mặc kệ cô gái ấy tròn méo thế nào.

Ngày ấy Quốc Thắng còn quá trẻ, hiếu thắng và nông nổi. Công tử con nhà giàu, lại đẹp trai phong độ, thu hút bao nhiêu cô gái tham tiền của bám theo. Với con mắt tinh tường của một người đàn bà nhiều năm lắm lận, sao không nhận ra bộ mặt thật của yêu tinh. Vì vậy bà “một gậy đả uyên ương”. Cương quyết chia cắt mối tình thị phi, lắm chiêu trò của con trai và cô diễn viên ấy. Không biết Quốc Thắng đã dành bao nhiêu tình cảm cho cô ta, mà từ đó, dù không thể hiện sự bất mãn đối với mẹ nhưng anh lại không yêu thương ai nữa cả. Đến tuổi này rồi, con gái nhỏ thì lông bông, con trai lớn tại chỉ tập trung vào sự nghiệp, chuyện có cháu bồng bế lúc tuổi già của bà coi bộ còn xa lắc.

Bà Quỳnh Như thẳng bước vào công ty. Tiếp tân vội gọi điện thoại cho Bảo Ngọc thông báo. Cô vừa nhìn thấy bà từ xa đã đứng lên chào:

-Chào Chủ Tịch ạ.

-Ừ. Con là nhân viên mới à?

Cô xoắn hai tay:

-Dạ, con vào làm cũng hơn một năm rồi.

Bà chủ tịch gật gù:

-À, hóa ra cô không đến công ty lâu đến thế. Con cứ làm việc đi, cô tự vào gặp Thắng được rồi.

-Dạ, con chào cô.

Bà chăm chú nhìn khuôn mặt cô, trong đầu nghĩ nghĩ: “Cô bé này trông quen quá”. Vừa mở cửa phòng, nhìn thấy con trai đang chăm chú làm việc, bà bỗng vỗ tay: “À, nhớ ra rồi. Hóa ra là vậy.”. Nghe thấy tiếng, Quốc Thắng ngược lên:

-Mẹ đến rồi à? Mẹ ngồi đi, đợi con một chút.

Bà nhìn anh cười cười:

-Anh cũng ghê gớm thật. Giấu kỹ thế.

-Giấu cái gì hả mẹ?

-Còn cái gì nữa. Con dâu mẹ chứ cái gì. Mẹ nhìn là biết ngay. Nhiều năm như vậy, cuối cùng con cũng tìm ra người rồi nhỉ?

Quốc Thắng đứng dậy, đi lại bàn nước:

-Mẹ uống nước cam nhé?

-Thôi, mẹ không uống gì đâu. Mẹ đến hỏi thăm một tí rồi đi thôi. Nhưng giờ không cần hỏi nữa thì mẹ biết thừa rồi.

Bà cười:

-Con bảo con dâu mẹ chạy mất rồi. Rõ ràng là nó ngồi ngay ngoài kia.

Quốc Thắng gờ ngón cái:

-Mẹ tinh tường thật. Nhưng cô ấy chê con trai mẹ.

Bà Quỳnh Như trợn tròn mắt.

-Cô ấy bảo con đẹp trai giàu có quá, cô ấy sợ bị thiên hạ dè bĩ dèm pha.

Bà trầm ngâm: “Trên đời mấy người lại chê chồng giàu? Cô gái này quả là cực phẩm”.

Sát ngày lên đường, toàn công ty đứng hình với tin tức, sếp tổng yêu cầu tất cả nhân viên cấp cao đều phải tham gia.

Lý do, chủ tịch hội đồng quản trị, tức mẹ ruột sếp tổng, người như thần long không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi, bỗng ban thánh chỉ: “hi vọng mọi người trong công ty đoàn kết một lòng, để công ty phát triển ngày càng lớn mạnh”.

Chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như không lộ ra tin, sếp tổng sẽ tham gia chuyến đi.

Đối với fan cuồng của sếp, Như Quỳnh, thật là một tin tốt vượt quá mong đợi. Nàng ta vội vàng xin nghỉ phép một ngày để tút tát dung nhan và chuẩn bị váy áo.

Nhưng đa số đều nhận tin như sét đánh ngang tai. Chuyến vui chơi mà có một cái mặt lạnh như ôn thần bên cạnh thì còn gì thích thú.

Hội tập nham như mọi khi lại tám trên group:

-Thanh Hồng: lần đầu tiên nha

-Lan Phương: cái gì lần đầu tiên chị? Chị đã có lần đầu tiên rồi à? Cung hỉ, cung hỉ

-Bảo Ngọc: cảm giác thế nào? Icon nham nhở

-Hoàng Nhi: một đêm 7 lần hả? icon xít máu mũi

-Thanh Hồng: sự trong trắng của tui bị mấy người làm vậy bẩn rồi. Thật là sắc nữ mà. Tại sao nói cái gì cũng có thể suy ra cái đó đó vậy hả?

-Hoàng Nhi: thật ra thì em không mấy tin là ở tuổi này chị còn cái gọi là “lần đầu tiên”. Icon nham nhở

-Bảo Ngọc: haizzz

-Thanh Hồng: tui đang nói đến chuyện sếp Thắng đi chơi với mình kìa mấy bà quý sứ

-Lan Phương: từ khi công ty thành lập đến nay, em nghe nói sếp chưa bao giờ tham gia. Tầm tháng này ổng sẽ đi nước ngoài cả tháng.

-Hoàng Nhi: mà nói mới nhớ hen, năm vừa rồi hình như sếp không đi Mỹ như mọi năm nha.

-Bảo Ngọc tò mò: ủa, sếp mình hay đi nước ngoài hả? Đi công tác hay sao?

-Thanh Hồng: không phải công tác, ổng thường đi du lịch một mình. Nên mới có lời đồn ổng có người yêu là gái Mỹ đó. Nhưng đồn vậy thôi chứ chưa ai thấy bao giờ.

-Lan Phương: lần này ổng đi chung sao tui mình xõa thoải mái được ta?

-Hoàng Nhi: bà Hiền phòng em nghe tin sung sướng lắm. Cứ làm như bà đi một mình, là gù được ổng á. Có chồng con rồi mà lẳng lơ thấy sợ luôn.

19. Chương 10-2: Ghen Tuông Âm Ỉ

Nghe mọi người bàn luận trên trời dưới đất nhưng Bảo Ngọc không tập trung được. Người đề nghị chia tay là cô, nhưng nghe tin có thể anh có người yêu ở nước ngoài vẫn làm cô bần thần. Chia tay rồi mới đến với cô hay là hiện tại vẫn còn quan hệ? Không lẽ cô chỉ là nơi cho anh ta giải quyết nhu cầu sinh lý do người yêu ở xa? Nghĩ như vậy, dù chẳng biết thực hư thế nào nhưng cô vẫn nổi giận. Hỏi rõ ràng hay là mặc kệ? Đã chia tay rồi thì chuyện đấy có còn quan trọng gì nữa. Nhưng anh ta bảo, chỉ tạm thời dừng lại suy nghĩ thôi chứ chưa phải chia tay. Vậy cô hoàn toàn có quyền tra khảo anh ta chuyện này chứ? Cũng không được. Nếu hỏi, anh ta lại nghĩ cô muốn bám lấy anh ta thì sao?

Suy nghĩ linh tinh khiến đầu cô như muốn nổ tung. Cảm giác khó chịu cứ âm ỉ trong lòng.

Quốc Thắng đi ngang qua vừa lén nhìn cô thì thấy anh mắt hình viên đạn của cô phóng tới. Anh như nhìn thấy trong mắt cô lửa đang cháy phừng phực. Bất ngờ điện thoại cô reng, nhìn thấy người gọi là HỒNG Phúc, cô nhấc máy luôn, cố tình cho anh nghe thấy:

-Alo, có chuyện gì không anh?

Hồng Phúc mừng rỡ khi cô nhận điện thoại:

-Anh đang ở Sài Gòn. Nhớ đến em rất thích ăn kem. Nghe nói có quán kem Bud's mới mở, muốn rủ em đi ăn thử.

Tâm trạng đang giận dữ vì nghi ngờ Quốc Thắng bắt cả hai tay, cô không kịp suy nghĩ mà trả lời:

-Được. Tối nay em rảnh.

-Vậy anh đến đón em.

Sau một giây, cô hồi hận nhưng không kịp nữa rồi.

Quốc Thắng nghe giọng điệu sắc mùi hèn hò của cô thì nổi giận đùng đùng, đóng sầm cửa lại. Anh tự nói tự nghe:

-Em được lắm. Vừa đề nghị chia tay lại liên tục đi hèn hò. Mình còn đứng sờ sờ đây. Thật là không thể chấp nhận được.

Trong khi đó, Bảo Ngọc đang nói chuyện điện thoại bỗng nhận ra mình vừa đồng ý đi gặp chồng cũ, cô không biết nên xử lý tình huống này thế nào, đành trả lời:

-Không cần đâu, em tự đi được. Nhưng em nói trước, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường.

Quốc Thắng áp tai lên cửa nghe lén, không biết đối tượng gặp của cô là ai. Anh nghĩ nghĩ mình phải theo dõi, không thể để cô cắm sừng lên đầu được. Anh gọi điện cho trợ lý, nhờ mượn giúp anh một chiếc xe máy. Không cần là mô tô phân khối lớn nhưng phải chạy nhanh một chút, anh cũng không muốn vừa ra tay đã mất dấu cô.

Tan tầm, Bảo Ngọc đi xe bus về nhà, anh đi xe máy bám sát theo sau.

Trong lúc cô vào nhà ăn uống tắm rửa, thay quần áo thì anh núp ở góc đường chờ đợi.

7h tối, cô đi xe máy ra khỏi nhà, mặt mộc, quần jean, áo thun bình thường. Cô không ăn diện mà đi thế này, anh rất hài lòng. Chứng tỏ đối tượng hèn, bình thường, không quan trọng.

Cô lái xe chậm nên để giữ một khoảng cách an toàn phía sau cô khá khó khăn. Chiếc xe máy mượn lại nhỏ bé so với thân hình khổng lồ của anh, thu hút không ít ánh nhìn tò mò của người đi đường. Nhưng may mắn, Bảo Ngọc không phát hiện ra. Cô chạy một mạch đến quán kem Bud's trên đường Nguyễn Trãi. Gửi xe rồi đi vào quán. Anh đi sau nên sau khi gửi được xe vào trong thì tìm mãi mới cô. Tầm này quán khá đông khách, Bảo Ngọc ngồi ở góc cũng không thấy anh đi vào.

Lần đầu tiên làm việc lén lút thế này khiến Quốc Thắng khá bối rối, anh cũng không rõ mình định làm gì tiếp theo. Hướng anh ngồi nhìn rõ cô, nhưng người đàn ông kia quay lưng lại nên anh không thấy mặt. Anh ta cũng cao to như anh vậy. Quốc Thắng bực tức: "Hợp gu của em quá nhỉ?". Không biết họ nói gì với nhau càng khiến anh sôi máu. Cô nhẩn nha mút thìa kem, khiến máu nóng anh chạy thẳng lên đầu. Vừa nhìn thấy người đàn ông kia vươn tay ra nắm tay cô (sự thật là Bảo Ngọc rút lại kịp thời, ma trảo của anh ta thất bại), anh không kịp suy nghĩ đã thấy mình đứng dậy, lao đến lôi thẳng khốn kiếp kia ra khỏi ghế.

"Hóa ra là thằng chồng cũ."

Không nói một lời, hai người đàn ông phong độ ngồi ngồi, đẹp như tượng tạc lao vào nhau quần thảo như hai con trâu điên.

Bảo Ngọc giật mình, có cảm giác như bị bắt gian. Cô gào thét ngăn cản nhưng vô tác dụng. Vào lúc đàn ông đang điên máu vì ghen tuông thì trời sập cũng không biết.

Tuy Quốc Thắng giỏi võ nhưng Hồng Phúc cũng không phải dạng vừa. Lại đánh đấm kiểu đường phố thế này thì cả hai tơi tả như nhau.

Bảo Ngọc hết túm người này lại lôi người kia cũng không có tác dụng. Người hiếu kì bu lại quan sát nhưng không ai bước vào ngăn cản. “Cản hai thằng điên, nhờ nó đâm cho một phát thì toi”.

Quản lý gọi bảo vệ vào hợp sức tách hai người ra. Đến lúc này thì cuộc so găng mới dừng lại.

Bảo Ngọc bắt lực ngồi sụp một chỗ ôm mặt xấu hổ.

Quốc Thắng chỉnh trang lại quần áo, rồi chỉ thẳng mặt Hồng Phúc:

-Tao cảnh cáo mày, trách xa cô ấy ra.

Hồng Phúc lau mép dính máu:

-Mày là thằng chó nào mà ngông cuồng. Ngọc là vợ tao, mày lấy tư cách gì mà phát biểu ở đây.

-Mày sẽ sớm biết tao là thằng nào ngay thôi. Đừng nực cười, một tiếng vợ, hai tiếng vợ. Mày xứng sao, thằng khốn?

Mặc kệ cô đang đứng phía sau anh lôi kéo, anh tung thẳng một cú đâm vào mặt thằng nhãi xác lảo trước mắt.

Công an khu vực đến, lôi tất cả về đồn.

Quốc Thắng chủ động bồi thường tất cả thiệt hại của quán, ra tay rất sộp nên chủ quán cũng không làm khó dễ gì. Công an làm việc cho có lệ rồi cho giải tán. Từ đầu đến cuối, Bảo Ngọc không nói một câu. Cô phi thường tức giận. Cô làm gì mà gây nên cảnh xào xáo kinh khủng thế này. Anh hành xử như một thằng nhóc mới lớn. Không những theo dõi cô mà còn đánh ghen ầm ĩ. Quay trở lại quán lấy xe, anh thất thểu đi sau lưng cô. Lúc này hùng hổ bao nhiêu thì giờ tiu nghỉu mấy nhiều. Không nghĩ cũng biết cô chắc chắn đang rất giận.

Mẹ cô liên tục gọi điện hỏi:

- sao giờ này chưa về?

-Dạ, con về ngay mẹ ạ.

Lái xe về, cô biết anh đang đi theo ngay phía sau lưng, tâm trạng không bình ổn nổi, tay lái cũng run run. Gần về tới nhà, cô quyết định tắt xe vào đường. Anh cũng vội dừng theo.

-Anh làm cái gì vậy hả? Theo dõi em?

-Đâu... đâu có. Anh cũng về nhà mà. (Anh lắp bắp)

-Em hỏi chuyện lúc nãy.

-Là tình cơ. Phải, tình cơ thôi.

Người có lỗi là cô, hẹn hò với gian phu là cô. Sao tự nhiên anh lại phải sợ như thế này chứ. Đáng lý anh là người có quyền hạch sách cô mới phải. Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng họa có điên anh mới nói ra.

-Tình cờ cái gì. Anh cho em là con nít hay sao?

-Chúng ta làm tạm thời dừng lại suy nghĩ. Là tạm thời đó. Có phải chia tay đâu. Sao em lại đi hẹn hò với cái thằng đó. Định quay lại với nó hay sao?

Bảo Ngọc tức không nói nên lời:

-Anh..., anh.... Cái gì mà quay lại, cái gì mà hẹn hò. Không phải vì tức giận anh mà em lỡ lời ừ với anh ta hay sao? Không vì anh thì em cũng đâu phải gặp mặt anh ta làm gì.

Quốc Thắng nghe mà không hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Gì mà tại anh nên cô phải đi gặp mặt chồng cũ? Nghe sao cũng thấy quái lạ.

-Em đưa lý do gì mà khời hài vậy? Vì anh cái gì? Anh làm gì mà em tức giận. Người đòi chia tay là em.

Tự nhiên đứng giữa đường cãi nhau. Cô luống cuống thế nào lại nói không đầu không đuôi. Xấu hổ quá hóa nông nổi, cô phán luôn:

-Vậy chia tay đi. Không suy nghĩ gì nữa.

-Được, em giỏi lắm. Đừng có hối hận đấy.

Cả hai lên xe phóng về hai hướng.

Gió thổi phần phật hạ nhiệt trong lòng Quốc Thắng. Anh hối hận rồi, nói gì không nói là nói “được”. Cô là người muốn bỏ anh, anh nói thế không phải là đồng ý buông tay nhau rồi sao.

Bảo Ngọc về đến nhà thì gần 11h đêm. Ba mẹ cô vẫn chờ cửa. Nhìn thấy cô an toàn không sốt mề, ba cô mới về phòng ngủ. Mẹ hỏi:

-Gặp chuyện gì mà về trễ như thế?

-Bạn con gặp chút rắc rối, con ở lại an ủi nó thôi. Không có gì đâu mẹ. Bữa sau con sẽ để ý giờ.

Vào phòng tắm rửa, leo lên giường, cô mất ngủ. Người bồn thần vì câu nói của anh lúc này. Tự nhiên nước mắt cứ thế thấm ướt gối. Anh và cô không tương xứng, để bảo vệ bản thân, không muốn bị tổn thương cô nói lời chia tay.

Nhưng khi chính tai nghe anh nói “được”, trái tim cô như vỡ ra hàng trăm mảnh. Cô nghĩ mình thật sự rất quá đáng, đàn ông đầy tự tôn như anh, đã nhiều lần nhún nhường cô, nhưng là cô không biết điều. Thậm chí người anh đầy vết thương như thế cô cũng không hỏi thăm một tiếng, chỉ biết trách móc anh. Anh đã về đến nhà an toàn chưa? Cô hối hận, đáng lẽ mình không nên nói những lời như thế?

Vớ tay lấy điện thoại. Cô nhìn chằm chằm vào màn hình hi vọng anh gọi cho mình.

Màn hình sáng nhấp nháy, tâm trạng cô nhảy vọt rồi nhanh chóng rơi xuống vực, hóa ra là Hồng Phúc. Dù lần này hoàn toàn không phải lỗi của anh ta, nhưng nhìn thấy tên cô vẫn cảm thấy bức mình. Không khỏi giận cá chém thớt, nếu không phải tại hắn thì họ đâu có cãi nhau. Cô không đọc tin mà xóa ngay và luôn. Giờ cô không có tâm tình mà lịch với chả sự.

Cuối cùng thì lo lắng cho anh chiến thắng tự tôn cá nhân, cô nhấn máy “Sếp”. Nghe tiếng alo của anh cô hỏi vội: -Anh về đến nhà chưa?

-Rồi. Có chuyện gì?

-Không, hỏi vậy thôi.

Cô nhanh chóng cúp máy. Nghe giọng điệu lạnh tanh của anh, cô rầm rứt khóc thêm một trận.

Cô không biết rằng, Quốc Thắng cũng đang cầm điện thoại, vô cùng muốn làm lành với cô. Nhìn thấy cô gọi, anh hớn hờ cười cười, đang định giả vờ làm cao một tí thì cô cúp máy.

Ban đầu là tức giận, sau nghĩ nghĩ lại hối hận nữa rồi. Người ta đã gọi điện thoại, làm cao làm gì. Xin lỗi ngay có phải tốt hơn không? Quyết định gọi lại cho cô thì cô đã tắt máy. Đùa anh đúng không?

Cả hai mất ngủ một đêm.

20. Chương 11-1: Công Ty Sôi Sục Chuyện Du Lịch

Bà Chủ Tịch chủ động gọi điện thoại cho cô nhân viên hành chánh nhỏ nheo:

-Bảo Ngọc phải không con?

-Dạ phải ạ.

-Cô Như, là mẹ Quốc Thắng. Cô cháu mình gặp nhau tí nhé.

Bảo Ngọc đứng hình. Mẹ anh đã tìm đến, chắc là đã biết chuyện của anh và cô. Không lẽ giống phim Hàn Quốc, yêu cầu cô rời khỏi anh? Nhưng họ đã chia tay rồi mà? Bắt cô nghỉ việc ở công ty, tránh xa anh ra?

Mà kiểu gì bà chủ tịch đã lên tiếng rồi thì cô không thể không đi gặp được. Cô nghĩ mình không có gì phải sợ. Cô không đến với anh vì tiền, bà ấy cũng không thể sỉ nhục được cô. Đứng thẳng lưng, hít sâu một hơi, cô lấy lại tinh thần: “Không có gì phải sợ”

Họ hẹn gặp nhau ở quán cà phê Q gần công ty. Bà Quỳnh Như là đại gia đi lên bằng hai bàn tay trắng. Nhưng tác phong của bà lại cao quý bẩm sinh. Tuy đã lớn tuổi nhưng dáng người và nước da vẫn rất đẹp. Có một người mẹ cực phẩm như thế này, hèn gì Quốc Thắng lại đẹp trai đến như vậy.

Nhìn thấy cô, bà cười dịu dàng:

-Lại đây nè con.

-Dạ, con chào cô.

-Ừ, cứ thoải mái đi, đừng căng thẳng. Cô không có ý đồ gì đâu.

Bảo Ngọc ngượng ngùng:

-Dạ.

Cô vừa ngồi xuống thì bà đi thẳng vào vấn đề. Tác phong của bà là không quanh co:

-Cô nghe Thắng nói, con không chịu tiến tới với nó?

Bảo Ngọc cúi gằm mặt xuống bàn, chăm chú nhìn ly nước:

-Dạ... Con nghĩ con và anh ấy không mấy phù hợp.

Bà Như quấy nhẹ ly trà, giọng nhỏ nhẹ:

-Tính cách nó có vấn đề?

Cô lắc đầu quày quảy:

-Không phải ạ. Anh ấy tốt lắm.

-Nó không đối xử tốt với con?

-Cũng không ạ. Tất cả là do bản thân con thôi ạ.

Bảo Ngọc hít một hơi rồi quyết tâm nói thẳng vấn đề với bà:

-Con là một phụ nữ đã từng có một đời chồng. Gia cảnh nhà con lại rất bình thường, tuy không nghèo khổ gì nhưng so với gia đình cô thì một trời một vực ạ. Không nghĩ cũng thấy được, chúng con không có khả năng đến được với nhau.

Cô khá bất ngờ khi thấy bà lại thở phào:

-Con đã thẳng thắn đến thế thì cô cũng nói thật, cô đã cho người tìm hiểu về con và gia đình.

Bảo Ngọc không ngạc nhiên và cũng không cảm thấy bị xúc phạm về chuyện này. Với một gia đình như anh, họ không điều tra về cô mới là lạ. Cô bình tĩnh nói:

-Dạ.

-Sống trong một gia đình như thế, chắc con phải rất tự hào.

-Vâng ạ.

- Con sợ cô sẽ phản đối vì chuyện con đã từng ly dị?

-Cũng là một phần ạ.

-Thế thì con chưa biết gì về cô phải không? Cô cũng như con, trước khi kết hôn với ba của Thắng, cô cũng từng có một đời chồng. Nhưng ba Thắng, con trai của một gia đình gia giáo, không hề chê bai gì cô, ông đã đấu tranh với cả dòng họ quyết tâm cưới cô đây. Tiếc là ông ra đi sớm quá.

Bà nhớ lại người chồng đã mất của mình nên tâm trạng có chút buồn. Sau lấy lại tinh thần bà nói tiếp:

-Không lẽ con nghĩ rằng, phụ nữ từng lập gia đình thì không thể tìm kiếm hạnh phúc hay sao? Lúc trước mình chọn sai người, gặp đúng người rồi thì đừng bỏ lỡ con ạ. Nếu con và Thắng yêu nhau thật lòng thì cô tuyệt đối không ngăn cản.

Bà ngừng lại một chút, uống trà rồi nói:

-Cô là một người phụ nữ tham vọng, đi lên từ hai bàn tay trắng. Để đạt được nó cô đã đánh mất rất nhiều thứ quan trọng trong đời mình. Cô không có thời gian chăm sóc chồng, chăm sóc con, thậm chí không có thời gian cho bản thân mình. Khi chồng cô mất, cô ân hận biết mấy. Quốc Thắng giống y hệt cô ngày trước, làm việc không biết mệt mỏi, chẳng quan tâm đến chuyện yêu đương, cho đến khi con xuất hiện. Là một người mẹ, cô biết con là người thích hợp đối với Thắng.

Bà nói rất nhiều, tâm sự rất nhiều về cuộc sống của mình. Cô đa phần lắng nghe, vừa thương cảm vừa ngưỡng mộ. Cô cũng nói về ba mẹ, em trai và bản thân mình. Dường như giữa họ không tồn tại khoảng cách. Có lẽ bởi vì bà Quỳnh Như là một người phụ nữ quá bản lĩnh. Dần dà, Bảo Ngọc cảm thấy bà nói gì cũng có lý.

-Quan trọng là Thắng là người thế nào, đối xử với con ra sao. Chứ đừng bao giờ buông bỏ tình yêu chỉ vì miệng lưỡi thiên hạ con ạ.

Bà Như cười cười:

-Cô khen con cô thì cũng kỳ, nhưng cô có thể bảo đảm, Thắng là người trọng tình. Trong công việc nó khó tính nhưng trong tình yêu, nó lại là người bao che khuyết điểm.

Bảo Ngọc ngượng ngùng:

-Cám ơn cô.

Nếu cô thật lòng yêu anh thì có lẽ cô nên chấp nhận đối đầu với thử thách.

Có điều giờ hạ quyết tâm thì trễ mất rồi. Họ đã chính thức chia tay.

Cô buồn bã vì biết da mặt mình quá mỏng, không có can đảm chủ động làm lành với anh.

Du lịch hàng năm là phúc lợi mà bất kỳ nhân viên công chức nào cũng không muốn bỏ lỡ.

Thứ nhất, đi ăn chơi sa đọa bằng tiền của công ty, tức là tiền chùa.

Thứ hai, mấy ngày không phải còng lưng làm việc nhưng vẫn được hưởng lương bình thường.

Thứ ba, cả năm đều phải mặc đồng phục, ai cũng như ai, không khoe được vẻ đẹp cá nhân, đi chơi là dịp thỏa sức ăn diện, khoe hươu khoe sắc.

Thứ tư, đây là dịp duy nhất trong năm không bận tâm tôn ty trật tự, sếp lính đánh đồng. Còn gì sung sướng bằng, sếp cũng ăn như mình, chơi như mình, ngủ như mình. Thậm chí tạo sòng (đánh bài) mà có mặt sếp thì không cần nề nang mà sát phạt sếp tới bến.

Bình thường là vậy.

Đợt này, hơi bất thường.

Nguyên nhân chính là cái vị sếp to nhất công ty, có vẻ mặt trấn được yêu ma, cũng tham gia. Thế là cái điều sung sướng thứ tư, coi bộ khó thực hiện.

Bảo Ngọc in thông báo công ty nghỉ 2 ngày làm việc dán ở cửa các phòng ban vào ngay cửa chính công ty. Vừa ngồi xuống ghế làm việc thì Quốc Thắng gọi ra, giọng lạnh tanh:

-Thông báo họp 3h chiều nay.

-Dạ.

Mọi người sôi sục, mai nghỉ đi chơi, giờ họp làm gì? Đừng nói là hủy nha. Tiền công ty đã chi ra hết rồi, sao mà hủy được, sẽ thiệt hại nhiều lắm đó. Nghĩ vậy nhưng ai cũng hồi hộp vì biết với tính cách ác ma của cái vị kia thì không gì là không thể.

Facebook rộn ràng:

-Hoàng Nhi: Đồ bơi sexy tui đã mua mấy bộ rồi nha. Ồng mà hủy chuyến này thì tui làm gì với nó?

-Thanh Hồng: mặc đi ngủ đi em cũng đẹp lắm đó.

-Hoàng Nhi: không được, em ngủ nude. Ha ha

-Lan Phương: huhu, không chịu đâu, lâu lâu mới được tự do, đừng mà.

-Bảo Ngọc: chắc không đâu. Lúc nãy thấy chị Nguyên gọi điện đặt phòng cho sếp mà. Không đi thì đặt thêm phòng làm chi?

-Thanh Hồng: mấy người yếu bóng vía thôi, chứ không có hủy đâu mà lo.

-Hoàng Nhi: ai biết được ổng. Không thì giờ này còn họp hành gì? Đợi đi chơi về họp không được sao?

-Lan Phương: đây chính là phong cách làm người của sếp thân yêu của chính ta, tuyệt đối phải tra tấn tinh thần của nhân dân thì người ấy mới hạnh phúc được.

-Bảo Ngọc: ha ha, nói quá, ổng cũng đâu đến nỗi nào.

-Thanh Hồng: dừng, bà Loli không được bênh ổng nha. Bà sống sung sướng không hiểu được nỗi khổ của những con dân như tui tui. Ngày ngày, giờ giờ bị ổng dùng 18 cung hình, đau đớn từ thể xác tới tinh thần.

-Hoàng Nhi: chị Loli làm bên hành chánh, tuy là cấp dưới trực tiếp của đại nhân, nhưng mọi việc đều làm theo guồng có sẵn, không ảnh hưởng đến tâm sinh lý của tổng tài. Còn tui em, làm gì cũng dính dáng đến sếp, sai một số ổng đánh 10 hèo. Không sai chữ nào nhưng trình bày không xuôi tai, đánh 20 hèo. Không có tinh thần học hỏi, đánh nát mông. Huhuhu

-Lan Phương: nghe chị Hương tiếp tân kể, hôm qua quên thay hoa. Sếp đi ngang qua không nói gì. Nhưng chiều đó cả ba bị gọi vào phòng anh quản lý, cảnh cáo một trận. Trời quơ, chỉ là một bông hoa thôi mà, làm chi mà ác dữ vậy?

-Bảo Ngọc (vẫn cảm thấy anh bị oan rồi): mà sao mọi người biết là vì bông hoa, anh quản lý nói hả?

-Lan Phương: à không, ai cũng đoán vậy thôi. Ha ha. Nghe kể là anh quản lý rầy chuyện khác. Nhưng ảnh thì có mấy khi la ai bao giờ. Tự nhiên vậy nên mọi người suy luận ra mà.

-Thanh Hồng: ha ha, công nhận là chuyện gì mọi người cũng quy cho ổng hết á. Không đúng thì cũng phải coi lại cách ăn ở. Ha ha

Đúng 3H chiều, toàn thể công ty tập hợp tại phòng họp mà ai cũng căng như dây đàn. Nhưng hóa ra là hiểu lầm hết cả. Lần này sếp Thắng từ ác ma được phong thành thần tiên có cánh, đầu tỏa hào quang. Vì đại boss nói trong cuộc họp như sau:

-Họp hôm nay là liên quan đến chuyện ngày mai công ty chúng ta đi du lịch.

Tim ai cũng đập như trống dồn.

-Mọi người cũng biết là đợt này theo chỉ thị của chủ tịch thì tất cả nhân viên thấp hay cao đều phải tham gia. Tôi cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, mọi người an tâm, cứ thoải mái tư tưởng. Tất cả đều như mọi năm, không có gì thay đổi. Mọi người chơi vui vẻ, tự do, đừng bận tâm đến nhân vật như tôi. Tôi chỉ đứng bên lề cuộc vui, góp mặt cho đủ tụ vậy thôi.

Tim mọi người đập lại bình thường.

-Khách sạn nơi chúng ta đăng ký, có một bar, sàn nhảy ngay dưới tầng hầm. Để khen thưởng cho mọi người đã làm việc hết mình cho dự án đang triển khai rất tốt, cá nhân tôi sẽ chi trả cho mọi người vui chơi tại đây một đêm. Bao trọn gói.

Nghe đến đây thì phòng họp như nổ tung vì tiếng vỗ tay và tiếng huýt sáo sung sướng. Quả nhiên là đại boss, chơi rất sộp.

-Sếp ơi, em muốn ôm hôn sếp.

-Sếp là thần tượng của em.

-Sếp ơi, I love you.

-Sếp, number one.

-Oh yeah. Đại boss đáng yêu quá đi.

Hơn 80% thành phần công ty là những người trẻ tuổi. Vì vậy, đây quả là một tin còn hơn cả tuyệt vời.

Thế mới nói, ác ma hay thiên thần, ranh giới là rất nhỏ nhoi.

Bảo Ngọc chột chột Thanh Hồng:

-Ê, bà Hồng. Mới cách đây mấy phút, tui nghe bà phê phán “đại boss đáng yêu” dữ dội lắm nha. Bây giờ giọng bà to nhất đó.

21. Chương 11-2

Bảo Ngọc chột chột Thanh Hồng:

-Ê, bà Hồng. Mới cách đây mấy phút, tui nghe bà phê phán “đại boss đáng yêu” dữ dội lắm nha. Bây giờ giọng bà to nhất đó.

Thanh Hồng không có cốt khí trả lời:

-Tui là người tức thời bà biết chưa? Ăn ngay nói thật. ha ha. Thì lúc nào ông đáng yêu thì tui khen chớ sao. Bà nhìn mấy nàng tiếp tân kia. Không phải lúc này còn chù ị một đồng sao. Mà bây giờ muốn lao lên hun ông kia kia.

Nhìn thấy Như Quỳnh hôn gió anh, Bảo Ngọc ầm ục. Hôn cũng phải để cô hôn. Không tới phiên mấy người chứ. Hoàn toàn quên mất, hai người đã chính thức chia tay từ tối hôm qua.

Thanh Hồng bỗng nổi cơn thất mã:

-Mà mai, sếp có đi chung xe với tui mình không ta?

Lan Phương nghĩ nghĩ:

-Chị nghĩ sao vậy? Bình thường ông đi Roll Royce đó. Giờ đi xe 50 chỗ. Em đoán chắc không đâu.

Thanh Hồng vốn rất quen thuộc với tác phong của Quốc Thắng, nên chen giọng vào:

-Cũng không biết được à. Bình thường, làm việc riêng thì ông mới đi xe ông thôi. Còn công việc là đi xe công ty.

Tan họp, Bảo Ngọc đang thu xếp ra về thì chị Nguyên, người phụ trách chuyển đi gọi điện thoại:

-Ngọc ơi, mai anh Thắng đi cùng mọi người. Chị nghĩ em với anh dễ nói chuyện nên xếp hai người chung xe. Lên xe trước thì dành 1 chỗ cho anh Thắng nghe em. Đến nơi thì chịu khó để ý nhu cầu của anh một chút.

-Hà? Em cũng đâu có thân đâu chị.

-Cũng là thân nhất công ty rồi. Chịu khó chút đi, em tiếp xúc nhiều với anh, biết ứng phó hơn mọi người mà cứng. Hi sinh chút xịu đi hen. Anh Thắng anh không có trợ lý riêng chăm sóc mấy việc này.

Cô yếu xịu:

-Dạ, em biết rồi.

Giờ thì hay rồi. Hôm trước chia tay, hôm sau làm nô tỳ cho người yêu cũ. Có ai thảm hơn cô không? Còn có, cái gì gọi là “để ý nhu cầu”? Cái này là vấn đề cực kỳ cực kỳ nhạy cảm. Người nói không có ý nhưng người nghe không thể không nghĩ bậy. Huống hồ bình thường theo cô thấy thì “nhu cầu” của sếp cũng cao lắm. Lúc còn tại chức bạn gái thì miễn cưỡng gọi là có thể đáp ứng. Nhưng giờ cô chủ động từ chức rồi đó, sao còn bắt cô “để ý nhu cầu”. Chị Nguyễn cũng quá là trong sáng rồi. Thứ lỗi là cô không được trong sáng như vậy. Báo hại cả đêm cô nằm mơ.

Nghĩ nhiều về chuyện gì đương nhiên nằm mơ về chuyện đó. Bảo Ngọc có một giấc mơ vô cùng ướt át, “mộng xuân”. Đối tượng không ai khác ngoài vị “đại boss đáng yêu” vừa mọc cánh thiên thần.

Vị thiên thần với đôi cánh trắng, toàn thân trần trụi, cơ bắp cuộn cuộn, môi đỏ răng trắng đang giương cao cây cung, cương quyết bắn mũi tên tình yêu vào cô. Một mũi lại một mũi. Dù cô né tránh thế nào thì mũi tên cũng bay trúng đích, đập xuống ngực cô. Cô không cảm thấy đau mà toàn thân tê dại, mũi tên như những cọng lông nhẹ vuốt ve lên ngực trần của cô. Thoát một cái, vị thần trần trụi ấy đã tiến đến bên cạnh, ôm lấy eo cô, kéo cô sát vào người. Sát đến mức ngực cô dán chặt vào ngực anh. Vị thần nhếch môi:

-Yêu anh không?

-Yêu.

-Có muốn anh không?

-Muốn.

Anh trong giấc mơ của cô, với đôi cánh trắng phần phật phía sau lưng, mang cô bay lên cao, chìm vào những đám mây trên bầu trời. Làm chuyện bậy bạ.

Cô giật mình tỉnh giấc, hai má nóng ran, nơi nào đó ướt đẫm. Thật vô cùng xấu hổ.

Vì miếng cơm manh áo, cô không thể không giữ chỗ trên xe cho vị sếp tổng đại nhân. Cô ngồi cạnh lối đi, nhường vị trí phía trong cho anh. Tối giờ xuất phát, vị thần tình yêu trong mộng của cô nhả nha lên xe, không đợi cô gọi thì lại chỗ cô rồi chỉ vào trong, bảo cô ngồi đấy. Nhìn thấy anh, nghĩ đến giấc mơ đêm qua, cô cúi gằm mặt, xấu hổ không nói nổi. Anh không biết gì chỉ thấy mà cô đồ ửng, không kiềm chế được đưa tay sờ sờ.

-Cũng không sốt.

Anh ngồi bên cạnh, đôi chân dài co ro không đủ chỗ để, thật hết sức đáng thương.

Cô ngượng ngùng:

-Không ấy, anh duỗi qua bên em một chút xem có thoải mái hơn không?

Anh nghe vậy, âm thầm cười toe toét trong lòng, xoay sang gạt hần tay dựa chính giữa hai ghế ngồi lên trên, tạo khoảng trống, rồi lấn hần nửa người sang ghế của cô. Bảo Ngọc thấp cổ bé họng, bị ép sát vào trong.

Mọi người đã ổn định chỗ ngồi từ trước nên cũng không ai nhìn thấy tình trạng khó xử của cô nhân viên hành chánh bé nhỏ, bị vị đại boss chiếm nửa cái ghế.

Bảo Ngọc lo sợ, anh sẽ hành động bậy bạ nhưng may mắn là Quốc Thắng cả đường đi vô cùng quy củ và lạnh lùng (ngoại trừ việc lấn chiếm chỗ ngồi). Sắc mặt từ lúc lên xe đến khi bước xuống không hề thay đổi. Điều đó lại khiến cô đau xót trong lòng.

Phụ nữ vốn là như vậy. Rất hay tự mình tìm khổ. Là người chủ động muốn chia tay nhưng khi đối phương hợp tác thì lại vô cùng đau khổ, tủi thân.

Trong khi mọi người nhốn nháo chờ nhận phòng thì chị Nguyễn đã nhanh chóng chạy lại chỗ cô bàn giao chìa khóa.

-Đây là phòng sếp Thắng 204, đây là phòng em với Nhi 206.

Cô trợn to mắt:

-Chìa khóa phòng sếp đưa em làm gì?

-Ồ cái cô này, đã giao cho em trách nhiệm theo sát anh Thắng còn gì. Chị xếp em ngay cạnh luôn đấy. Nhớ để ý giúp chị. Mọi người đều trông cậy vào em.

Bảo Ngọc méo mào:

-Em biết rồi.

Cô đảo dác nhìn quanh tìm kiếm. Anh đang ngồi trong sảnh VIP, nhẩn nha uống cà phê, mặc kệ tình hình bên ngoài mấy trăm nhân viên đang hỗn loạn, bát nháo. Quả nhiên, người với người cách nhau rất xa.

Cô thở dài một hơi lấy tinh thần, quyết tâm giữ vững hình tượng người phụ nữ thế kỷ 21. Mạnh mẽ vang dội, hùng hổ tiến quân, thấy chết không sờn. Tiếc là cô chỉ giữ vững được trận địa một chốc, khi anh vừa ngược lên nhìn thì cô ỉu xiu:

-Chìa khóa phòng của anh đây.

Quốc Thắng liếc nhìn thẻ từ trên tay cô, “206”, anh kín đáo mỉm cười.

“Phải tăng lương cho cô nàng Nguyễn mới được. Làm việc rất đúng chuyên môn”.

Bảo Ngọc khoác vai Hoàng Nhi tung tăng đi vào thang máy.

Phải đến chiều khi mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa thì tất cả mới tập hợp để vui chơi tập thể. Vì chơi ở biển hầu hết đều thay đồ bơi.

Như Quỳnh thân hình như người mẫu mặc một bộ bikini màu xanh chuối, eo quần hồ tẩm khăn mỏng trong suốt, đốt mắt người nhìn. Khuôn mặt trang điểm đậm, nàng ta uốn éo đi xuống sảnh. Lông mi nặng trĩu vì mascara không làm ảnh hưởng đến đôi mắt 10/10, liếc thấy ngay Quốc Thắng đang ngồi thanh thoi ngắm biển. Như Quỳnh nhanh chóng đánh mông tiến lại, hơi ưỡn ngực:

-Em ngồi đây được không anh?

-Ừ, em tự nhiên đi.

Anh không bận tâm, vẫn chăm chú nhìn ra xa. Cô nàng cố gắng bắt chuyện, dường như anh không nghe thấy, nên chẳng trả lời. Như Quỳnh xụ mặt nhưng không rời đi mà kiên nhẫn đóng đô. Nàng ta gọi phục vụ, kêu một ly nước ép dưa hấu, rồi khêu gợi nhấp môi. Đáng tiếc, tự biên tự diễn.

Trên bãi biển, Bảo Ngọc mặc quần short jean khoe đôi chân trắng muốt, thẳng tắp. Áo ba lỗ thể thao màu hồng bó sát vào người, khuôn ngực cup A nhỏ xinh. Cô đang cùng đám bạn thân nghịch sóng, cười giòn vang cả một góc trời. Anh nhìn không chớp mắt, có đôi chút tức giận.

“Vui vẻ quá đi. Chẳng bù cho mình ngồi đây mà nhớ em đến phát điên”.

Trong lúc vị đại sắc lang đang hình dung cô mặc quần chip màu gì thì cô tình cờ nhìn lên bờ.

Không nhìn thấy ánh mắt mơ màng của anh đang ngắm mình, cô chỉ thấy Như Quỳnh, đại mỹ nữ tự phong, đang ngồi cạnh đại boss. Bộ ngực đồ sộ của nàng ta muốn nháy ra khỏi mảnh áo bé tí, nghiêng hẳn sang phía anh cười nói. Mà anh thì rõ ràng rất hưởng thụ, đôi mắt đã bị cặp kính đen che lấp không biết đang nhìn đến địa phương nào.

Khóe miêng đang cong lên của cô cụp hẳn xuống, cô phi thường tức giận. Dù biết sự tức giận của mình rất phi lý nhưng cô không kiểm soát được mình. Dù sao cô cũng là người yêu cũ. Trước mặt người yêu cũ mà có hành vi trên hoa ghẹo nguyệt như thế là vô cùng quá đáng. Không phải anh từng nói không để ý đến cô

ta sao. Bây giờ thì hay lắm, cô nàng vừa lột đồ ra là nhìn với ánh mắt háo sắc ngay (oan ức cho anh quá). Cô độc ác nguyên rủa, hi vọng nàng ta mua phải mascara đều, bộ mặt đậm đặc son phấn kia nhúng xuống nước sẽ bị nhòe nhẹt hết đi. Nghĩ lại mình, thân hình không hấp dẫn, ăn mặc xuề xòa, lại để nguyên mặt mộc đi tung tăng, cảm giác tự ti tràn ngập trong lòng. Nghịch sóng cũng không thấy vui nữa, cô đi lên bờ, chọn một ghế cách xa anh.

Vừa ngồi xuống, vuốt vuốt tóc cho bớt nước thì nhóm thanh niên trẻ trung phòng kinh doanh ủa xuống, bu xung quanh cô tám chuyện. Bàn luận chút nữa chơi tập thể cô sẽ tham gia vào nhóm nào. Phòng kế toán toàn nữ, nên đương nhiên cô theo các anh chàng phòng kinh doanh để cân đối đội hình. Sự hồ hởi, vui tính của mọi người giúp cô quên bém đi chuyện mình đang phiền lòng với vị đại boss ngồi đằng kia.

Quốc Thắng nhìn thấy cảnh cô gái nhỏ bé xinh xắn như một cô công chúa ngồi giữa, xung quanh là vô số các chàng trai, trẻ trung vui vẻ thì đen mặt. Anh làu bàu: “Bạch Tuyết và bảy chú lùn”.

Như Quỳnh không nghe rõ hỏi lại:

-Anh nói gì vậy ạ?

Anh đứng dậy, giận dỗi bỏ đi. Như Quỳnh nói với theo:

-Anh Thắng không tham gia chơi với mọi người à?

Không nhận được tiếng trả lời, nàng ta dậm chân dậm tay. Thật ra không phải anh cố tình lơ Như Quỳnh. Chỉ vì hiện tại đầu óc anh chỉ tập trung vào một chuyện nên hoàn toàn không biết bên cạnh mình đang có một mỹ nữ léo nhéo. Vị hoàng tử đang bận ghen ghét đăm chú lùn vây quanh Bạch Tuyết. Tuy nam thanh niên phòng kinh doanh không phải ai cũng lùn (đồng ý là cũng có người lùn thật), nhiều người khá cao ráo và đẹp trai. Nhưng nếu so sánh với anh thì khoảng cách khá xa, vì thế trong mắt anh mà nói, họ là “chú lùn” hết. Rất quá đáng!!!!

Quốc Thắng quyết định mắt không thấy tâm không phiền nên đi thay quần bơi.

22. Chương 11-3

Mười phút sau, anh xuất hiện ở hồ bơi thu hút chú ý của tất cả phụ nữ, già trẻ lớn bé. Anh mặc quần bơi tam giác ôm sát cặp mông tròn cứng rắn, lộ đôi chân dài miên man săn chắc. Toàn thân không một chút mỡ thừa, với cơ bụng 6 múi lộ rõ, vòm ngực như tượng tạc. Sau khi đeo kính bơi thì duyên dáng thả người bơi 100m nhanh như một mũi tên.

Tiếng reo hò xung quanh hồ không làm anh bận tâm.

-Wow, sếp đỉnh quá sếp ơi!!!!

-Sếp là nam thần trong lòng em!!!

Đám đàn ông thì chặc lưỡi:

-Ông trời thật quá bất công!!

Cô nàng Hiền phòng kế toán béo trục béo tròn trong bộ đồ bơi hai mảnh, há hốc miệng, như muốn nuốt nước miếng ra ngoài. “Đàn ông là phải như thế kia. Ai xương xẩu như ông chồng nhà mình”.

Như Quỳnh nghe reo hò thì chen vào chỗ Hương và Thủy đang đứng. Cô nàng cũng há hốc miệng nhìn thần tượng của mình khỏa thân (à gần như thôi) bơi trong làn nước xanh mát.

-Thấy không, chị đã nói mà. Anh Thắng mà cởi áo sơ mi ra thì cơ bắp cuộn cuộn. Cơ thể ấy chỉ xứng với người có thân hình như chị. Một ngày không xa,

Mắt nàng ta neho lại, tay tưởng tượng sờ soạng trong không khí.

Hương, Thủy chủ động dạt ra.

Như Quỳnh mon men xuống nước, uyển chuyển bơi ếch lại gần anh. Đầu vừa ngụp xuống nước, ngẩng mặt lên thở thì anh đã lên bờ.

Tay bám vào thang vịn, mái tóc ngắn nhỏ nước, chảy dài trên khuôn mặt góc cạnh nam tính, lặn xuống cổ, trượt qua yết hầu đang khẽ cử động. Hai điểm đỏ nhỏ xíu trước ngực ướm át khiến các sắc nữ muốn hôn mê.

23. Chương 12-1: Làm Lành (18+)

Bảo Ngọc nheo mắt nhìn từ xa. Cô nghĩ: “Khỏa thân chạy nhảy lung tung”. Không khỏi nhớ đến cách đây ít lâu, họ cũng nhau vẫy vùng trong hồ bơi tại nhà anh. Anh còn cam đoan, nhất định phải dạy cô bơi cho bằng được. Tiếc là định lực của anh không đủ mạnh, suýt nữa đè cô ra làm tình ngay tại hồ. Sau lần đó, anh đi công tác. Rồi vì quyết định của cô, họ không còn cơ hội quấn quýt bên nhau như thế nữa. Đến giờ cô vẫn chưa biết bơi. Thời gian chỉ như một cái chớp mắt, họ đã càng lúc càng xa nhau. Đó hoàn toàn là lỗi của cô. Giữa con tim và lý trí, cô đã nhanh chóng đưa ra lựa chọn của mình. Vì vậy cô không thể trách móc gì anh. Cô chỉ đau lòng. Dù gặp anh hàng ngày, dù anh đứng ngay trước mắt, cô vẫn thấy nhớ anh, nhớ cơn cào, quần thắt cả tim gan. Cô hối hận rồi. Cô hối hận vì sao lại sợ miệng lưỡi thế gian. Cô hối hận vì sao lại đi đến quán kem đầy gặp chồng cũ. Cô hối hận vì năm lần bảy lượt né tránh chuyện lâu dài với anh. Cô hối hận vì nói lời chia tay. Nhưng giờ anh đã chấp nhận chuyện đó. Có lẽ anh đã không còn yêu cô nữa. Có lẽ anh không thể tha thứ cho sự đồng đánh khó chiều của cô.

Hoạt động tập thể vào buổi chiều của công ty rất sôi nổi. Cô cười cười nói nói, tham gia rất nhiệt tình. Hoàn toàn đem mình hòa vào đám đông náo nhiệt. Nhưng chỉ có cô mới biết, trong lòng mình đang rất đau. Cô không cố tìm anh trong dòng người nữa, vì nhìn thấy anh, cô càng đau lòng hơn.

Mọi người hẹn 9 h tối tụ tập dưới bar ở tầng hầm. Bảo Ngọc mặc một chiếc váy màu vàng nhạt hở vai, ngắn trên đầu gối, hơi xòe nhẹ. Cô nghe theo lời khuyên của cô bạn cùng phòng, trang điểm một chút và đánh son môi đỏ tươi. Hoàng Nhi trầm trồ:

-Loli à, em ngưỡng mộ chị thật đó. Trông yêu quá đi. Em mà là đàn ông, nhất định theo đuổi chị. Tối nay, nhất định phải bắt được một anh nha.

-Ha ha. Đương nhiên. Tối nay nhất định chị phải kiếm được một anh đẹp trai, nếu không mặc đẹp để làm gì?

Có tiếng gõ cửa, Hoàng Nhi nói:

-Chắc anh Vũ đến đón em đó. Mình đi thôi chị.

-Ừ, chị xong rồi đây.

Điện thoại cô reo ầm ỉ:

-Chị Nguyên đây em, em đi bar nhớ ghé qua phòng anh Thắng mời ảnh nha cưng. Dù gì ảnh cũng là người trả tiền, chúng ta phải o bế một chút.

Tiếng trong điện thoại khá lớn nên Hoàng Nhi cũng nghe thấy, cô bé cười toe toét:

-Em không gặp sắp đâu. Chị qua đó đi. Vậy em với anh Vũ đi trước. Chị đi chung với sắp nha. Hehe

Nói xong không chờ cô phản ứng thì cô bé kéo bạn trai chạy mất.

Bảo Ngọc chần chừ đứng trước cửa phòng 204. Cuối cùng cũng quyết tâm gõ cửa. Hình như anh đang chuẩn bị đi ngủ nên chỉ mặc quần đùi như ở nhà. Cô lý nhí:

-Anh có đi xuống Bar chơi với mọi người không?

Vốn không định đi, nhưng nhìn thấy cách cô ăn mặc, anh không thể để cô một mình vui chơi với đám đàn ông được. Anh mở rộng cửa:

-Vào đi, chờ anh thay đồ.

Cô rụt rè bước vào, anh nhanh chóng đóng cửa lại. Thấy hành động của anh, cô có một chút mong chờ. Anh sẽ hôn cô, và họ nhanh chóng làm lành. Trong lúc đầu óc mơ màng nghĩ lung tung thì anh đã cởi sạch sẽ. Tim cô đập thình thịch. Nhưng anh lại chẳng hề có ý định làm gì cô cả, chỉ đơn giản là mặc đồ khác vào. Vì xoay người vào trong nên anh không nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt cô. Chính cô cảm thấy vô cùng xấu hổ với những suy nghĩ xảy ra trong đầu mình. Lần này họ bị lệch nhịp.

Cô luống cuống đi theo sau lưng anh. Khi vào trong bar, dưới ánh đèn chớp tắt đầy màu sắc, âm thanh đập đùng đùng vào lỗ tai, cô vẫn nghe thấy mọi người la to gọi cô nhập bọn. Ngay lập tức cô bỏ rơi anh không thương xót. Cơ bản là vì cô muốn trốn tránh sự xấu hổ của chính bản thân mình.

Vốn muốn túm lấy cô lôi lại, nhưng nhìn quanh toàn là nhân viên trong công ty, cô thì da mặt mỏng, nên cuối cùng anh đành tức tối để cô chạy mất. Bản thân anh lại không thích hợp gia nhập vào đám nhân viên. Anh tìm chỗ thích hợp quan sát hành động của cô rồi ngồi xuống.

Quả thật khi gia nhập với những người cùng tuổi, cô rất hoạt bát. Anh say đắm nhìn cô cười mà ngẩn ngơ. Tất cả tính cách của cô, khi tươi tắn, khi hài hước, lúc lại dầm thắm dịu dàng đều khiến anh như mê như say. Cô là tất cả những gì anh muốn có. Tâm hồn, trái tim, cũng như cơ thể cô đều phải thuộc về anh.

Nhiều người ghé qua chỗ anh mời rượu, anh cười cười và nhấp môi cho có lệ. Bàn bên kia, Bảo Ngọc đang bôi muối lên miệng chai Corona. Trong khi mọi người đã tràn xuống sàn nhảy thì cô ngồi tại chỗ lắc lư theo điệu nhạc.

Quốc Thắng nheo mắt, anh kín đáo đổ hết ly rượu tây lên áo của mình, cười gian tà. Tay ngoắc một anh chàng phục vụ gần đó, rồi thì thầm gì đó vào tai anh ta.

Quốc Thắng đứng tựa lưng vào tường trước cửa phòng mình chờ đợi. Chẳng bao lâu Bảo Ngọc đi tới. Chiếc váy vàng không tay xinh đẹp của cô dính một mảng màu đỏ loang lổ. Phòng cô ngay cạnh phòng anh nên dù rất ngại khi trông thấy anh, cô cũng không thể né tránh. Cửa phòng anh đang mở, nhưng anh lại đứng đấy, người nồng nặc mùi rượu, choán hết đường đi của cô. Cô đành lên tiếng:

-Áo em bị bẩn, em về thay đồ.

Khi cô định bước ngang qua anh thì bỗng thấy choáng váng đầu óc. Anh hành động rất nhanh, phải nói là vô cùng nhanh, kéo cô vào phòng mình, đóng sầm cửa lại. Hai tay cô bị cố định lên tường, hơi thở anh dồn dập phả vào mặt cô, anh bá đạo nói:

-Để anh thay cho.

Không cho phép cô phản ứng, môi anh đã áp vào môi cô, chà xát. Anh mút mạnh đến mức cô phải rên lên. Lưỡi anh nhanh chóng xâm nhập vào khoang miệng cô, càn quét. Tay anh luồn ra sau lưng cô, kéo dây khóa. Chiếc váy nhanh chóng tuột khỏi người. Thân thể cô trắng nõn trong bộ đồ lót màu da cực kỳ khêu gợi. Trong lúc đôi môi nóng bỏng của anh trượt dần xuống cổ, rồi dầm đuối hôn thềm ngực đang phập phồng, cô há miệng thở dốc. Hai tay cô được giải phóng, cô liền đan nó vào mái tóc mềm của anh, ghì chặt.

Anh thành thạo tháo móc khóa áo ngực, rồi vứt nó ra xa. Hai đầu ngực cô đã săn cứng lại, đỏ hồng. Anh chăm chú ngắm nhìn, ánh mắt như tối đi. Vật giữa hai chân cương cứng. Nhưng anh không vội giải phóng nó. Đường như đã một thế kỷ rồi anh mới được chạm vào cơ thể này. Anh phải từ từ hưởng thụ. Anh đưa lưỡi đảo vòng quanh đỉnh trái đào nhỏ xinh, rồi dùng răng day nhẹ. Làm toàn thân cô run rẩy kích tình. Người cô nóng ran vì khao khát. Cô muốn anh, ngay lập tức. Trong khi cô dần như đã khóa thân thì anh vẫn áo quần đầy đủ. Cơ thể nồng mùi rượu nhưng miệng anh không có vị đắng, lại ngọt như đường mật.

Vừa say sưa hôn ngực cô, anh vừa lột miếng vải nhỏ bé cuối cùng còn sót lại để khu vực tư mật của cô vào tầm ngắm.

Cô muốn cởi áo của anh, cô muốn ngắm nhìn và hôn lên những múi cơ trên cơ thể anh. Cô gần như van nài:

-Yêu em đi.

Anh ấn cô vào tường, lớp quần áo thô ráp chà lên cơ thể trần trụi của cô. Anh hỏi lại:

-Em có chắc là mình muốn vậy không?

-Có, em chắc chắn.

Anh tà ác liếm lên vành tai cô, toàn thân cô nổi gai, tay xoa tròn tại điểm nhạy cảm ướm át:

-Không phải muốn bỏ rơi anh hay sao?

Giọng cô run rẩy:

-Không, không có. Là em sai rồi.

Anh hôn lên môi cô, một ngón tay chui vào bên trong cơ thể cô, ra lệnh:

-Nói “Em yêu anh” đi.

Bảo Ngọc đã hoàn toàn bị anh kiểm soát:

-Em yêu anh.

-Vậy mới là cô gái ngoan của anh.

Quốc Thắng bế bổng cô đặt giường, rồi anh chóng cởi sạch quần áo. Hai cơ thể trần trụi quần lấy nhau. Những cơn sóng triều dồn dập.

Kích tình qua đi, họ ôm nhau trên giường. Ngón tay cô vẽ vòng tròn lên ngực trần của anh:

-Em xin lỗi, là em sai rồi.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô mỉm cười:

-Hành hạ anh đến thế, có thấy vui không?

Cô lắc đầu:

-Không, không vui tí nào.

-Anh thì lại thấy em rất vui đấy chứ. TRONG khi anh không thể làm việc được vì nhớ em thì em vẫn tung tăng, tươi hơn hớn còn gì? Lại còn hẹn hò với chồng cũ nữa cơ mà.

Cô ngồi bật dậy, cảm thấy lạnh lạnh vì lộ ngực trần ra ngoài, cô kéo chăn quấn lại mình, nhẵn mặt nhìn anh:

-Anh vẫn ám ức đấy à? Em đã nói là em xin lỗi còn gì?

Quốc Thắng vội kéo cô ngã xuống người mình, xoa dịu:

-Anh dỗi tí không được hay sao? Không được thì thôi, anh không dỗi nữa. Không dỗi nữa đâu. Đừng giận, đừng giận.

Anh vừa đề cô vừa sờ vào điểm nhạy mà cô không chịu nổi. Cô cười khanh khách:

-Buông em ra, anh nặng quá đi.

-Sao lúc này không thấy em kêu nặng nhỉ?

Bảo Ngọc đỏ mặt, vẫn cười không ngừng được:

-Lúc này khác.

24. Chương 12-2: Làm Lành

Hai người đùa giỡn một lúc thì cô chợt nhận ra:

-Hơn 12h đêm rồi. Anh, mau mau, lấy đồ lại đây cho em. Em phải về phòng ngay.

Quốc Thắng nhú hai hàng lông mày:

-Không ngủ lại đây?

-Anh đừng đùa. Chúng ta đang đi với công ty đây. Họ phát hiện ra thì em chỉ có nước bỏ trốn khỏi trái đất. Mau mau, lấy đồ cho em. Lúc này anh vứt áo lót của em đi đâu rồi?

Cuối cùng, anh không tình nguyện đi tìm áo cho cô, rồi tiễn cô ra tận cửa. Ngoài hành lang không có ai, cô vội đẩy anh vào trong rồi nhanh chóng chuồn về phòng 206. May mắn là bạn cùng phòng vẫn còn ham chơi, chưa về.

Bảo Ngọc tắm rửa rồi đi ngủ. Sau bao lâu, cô cũng đã tìm được giấc ngủ ngon, trên môi vẫn còn nở nụ cười.

Ở phòng bên cạnh, Quốc Thắng cũng ngủ rất ngon.

“Tua lại một chút đoạn Quốc Thắng thì thâm vào tai anh phục vụ, tay đút tiền vào túi anh ta. Anh phục vụ mỉm cười, chờ anh ra khỏi cửa thì bưng khay rượu vang đỏ đi ngang qua bàn Bảo Ngọc. Không cẩn thận va vào góc bàn, ly rượu đổ ập lên váy cô”. Đại boss mà không gian trá, sao xứng với danh xưng.

Bảo Ngọc dậy rất sớm, vừa đánh răng vừa hát líu lo. Nhìn vào gương, cô thấy một cô gái tươi tắn với đôi má ửng hồng. Cô mỉm cười.

Nghe tiếng lục đục, Hoàng Nhi nheo mắt thức dậy nhìn đồng hồ. Giọng uể oải:

-Chị dậy sớm dữ vậy?

-Em cứ ngủ đi, chị đi chạy bộ một chút.

Cô mặc quần short vào áo thun thể thao, mang giày bata xanh đen, tóc buộc gọn đuôi ngựa. Bước ra của đã thấy Quốc Thắng chờ sẵn bên ngoài, chụp lấy định hôn cô. Bảo Ngọc vội vàng đẩy anh ra:

-Anh đứng đắn chút đi. Người ta mà nhìn thấy là em nghỉ chơi với anh luôn.

Anh giả vờ xụ mặt:

-Lén lút cứ như anh là gian phu vậy?

-Ha ha, thật ra thì nhan sắc anh rất có tầm năng đấy.

Nói xong cô chạy một mạch.

Khách của resort đêm qua hơn 90% là công ty Thần Tài. Ban ngày mọi người hoạt động ngoài biển, đêm thì hò hét nhảy nhót trong bar nên vào lúc 5h sáng như thế này, ngoài 2 người họ thì chỉ có nhân viên khách sạn.

Trời còn tối, tiếng sóng biển rì rào, gió luồn qua hàng phi lao trên bờ biển nghe xào xạc. Bảo Ngọc chạy phía trước bị gió biển phả vào người, rùng mình vì lạnh. Quốc Thắng nhanh chân dùng cả hai tay ôm chặt lấy cô từ đằng sau. Cô cười khanh khách, dựa dụa:

-Không muốn. Buông em ra ngay.

-Không buông.

Lợi dụng chênh lệch hình thể giữa hai người, anh nhấc bổng cô lên, xoay lại, vác cô lên vai chạy băng băng trên bờ cát. Cô động dậy thì bị anh vỗ bôm bốp vào mông:

-Ngoan chút đi.

-Có anh ấy. Ngoan đi, thả em xuống mau.

-Yên lặng. Dẫn em đi xem mặt trời mọc.

Bảo Ngọc bị chúm đầu xuống, quyết định dùng cả hai tay cù vào eo anh. Anh không nhột nhưng lại trả đũa bằng cách thò bàn tay tà ác vào ống quần short của cô, xoa mông. Cô ầm ỉ:

-Sắc lang. Tha cho em, em nhột.

-Anh nghe nói dây thần kinh ở mông không thể gây nhột được, em đừng có lừa anh. Mà có nhột thật thì cũng kệ, vì anh thích mà. Rất mịn màng.

Bảo Ngọc da mặt vẫn không dày bằng anh:

-Anh thật là. Không biết xấu hổ là gì.

-Anh sờ vợ anh, cứ sờ vợ ai mà anh phải xấu hổ.

Bàn tay còn cố gắng luồn lách vào những chỗ khác. Cô ngượng chín cả người:

-Ai là vợ anh chứ? Anh thả em xuống mau.

Bất ngờ, anh thả cô xuống thật. Anh nói:

-Đến rồi.

Bảo Ngọc nhìn ngắm xung quanh, tròn tròn mắt. Lúc này trời dần dần chuyển màu, cảnh tượng vẫn chưa rõ ràng mà mờ mờ ảo ảo. Ban ngày chơi đùa trên bãi biển mà cô không phát hiện ra gần khu resort lại có một nơi đẹp đẽ nhường này. Những tảng đá to nhỏ rải đều, nhiều phiến đá phủ một lớp rêu xanh mượt. Sóng vỗ vào đá tạo thành những lớp bọt trắng xóa. Dòng nước lại luồn lách theo những kẽ đá vào sâu bên trong.

-Chúng ta ngồi đây chờ mặt trời mọc.

Anh ngồi xuống cát, gần phiến đá to, nhẵn thín. Cô đang say xưa quan sát thì bị anh kéo hẳn vào lòng. Bàn tay to bản xoa xoa cánh tay trần lạnh ngắt của cô.

-Để anh ủ ấm cho nào.

Vị trí ngồi của họ kín đáo nên cô cũng thả lỏng tâm tình, thoải mái ngồi im trong vòng tay anh.

Trời rất trong. Phía chân trời bắt đầu ửng đỏ. Chẳng mấy chốc, bình minh ló dạng. Anh thì cầm lên vai cô, má cọ cọ vào những sợi tóc mai lất phất. Ngửi thấy mùi hương như có như không thuộc về riêng cô, anh rút vào cổ cô hít hà.

-Em tắm bằng gì mà lại thơm thế hử?

Bảo Ngọc bị nhột, rụt cổ lại. Vừa xoay sang định nói chuyện thì môi cô đã bị cắn. Lưỡi anh xâm lược, lướt lên răng cô. Cảm nhận vị bạc hà tươi mát. Cô chưa kịp định thần thì thân thể đã nằm dưới cát, bị anh đè hẳn lên trên. Môi không ngừng hôn cô, bàn tay chu du khắp nơi. Khi anh đang liên tưởng đến cảnh 18+ thì bị đẩy mạnh. Cô ngồi bật dậy:

-Cái người xấu xa này, mặt trời mọc mất rồi.

Nhìn đôi môi đang ửng đỏ vì hôn bừa ra của cô, anh hí hửng:

-Mặt trời ngày nào chẳng mọc.

Nói xong, không thèm để ý đến ánh mặt hình viên đạn của cô, anh lại cương quyết đè cô xuống cát, tiếp tục việc dở dang. Chưa được bao lâu thì hai điểm đỏ trong áo của anh đã bị cô tập kích, rất mạnh tay. Trong lúc anh la oai oái vì đau, Bảo Ngọc đã ngồi dậy, phủi quần áo. Cô nở nụ cười rất tươi, lộ ra hàm răng đều tăm tắp:

-Anh ngồi đây một lúc đi. Em về khách sạn trước, trời sáng rồi.

Trước khi quay lưng bỏ đi, cô quay lại cảnh cáo:

-Hôm nay ngoan ngoãn cho em. Đừng có ghen tuông bậy bạ.

-Em đừng có để mấy “chú lùn” tiếp cận nữa thì anh việc gì phải ghen.

-Không được gọi người ta là “chú lùn”. Tính cách anh xấu xa quá đi. Cũng không được khóa thân xuống hồ bơi nữa nghe không? Bao nhiêu con mắt háo sắc nhìn chằm chằm vào anh như thế, anh không thấy mắc cỡ xú nào hay sao?

-Anh xuống hồ bơi có mặc quần bơi đẳng hoàng, mắt nào của em nhìn thấy anh khóa thân?

Cô trừng mắt:

-Mặc có một mảnh vải bé tí như thế thì có khác gì không mặc đâu.

Anh toe toét:

-Anh mặc thế để quyến rũ em thôi, những người khác anh đâu có quan tâm.

Cô lườm lườm rồi xoay người chạy về khách sạn. Được một đoạn, cô không nhịn được nữa, miệng cười không thể khép lại. Dọc đường về, lác đác vài người chạy bộ:

-Ngọc dậy sớm thế em?

-Em tập thể dục ạ.

-Chăm chỉ thế, hèn gì thân hình thon gọn là phải.

Cô cười cười, ngượng ngùng.

Về phòng thì Hoàng Nhi mặc đồ bơi, ngồi trang điểm:

-Chị siêng thật đấy. Đi chơi mà không quên rèn luyện thân thể.

-Tranh thủ ngắm bình minh luôn mà.

-Em chịu thôi. Tối qua chị nói về thay đồ rồi không trở lại luôn thế?

Bảo Ngọc nói dối không chớp mắt:

-ừ, buồn ngủ quá nên ngủ luôn.

Cô bé Nhi kể:

-Nhiều người hỏi chị lắm nhé. Giờ mới biết trong công ty lắm anh để ý chị ghê.

-Làm gì có. Đừng có tin mấy anh đấy nói lung tung. Họ chỉ chọc chị thôi.

-Chọc gì mà chọc. Chị mở lòng ra tí đi.

Bỗng cô bé quay ngoắt người lại nhìn chằm chằm vào Bảo Ngọc:

-Hay là chị có người yêu rồi?

Cô giật mình, không biết nên trả lời thế nào:

-Thật ra thì cũng có đối tượng. Đang tìm hiểu.

Cô nhún mạnh:

-Vẫn đang tìm hiểu xem sao.

Hoàng Nhi chuốt mascara:

-Đẹp trai không?

Cô nghĩ đến khuôn mặt nam tính, sống mũi cao, làn da lún phún râu của anh:

-Trông cũng được.

-Sau này phải ra mắt mọi người đấy nhé. Không có được trốn tránh nghĩa vụ đâu.

Cô lục vali lấy quần áo đi tắm, trả lời đối phó:

-Biết rồi. Nhất định.

Nhìn thấy cô lôi váy maxi ra, Hoàng Nhi ngạc nhiên:

-Ồ, không đi bơi với em à?

-Thôi, không tắm nữa đâu. Chị ở trên bờ thôi. Sáng lạnh lắm. Mà em cần gì chị. Đi với anh Zũ của em đi.

Hoàng Nhi cười hí hí. Bảo Ngọc nhìn khuôn mặt đã được chau chuốt kỹ càng của cô nàng:

-Em đi bơi mà trang điểm kĩ thế?

-Haizz, da em không đẹp như da chị sao dám hơi mặt mộc ra trước toàn dân.

Một lúc sau Bảo Ngọc tay trong tay với Hoàng Nhi đi xuống sảnh. Trong khi cô bé Nhi mặc đồ bơi hai mảnh, khoe bộ ngực căng tròn đầy sức sống, thì cô mặc váy maxi hoa cỏ dài đến mắt cá chân, đầu đội nón rộng vành. Hai hình ảnh trái ngược lại tạo nên hiệu quả hút hồn. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, bờ môi đỏ căng mọng nũng nịu, Bảo Ngọc khiến nhiều người nhìn không thể rời mắt.

Cô ngồi xuống một cái ghế dài có dù che ngay hồ bơi. Dưới hồ, mọi người đang tung tăng nghịch nước. Thanh Hồng thân hình cao gầy, làn da sáng, ánh lên dưới ánh mặt trời, đang ôm chiếc phao hình con vịt màu vàng nổi bật. Bên cạnh là Lan Phương tròn trịa đáng yêu đang cười như nắc nẻ:

-Chị Hồng ơi, chị làm ơn bỏ cái phao ra dùm em đi. Chỗ chị đang đứng có 1m2 à.

Hoàng Nhi nhìn thấy hai người bạn thì nhảy bồm xuống nước, tay quạt quạt vài cái lại gần. Ý vào chuyện mình bơi rất cừ, cô bé ôm cổ con vịt kéo ra chỗ nước sâu nhất. Thanh Hồng bị hồng chân, bắt đầu la oai oái:

-Mang chị vô ngay, mau mau.

-Ha ha, chị đạp đạp cái chân đi. Bình thường thấy tính cách chị như đàn ông, hóa ra lại nhát nước vậy à?

-Ngọc ơi, cứu tui. Hai đứa quỷ sứ nó ám sát tui nè bà kia.

Bảo Ngọc ngồi trên bờ cười sặc sụa.

-Tui ở trên này chụp hình cho bà. Người đẹp bên vịt. ha ha

Bên bờ hồ bên kia, đại boss áo thun quần short, đeo kính râm nhâm nhi tách cà phê đen không đường, kín đáo nhìn sang. Cô gái của anh cười vang, lộ hàm răng trắng, sáng bừng có một góc trời. Anh lia máy ảnh khắp nơi, như có như không chụp hình lung tung. Mọi người đi ngang chào hỏi, anh đều gật đầu cho có lệ.

Sáng nay cô tiếp tân Như Quỳnh mặc một chiếc váy ngắn hồng dâu, kết hợp với áo hai dây cùng màu và đi đôi giày cao gót màu bạc thời thượng. Thật sự rất đẹp, nhưng hoàn toàn không ăn nhập với hoàn cảnh. Khoe đôi chân dài miên man, nàng ta xúng xính đến cạnh Quốc Thắng. Không thích hợp, che mất tầm nhìn của anh, khiến anh bức bối tháo kính râm, mày nhíu lại. Chẳng để ý đến vẻ mặt khá tức giận của anh, nàng ta tươi cười chào hỏi:

-Anh Thắng dậy sớm thế? Anh ăn sáng chưa?

Không nể mặt, anh chẳng trả lời mà hỏi lại:

-Em không có bạn à?

Ý tứ là mau đi chỗ khác kiếm bạn mà chơi.

25. Chương 13: Ra Mắt Bố Mẹ Vợ

Ý tứ là mau đi chỗ khác kiếm bạn mà chơi.

Nàng ta có ngu ngốc hơn nữa cũng hiểu, anh thấy mình bị làm phiền. Không muốn tự bêu xấu thêm:

-Dạ, em qua kia với bạn. Chào sếp.

Anh đeo lại kính, tiếp tục giờ máy ảnh tác nghiệp.

Như Quỳnh bĩu bĩu môi: “Chẳng hiểu đang chụp cái gì mà ghê gớm vậy?”, rồi gõ giày cao gót lộp cộp đi về đối diện.

Quốc Thắng nghĩ: “Tại sao Bảo Ngọc mặc màu hồng đáng yêu như thế, mà cô nàng này trông thật nhố nhăng?”

Dưới hồ nước, Hoàng Nhi ngoắc ngoắc Bảo Ngọc:

-Chị Ngọc, lại đây em nhờ xúi.

Cô tiến lại gần. Cô bé giơ tay:

-Kéo em lên cái.

Cô không đề phòng liền bị ba yêu quái kéo thẳng xuống hồ. Tiếng cười giòn tan vang vọng, thu hút không ít sự chú ý. Thanh Hồng, Lan Phương, Hoàng Nhi hợp sức té nước cô. Bảo Ngọc toàn thân ướt sũng nước, lạnh run lập cập nhưng không tức giận, chỉ la oai oái:

-Đám yêu nhèn nhện này, chơi ác thế hả? Giờ sao mà tui lên bờ được?

Tóc ướt rũ xuống mặt, cô té nước vào ba người bạn thân, cùng đùa giỡn âm ỉ trong hồ.

Quốc Thắng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, mặt đen lại. Cô mặc váy đấy, ướt nước thế kia đứng lên thì dãi mết thiên hạ hay sao. Anh nhanh chóng cầm khăn choàng được đặt sẵn ở ghế, đi sang. Thấy xuống hồ, trùm kín đầu cô lại. Mọi người thấy hành động của đại boss thì sững người, không hiểu ra làm sao? Hồ bơi bỗng chốc lặng thinh, nghe được cả tiếng sóng vỗ đằng xa. Trong lúc tất cả còn sững sốt thì anh lại trở về chỗ cũ, cầm máy ảnh đi thẳng vào khu buffet ăn sáng. Mặc kệ dân tình sau giây phút lặng im thì ồn ào như ong vỡ tổ.

Thanh Hồng, tay vuốt nước trên mặt, tay ôm cổ con vịt đáng yêu:

-Ê, chuyện gì vậy ta?

Lan Phương ta hét:

-Á, ổng bị ma nhập rồi.

Hoàng Nhi chỉ vô mặt Bảo Ngọc:

-Ổng sợ thân hình trẻ con của chị làm ảnh hưởng đến khẩu vị của ổng đó.

Bảo vệ hồ bơi tuyết còi, nhắc nhở Bảo Ngọc không mặc đồ như vậy mà xuống hồ. Cả đám le lưỡi xấu hổ.

Cô phủ khăn choàng lên vai, leo lên bờ hồ, giả vờ giận dữ:

-Mấy người thấy mấy người làm bậy chưa? Xúi nữa tui mà bị sếp trách mắng thì là tại mấy người đó nha.

Chương 13. Ra mắt bố mẹ vợ

Chuyến du lịch của công ty Thần tài năm nay thành công tốt đẹp. Mọi người lên xe bus ra về với làn da rám nắng đặc trưng, ai cũng cười nói hỉ hỷ. Nhưng vui nhất có lẽ là đại boss. Gì thì gì, nhờ chuyến đi này mà cuối cùng anh cũng đã làm lành với người yêu, thật không gì thành công hơn. Nhưng cũng không thể không kể đến công lao to lớn của mẫu hậu đại nhân. Không nhờ bà dă thông tư tưởng cho nàng dâu thì chuyện bắt được cô, coi bộ còn gian nan.

Quốc Thắng ngồi cạnh Bảo Ngọc, huých huých vào vai cô:

-Em phải bồi thường đầy đủ cho anh đấy.

Cô nằm tựa vào cửa kính xe bus, mắt nhắm nghiền, trả lời:

-Được, em mời anh đi ăn sushi.

-Không được. Anh thề, cả đời không bao giờ bước vào quán đấy nữa.

Cô nhếch nhếch môi cười:

-Thì đến quán khác.

Anh nghiêng người về phía cô, nhỏ giọng:

-Nếu có ăn thì anh phải ăn Nyotaimori (body sushi), bày trên người em. Mới xoa dịu được nỗi ám ảnh của anh với món sushi.

Nghĩ đến cơ thể trần truồng nằm trên bàn, cô đỏ mặt. Anh giả vờ giả vịt nói lớn:

-Em sốt à?

Rồi công khai sờ sờ lên mặt cô.

“Vui xuân không quên nhiệm vụ”, về đến thành phố việc đầu tiên của Quốc Thắng là giải quyết đối tượng vo ve bên cạnh cô người yêu bé nhỏ. Một gã chồng cũ thối tha.

Lần trước đánh nhau tại đồn công an, anh đã rất chú ý hấn ta lúc khai báo. Tên tuổi, nghề nghiệp, địa chỉ. Ngay tối đó, anh đã thuê thám tử tư điều tra anh ta. Chưa đến một tuần, một tập hồ sơ chi tiết về người này đã được chuyển đến tay anh. Hóa ra là dân xây dựng, vậy thì quá dễ cho anh rồi. Chỉ là một con kiến hôi nhỏ bé. Anh nhếch mép: “Một cú điện thoại là mày mất việc ngay”.

Công ty nơi Hồng Phúc làm việc là một công ty xây dựng nhỏ chuyên nhận thầu các công trình của công ty bất động sản lớn. Quốc Thắng là người có trí nhớ khó ai bì kịp, nhìn sơ đã nhận ra công ty này từng làm việc cho công ty Thần Tài. Ông giám đốc thuộc hàng xun xoe nịnh bợ có số có má.

Tuy nhiên suy nghĩ lại, với tình cảm thâm thiết của anh và Bảo Ngọc hiện giờ, hấn ta cũng khó gây được sóng gió gì. Nếu cô biết anh chơi bẩn sau lưng, thì có khi lại giận anh cũng nên. Tốt nhất án binh bất động, xem tình hình thế nào đã. Ngoài việc khá ảm ức về cái mác “chồng cũ” thì anh tự tin nghĩ hấn ta chẳng xứng là đối thủ của anh.

Cuối cùng Quốc Thắng đã có thể ngẩng cao đầu khi Bảo Ngọc xét duyệt cho phép anh gặp bố mẹ vợ. Lần đầu ra mắt, dù lẩn lộn trên thương trường nhiều năm, anh vẫn cảm thấy khá hồi hộp. Biểu hiện của anh quyết định cả hạnh phúc trong tương lai, không thể không có cảm giác áp lực. Anh hỏi ý cô, cô chỉ buông một câu: “Đừng phô trương”.

Anh trợn mắt: “Thế nào là đừng phô trương?”. Anh là người phô trương bao giờ? Cùng lắm thì chỉ đi các xe hơi đắt tiền một chút xít. Nói ra mới nhớ, cô không thích nó. Cần phải đổi rồi.

Buổi ra mắt của con rể với bố mẹ vợ, cũng coi như suôn sẻ. Hình tượng mặt lạnh, hung thần ác sát để ra sau đầu. Quốc Thắng nhập vai thanh niên ngoan hiền, lễ độ, miệng luôn tươi cười. Với sự tư vấn nhiệt tình của bà Quỳnh Như, quà cáp cũng vô cùng lễ độ mà vẫn thể hiện được tấm lòng. Bảo Ngọc nấu ăn dưới bếp, để mặc anh ngồi đối phó với cha mẹ.

Ông bà Trần Bình cả đời sống ngay thẳng, hiền lành cũng không có ý gây khó dễ gì với cậu thanh niên đẹp trai trước mặt. Nhưng với kinh nghiệm đau thương lúc trước, lần này ông bà không mấy tin tưởng vào con mắt nhìn người của con gái mình. Sau khi hỏi những vấn đề kiểu như bao nhiêu tuổi, làm gì, quê ở đâu, gia đình có mấy người thì bất ngờ ông Trần Bình hỏi:

-Mục đích của cậu khi tiếp cận con gái tôi là gì?

Quốc Thắng ngơ ngác, không nghĩ bố vợ chuyển tông đột ngột như vậy. Nhưng đầu óc nhanh nhẹn của anh xử lý ngay:

-Kết hôn ạ. Con yêu cô ấy, nên mục đích đương nhiên là muốn kết hôn với Ngọc.

Ông Bình uống một ngụm trà, rồi hỏi:

-Cậu hiểu nó bao nhiêu mà vội vàng muốn kết hôn?

Anh suy nghĩ một chút rồi trả lời:

-Con không dám cam đoan mình hiểu hết được Ngọc, nhưng con biết cô ấy cần gì nhất ở người đàn ông. Và con tin là mình sẽ mang lại hạnh phúc cho Ngọc.

Bà Yến ngồi yên lặng bỗng lên tiếng:

-Thế nó cần gì?

Quốc Thắng khẳng định:

-Sự chung thủy.

Ông Bình mỉm cười, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng như tính cách của ông:

-Đừng bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài của nó. Con gái bác là đứa ngang bướng. Nó đã cho rằng cháu tốt thì dù ai nói gì nó cũng không nghe đâu. Và nó cũng cứng rắn, mạnh mẽ lắm. Một khi nó đã quyết tâm thì không bao giờ thay đổi. Vì vậy nếu cháu thật lòng yêu thương nó, thì hai bác cũng không ngăn cấm gì. Người làm cha, làm mẹ như hai bác, không mong gì hơn là con mình được yêu thương và có cuộc sống hạnh phúc.

-Cám ơn hai bác.

-Thế ý của Ngọc thế nào?

-Dạ, cô ấy vẫn chưa đồng ý.

Ông Bình gật gù:

-Cũng phải, hai đứa nên tìm hiểu thêm về nhau. Đừng vội vàng.

Bà Yến đứng lên xuống bếp phụ con gái, để cho hai người đàn ông thoải mái nói chuyện.

Quốc Thắng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cùng đánh cờ tướng với bố vợ tương lai.

Vẻ trầm ổn, tự tin, không siểm nịnh của anh khiến ông Trần Bình rất hài lòng. Tướng tá cao to, phong độ, gia cảnh tốt, lại không phải là thứ công tử bột ăn bám bố mẹ, nói chuyện với người lớn lễ độ là điểm bố mẹ Bảo Ngọc đánh giá anh khá tốt.

Ăn uống xong, Bảo Ngọc tiễn Quốc Thắng ra cửa:

-Anh với ba mẹ em nói chuyện thế nào?

Anh giờ nói tay cái:

-Bàn chuyện cưới xin.

Cô cười, đánh mạnh vào vai anh:

-Đừng có vớ vẩn. Em không có lấy chồng đâu.

Anh xoa xoa vai, rồi bắt ngờ hôn lên môi cô:

-Em lấy anh chứ thằng nào tên “Chồng” đâu mà. Ha ha

Không để cho cô phản đối, anh bước ra chiếc xe Land Cruiser mới cáu, “rẽ tiền”. Hạ cửa kính, mi gió cô rồi mới phóng xe đi. Miệng vẫn cười toe toét.

Trong lúc Quốc Thắng còn chân chờ chưa xuống tay với Hồng Phúc, thì bà Thi, mẹ anh ta xuất hiện tại nhà Bảo Ngọc.

Hai tháng trời bà ta không nhận được tiền con trai gửi về, cảm thấy chắc chắn là Hồng Phúc bị cô xúi giục. Trong mắt bà ta, Bảo Ngọc chính là con yêu tinh không biết điều. Tưởng tiểu thơ khuê các, gia đình giàu

có, bà mới chấp nhận cô về làm dâu, cũng như trứng mỏng. Hóa ra cũng chỉ là loại có tiếng mà không có miếng, để con trai bà phải chịu ắt ứ, làm việc cực khổ. Giờ đã bị con trai bà bỏ mà vẫn bám riết không buông. Đúng là thứ bám dai như đĩa. Con trai bà mê muội, bỏ bê cha mẹ không lo, chạy theo loại yêu tinh không biết xấu hổ ấy. Vậy thì bà phải vào tận nơi, dạy dỗ cho thứ ấy một bài học. Với suy nghĩ cao siêu ấy, bà bắt xe vào Sài Gòn.

Hồng Phúc đang ở Phan Thiết giám sát công trình, nghe điện thoại của mẹ vội vã xin nghỉ phép vài ngày về thành phố.

Bà Thi là người đàn bà dẻo miệng, chỉ vài câu đã khiến anh ta tin tưởng mẹ sẽ giúp mình làm lành với vợ.

-Cái Ngọc nó tốt với bố mẹ lắm. Con cứ dẫn mẹ đến nhà nó, mẹ gặp ông bà sui nói vài câu. Còn hơn con chạy theo nó nói trăm câu đúng không?

-Mẹ phải hứa là đừng nói gì tổn thương cô ấy đấy.

Bà Thi ngọt ngào:

-Mẹ là mẹ mày, mẹ có làm gì cũng là vì mày hết con ạ.

Vì những lời ngọt nhạt của bà, Hồng Phúc chở bà đến nhà Bảo Ngọc.

Nhìn ngôi nhà sang trọng trước mắt, bà Thi bực bội nghĩ thầm: “Giàu có thế này mà sống chả biết điều”, Hồng Phúc nhún chuông.

26. Chương 13-2: Ra Mắt Bố Mẹ Vợ

Nhìn ngôi nhà sang trọng trước mắt, bà Thi bực bội nghĩ thầm: “Giàu có thế này mà sống chả biết điều”, Hồng Phúc nhún chuông.

Nghe tiếng chuông, bà Yến mở cửa chính nhìn ra, ngạc nhiên khi thấy anh con rể và bà sui gia cũ đang đứng đây.

-Mẹ, con, Phúc đây ạ. Con với mẹ con đến thăm ba mẹ ạ.

Bà Yến nghĩ: “Anh có hóa thành tro tôi cũng nhận ra”. Phép lịch sự của nhà giáo không cho phép bà từ chối khách, bà Yến đành ra mở cổng rào, mời hai người khách vào nhà.

Bà Thi nhẹ nhàng:

-Chào bà sui. Bà khỏe không?

-Chào chị. Tôi vẫn khỏe.

Nói về tuổi tác thì ba mẹ Bảo Ngọc lớn hơn bố mẹ Hồng Phúc vài tuổi, nhưng bà Yến vẫn lịch sự gọi bà ta là chị.

Bà Thi bước vào, mắt đảo đảo nhìn quanh:

-Nhà ông bà sui đẹp quá nhỉ!

-Cảm ơn chị, cũng bình thường thôi. Mời chị ngồi.

Sau khi mời nước, thì bà Yến gọi ông Trần Bình xuống tiếp. Bà thật sự không muốn nói chuyện với những hạng người tráo trở như gia đình này.

-Chào ông sui.

-Không dám. Chị nên gọi tôi là ông Bình thì hơn. Chúng ta không còn là sui gì nữa cả.

Bà Thi mặt sượng trân. Ông Bình nói tiếp:

-Chẳng hay hai mẹ con chị đến đây làm gì? Nói thật, chúng tôi không hoan nghênh các người đâu.

Hồng Phúc vội vàng nói:

-Ba à, con biết lỗi rồi. Lần này con và mẹ con đến đây là mong ba mẹ nói giúp, để Ngọc tha thứ cho con.

-Đừng gọi “ba” lung tung, tôi vô phước, không có con trai bảo bối như anh.

Bà Thi uống một ngụm trà rồi lên tiếng, giọng điệu nhẹ như không:

-Ông sui nói như thể trách cứ thằng Phúc nhà tôi vậy là không đúng rồi. Nó cũng có gây nên lỗi lầm gì to lớn đâu. Con gái ông làm vợ lại không biết cách chiều chồng, kiểm soát chi tiêu của chồng. Tính tình đã vô tâm lại ngang bướng. Khiến người làm mẹ chồng như tôi, dù rất yêu thương nó cũng không thể cản con trai bỏ nó được.

Ông Bình nhũu mày, máu nóng bắt đầu dồn lên não, chưa kịp phản ứng lại thì bà Thi, miệng lưỡi như rắn độc lại tiếp:

-Ông bà ăn ở thế nào khi để con gái thì sống sung sướng, nhà cao cửa rộng thế này, còn con rể thì làm việc như cu li. Tôi là tôi vốn không muốn nói ra đâu, vì nghĩ dù sao hai đứa nó cũng đã ly dị rồi. Nhưng con gái ông lại chẳng biết điều, cứ bám riết lấy thằng Phúc.

Bà Yến đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mặt bà ta:

-Bà ăn nói hàm hồ. Con Ngọc bám lấy thằng Phúc bao giờ?

Hồng Phúc nghe mẹ lên tiếng, giật mình nhưng không dám lên tiếng. Bà Thi vẫn nhẩn nha uống trà:

-Vẫn biết đàn bà một đời chồng thì khó mà có ai thêm để mắt đến nữa, nhưng không nên vì thế mà không buông ra thằng Phúc nhà tôi.

-Mẹ, mẹ nói gì vậy? Mẹ có định nói giúp con không thế?

Bà ta liếc xéo mắt sang con trai:

-Con im ngay, mẹ vì con mới đến đây.

Rồi xoay sang nhìn ông bà Bình:

-Nó mà muốn quay lại với con trai tôi, ông bà thì phải dạy nó biết sống cho phải đạo làm con dâu, biết tôn trọng chồng.

Ông Bình tăng xông, đầu óc choáng váng, không nói nên lời.

Bảo Ngọc và Quốc Thắng vừa bước vào nhà nghe thấy những lời hàm hồ của bà Thi. Cô chạy lại đỡ ba, rồi gào to:

-Hai người cút ngay cho tôi.

Hồng Phúc hốt hoảng:

-Em, nghe anh giải thích. Anh với mẹ đến đây chỉ muốn em cho anh một cơ hội quay lại thôi.

Mắt Bảo Ngọc đỏ hoe:

-Cút ngay.

Cô không nghĩ sai lầm của mình khi con chồng lại khiến có lúc cha mẹ mình bị xúc phạm như thế này. Hồng Phúc chụp lấy tay cô lôi kéo:

-Anh đã kiếm đủ lại tiền chúng ta tiết kiệm rồi. Anh sẽ chuyển sang tài khoản cho em ngay. Chúng ta làm lại từ đầu đi em.

Quốc Thắng dùng sức đẩy anh ta xa xa. Anh quay sang nói với cô:

-Kiểm tra xem ba có sao không. Người này để anh xử lý.

Mặc kệ Hồng Phúc nói năng nói cuội, anh lúi tuột anh ta ra ngoài. Bà Thi đang thao thao bất tuyệt thì đơ người, lắp bắp:

-Người này, người này là ai?

Nhìn Quốc Thắng cao to, cường tráng, lấm ỉn con rể cũ, bà Yến như có chỗ dựa. Tự tin tăng thêm một bậc:

-Đây là con rể tôi. Mời hai mẹ con bà rời khỏi nhà tôi ngay.

Lần đầu tiên biết thế nào là lớn tiếng, bà Yến vỗ vỗ ngực: “Thoải mái hết sức”.

Thấy con trai đang bị lúi ra ngoài, bà Thi cun cút theo sau. Nhưng vẫn cố quay đầu lại nói nốt:

-Nhà tôi còn chưa đòi lại sính lễ cưới nữa đấy.

Quốc Thắng tổng cổ mẹ con bà ta ra thì đóng cửa, khóa chốt.

-Tao đã cảnh cáo mày tránh xa cô ấy ra. Tao xưa nay không nói hai lời. Mày về nhà thu dọn đồ đạc về quê luôn, đừng quay lại, tao còn cho mày con đường sống. Mày mà còn lảng vảng quanh cô ấy, thì bỏ nghề luôn đi là vừa.

Anh cầm điện thoại, gọi ngay cho tên giám đốc công ty X nói vài câu. Đầu bên kia “ạ” liên tục.

Trong lúc bà Thi trở mắt nhìn chiếc Land Cruiser mới cẩu trước cửa thì Hồng Phúc ngơ ngẩn như người mất hồn. Anh ta không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tâm thần bấn loạn, điện thoại reo anh ta cũng không biết. Bà Thi nhắc:

-Điện thoại kìa con.

Ông giám đốc trực tiếp gọi điện thông báo, ngày mai lên công ty chủ động làm giấy xin thôi việc, công ty vẫn sẽ bồi thường hợp đồng đầy đủ. Ông ta bảo: “Cậu động phải đối tượng không nên động rồi. Thôi thì về quê, làm lại từ đầu”. Anh ta cứng người, hiểu ra người đàn ông kia không nói chơi. Hồng Phúc nhìn mẹ mình rồi nói:

-Con bị đuổi việc rồi.

Bà Thi không hiểu nổi, tại sao bên này vừa cảnh cáo, năm phút sau, con trai bà bị đuổi việc. Cuối cùng thì người đàn ông mới của cô con dâu cũ, là thần thánh phương nào. Một người đàn bà miệng lưỡi lươn lẹo như bà ta, lần đầu tiên trong cuộc đời liên tục lắp bắp:

-Cái, cái gì?

Quốc Thắng đẩy xe máy của anh ta ra ngoài, rồi nhanh chóng đóng cửa vào nhà.

Ông Bình uống thuốc xong thì đã bình tĩnh lại. Ông nói với anh:

-Cũng may là hôm nay con đến chơi. Nếu không, chỉ có hai ông bà già này ở nhà thì không biết làm sao.

Bảo Ngọc ngồi cạnh ông, cúi gằm mặt:

-Con xin lỗi ba, cũng tại con.

Ông Bình xoa đầu cô:

-Con thì có lỗi gì chứ. Chỉ trách chúng ta, già đầu rồi mà không biết nhìn người, để cho con gái phải thiệt thòi rồi.

Hai mắt cô đỏ hoe.

Quốc Thắng lên tiếng:

-Hai bác yên tâm, họ sẽ không đến làm phiền nữa đâu ạ, con sẽ xử lý ổn thỏa. Nhưng nếu có người vẫn cố tình đến đây, hai bác đừng mở cửa, cứ gọi điện cho con.

Bà Yến ngại ngần:

-Lúc này bác nhận vợ con là con rể, con không trách chứ?

Anh cười toe toét:

-Con mừng còn không hết. Bác khuyên Ngọc hộ con, cho con sớm ngày hữu danh hữu thực ạ.

Bảo Ngọc xấu hổ:

-Anh nói năng linh tinh.

Cả nhà cười vui vẻ, xóa tan chuyện bực bội vừa xảy ra.

Bà Yến hối hả:

-Ăn cơm, ăn cơm thôi. Chuẩn bị xong hết cả rồi.

Trên bàn ăn, bày đủ các món, bà Yến liên tục gấp cho Quốc Thắng:

-Con ăn đi. Có hợp khẩu vị không? Món này Ngọc thích nhất này.

Bảo Ngọc la làng:

-Mẹ, món con thích sao mẹ không gấp cho con?

-Lại còn cần mẹ mời à. Đừng có làm trò, lo ăn đi.

Ăn uống xong, Quốc Thắng tự nhiên đeo tạp dề phụ Bảo Ngọc rửa chén bát. Bà Yến xua đuổi:

-Lên nhà chơi đi con, để đây, để đây.

Anh cười nheo hai mắt:

-Bác ơi, khoa học chứng minh, vợ chồng cùng nhau rửa chén thì tình cảm tăng lên gấp đôi đấy ạ.

-Ồ, thế à? Ông Bình, lần sau ông phải rửa chén chung với tôi nghe không?

Ông Bình cười hề hề:

-Tôi với bà tình cảm lắm rồi, không gấp đôi lên được nữa đâu.

Chọc cả nhà cười vang.

Vì Quốc Thắng muốn lên “tham quan” phòng Bảo Ngọc, nên cô dắt anh lên lầu. Ba mẹ cô ngồi ở phòng khách xem tivi.

Vào phòng đóng cửa, cô bĩu môi:

-Lại còn “tham quan” cơ đấy.

-Ha ha, từ hồi ba mẹ về đến giờ, anh đã bước chân vào phòng em đâu. Thì anh “tham quan” xem có gì khác không?

-Anh đúng là gian xảo.

Quốc Thắng ôm cô rồi thả người xuống giường. Tay xoa xoa cặp mông tròn trịa của cô. Môi không an phận tập kích khắp mặt cô. Cô khúc khích:

-Đừng có làm vậy, ba mẹ ở ngay dưới nhà. Em còn chưa có tắm rửa gì đâu. “Tham quan nhanh” rồi về đi.

Anh mặt dày:

-Một chút thôi.

Hành động của anh nhanh hơn lời nói, váy cô đã bị tóc lên cao. Bảo Ngọc cắn môi, ngăn không cho bản thân phát ra tiếng.

(.....)

Hồng Phúc lặng thinh chở bà Thi về nhà trọ. Anh ta không nói lời nào với mẹ mình. Bản thân chìm đắm trong những kỉ niệm xưa. Lần đầu tiên gặp tại lớp học ngoại ngữ, cô thắt hai bím tóc, nhí nhảnh hồn nhiên,

anh ta đã bị nụ cười của cô thu hút. Rồi từ đó, chỉ nhìn thấy mỗi cô mà thôi. Cả hai yêu nhau không vụ lợi, cùng nhau trải qua thanh xuân tươi đẹp. Và từ lúc nào anh ta lạc lối, hình bóng cô mờ dần với những cuộc hẹn hò tốn kém và đầy nhục dục. Anh ta như say như mê với thân hình bốc lửa, tính cách phóng khoáng của cô nàng hotgirl. Chìm đắm trong niềm vui mới mà quên đi người vợ hiền lành đang chờ mình từng ngày. Đến lúc tình tan, ngoảnh đầu nhìn lại, người phụ nữ mình thật sự yêu thương đã không còn thuộc về mình nữa rồi.

Yêu nhau dài như thế, anh ta vẫn không biết cô là người mạnh mẽ và dứt khoát. Lỗi lầm của anh ta tuyệt đối không có cơ hội sửa sai.

Bà Thi cho rằng, khi li dị, Bảo Ngọc không thể tìm được người nào tốt bằng con trai bà. Lấy được Hồng Phúc, cô đã là trèo cao. Ngoại hình không tương xứng, bù lại gia đình khá giả nhưng không biết o bế con rể, bị chồng bỏ thì chỉ là thứ phế phẩm. Bà không nhìn thấy điểm tốt đẹp của cô, nhưng Hồng Phúc thì rất rõ ràng. Khi đánh mất cô rồi, anh ta mới biết cô hoàn hảo thế nào. Cô không những xinh đẹp, đáng yêu, độc lập tự chủ, lại giỏi nữ công gia chánh. Vốn tự tin vào tình cảm nhiều năm giữa hai người, anh ta cho rằng sớm muộn cô cũng trở về với mình. Nào ngờ, cô lại tuyệt tình đến thế. Giờ anh ta đã mất tất cả. Mang mẹ mình đến nhà cô, không ngờ gây hậu quả nghiêm trọng đến nỗi, công việc cũng không còn. Hai mắt Hồng Phúc ửng đỏ. Thả mẹ mình trước cửa phòng trọ, anh ta phóng đi luôn. Mặc kệ tiếng gào thét của bà Thi phía sau lưng.

Dừng ở quán nhậu ven đường, Hồng Phúc liên tục nốc bia, miệng lẩm bẩm: “Đây chỉ là một giấc mộng, chỉ là một giấc mộng”. Anh ta cần phải say. Càng uống, anh ta càng nhớ cô, quay quắt. Tiếng cười giòn tan của cô vang mãi trong đầu. Miệng kẻ ly bia, nhưng mũi anh ta chỉ ngửi thấy mùi hương của cô. Tiếng chuông điện thoại reo mãi không ngừng. Gã xăm trổ bàn bên cạnh khó chịu, quay sang nhắc nhở.

Máu nóng bốc lên đầu, anh ta đứng bật dậy chửi thề:

-ĐM, điện thoại tao reo, mắc chó gì tới tụi mày.

Đám anh chị đứng hết dậy, không nói hai lời, xông vào đám đá. Hồng Phúc đơn thương độc mã, bò lê bò cào dưới đất ôm đầu. Toàn thân ê ẩm, nhưng anh ta cảm thấy vẫn không đau bằng nỗi đau đang giày xéo trong tim. Miệng tóe máu, nước mắt trào ra. Anh ta không còn sức đứng dậy.

Đám anh chị đạp thêm vài cái vào người Hồng Phúc, không thấy anh ta phản ứng gì thì kéo nhau bỏ đi.

Chủ quán bực tức, móc điện thoại trong túi quần anh ta ra. Gọi điện cho bà Thi đến mà mang con trai về.

*** P/s: chà đạp mấy ông ngoại tình:))

27. Chương 14: Em Trai Về Nước

Sau khi được bố mẹ vợ thông qua, Quốc Thắng liên tục mong ước: “Khi hai ta chung một nhà, khép đôi mi chung một giường”. Đáng tiếc vẫn chưa khiến Bảo Ngọc siêu lòng. Không còn đau khổ vì chuyện cũ, nhưng bóng ma tâm lý vẫn còn rất lớn. Một mối tình dài hơi, lấy nhau chưa đầy hai năm chồng đã đi ngoại tình khiến cô hoàn toàn mất niềm tin vào hôn nhân.

Ánh mắt lấp lánh nhìn ba mẹ, cô ngưỡng mộ:

-Mẹ, bí quyết của mẹ là gì mà khiến ba yêu mẹ điên cuồng thế?

Bà Yến lườm:

-Ăn nói cái kiểu gì thế? Cái gì mà “điên cuồng”?

-Còn không phải hay sao! Con ngưỡng mộ mẹ thật đấy. Tìm được người đàn ông số một như ba.

Ông Bình lên tiếng:

-Không phải mẹ con “tìm được”, mà là ba bám chắc không tha đấy chứ. Con không biết chứ ngày mẹ còn trẻ, đẹp và đào hoa lắm. Ông bướm vây quanh, có thèm nhìn gì đến ba đâu.

Bà Yến đập vào tay ông:

-Nói linh tinh, không sợ con nó cười à?

-Ba hiền như thế, sao đánh bật được các đối thủ khác vậy ạ?

Ông Bình chỉnh mắt kính:

-Bà ấy xuất hiện ở đâu thì ba theo đến đấy. Một tắc không rời. Rồi thì cuối cùng mẹ con phải chọn ba thôi.

-Ba con xạo đấy. Ông ấy mới là người ông bướm vây quanh. Ba con học rất giỏi, hiền như cục đất nhưng nhiều cô thích lắm. Lúc đấy mẹ chỉ có lợi thế hơn mấy người đẹp đấy là bạn học cấp ba của ba con thôi.

-Tôi theo đuổi bà từ cấp ba lên đại học. Bà ý mình xinh đẹp nên kiêu kỳ, cửa mãi mới đổ. Thời trai trẻ của tôi làm gì có ai khác ngoài bà.

Bảo Ngọc giả vờ thờ dãi:

-Túm lại là hai người trai xinh gái đẹp, ông bướm vây quanh. Nhưng kiên định, một lòng chỉ hướng về nhau chứ gì?

Cô sực nhớ ra:

-À, hôm qua con chat với thằng Thiên, nó nói mấy ngày nữa nó về chơi đấy, ba mẹ biết chưa?

-Chưa, mẹ chưa nghe nói gì? Thế nó bảo sao? Ngày mấy về? Ở bao lâu?

-Ôi, con không biết đâu. Mẹ hỏi nó ấy. Mới chat chit vài câu nó bận nên chưa hỏi rõ. Nó chỉ bảo không cần đi đón, nó tự về. Mình chuyển sang nhà mới nó biết địa chỉ chưa nhỉ?

Ông Bình nói:

-Biết rồi con ạ. Chắc nó về xem mặt anh rể đấy. Nghe mẹ khen đẹp trai, phong độ hơn nó nên nó ầm ỨC lắm. Lần trước nói chuyện với ba nó còn hỏi thăm công ty con.

Vài ngày sau, trong lúc Bảo Ngọc đang làm việc thì ngoài sảnh công ty xuất hiện một chàng trai tuấn tú, tóc buộc củ tỏi, môi đỏ như thoa son. Hương và Thủy đang ngẩn ngơ ngắm nhìn thì bất ngờ anh ta tiến lại gần:

-Chào hai người đẹp. Không biết chị Bảo Ngọc ở phòng nào nhỉ?

Hương hồi hồn:

-Anh tìm chị Ngọc có công việc ạ?

Bảo Thiên toét miệng cười, lộ một lúm đồng tiền bên má khiến hai cô nàng tiếp tân tim đập thành thịch:

-Việc tư thôi.

-Vậy anh cứ vào thẳng phòng kia nhé. Anh có cần dẫn đường không?

-Không cần đâu, cảm ơn hai em nhiều.

Anh vừa bước đi, hai nàng đã muốn gào rú, cầu vào tay nhau:

-Má ơi, trai ở đâu mà đẹp quá vậy? Phi giới tính thế này là gu của mình nè.

Thủy đập đập tay Hương:

-Bà có thấy trông quen quen không? Tui thấy quen sao á.

-Nằm mơ hả? Kiểu người thế này, gặp một lần bà có quên nổi không mà trông quen quen.

Vừa nói, Hương vừa mơ màng, hai tay ôm má đang nóng bừng vì kích động. Đúng lúc Như Quỳnh đánh móng từ toilet đi ra, sau khi đã đánh môi dặm phấn kĩ càng. Thủy tí tởn:

-Chị Quỳnh hệt trai đẹp rồi. Vừa tức thì một anh đẹp trai môi đỏ, má hồng, lúm đồng tiền lúng liếng vừa xuất hiện.

-Mấy đứa hám trai quá đi. Chị đây thiếu trai đẹp để nhìn hay sao, hứ!

Hương bỗng la lên:

-Í, anh này tìm chị Ngọc đó. Có khi nào là người dạo trước chị Quỳnh gặp trước cửa công ty không ta?

Cô nàng Như Quỳnh bấu môi:

-VẬY mà bì đặt chối, không phải bô. Thấy gớm!

Bảo Thiên bước vào phòng, thấy ngay bà chị đang một mình một côi trong góc đánh máy. Bèn nhẹ nhàng tiến lại gần, rồi bất ngờ hù:

-Ta đa, chào người đẹp, “anh” đã về rồi đây.

Bảo Ngọc giật mình, ngược nhìn:

-Thằng quỷ sứ. Về rồi không ở nhà, tới đây làm gì?

-Ha ha, đương nhiên là đi xem anh rể “mới”.

Cô chỉ ra bàn khách:

-Ngồi yên đi, đừng có quậy. Uống gì không?

Bảo Thiên nhướn cặp mắt hoa đào ngắm nhìn chị, từ trên xuống dưới đánh giá:

-Bà chị của tôi, bao lâu không gặp, chị vẫn lùn y như xưa là thế nào? Uống sữa vào cho nó phát triển lên một tí đi chứ.

-Đừng có mà khiêu khích chị. Cao hơn chị được bao nhiêu mà tinh tướng? Chị không đề bẹp được cậu thì chị nhờ người khác đề nhá.

Bảo Thiên đứng dậy, kẹp bà chị bé nhỏ dưới nách.

-Lùn mà phách lối.

Bảo Ngọc la oai oái nhưng không đủ sức phản kháng.

Bất ngờ cửa phòng bất mở, Thanh Hồng nghe tiếp tân đồn có anh đẹp trai nên xông vào tìm kiếm. Nhìn thấy hai chị em đùa giỡn cũng không ngại ngừng bước tới, chìa tay ra:

-Chào anh, em là đồng nghiệp thân thiết của Ngọc. Anh là....?

Bảo Ngọc đánh mạnh vào tay cô bạn:

-Anh cái gì mà anh. Nó là em trai của tui. Bảo Thiên.

Cô giới thiệu:

-Đồng nghiệp của chị: Thanh Hồng.

Bảo Thiên nhìn cô gái trước mắt, cao ráo xinh đẹp, làn da nõn nà, trắng như trứng gà bóc, bẽn lẽn nghiêng miệng cười, lại lộ lúm đồng tiền chết người, chìa tay:

-Chào em.

Thanh Hồng ngơ ngác, trong lòng tim bay phấp phới: “OMG, cuối cùng thì thần cupid đã bắn trúng mình rồi”:

-Chào anh.

Bảo Ngọc há hốc miệng, có phải hai cái người này hoàn toàn điếc rồi không? Rõ ràng cô giới thiệu “em trai”, là “em trai” đó. Tại sao vẫn xưng hô anh, em ngọt xớt vậy hả trời.

Thanh Hồng hỏi thăm:

-Anh đến thăm Ngọc à?

Bảo Thiên chưa kịp lên tiếng thì Bảo Ngọc vội nhảy lên cao, bịt miệng cậu ta, nói tranh:

-Nó đi gặp sếp Thắng. Xin việc. Nó đi xin việc.

Cô vội vàng đẩy cậu ta vào trong. Bảo Thiên vẫn cố quay đầu, gỡ tay cô ra:

-Gặp lại em sau nhé.

Thanh Hồng đỏ mặt:

-Hẹn gặp lại.

Tim bắt tứ phía.

Bảo Ngọc vỗ vỗ ngực: “Sợ gần chết, tí nữa là lộ rồi”.

Cô gõ cửa phòng Quốc Thắng:

-Mời vào.

Nhìn thấy cô dặt tay một thanh niên lạ mặt bước vào, cử chỉ thân thiết, anh háng giọng “Hừm, hừm” như nhắc nhở. Cô chẳng để ý mà thò đầu trở lại để kiểm tra xem cô nàng Thanh Hồng đã đi chưa. Thấy bên ngoài không có ai. Cô bấm chốt cửa, nhỏ giọng như nói thầm:

-Đây là em trai em, Bảo Thiên. Em đã kể với anh. Nó vừa về Việt Nam.

Cô giới thiệu:

-Anh Thắng, sếp của chị.

Quốc Thắng đứng dậy, vươn tay ra trước bắt tay với Bảo Thiên:

-Chào em, anh là chồng chưa cưới của chị em.

Cậu ta quan sát, cảm thấy ông anh mới này được hơn ông cũ nhiều đây. Không biết tính cách thế nào, chứ nhìn bề ngoài rất đàn ông. Chưa gì đã muốn thể hiện chủ quyền, cái gì mà “chồng chưa cưới”, nghe ba mẹ nói, chị cậu vẫn chưa đồng ý đâu. Nhưng thôi, mới gặp cũng không nên đánh vào nỗi đau đàn ông của anh ta.

-Chào anh, trông anh không khác mấy với hình dung của em.

Quốc Thắng ra dáng anh hai:

-Anh em mình ra ngoài làm vài ly nhĩ?

-Ok anh.

Anh với tay lấy chìa khóa xe, định bước đi. Bảo Ngọc vội vàng ngăn cản:

-Từ từ. Để em trai em ra trước đi. Một lúc anh hãy ra.

Cô quay sang nhìn Bảo Thiên:

-Ai hỏi thì nhớ nói là cậu đến xin việc nghe chưa?

-Tại sao? Em có định làm ở đây đâu?

-Đừng thắc mắc, cứ nói thế cho chị. Nhớ đấy. Lộ gì ra là chị giết chết.

Nhìn hai người đàn ông đứng cạnh nhau, cậu em trai của cô khá cao, nhưng anh vẫn cao hơn cậu ta một khúc. Điều này khiến tự tôn của cô được xoa dịu không ít. ‘Lần sau nó còn dám đàn áp mình thì mình sẽ nói anh đánh nó. Ha ha’.

Bảo Thiên đi ra ngoài, cô tiễn cậu ta ra đến tận cửa. Chỉ đường để cậu ấy đợi anh đón ở góc ngã tư. Làm cậu ta bức bối, sử dụng chiêu cô sợ từ nhỏ đến lớn: “kẹp cổ”.

-Chị là thứ phiền phức. Làm gì mà phải khổ sở vậy hả?

-Mặc kệ chị.

Đi ngang qua bàn lễ tân, Bảo Thiên quay đầu, cổ tình lộ lúm đồng tiền giết người:

-Chào ba người đẹp. Tạm biệt.

Hai cô nàng Hương và Thủy, vẻ mặt ngu ngơ, vẫy vẫy tay:

-Tạm biệt anh đẹp trai.

Bảo Ngọc lườm em trai:

-Đừng có thả thính lung tung nữa. Đứng đắn chút đi.

-Em thả thính bao giờ. Đây gọi là phép lịch sự, xã giao đấy, chị biết chưa. Ngực bé, não cũng bé.

Cô tức tối, vớ tay vò rối đầu tóc chửi chu cọt củ tỏi của cậu ta.

-Có cậu mới não bé ấy.

-Em, du học sinh, học bổng toàn phần, được giữ lại trường làm trợ giảng. Người như vậy, não có bé được không hả bà chị ít não? Ha ha

Cậu ta ưỡn ngực, thẳng lưng, vuốt lại tóc, rồi đi ra ngoài. Thở dài: “Lần này nhất định phải test kỹ đối tượng của bà, không để trường hợp sai lầm lặp lại”. Ngày Bảo Thiên còn ở nhà, cô chị được em trai bao bọc kỹ càng, đồ có anh chàng nào tiếp cận được. Chỉ có cậu ta được ăn hiếp Bảo Ngọc, người khác dạt qua một bên. Nhưng không ngờ rằng, khi cậu vừa đi học không bao lâu thì bà chị, non nớt, không biết nhìn người vướng ngay vào một tên không ra gì. Nhìn mặt Hồng Phúc, Bảo Thiên đã không ưa, chỉ được cái ưa nhìn, còn cá tính thì nhạt nhòa. Cậu không hiểu sao chị mình lại yêu anh ta cho được. Tiếc là việc học chiếm quá nhiều thời gian của cậu, cuộc sống nơi đất khách cũng không dễ dàng, nên cậu đã không đủ sức can thiệp vào quyết định lấy anh ta của chị mình.

Ngày biết tin chị ly dị, Bảo Thiên đã uống say bết nhè. Vừa uống vừa khóc như một thằng điên. Vì sự nghiệp, cậu đã chọn bỏ rơi chị mình, dấu biết rõ, bao nhiêu sỏi đá vấy quanh chị.

Nàng Như Quỳnh mặt mày nhăn nhó như mọi khi:

-Cậu này không phải người lần trước. Đúng là thứ con gái lẳng lơ. Hết người này đến người nọ, lôi kéo đến tận công ty.

Bảo Ngọc đi ngang bàn lễ tân, thả một câu:

-Em trai Ngọc đấy, em ruột.

28. Chương 14-2: Em Trai

Nàng Như Quỳnh mặt mày nhăn nhó như mọi khi:

-Cậu này không phải người lần trước. Đúng là thứ con gái lẳng lơ. Hết người này đến người nọ, lôi kéo đến tận công ty.

Bảo Ngọc đi ngang bàn lễ tân, thả một câu:

-Em trai Ngọc đấy, em ruột.

Cô nàng Hương đập tay lên bàn:

-Đấy, bảo sao cứ thấy quen quen. Hóa ra là giống chị Ngọc. Chị ơi, em chị đẹp trai y như tài tử Hàn Quốc vậy đó.

Cô cười, hai mắt cong cong:

-Chắc nó qua Hàn sửa sắc đẹp đó. Ha ha.

Như Quỳnh nhìn cô:

-Không nghĩ là hai chị em. Sao chênh lệch ngoại hình quá vậy? Chắc một người giống bố, một người giống mẹ nhỉ?

Cô cười cười không buồn trả lời.

Quốc Thắng từ trong đi ra, cô đi vào, đối diện nhau. Bảo Ngọc nói bằng khẩu hình miệng: “Ngã tư”.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc, màn hình đã nhảy ra vô số tin nhắn:

-Thanh Hồng: bà Ngọc, sắp nói chuyện với em bà xong chưa? Có được nhận không?

-Thanh Hồng: ê ê ê

-Thanh Hồng: đâu rồi, đâu rồi?

-Bảo Ngọc: tui đây nè. Nói xong rồi. Ai biết có được nhận không.

-Thanh Hồng: em bà năm nay nhiều tuổi rồi? Đang làm gì? Có bạn gái chưa?

-Bảo Ngọc: (hốt hoảng, hốt hoảng) Đừng có nói với tui là bà bị tiếng sét ái tình nha.

-Thanh Hồng: ha ha, hời chơi thôi mà.

-Bảo Ngọc: nhỏ hơn bà 3 tuổi đó. Nó đang vừa học vừa làm bên Úc, cũng sắp tốt nghiệp cao học rồi. Ai mà biết bên kia nó có bồ hay không đâu, nhưng không nghe nó nói gì.

-Thanh Hồng: sao bà kêu gặp ông Thắng xin việc?

-Bảo Ngọc: à, thì nó hỏi thăm trước mà. He he. Mà bà đừng có để nó nhúng chàm đó. Nó ra đời bao nhiêu năm là tui bị nó đàn áp bấy nhiêu năm. Từ hồi nó không ở nhà, đời tui mới thấy chút ánh sáng lẻ loi, là bà biết nó đã man cơ nào rồi.

Cô nói là nói vậy, chứ tình cảm gắn bó của hai chị em cô, không gì có thể so sánh được. Bảo Thiên sinh sau, nhưng trưởng thành sớm. Lúc nào cũng tự coi mình là thiên thần hộ vệ của chị hai. Nếu ngày đó, em trai cô không đi học xa, có thể cuộc đời cô đã khác.

-Bảo Ngọc: bà mà làm em dâu tui, bị nó ăn hiếp thì tui cũng không bảo vệ bà được đâu. Thân tui, tui còn lo chưa xong nữa. Huhu.

-Thanh Hồng: tui hỏi có một câu, bà làm gì mà nói xa xôi dữ vậy hả?

-Bảo Ngọc: đó gọi là cảnh báo. Ha ha.

-Thanh Hồng: nhìn cũng đâu có giống....

-Bảo Ngọc: đừng có bị bề ngoài của nó đánh lừa

Trong khi đó, Quốc Thắng và Bảo Thiên bước vào quán nhậu, thu hút hết mọi ánh mắt. Một người cao to, vạm vỡ, khuôn mặt nam tính. Một người cao gầy, môi đỏ da trắng, xinh đẹp như hoa. Dân tình chặc lưỡi: “Trai đẹp đã hiếm, chúng nó lại còn yêu nhau”.

Quốc Thắng lớn tuổi, sôi đời, muốn khí thế bao nhiêu là có khí thế bấy nhiêu. Bảo Thiên trẻ tuổi, non nớt lại cố gồng mình để tạo uy, dùng tia mắt sắc lẹm đối diện với ông anh. Khiến Quốc Thắng không khỏi cười thầm trong bụng: “Quả nhiên là chị em, cá tính i hệt nhau”.

Không nói gì về cô chị, cả hai đàm đạo về công việc, cuộc sống, tình hình chính trị, vân vân và mây mây. Âm thầm qua đó đánh giá đối phương.

Quốc Thắng ngạc nhiên trước sự uyên bác của chàng trai trẻ tuổi: “Hèn chi khí chất cuồng ngạo như thế. Thật sự là thông minh, hiểu biết, nhìn nhận sự việc rất sâu sắc. Tuổi còn trẻ đã thế này, tương lai còn tiến xa”.

Bảo Thiên trầm mặc suy nghĩ: “Bà chị mình gặp thứ dữ rồi. Ngốc nghếch như bà, sao áp chế được người như thế? Tưởng công tử bột dựa hơi gia đình giàu có, hóa ra là rắn chúa trên thương trường”.

Chỉ vài tiếng nói chuyện, nhâm nhi vài chai bia, cậu ta đã nhận thấy mình cần phải trau dồi nhiều hơn nữa. Vốn tưởng là mình có thể đấu tay đôi với anh ta, hóa ra vẫn thiếu kinh nghiệm. Khoảng cách chín năm, không phải là ít. Đấu trực diện không lại, cậu ta gật gù: “Phải tính trước đường rút cho bà chị mình thôi”.

Sáng sớm vừa mở mắt, Bảo Thiên đã gõ cửa ầm ĩ phòng Bảo Ngọc:

-Ốc trái nho, não phẳng, Chernomor (tên của một người lùn trong phim). Dậy chưa?

Cô không mở mắt, vẫn quần mền quanh người, giọng ngái ngủ:

-Vào đi.

Cậu ta đi lại gần cô, đập đập lên giường:

-Dậy sớm vậy thằng quỷ sứ? Để chị ngủ thêm chút nữa coi.

-Đưa hộ chiếu, chứng minh đây cho em.

Cô mở mắt:

-Làm chi?

-Tranh thủ em đang rảnh, đi xin visa cho bà chị?

Bảo Ngọc chưa tỉnh ngủ:

-Visa gì? Đi đâu mà xin visa? Chị cậu chưa có rảnh.

-Đi qua Úc thăm em trai chứ đi đâu. Làm sẵn cho, thời hạn dài mà, khi nào thu xếp công việc được thì đi chơi thôi. Ai bảo đi liền đâu mà lo.

-Ngăn kéo bàn trang điểm.

Vừa dứt lời thì cô ngồi bật dậy: “Để chị lấy cho”. May mà phản ứng nhanh, trong đấy còn mấy cái BCS. Bị cậu ta nhìn thấy cũng không hay ho gì.

Cô tung mền, nhảy loi loi. Bảo Thiên nheo nheo mắt nhìn bà chị, gần ba mươi tuổi vẫn mặc bộ váy ngủ hoạt hình.

-Không hiểu nổi, ông Thắng ông mê chị được chỗ nào? Y như trẻ 13 tuổi. Thân hình đã không được như ý, chân thì một mẩu, não lại ít.

Một cái gối bay thẳng vô mặt cậu ta:

-Không chà đạp chị một ngày thì chết hả thằng kia?

-Ha ha, cái đó mà gọi là chà đạp gì. Đây gọi là ăn ngay nói thật, biết chưa? Nhìn đi, nhìn em trai của chị đi. Thế này gọi là hoàn hảo, không tỳ vết. Chị chỉ cần được một phần thôi là đủ đi thi hoa hậu xuyên lục địa rồi.

Cậu ta nhảy thẳng lên giường, chiếm trọn cái mền cô vừa buông ra.

Bảo Ngọc vừa lục tủ lấy giấy tờ, vừa gật gù:

-Ừ, cậu ba nhà chúng ta, bán nam bán nữ rất hoàn hảo. Sang Thái cắt cái chỗ dư thừa đi, rồi tha hồ mà đi thi hoa hậu.

-Đừng tỏ vẻ ganh tị ra mặt như thế. Há há. Em trai chị, tuy khuôn mặt xinh đẹp như hoa, khiến người người ganh tị, nhưng thân hình nam tính chuẩn từng centimet.

-Cậu ba, cậu nói thật đi, chị cậu là hình mẫu mà nam giới rất ưa chuộng nhá, nhưng qua nhận xét của cậu thì chị cậu không ai thèm. Chị nghi ngờ khuynh hướng giới tính của cậu.

Cô che miệng, khùng khục cười, lâu lâu phải vùng lên chống cự.

Bao Thiên thò đôi mắt ra khỏi mền, liếc:

- Giới tính em chị là nam giới rất rõ ràng, cực kỳ yêu phụ nữ đẹp nhá.

- Thế tại sao tới giờ vẫn chưa có người yêu? Nói thật với chị đi, thời buổi này 3D cũng không bị kỳ thị gì đâu, chị hứa không tiết lộ với ba mẹ đâu. Hu hu, tội nhà họ Trần. Có mỗi đứa con trai.

Cô giả vờ khóc lóc thương tâm.

-An tâm đi, vài hôm nữa dẫn người yêu về ra mặt. Đến lúc đấy đừng có khóc thét lên. Phụ nữ có thể ít não nhưng phải thon thả, chân dài, ngực lớn. Em chị ra tay nhanh gọn lẹ cho chị biết.

Trong đầu cậu ta hiện ngay ra cô gái xinh đẹp gặp ở công ty Bảo Ngọc. Thanh Hồng, tên phổ thông một chút nhưng chất lượng số một. Rất hợp nhãn. Giọng nói lại như chim oanh, như gãi vào trái tim đàn ông. Chẳng cần hỏi thông tin từ bà chị ngốc nghếch làm gì. Lên Facebook, tìm trong danh sách bạn của bà ấy, không phải là ra ngay hay sao. Bao Thiên âm thầm cười gian rồi ngủ mất. Chênh lệch múi giờ thật khó chịu.

Vừa nói ba câu, thằng em đã nằm trên giường cô ngáy khò khò. Bảo Ngọc đi vào toilet tắm rửa để đi làm. Sáng giờ không thấy nó nhắc gì đến cuộc gặp với sếp Thắng. Với tính cách của nó thì có lẽ là nó thấy ổn thỏa. Cô mỉm cười. Hai người đàn ông mà mình yêu quý, hợp với nhau thì không gì tốt bằng. Ngày xưa Bao Thiên không ưa HỒNG Phúc. Mấy tháng trời nó không nói chuyện với cô khi biết tin cô quyết tâm lấy anh ta. Thậm chí đám cưới cô nó cũng chẳng thèm về. Tuy lần này cô không định lấy chồng nữa, nhưng người mà cô yêu vừa mất em trai thì vẫn rất tuyệt.

Quốc Thắng đang muốn hẹn hò với Bảo Ngọc sau khi tan ca thì thấy Bao Thiên ngồi đọc báo chờ Bảo Ngọc. Nhìn anh, cậu ta hí hửng:

-Chào sếp, em đến đón chị hai.

Cậu ta liên tục làm kỳ đà cản mũi. Một là nhất quyết ép chị về nhà ăn cơm với ba mẹ, không thì chen chân tham gia vào cuộc hẹn của hai người.

Bảo Ngọc rất vui, em trai về mấy ngày thì mấy ngày bám dính lấy chị. Không để ý thấy mặt mày sếp Thắng càng lúc càng đen lại.

Hễ đi cạnh là cậu ta lại kẹp nách, xoa đầu chị gái. Đi ăn thì nhất định bóc tôm, gỡ xương cá cho cô. Người ngoài không biết còn tưởng đây mới là hai người yêu nhau, còn anh là người thừa.

Ban đầu anh còn nhịn, sau cương quyết chen vào giữa. Thấy thế, cậu ta lại đổi sang bên cạnh. Rõ ràng là cố tình gây sự với anh. Thế mà Bảo Ngọc không hề phát hiện ra, vẫn tươi roi rói.

Anh nhất định phải nói chuyện với cô, chị em khác giới thì phải giữ khoảng cách chứ. Nhân lúc trong giờ làm, anh bấm cửa phòng làm việc của mình, dạy dỗ cô một phen:

-Em, có biết cái gì gọi là khác giới không? Là em trai đi chẳng nữa cũng phải thân thiết có mức độ chứ. Sao nó cứ bám dính lấy em như thế?

Bảo Ngọc nhìn bộ mặt cau có của anh thì cười ha ha:

-Anh ghen đấy à? Nó là trẻ con, anh chấp làm gì?

Quốc Thắng ngượng:

-Ghen gì chứ. Anh giáo dục giới tính cho em thôi.

Cô chồm đến, bắt ngờ hôn lên mặt anh: “Chụt”

-Đáng yêu quá đi. Em biết rồi. Nó gửi lời chào anh đấy, sáng nay nó vừa bay đi lại rồi. Không biết bao giờ mới về nữa.

Anh ngần tò te, biết sớm một chút thì không phát ngôn linh tinh như thế làm gì. Haizz

May mà cậu ta không sống ở Việt Nam, nếu không, hai người cứ vương phải cái đuôi đeo bám mãi thì còn gì là yêu đương.

-Nó bảo sang đây giải quyết hết công việc thì về Việt Nam sinh sống, ở gần ba mẹ vẫn tốt hơn.

Anh thở dài, thế là mừng hụt rồi. Nhưng cũng không thể thể hiện ra mặt.

-Cần tìm việc thì báo anh biết, anh giúp nó để ý.

-Dạ, nó cần sẽ nói chuyện với anh.

29. Chương 15-1: Chuyện Cũ

Hôm nay, phòng khách công ty khá đông người. Nhân viên kinh doanh ra vào tấp nập, liên tục có khách hàng đến ký hợp đồng mua biệt thự ven sông. Mọi người bận rộn nhưng công việc không liên quan nhiều đến Bảo Ngọc, nên cô vẫn thư thái tám chuyện trên trời dưới đất với cô nàng “Hiền như ma sơ”:

-Hiền như ma sơ: báo cho mày một tin sốt dẻo. Tao có bầu rồi.

-Ngọc trong đá: chúc mừng, chúc mừng. Mấy tháng rồi mày?

-Hiền như ma sơ: 12 tuần rồi.

-Ngọc trong đá: giấu dữ nha, vậy mà giờ mới nói hen?

-Hiền như ma sơ: giấu gì đâu. Tao mới biết hôm qua nè. He he

-Ngọc trong đá: cái gì vậy mày? 12 tuần rồi mà mới biết là sao?

-Hiền như ma sơ: thì không để ý chớ sao. Có thấy triệu chứng gì đâu. Tự nhiên sực nhớ ra là lâu rồi không mua BVS, ha ha. Giật mình mua que thử thai. Hai vạch chói lòa luôn.

-Ngọc trong đá: vợ chồng mày cũng hay gồm. Thả hời nào?

-Hiền như ma sơ: đã thả đâu, vẫn sài bao đấy chứ. Ha ha

-Ngọc trong đá::o???????

-Hiền như ma sơ: cái này phải nói đến quy trình sử dụng. Mà mắc cỡ lắm, mày tự hiểu đi he. Kkkkk

Đang vừa đánh máy lóc cóc vừa cười thì cô thấy có một người băng băng đi vào phòng của sếp Thắng. Một cô nàng cao gầy, da dẻ tái nhợt, khuôn mặt trang điểm một lớp dày nhưng không che được hết vết đen ở bọng mắt. Cô vội vàng gọi giật lại:

-Chị ơi, chị gặp sếp Thắng ạ? Chị có hẹn chưa?

Cô nàng kiêu kỳ, cau mày khó chịu:

-Nhân viên cái kiểu gì vậy? Làm việc từ hời nào mà không biết chủ?

Bảo Ngọc ngạc nhiên:

-Dạ???

Cô nàng cao giọng:

-Tôi là con gái chủ tịch, em gái của sếp cô. Thế có cần lịch hẹn không?

Quả thật, cô vẫn biết anh có em gái. Nhưng không hiểu sao ngoại trừ thời gian đầu giả vờ nhờ cô mua quà cho em ra thì không thấy anh nhắc gì đến nhân vật này. Có hỏi đến, anh cũng trả lời cho có lệ. Trên mạng cũng không tìm thấy thông tin. Cô làm việc ở đây cũng tính là lâu, bà chủ tịch cũng đã gặp nhưng không ai biết gì về cô em gái này.

Cô đang lúng túng chưa biết xử lý tình huống này thế nào thì cô ta đã mở cửa phòng anh, cô đành bước chân theo sau.

Cô nàng kiêu kỳ vừa nhìn thấy anh thì kêu:

-Anh hai, em về rồi.

Cô ta nhú mày, chỉ thẳng vào mặt Bảo Ngọc:

-Anh đuổi việc cô ta đi. Nhân viên làm việc cái kiểu gì, ăn nói xấc xược.

Quốc Thắng tức giận:

-Hồn láo.

Rồi nhẹ nhàng nói với Bảo Ngọc:

-Em đóng cửa lại đi, rồi lại đây.

Cô nàng đánh đá:

-Anh gọi cô ta lại làm gì. Cứ đuổi thẳng cổ là xong.

-Im ngay. Chào chị hai đi. Em về đây làm gì?

-Cái gì mà chị hai chứ?

-Vợ của anh, em không gọi là chị hai chứ đòi gọi bằng gì?

Bảo Ngọc thấy tình hình hai anh em có vẻ căng thẳng, cô nghĩ mình cũng chưa thể tính là “chị hai” của cô ta được, thôi thì tránh mặt.

-Hai anh em nói chuyện tự nhiên. Em ra ngoài làm việc.

Cô vội vàng đi ra, đóng cửa, vuốt vuốt ngực: “Trời ạ, không ngờ anh lại có một cô em gái cực phẩm như vậy?”

Trong phòng, Quốc Thắng bốc hỏa:

-Tại sao lại về đây?

Quỳnh Hoa vắt chéo chân trên ghế sofa, ngắm ngắm bộ móng tay mới làm:

-Chán thì về. Angel cùng về với em.

-Nói cái gì? Cô ta cai nghiện xong chưa? Mà xong hay chưa thì cũng không liên quan đến anh.

-Anh tàn nhẫn quá đấy. Nó yêu anh bao nhiêu năm. Không phải chỉ nghiện cỏ thôi sao, cũng đâu phải là anh không nuôi nổi. Làm gì mà tống nó vào trại, rồi tuyệt giao như thế chứ.

-Anh không muốn nói nhiều về vấn đề này. Đừng nhắc cô ta trước mặt anh. Mẹ có biết em trốn về Việt Nam không?

Cô nàng lúc lắc chân, thể hiện sự bất mãn:

-Không biết. Em trưởng thành rồi, sao hai người đối xử với em như con nít thế.

Anh gằn giọng:

-Trưởng thành thì đã làm được gì rồi? Bao nhiêu tuổi mà còn lông bông, chơi bời lêu lổng. Đã tốt nghiệp được chưa?

-Em bỏ học rồi. Già đầu rồi học hành cái gì nữa, tha cho em đi. Bắt em có bằng có cấp để làm gì? Cái bằng đấy kiếm được mấy đồng. Lương một năm chẳng đủ mua cho em cái túi xách.

Anh bắt lực với cô em:

-Liên lạc với mẹ đi.

-Để em tự do vài hôm đi. Chuyển cho em ít tiền đi anh hai. Cô nàng bên ngoài là bồ mới của anh à?

Cô ta bêu môi:

-Đợt này, đổi gu à? Trông kém thế.

-Nhìn lại bản thân mình đi. Sống về đêm hay sao mà y như xác ướp thế. Về đây thì đừng hi vọng anh chấp nhận lối sống buông thả như cũ. Đừng có làm mẹ phiền lòng nữa.

Cô ta đứng dậy đi ra ngoài, không quên nhắc lại:

-Nhớ chuyển tiền cho em.

Cô em đi rồi, anh trầm mặc. Không thể không nhớ đến người tình cũ Angelina Đoàn, Đoàn Hoài Ân.

Nhìn Quốc Thắng bây giờ, không ai nghĩ tuổi học sinh của anh là con một sách chính hiệu, khá nhút nhát, rụt rè. Nguyên nhân là do thiếu sự quan tâm chăm sóc của mẹ. Bà Quỳnh Như khi còn trẻ lao đầu vào công việc. Tài giỏi và nhiều tham vọng, bà không có thời gian quan tâm đến gia đình. Hai con còn nhỏ nhờ hết vào người chồng hết mực yêu thương bà chăm sóc. Với sự ủng hộ vô điều kiện của chồng, bà tập trung sức lực vào phát triển công ty. Bà không nhận ra chồng mình ngày càng héo mòn. Chỉ đến khi ông ngất xỉu nhập viện, bà mới bàng hoàng nhận ra, ông bị ung thư giai đoạn cuối. Ông cắn răng chịu đựng, cũng không nói với bà vì không muốn bà đau lòng. Công ty phát triển, tiền bạc nhiều lắm, nhưng có nhiều hơn cũng không thể cải tử hồi sinh. Ông ra đi nhanh tới mức bà chưa kịp chăm sóc ông một ngày nào. Nằm gục bên quan tài, bên cạnh là hai đứa con mười mấy tuổi đầu đội khăn tang, bà đau khổ ân hận. Đáng tiếc, thời gian không quay lại bao giờ. Quốc Thắng không mấy khi nói chuyện với bà, mà tập trung hết thời gian vào việc học. Cương quyết đi du học Mỹ khi chưa học hết lớp 12. Quỳnh Hoa thì ngược lại, như một con ngựa mất cương, học cấp hai mà suốt ngày đàn đúm bạn bè, không nghe lời ai khuyên bảo. Bà Quỳnh Như là một doanh nhân thành công, nhưng là người mẹ thất bại.

Sau vài năm ở nước ngoài, Quốc Thắng bắt đầu mở lòng hơn với bà. Anh năng động hơn, nhưng vẫn không quan tâm nhiều đến người xung quanh. Tốt nghiệp đại học xong thì về nước, cũng chưa từng có một mối tình vắt vai. Trong một lần đi làm từ thiện với bà Quỳnh Như, anh chụp hình được Bảo Ngọc đang làm tình nguyện viên ở đấy. Sau khi rửa ảnh, nhìn nụ cười tỏa nắng của cô sinh viên, anh nghĩ mình trúng tiếng sét ái tình rồi. Suốt ngày ngô nghê nhìn ngắm. Thậm chí phóng thành tấm hình cực to treo trong phòng ngủ. Anh tin chắc rằng, mình sẽ tìm ra cô gái này ngay thôi.

Quốc Thắng không về làm cho mẹ mình, mà đi xin việc làm. Khởi nghiệp là nhân viên kiểm toán nhỏ nhoi, nhằm học hỏi kinh nghiệm tài chính của nhiều công ty trong nước. Bà Quỳnh Như không cản trở, mà biết bước đi của con trai là hoàn toàn chính xác. Bà tự hào về anh. Đáng tiếc, đứa con gái thì ngày càng hư hỏng. Tốt nghiệp được lớp 12 đã là chuyện gây kinh ngạc cho thầy cô. Ăn chơi thì không ai bằng.

Quỳnh Hoa bề ngoài giống bố, cao gầy, khuôn mặt bình thường, vì thế luôn trang điểm kĩ càng mỗi khi ra đường. Vì muốn bù đắp sự thiếu thốn tình cảm cho con, bà Quỳnh Như không tiếc chi cho cô nàng cái gì. Con nhà đại gia, tiêu tiền như nước, đám bạn của Quỳnh Hoa, ngoài đồng bọn công tử, tiểu thư hư hỏng thì cũng là diễn viên, người mẫu. Trong số đấy, thân nhất với cô nàng phải kể đến nữ diễn viên Đoàn Hoài Ân.

Đoàn Hoài Ân thành danh với duy nhất một bộ phim đóng năm 17 tuổi. Nổi đình, nổi đám một thời. Từng được báo chí tung hô là “diễn viên mới xuất sắc”. Thực chất không có bao nhiêu tài năng, chủ yếu là nhan sắc tuổi trẻ như hoa như ngọc, thu hút không ít fan. Thân hình bốc lửa, vòng một tự nhiên căng tròn tươi

mát. Trở thành đích ngắm của không ít thiếu gia, công tử nhiều tiền lắm của. Cô nàng như một con bướm ham vui, liên tục bay nhảy, cũng không xác định yêu đương với anh nào. Nhưng qua những bữa tiệc đêm quên trời đất thì quen biết với tiểu thư Quỳnh Hoa, con gái đại gia thủy sản Quỳnh Như. Bằng tuổi Quỳnh Hoa, lại ăn nói khôn khéo, giỏi lấy lòng, nàng ta mau chóng trở thành cặp bài trùng của Quỳnh Hoa. Sau vài năm, sống sau xô sống trước, cô diễn viên Hoài Ân dần hết thời, không còn sáng giá như xưa. Nàng ta càng bám chặt Quỳnh Hoa hơn.

Trụ sở công ty chế biến và xuất khẩu thủy sản của bà Quỳnh Như là ở Cần Thơ, bà và con gái cũng sống ở đây. Nhưng sau khi tốt nghiệp cấp 3, Quỳnh Hoa không mấy khi ở nhà, gây áp lực cho mẹ, bắt bà phải mua một biệt thự tại Sài Gòn. Từ đó, cô nàng đa phần sống ở thành phố hoa lệ nhiều địa điểm ăn chơi này. Cảm thấy có lỗi với con, nên bà Quỳnh Như chiều chuộng con gái vô pháp vô thiên. Vì chỉ cần nói động một câu, nàng ta sẽ ôm hình ba mình khóc và tuyệt thực ba ngày. Thân hình gầy còm lại càng trở nên thiếu sức sống, bà bắt lực hoàn toàn.

Biệt thự trở thành tụ điểm tổ chức những cuộc vui hoành tráng của nàng ta. Đoàn Hoài Ân cũng thường xuyên ngủ lại đây.

Những chuyện này, bà Quỳnh Như không biết, Quốc Thắng lại càng không hay.

Quốc Thắng trở về nước xây dựng sự nghiệp, gặp em gái nên cũng “tình cờ” gặp gỡ cô ta vài lần.

Anh tuổi trẻ, khuôn mặt vẫn còn những nét non nớt đáng yêu nhưng hoàn toàn là mẫu đàn ông trong mộng của bất kỳ cô gái nào từng gặp mặt. Hoài Ân cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy anh lần đầu, cô ta đã quyết tâm: “Đây phải là người đàn ông của mình”. Việc đầu tiên cô ta làm là lén lút đi vá màng trinh. Bất cứ gã nào cũng thích mình là người đầu tiên, không phải sao? Hoài Ân không chỉ biết diễn, mà còn rất bản lĩnh trong việc nắm giữ đàn ông.

30. Chương 15-2: Chuyện Cũ Của Sếp Thắng

Từ ngày Quốc Thắng về nước, anh đa phần sống ở biệt thự trong Sài Gòn. Quỳnh Hoa mất nơi tập trung chiến hữu. Tuy nhiên Hoài Ân thì thoảng vẫn đến “làm bạn” với cô nàng. Thi thoảng ngủ lại, tâm sự chuyện chị em gái với nhau. Quốc Thắng cũng không có ý kiến. Anh vốn có ấn tượng tốt với nàng ta, bề ngoài ngọt ngào trong trẻo với hai lúm đồng tiền rất sâu, nói chuyện thì lễ phép, rụt rè. Anh cho rằng, trong đám bạn xô bồ bắt nháo của em gái, ít ra cũng có một cô nàng hoàng. Mới về nước, anh cũng không mấy hiểu cuộc sống của Quỳnh Hoa.

Một đêm khó ngủ, khi cuối cùng anh cũng đã tìm ra cô gái có nụ cười tỏa nắng trong tấm hình mình chụp hôm ấy, là sinh viên trường đại học nào. Sáng mai thôi, anh sẽ đến đây để tìm cô, tin chắc chỉ trong thời gian ngắn anh sẽ gặp lại cô bé đáng yêu ấy. Quốc Thắng xuống quầy bar nhỏ dưới nhà tìm chút gì uống cho dễ ngủ. Một chai rượu Hennessy XO đã khai, mở nắp ngửi, mùi thơm vẫn nồng nàn. Anh rót cho mình một ly, nhắm nháp môi.

Tình cờ, cô diễn viên nổi tiếng Hoài Ân hôm nay có mặt. Nàng ta xuống bếp tìm nước uống. Nhìn thấy anh thì nhoẻn miệng cười tươi:

-Giờ này anh hai còn uống rượu à?

Anh gật gù đầu, tay đưa chai rượu XO ra trước mặt:

-Ừ, anh đang khó ngủ. Em uống không?

Nhìn thấy chai rượu, nàng ta bí mật nhếch mép. Mở tủ lạnh, rót cho mình một ly nước mát, quay lại trả lời:

-Dạ thôi, em không biết uống đâu.

Một người uống rượu, một người chỉ uống nước trắng ngồi nói chuyện vu vơ. Nàng ta diễn xuất thần thành một cô bé trong sáng như thiên thần.

Rượu thấm, Quốc Thắng có cảm giác bất thường, người nóng ran, dục vọng bùng nổ. Người con gái trước mặt bỗng có một sức hút kỳ lạ khiến anh không giải thích được. Đôi môi khiêu gợi của nàng ta làm anh mất tập trung, Không biết diễn biến như thế nào, anh chỉ cảm thấy sau một giây sau, cả hai đã gắn chặt vào nhau. Trước khi bị cháy trụi bởi tình dục, trong đầu anh lóe lên: “Rượu có vấn đề”.

Cả đêm mất không chế, đầu óc quay cuồng, anh chỉ còn nhớ cô gái bên dưới cơ người vì đau, một giọt nước trong suốt chạy ra nơi khóe mắt.

Ánh sáng ban ngày chiếu qua cửa sổ khiến anh nheo mắt tỉnh dậy. Anh nhắm mắt định thần, rồi lại mở ra. Mọi việc đêm qua không phải là mơ. Quốc Thắng trầm mặc. Tiếng khóc nho nhỏ trong toilet chứng minh chuyện hoang đường đêm qua là sự thật. Tắm ga giường màu kem còn vương vết máu đã khô. Trước khi tìm hiểu tại sao trong rượu lại có thuốc kích dục thì anh phải giải quyết chuyện cô gái đang khóc âm ức trong toilet trước đã. Có khả năng anh đã mắc tội cưỡng dâm. Quốc Thắng vỗ vỗ tay lên trán nhằm làm giảm cảm giác đau đầu. Anh đứng dậy, mặc quần short rồi đi gõ cửa.

-À, em ra đây đi. Đừng khóc nữa, chúng ta nói chuyện được không?

Hoài Ân bước ra ngoài, đôi mắt sưng to, đỏ ửng, đầu cúi gằm không dám nhìn vào mắt anh. Cảm giác thương xót tràn ngập trong lòng. Anh kéo cô ta ngồi xuống giường, hai tay nắm lấy tay cô ta:

-Anh xin lỗi, anh không cố ý tổn thương em. Anh nhất định chịu trách nhiệm, đừng khóc nữa được không?

Nàng ta gục đầu vào vai anh, hai tay ôm chặt eo anh, tiếng hức hức âm ức vẫn chưa ngừng lại. Trong sâu thẳm, môi nàng ta đã cong lên hài lòng: “Con cá to đã cắn câu”.

Kể từ ngày hôm đó, Đoàn Hoài Ân chính thức trở thành bạn gái của đại thiếu gia Quốc Thắng. Tắm ảnh cô gái tươi cười được anh cất sâu vào ngăn kéo, khóa chặt. Cuộc gặp gỡ tưởng là định mệnh hóa ra chỉ là cơn gió mát thoảng qua.

Quốc Thắng không bỏ qua việc tìm hiểu về nguồn gốc chai rượu có thuốc kích dục. Chuyện ăn chơi sa đọa của cô em gái yêu quý mấy năm qua bị phơi bày. Nhiều khả năng, thuốc bị bỏ vào trong cuộc vui của mấy vị thiếu gia, tiểu thư vài ngày trước, nhưng vì lý do gì đó không bị uống đến. Vô tình anh lại là người lãnh hậu quả. Chuyện đã rồi truy cứu thêm cũng không để làm gì, nhưng cô em gái anh cần phải được cách ly với đám bạn xấu.

Bà Quỳnh Như không làm gì được Quỳnh Hoa, không có nghĩa là anh cũng vậy. Anh quyết định đưa cô ta ra nước ngoài du học.

Về chuyện Hoài Ân. Tuy khởi đầu mối quan hệ của anh và cô nàng khá bất thường, nhưng khi đã quyết định coi cô ta là bạn gái, anh đối xử hết lòng, trở thành người bạn trai hoàn hảo. Tình cảm qua thời gian cũng dần nảy sinh. Vì cô ta là diễn viên, miễn cưỡng cũng coi là có tiếng tăm, nên để tránh rắc rối cho công việc đôi bên thì họ không công khai quan hệ. Tuy nhiên với gia đình thì anh cũng không có ý định giấu giếm. Quỳnh Hoa không có phản ứng gì, chỉ nhún vai. Bà Quỳnh Như với đôi mắt tinh tường thì không cho là đúng. Ban đầu bà cũng kệ, tin chắc cuộc tình này chẳng thể kéo dài, “Quốc Thắng thông minh, sáng suốt, sẽ tự nhận ra bản chất của cô gái này thôi”.

Một năm, hai năm, rồi ba, bốn năm trôi qua. Cô diễn viên hết thời Hoài Ân vẫn bám con trai bà rất chắc. Quốc Thắng cũng không tiếc cô ta cái gì, không bao giờ để bạn gái mình phải thua chị kém em.

Bà Quỳnh Như không còn đủ kiên nhẫn. Âm thầm đi gặp riêng nàng ta. Đánh đòn phủ đầu, bà thấy lên bàn mọi bằng chứng từ hình ảnh, giấy tờ đến tên bác sĩ,... về việc vá màng trinh của cô ta. Hoài Ân mặt mày tái mét. Bà thẳng thắn:

-Nói ra yêu cầu của cô đi? Cô theo thằng Thắng mấy năm rồi, tôi cũng sẽ không để cô phải chịu thiệt.

Hoài Ân ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời:

-Xin bác sắp xếp cho con đi Mỹ định cư. Con sẽ sang đây làm lại từ đầu.

-Được. Cô về thu xếp với con trai tôi ổn thỏa, sẽ có người liên hệ với cô.

Một con hồ ly tinh nhỏ, sẽ không dễ dàng để bị người ta khống chế. Cô nàng tin, mình có thể vừa lấy được tiền từ bà mẹ, vừa giữ được người đàn ông hoàn hảo của mình. Người như anh, có cô gái nào lại không yêu? Đẹp trai, tài giỏi, giàu có lại ga lăng, và có trách nhiệm. Cô ta có bị điên mới buông tay anh. Cánh cửa bước chân vào hào môn đã đóng, nhưng nàng ta không mấy bận tâm. Bao nhiêu năm nay, nàng ta vừa lấy được tình vừa lấy được tiền từ anh, tờ hôn thú quan trọng gì đâu. Khi chơi đủ, bấy một đứa con, thế là nàng ta có thể sống sung sướng cả đời. Cô nàng nhếch môi cười cợt: “Bà lão luyện trên thương trường, cũng thua trên tay tôi thôi”.

Vài năm nay, mãi mê quyết rũ Quốc Thắng, cô diễn viên Hoài Ân không còn mấy khi đóng phim. Vừa cực khổ, catse thấp, đóng một bộ phim cũng chẳng đủ tiền để mua một cái túi hàng hiệu. Tên tuổi vốn chỉ lênh bênh của cô nàng dần biết mất khỏi showbiz. Quốc Thắng chẳng để tâm. Anh chưa bao giờ quan tâm chuyện, người yêu của mình thuộc giới nghệ sĩ, thậm chí cũng chưa bao giờ xem bất kỳ bộ phim nào cô nàng đóng. Trong mắt anh mà nói, Hoài Ân là một cô gái ngọt ngào, ngoan ngoãn, dễ thương. Không đi làm cũng không sao, cuộc sống đã có anh lo. Công việc tay phải của anh là một nhân viên kiểm toán, lương tháng chưa tới hai mươi triệu đồng. Nhưng tay trái là một trùm bất động sản, mỗi giao dịch lời từ vài trăm triệu, đến vài tỷ là thường. Chẳng cần gấn mác thiếu gia con đại gia thủy sản, anh cũng dư sức nuôi cô ta trắng trẻo, mập mạp.

Trở lại với chuyện cô diễn viên hết thời. Từ lúc yêu Quốc Thắng, cô ta triệt để nhập vai, không để lộ bất kỳ sơ hở nào. Nhưng đóng phim còn được nghỉ phân cảnh, còn trong cuộc sống đóng mãi một kiểu khiến nàng ta hết hơi. Với một cô nàng tiệc tùng thành bản chất, mác gái ngoan đầy khiến cô ta bức bối. Cô bạn thân thiết Quỳnh Hoa thì đã đi Mỹ. Con sâu sa đọa cắn phá ruột gan. Vô tình bà Quỳnh Như lại ra tay đúng lúc. Giúp nàng ta có cơ hội xuất ngoại.

Một buổi tối, khi cùng Quốc Thắng đi ăn nhà hàng, cô ta rơm rớm nước mắt, răng cắn vào môi cổ không bắt ra tiếng khóc. Anh dịu dàng hỏi:

-Sao vậy? Hôm nay gặp chuyện gì không vui?

Một giọt nước lạnh lẽ rơi khỏi hốc mắt xinh đẹp. Cô ta nói như mếu:

-Không, không có gì đâu anh.

-Có vấn đề thì cứ nói với anh. Đừng tự mình chịu đựng.

Tao nhả cảm khăn giấy chấm nhẹ vào khóe mắt:

-Em, em.... Không muốn chia tay với anh đâu.

Quốc Thắng đặt nhẹ ly rượu chất đang uống dở xuống bàn:

-Ai nói gì à?

-Em,... không xứng với anh.

Anh nhúu mày:

-Mẹ anh gặp em?

Hai giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt được trang điểm tinh xảo:

-Xin anh, đừng nói với mẹ. Em đã hứa với mẹ là không nhắc đến bà. Nhưng thật tình, em không biết phải làm sao. Bà nói sẽ cho em đi Mỹ du học. Em buộc phải đồng ý. Bà là mẹ anh, em không muốn vì em mà hai người không vui.

Quốc Thắng vẫn biết, mẹ anh không thích Hoài Ân. Bà không ra mặt cản trở, nhưng luôn né tránh việc nói về cô. Thật lòng mà nói, tình cảm của anh dành cho cô ta rất khó nói. Anh thích cô, ở bên cạnh một cô gái lúc nào cũng ngọt như kẹo, luôn hiểu lòng người như vậy rất dễ chịu. Cô lại là người phụ nữ đầu tiên của anh. Việc xảy ra đêm đó, anh áy náy khi đã lấy đi trinh tiết của cô ta. Đối với phụ nữ Á Đông mà nói,

đây là một việc hết sức nghiêm trọng, thậm chí được gọi là “cái ngàn vàng”. Dù thật sự, trong việc đó, anh cũng là nạn nhân. Nhưng làm đàn ông, cần phải sống có trách nhiệm. Anh nghĩ mình cần phải chăm sóc cô. Tuy nhiên, kéo dài nhiều năm vẫn không tiến đến hôn nhân, vì anh biết mình chưa sẵn sàng. Tình cảm dành cho cô ta vẫn cách rất xa mới có thể coi là tình yêu.

Nghe được ý của mẹ mình muốn cho cô sang Mỹ học. Trong lòng anh, bỗng có cái gì đó như là “thoải mái”, như có một dòng nước ấm chảy qua tim. Coi như là một thử thách, xem xem ở xa nhau, tình cảm của anh có thể biến thành tình yêu hay không? Phản ứng của anh là gật đầu:

-Thế cũng tốt.

Cô nàng giật mình bất ngờ:

-Anh,... muốn chia tay với em sao?

Quốc Thắng nắm lấy bàn tay đang đỏ mề hôi lạnh của cô nàng:

-Anh không có ý đó. Anh nghĩ, em đi học vài năm cũng tốt. Sang Mỹ đi, làm bạn với Quỳnh Hoa, học gì mà mình thích. Đừng lo về tài chính, anh sẽ không để em phải sống thiếu thốn đâu. Anh sẽ thường xuyên sang thăm em.

Việc ra đi của cô nàng được quyết định như vậy.

Không phải vừa đúng ý của cô sao? Tại sao khi nghe anh nói ra một cách bình thản lại khiến cô nàng cảm thấy bất an đến thế? Liệu, có phải anh đang tìm cách rũ bỏ cô ta hay không?

Vì không muốn xảy ra khúc mắc giữa hai mẹ con, nên Quốc Thắng không nói gì với mẹ mình về việc này. Cứ để mẹ lo cho thủ tục cho cô nàng xuất ngoại.

31. Chương 16-1: Chuyện Cô Nàng Angel

Quốc Thắng nghỉ việc ở công ty cũ, tự thành lập công ty về bất động sản với sự hỗ trợ vốn của bà Quỳnh Như. Tuy nhiên bà chỉ làm chủ tịch trên danh nghĩa, còn tất cả đều hoạt động đều thuộc quyền của Quốc Thắng. Công việc cũ không những cung cấp cho anh những kinh nghiệm quý báu trong quản lý mà còn giúp anh lôi kéo được không ít nhân tài. Vài năm trôi qua, việc bận rộn khiến anh không có nhiều thời gian nghĩ đến bản thân. Một mình một cõi, cũng không cảm thấy cô đơn.

Quốc Thắng giữ lời. Cô nàng Hoài Ân xuất ngoại, được anh chu cấp tài tính, sống một cuộc sống không lo không nghĩ bên trời tây.

Thời gian đầu, Angelina (thường gọi là Angel, tên Hoài Ân đổi sau khi sang Mỹ) khá bất an. Lạ nước lạ cái, không bạn bè, cô ta khá lúng túng. Thêm chuyện lo sợ tình cảm của Quốc Thắng sẽ không còn mặn nồng. Cô ta nghĩ, quyết định của mình có phải sai lầm rồi không? Nhưng khi anh bỏ công việc bay sang, thu xếp cuộc sống cho cô nàng, chuyển cô ta đến ở gần khu vực với Quỳnh Hoa thì mọi việc đã khác. Ở Việt Nam, người người đều nói Mỹ là miền đất hứa. Việt Kiều thì cảm thán thật lòng, cuộc sống ở đây không dễ dàng, ai cũng phải làm tới tấp mắt mũi. Nhưng với một người không cần lo lắng về tài chính như nàng ta, thì Mỹ quả thật chính là thiên đường ăn chơi. Báo mạng đăng tin, nữ diễn viên Đoàn Hoài Ân bắt ngờ đi nước ngoài học diễn xuất, nâng cao trình độ chuyên môn.

Sau vài tháng, nàng ta và Quỳnh Hoa lại thành một cặp bài trùng trên mọi nẻo. Cô em gái Quỳnh Hoa thừa hiểu, cô nàng này không có cửa bước chân vào gia đình mình. Trong lòng chân chính chỉ coi cô ta là người tình của anh trai. Rất khó tìm được tri kỷ hợp ý, thành ra cô cũng không cảm thấy cần rút lương tâm khi lôi kéo nàng ta cùng ăn chơi sa đọa.

Tình cảm giữa Quốc Thắng và cô nàng Angel càng ngày càng nhạt. Tuy vậy, anh cũng không nghĩ đến việc chia tay. Lúc rảnh, anh cũng sẽ bay qua Mỹ thăm nàng ta. Cũng coi như có tình có nghĩa. Trên cơ bản,

anh không có thời gian để suy xét về mối quan hệ này. Anh cũng không để ý, vài năm trôi qua nhanh đến thế.

Thật sự, Angel có yêu Quốc Thắng hay không? Câu trả lời là có. Cô ta có yêu. Tuy nhiên, cô ta yêu tự do và tiền hơn. Một năm đôi ba lần gặp anh, cô ta thấy vậy là quá ổn. Tiền vẫn có, tình không mất, còn cô ta có thời gian tha hồ vầy vò. Người yêu ở xa, đôi lúc cần đàn ông, cô nàng cũng không ngại những mối tình một đêm với trai tây. Tỉnh dậy, đường ai nấy đi. Thi thoảng gặp fan trên đất Mỹ, buông thả một chút miễn sao không đến tai Quốc Thắng cũng không có gì là quá đáng. Đừng quá công khai trước mặt em gái anh thì cô nàng cũng sẽ không lên tiếng. Angel quá thỏa mãn. Đôi lúc không kiểm soát được mà cười sặc sụa: “Đàn ông thông minh cũng chỉ đến thế mà thôi”.

Sống ở Mỹ một thời gian thì Angel theo chân Quỳnh Hoa chơi cỏ. Ở Mỹ, không khó để mua ma túy loại này. Sử dụng đơn giản, cứ cuốn rồi hút như thuốc lá, phải nói là phê toàn thân. Ăn chơi mà không hút hút chút đỉnh thì còn gì là sướng.

Quỳnh Hoa vốn luôn bị giám sát, nên cơ hội sử dụng không nhiều, cô nàng chưa đến mức sa đà. Còn Angel thì khác, gần như cả ngày chìm đắm trong khói trắng. Sức khỏe sa sút và nhan sắc tàn phai nhanh chóng. Tiền Quốc Thắng gửi đôi lúc không đến kịp cho nàng ta mua cỏ. Vì sĩ diện, cô ta cũng không ngửa tay lấy tiền của Quỳnh Hòa, nên đôi khi kiếm chút tiền từ mấy đại gia từ Việt Nam sang coi như là có thêm chút thu nhập. Với cái mác diễn viên nổi tiếng, cũng không mấy khó khăn.

“Đi đêm lắm có ngày gặp ma”, cuối cùng thì cũng đến ngày Quốc Thắng bắt gặp.

Bà Quỳnh Như nhận được thông tin, con gái ở nước ngoài có biểu hiện không bình thường. Người bà phải giám sát cô nghi ngờ cô nàng hút cỏ. Bà đang ở Trung Quốc ký kết hợp đồng xuất khẩu tôm đông lạnh, không thể bỏ ngang. Vì thế nhờ cậy Quốc Thắng, bí mật sang Mỹ kiểm tra em gái. Quốc Thắng dù đang bận phát triển dự án mới về khu biệt thự ven sông cũng không thể chối từ, anh cũng cần có trách nhiệm với em gái. Chính anh là người bắt buộc Quỳnh Hoa sang đây học hành. Nó hư hỏng, anh cũng có lỗi lớn.

Vốn có hai quốc tịch, Mỹ và Việt Nam, anh không tốn thời gian xin visa, mà chỉ cần ra sân bay mua vé đi ngay lập tức.

Đến Cali lúc 10h đêm. Anh bắt xe về thẳng nhà mình, căn hộ anh mua cho Angel ở. Khóa vân tay không gây tiếng động, anh cũng không muốn đánh thức Angel vào lúc nửa đêm thế này. Đèn phòng khách sáng, quần áo nam nữ vứt tứ tung, tiếng rên rỉ dâm dăng phát ra từ nhà bếp. Quốc Thắng trần trối nhìn cô nàng Angel trần truồng nằm sấp trên bàn ăn. Gã đàn ông già, bụng bia đang nhấp liên tục từ phía sau. Cảm giác của anh chính là buồn nôn, nước chua loét từ dạ dày trào lên miệng. Anh đứng tựa tay vào tường nôn thốc nôn tháo. Nghe tiếng động, gã đàn ông già ngừng cử động, nhìn ra. Cô nàng Angel thì thào:

–Tiếp đi anh. Nhanh lên, mạnh lên đi nào. Làm em sung sướng đi cưng.

Gã ta không trả lời, mà rút người ra, luống cuống đứng sau bàn, che nửa dưới lại rồi lắp bắp lên tiếng:

–Anh, anh là ai? Đừng đánh tôi đấy. Tôi chỉ đi chơi gái thôi mà.

Cô ả giật mình, đứng thẳng người lại nhìn thấy cảnh anh đang nôn ra nhà. Cô ta vội vàng chạy biến vào toilet.

Quốc Thắng với tay nhặt cái áo sơ mi rơi gần đó, thấy cho người đàn ông.

–Ông mặc vào đi.

Gã vội vàng choàng vào người, nhưng không tài nào cài được nút áo. Người thanh niên trước mặt gã trẻ trung, lại cao to vạm vỡ thế này. Chỉ cần đâm một phát thì gã chỉ có nước xuống mồ. Chơi gái mà bị đánh chết thì không đáng chút nào:

–Đừng, anh đừng làm vậy nha. Tôi không biết anh là gì của ả ta. Nhưng mà tôi cũng chỉ là khách làng chơi. Vốn mới gặp ả lần đầu.

–Tôi có nói sẽ đánh ông hay sao? Bình tĩnh đi, mặc quần áo vào rồi rời khỏi đây.

Vừa lui lui người ra phòng khách tìm quần, BCS vẫn chưa tháo ra khỏi dụng cụ, gã liên tục nói:

-Trông anh phong độ, quần áo toàn hàng hiệu thế kia, chắc cũng không phải tầm thường. Nếu ả là bạn gái của anh thì bỏ sớm là vừa.

Quốc Thắng neho mắt, gã nhìn thấy có cảm giác anh sắp sửa ra đòn vội vàng giải thích:

-Tôi, tôi chỉ nói, chỉ nói vậy thôi. Tùy, tùy anh.

Sau khi trông được cái quần vào người, gã không kịp cài cúc mà bay ngay ra cửa, chạy trốn chết.

Quốc Thắng đau đầu, anh nghĩ mình cần uống viên thuốc giảm đau. Vừa mở tủ thuốc treo trên tường, một bịch thuốc đã bóc rơi xuống chân anh. Quốc Thắng cầm lên, nhìn chăm chú, ngửi ngửi. Hóa ra là cỏ Mỹ. Trong đầu anh lúc này không chỉ có phần nộ, tức giận mà còn tràn đầy sự nhục nhã. Một đại thiếu gia như anh, kiêu ngạo và tràn đầy tự tin với IQ cao chót vót, không ngờ lại có một cô người yêu nghiện ngập và làm gái.

Anh không thấy đau đớn vì bị phản bội, chỉ thấy sự tự tin của bản thân sụp đổ. Giây phút này đây, anh càng rõ ràng hơn, mình chưa bao giờ yêu người đàn bà tội tệ đó. Mọi việc giữa hai người trải qua bao nhiêu năm qua, hiện rõ trong đầu. Anh bị ma che mắt hay sao mà cho rằng cô ta đáng yêu, hiền lành? Những biểu hiện ngọt ngào giả dối, những yêu sách thực dụng tràn đầy vật chất, đều được anh dễ dàng bỏ qua chỉ vì cô ta đến với anh khi còn trinh trắng, anh cần phải chịu trách nhiệm. Chỉ đến khi chính mắt nhìn thấy cô ả dâm dăng rên rỉ nằm dưới một thằng đàn ông già béo, anh mới cảm thấy mình khờ khạo đến thế nào?

Quốc Thắng bình tĩnh gõ cửa phòng tắm:

-Ra đây.

Tiếng nước nở của cô nàng không còn khiến anh thấy áy náy:

-Ra mau. Đừng để tôi phải phá cửa.

Ả quần chặt khấn tắm bước ra, run lẩy bẩy. Nhìn thấy anh thì quỳ sụp xuống, túm chân anh, lắc đầu liên tục:

-Không phải như anh nghĩ đâu. Không phải như anh nghĩ đâu.

-Tôi nghĩ gì cô biết sao?

Ả gào khóc:

-Em bị bỏ thuốc. Thật đó, là tên khốn đó bỏ thuốc em. Em không có phản bội anh. Thật đó.

Quốc Thắng vứt bịch cỏ Mỹ trước mặt cô ta:

-Chắc cái này cũng là thằng đó nhét vào tủ thuốc nhỉ?

Ả không ngờ, anh nhanh chóng thấy nó như vậy, khi cô cả chưa kịp thủ tiêu. Nhanh chóng bán đứng cô bạn gái tri kỷ:

-Là Quỳnh Hoa, là nó, là nó sử dụng. Em không từ chối được anh à. Anh cũng biết, ở đây em chỉ có nó làm bạn. Em không đắc tội nó được mà. Là nó dụ dỗ em hút theo nó. Thật đó, anh phải tin em.

Quốc Thắng nhắm mắt, điều hòa hơi thở. Dù cô ta thế nào thì làm đàn ông như anh, cũng không thể đánh phụ nữ. Cô ả được thể ôm ghì lấy chân anh:

-Anh tin em đi, em chưa bao giờ phản bội anh. Đây là lần đầu em ra ngoài chơi, không ngờ lại bị tên khốn nạn kia bỏ thuốc, may mà anh về kịp lúc. Em không có phản bội anh. Là thật.

Cô ta liên tục lặp đi lặp lại một câu. Đầu óc anh ong ong, không nghe được gì.

-Em sẽ bỏ, anh không thích em sẽ bỏ, không bao giờ hút cái thứ độc hại đó nữa. Em thề.

Dù rất muốn, nhưng anh không đủ bình tĩnh để nói chuyện với cô ta. Anh lên tiếng:

-Nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta giải quyết.

Cô ả, nhanh chóng đứng dậy, lau nước mắt:

-Được, em nghe lời anh. Em đi tắm trước.

Quốc Thắng phải thẳng ống quần, vào bếp rửa tay, rửa mặt xong thì đi ra cửa. Đêm nay tạm thời phải ở khách sạn rồi. Ngôi nhà dơ bẩn, người đàn bà dở bẩn thế này, anh không thể chấp nhận nổi.

Cô ả Angel vốc một nắm thuốc ngủ, run lấy bảy quần đùi cỏ, rít một hơi thật sâu, miệng lẩm bẩm:

-Chắc chắn đây là ác mộng. Chỉ là một cơn ác mộng. sáng mai tỉnh dậy, không có việc gì. Chắc chắn là thế.

32. Chương 16-2: Chuyện Cô Nàng Angel

Một lúc sau, cô ta nằm vật ra giường ngủ quên trời đất.

Quốc Thắng đến khách sạn, tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi trong bóng tối suy nghĩ một đêm. Trong đầu hiện lên cảnh tượng cô ả trần truồng, rên rỉ bị đè bởi một gã thô bỉ, anh lợm giọng: “Thật là buồn nôn”. Anh không thấy đau khổ, chỉ nhục nhã. Anh không giận cô ả, chỉ giận bản thân ngu muội. Đánh giá quá cao bản thân, để bây giờ như bị đánh một cây búa tạ vào đầu. Điều may mắn duy nhất của anh lúc này đó chính là, mối quan hệ của họ chưa bao giờ công khai. Nếu không, có lẽ anh có tự sát cũng chưa hết nhục. Quốc Thắng đi tắm thêm lần nữa. Nhưng anh có kì cọ bao nhiêu, vẫn cảm thấy bản thân thật bẩn thỉu.

Sáng hôm sau, việc đầu tiên mà Quốc Thắng làm, không phải là gặp cô ta, cũng không phải gặp em gái, mà là đi đến bệnh viện. Khám sức khỏe tổng quát, đặc biệt yêu cầu xét nghiệm kĩ các bệnh lây truyền qua đường tình dục. Anh từng nghĩ mình có vấn đề về tình dục khi khá lạnh cảm đối với chuyện này. Bao nhiêu năm qua, số lần quan hệ với cô ta vô cùng ít ỏi. Vì anh không thấy hứng thú gì, cũng không bao giờ quên việc sử dụng BCS. Thân hình cô ta rất hấp dẫn, ngực nở, eo thon, cặp mông săn chắc. Tuyệt đối là chuẩn từng centimet. Thế nhưng trong mắt anh, điều đó không thu hút bằng một nụ cười tươi tắn. Cô ta cười rất đẹp. (Sau này anh mới nhận ra, ngày đấy vì sao anh có ấn tượng tốt với cô ả. Đó chính là vì nụ cười của cô ta vô cùng tươi sáng, rất giống với cô bé tình nguyện viên mà lúc đấy anh không biết tên.)

Nhưng, chẳng phải cái gì cũng có xác suất sao? Ai mà biết được anh có xui rủi ở trong cái phần xác suất không may hay không.

Đến cuối ngày, anh đã cầm trong tay kết quả khám sức khỏe. Tất cả đều hoàn hảo, nhưng anh vẫn bất an, vì vậy trực tiếp hỏi thẳng bác sĩ:

-Lần cuối cùng anh quan hệ với đối tượng nghi ngờ nhiễm bệnh là khi nào?

-Khoảng một năm trước.

-Anh nên nhớ chính xác thời điểm. Nếu chắc chắn trên ba tháng thì không cần làm xét nghiệm lại.

Ra khỏi bệnh viện, Quốc Thắng liên tục gọi điện thoại tìm hiểu các trung tâm cai nghiện. Việc em gái anh hút cỏ, cô ta tuyệt đối không dám bịa chuyện. Anh nhất định phải đưa Quỳnh Hoa đi cai nghiện.

Ả Angel vẫn ngủ mê mết. Quỳnh Hoa thì tay trong tay với trai tây tung tăng ở các khu phố mua sắm.

Vật vạ ngủ gần hai ngày đêm, cô nàng Angel đói bụng mà tỉnh. Đầu óc mơ màng bước ra ngoài, không nhìn thấy Quốc Thắng, nàng ta mỉm cười: “giấc mơ tồi tệ. Thật may, chỉ là mơ. Mình cần phải cẩn thận hơn”. Chân đất đi vào bếp, mắt nhắm mắt mở, nàng ta giẫm lên bãi nôn đã bị khô từ khi nào. Nhìn xuống chân, ả ta tái mặt. Việc xảy ra đêm ấy, từ từ quay về, rõ ràng. Cô ta chộp lấy điện thoại, run lấy bảy tám máy gọi cho anh. Điện thoại báo bận, không liên lạc được. Gọi cho cô nàng Quỳnh Hoa:

-Quan trọng thì nói, không quan trọng thì cúp máy. Tao đang đi với trai.

-Anh hai qua đây, gặp mày chưa?

-Gi? Ảnh qua hỏi nào?

Nàng ta nhìn lại lịch rồi trả lời:

-Hình như là hai hôm trước.

-Cái gì mà hình như? ĐM, mày hút nhiều quá, gặp ảo giác rồi phải không?

-Tao cũng không biết nữa. Tao mơ màng lắm, không chắc chắn.

-Mày tắm rửa sạch sẽ, lên giường ngủ một giấc đi. Đã dặn là hút hít gì cũng phải có giới hạn thôi. ĐM, mày nghiện quá rồi đó.

(ĐM: chửi thề)

Cúp điện thoại, cô ta hoang mang: “Cuối cùng là thật hay ảo. Nếu chỉ là ảo giác, thì bãi nôn đây giải thích thế nào? Không lẽ mình tự nôn ra mà không biết”.

Nàng ta vỗ trán tự nhủ: “Không ổn rồi, cần bỏ thuốc thôi”.

Vài tiếng sau, Quốc Thắng chủ động gọi điện cho cô ta. Tâm trạng của cô ả, một lần nữa rơi xuống vực. Anh hẹn cô ta ra ngoài, chứ nhất định không bước chân vào ngôi nhà đó.

Quốc Thắng bình tĩnh nhấp ly cà phê:

-Chúng ta cũng đến thời điểm chấm dứt rồi. Cuộc sống của cô từ nay về sau sẽ không còn liên quan đến tôi.

-Anh, nghe em giải thích.

Anh vội ngăn lại:

-Đừng nói gì cả. Tôi sẽ cho Quỳnh Hoa vào trại cai nghiện. Cô có muốn đi không? Đừng lo gì về chi phí, tôi có thể chi trả cho cô.

-Em đi, em đi. Anh nói gì em cũng nghe. Chỉ cần đừng bỏ rơi em.

Quốc Thắng không trả lời. Anh không muốn nói nhiều với cô ả nữa.

Cuộc sống thiên đường của cô diễn viên xinh đẹp như thiên thần Đoàn Hoài Ân đã kết thúc như vậy.

Quốc Thắng về nước. Tiêu hủy mọi thứ có liên quan đến mối tình hoang đường đấy. Số điện thoại dành riêng để liên lạc với cô ta bị vứt vào sọt rác không thương tiếc. Cô ta hoàn toàn không biết gì về việc anh đã thành lập công ty, nên càng không có cách liên lạc với anh nữa. Việc cuối cùng anh có thể làm cho cô ả, chính là chi trả chi phí cho cô ta đi cai nghiện. Còn sau này, cô ta tự sinh tự diệt, không liên quan đến anh.

Quốc Thắng về nước một thời gian thì đi xét nghiệm máu thêm một lần nữa. Nhận được kết quả âm tính, anh mới buông bỏ được lo lắng trong lòng. Từ ngày đó, anh liên tục tắm rửa đến trắng da tróc vảy. Cuối cùng phải bí mật đi gặp bác sĩ tâm lý. Hơn ba tháng sau, mới chính thức chấm dứt được sự ám ảnh ấy.

Ba tháng sau khi chính thức chia tay cô nàng Angelina, lần thứ hai trong đời anh nhìn thấy Bảo Ngọc. Khi đó tóc cô rất dài, không uốn nhuộm và để suôn mượt đen nhánh. Khuôn mặt ủ rũ đi nộp hồ sơ dự tuyển vào công ty anh. Vậy mà anh nhận ra cô ngay lập tức. Cuối cùng, vào giây phút cuộc đời anh tồi tệ nhất, cô gái của anh đã xuất hiện.

Rồi từ đó phát hiện ra bản thân mình không hề bị bệnh lãnh cảm. Hóa ra không phải đàn ông nào cũng phân biệt rạch ròi giữa tình yêu và tình dục. Người ta bảo, phụ nữ chỉ có thể lên giường với người họ yêu, còn đàn ông thì do bản năng điều khiển. Nhưng đối với anh mà nói, tình yêu mới làm tình dục bùng nổ. Anh yêu cô. Nhìn cô, anh mới nghĩ đến chuyện “làm tình”.

“Làm tình”, không đơn giản là quan hệ tình dục. Nó chính là sự giao thoa giữa hai tâm hồn của hai người yêu nhau.

Chính xác mà nói thì anh “muốn” cô bất chấp mọi hoàn cảnh. Cứ nhìn thấy cô, nghe cô nói, nghe tiếng cô cười là bộ phận ở giữa hai chân anh lại muốn biểu tình. Nếu không phải là người từng trải, anh nghi ngờ mình biến thái, sung mãn quá độ.

Đáng tiếc, tuy Bảo Ngọc không bảo thủ nhưng lại khá rụt rè trong chuyện đấy. Ngoài trừ lần đầu tiên hai người làm tình tại văn phòng thì đa phần đều xảy ra tại giường với tư thế truyền thống. Anh cực kỳ muốn thử nghiệm tại những địa điểm khác như nhà tắm, phòng bếp, hồ bơi, bãi biển, vân vân, nhưng cô cương quyết phản đối. Nghĩ đến chuyện tấn công cô từ phía sau, khi Bảo Ngọc đang nấu ăn, mắt Quốc Thắng như tối lại, súng ống ngẩng cao đầu. Anh muốn nhanh chóng lấy cô về, cắt đứt mọi đóa hoa đào mon men cạnh cô. Cùng cô sinh ra những đứa con xinh đẹp. Quốc Thắng mỉm cười. Hoàn toàn quên đi chuyện phiền lòng cô ả Angel trở về.

Anh suy nghĩ: “Mình muốn có danh phận, sao cô ấy chần chừ mãi như vậy”.

Trong lúc đang nghĩ miên man thì bà Quỳnh Như gọi điện thoại, lại vô tình hỏi thăm về cô con dâu tương lai:

-Ba mấy tuổi rồi, còn đợi đến khi nào mới chịu lấy vợ? Mẹ nghe nói con sinh ra lúc bố 35 tuổi là thông minh nhất đấy.

-Cô ấy vẫn chưa đồng ý thì con biết làm thế nào?

-Gạo nấu thành cơm, không phải là được rồi hay sao?

-Ý mẹ là gì?

-Ngu ngốc thế? Ý là làm cho con dâu mẹ ôm bụng bầu đi. Đến lúc đó, không lẽ nó lại nhẫn tâm để con mình sinh ra không danh phận.

-Mẹ à, hình như con chưa bao giờ nói “con yêu mẹ” đúng không?

-Thôi đi. Anh thật ghê tởm. Tôi không cần nghe mấy lời đấy. Anh tìm cách cho tôi bé cháu đi.

Cúp máy, Quốc Thắng nhẩm tính: “Lần có kinh gần đây của em là ngày mấy?”. Anh búng tay cái chóc: “Trời giúp mình, hôm nay là ngày rụng trứng. Con yêu, hôm nay đến với ba con nhé”. Anh cười gian tà.

Bảo Ngọc gọi điện thoại cho mẹ thông báo tối không ăn cơm nhà. Nguyên nhân là vì sếp Thắng lâu lâu muốn sống thế giới hai người. Đương nhiên lý do này cô không thể nói với ba mẹ mình. Lâu rồi cô không nấu gì ngon ngon cho anh, thôi thì đến nhà anh cũng được. Cô không biết, sếp Thắng đang ủ mưu đen tối.

Về đến nhà anh, cô vội vàng vào bếp. Mọi khi anh sẽ xông xáo phụ một tay. Hôm nay Quốc Thắng vừa bước chân vào nhà đã bay vào phòng ngủ. Bấm cửa, lén lút chọc thủng tất cả BCS trong hộp. Sợ chưa đủ, lại lòi hết ra chọc thêm lần nữa. Miệng vẫn lẩm bẩm: “Không biết đã đủ chưa?”. Xem đi xem lại thấy không để lại dấu vết mới thủng thẳng đi vào bếp. Vừa giúp cô rửa rau vừa huýt sáo líu lo. Bảo Ngọc ngạc nhiên:

-Có chuyện gì mà vui quá vậy?

Hỏi xong cô bưng tỉnh:

-À, em gái anh mới về nước. Quên mất, sao hôm nay không mời cô ấy cùng ăn cơm?

Anh nhìn cô, lắc đầu:

-Không, không. Kệ nó. Nó về Việt Nam cũng chẳng thích thú gì cơm nhà đâu. Em không cần bận tâm đến nó. Tập trung chăm sóc anh bạn đẹp trai trước mặt em đi. Đừng nghĩ đến người khác làm ảnh hưởng không khí của chúng ta.

Anh lau tay lên tạp dề cô đang đeo rồi ôm ghì lấy mặt cô. Cúi đầu hôn cô say sưa, dùng sức tách môi cô, len lỏi vào trong khoang miệng. Cô đẩy anh ra xa:

-Đừng chộn rộn, em đang chiên cá, cháy bây giờ.

Anh mỉm cười, chép miệng, quay lại việc rửa rau:

-Em ngon miệng hơn cá nhiều.

Quốc Thắng ăn uống nhanh, gọn, lẹ rồi ôm cô từ phía sau:

-Đừng dọn dẹp làm gì. Lại đây với anh đi. Lâu lâu mới được ở riêng với em thế này, anh đói lắm rồi biết không?

-Anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện đấy.

Nói vậy nhưng cô dừng việc lại, ôm eo anh thật chặt.

-Đợi em tắm rửa đã.

Chẳng đợi cô nói thêm lời nào, anh đã cởi sạch quần áo của cả hai. Ầm cô vào phòng tắm, tắm uyên ương.

33. Chương 17-1: Bí Mật Kết Hôn

Nhớ đến chuyện cô bạn Hiền vừa mang thai, Bảo Ngọc đề cao cảnh giác. Quyết tâm không thể để mình có thai ngoài ý muốn. Cô vẫn chưa có can đảm lấy chồng lần nữa đâu. Vì thế mọi dự tính của Quốc Thắng gặp trở ngại.

Tắm uyên ương cũng được, khai vị có thể ăn nhưng món chính nhất định phải ở trên giường. Dụng cụ bảo vệ phải được sử dụng ngay từ đầu, tuyệt đối không thể để dành cho đến phút cuối. Nhưng không sao, dù sao anh cũng đã tính trước tình huống này. Dù thế nào thì cũng còn mấy cái bao lủng (^v^).

Liên tục lặn qua lặn lại mấy lần. Đến lúc cô đầu hàng: “Tha cho em đi, em mệt lắm rồi”. Bàn tay không an phận vẫn mân mê khắp nơi, anh mặt dày: “Chỉ còn có một cái bao thôi, đừng để nó lạc bầy”. Nghe xong thì cô cương quyết đập anh một cái, lấy mền quấn chặt người lại: “Anh uống thuốc kích thích đúng không? Sắc lang”. Anh luồn tay vào trong, một tay nắn ngực, một tay cù vào eo cô, khiến cô cười khanh khách. Đùa nghịch một lúc thì Bảo Ngọc nhìn đồng hồ:

-Tối giờ rồi, chở em về nhà thôi.

Anh xụ mặt như chú chó mặt xệ:

-Không ngủ lại với anh à? Em đúng là đồ “qua cầu rút ván”.

Vừa mặc quần áo, cô toe toét cười:

-Ừ, thì đúng vậy đấy. Anh làm gì được em. Anh nhanh lên đi. Em mà về trễ, ba mẹ lo lắng lắm.

-Lấy anh đi được không?

-Có ai cầu hôn mà không có thành ý như anh không? Nhẫn đâu, hoa đâu? Còn phải quỳ gối xuống nữa chứ.

Bảo Ngọc nói đùa. Quốc Thắng cũng đùa, nằm nghiêng người nhìn cô mặc quần áo:

-Có ai như anh không, cầu hôn năm lần bảy lượt đều bị từ chối. Mất mặt lắm đấy!

Anh luồn tay xuống gối, rồi đứng dậy, trần truồng ôm cô từ đằng sau lưng. Giả vờ mân mê bàn tay cô. Bảo Ngọc bỗng thấy ngón tay mát lạnh, nhìn lại thì ngón đeo nhẫn của mình đã được lồng một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, thiết kế như một bông hoa xinh đẹp. Cô há hốc miệng, chưa kịp lên tiếng thì anh đã quỳ gối:

-Có nhẫn, có hoa, anh cũng quỳ rồi nhé. Em không lắc đầu được nữa đâu.

Cảnh tượng trước mặt, một anh chàng đẹp trai, trần trụi như David, bức tượng khỏa thân đẹp nhất thế giới. Cô cười không ngừng lại được, nhưng trái tim như được lấp đầy, hoàn hảo.

Cô cúi xuống, chủ động hôn anh, xem như cho anh câu trả lời.

Trên đường chở cô về nhà, Quốc Thắng không ngừng cười, một tay cầm vô lăng, một tay nắm chặt cô không buông. Bảo Ngọc thì ngược, hai má đỏ như thoa phấn. Cũng không phải lần đầu tiên lấy chồng, sao lại xấu hổ thế không biết, tim cứ đập thình thịch. Cô có cảm giác, đến cả anh cũng nghe được nhịp đập của trái tim cô.

Xe dừng trước cửa, cô bước xuống định nói lời tạm biệt, thì thấy anh cũng xuống xe. Cô ngạc nhiên:

-Anh định vào à? Trễ rồi, về đi, về đi. Mai gặp anh ở công ty nhé.

-Anh phải vào chứ. Thông báo với ba mẹ chuyện kết hôn. Giờ chắc ba mẹ còn thức mà.

Bảo Ngọc luống cuống:

-Hôm khác không được hả anh?

Anh nắm tay cô, dắt đi:

-Không được. “Lấy vợ phải lấy liền tay”. Em là hay thay đổi bất chợt lắm. Ba mẹ phải làm chứng cho anh mới được.

Ông Bình và bà Yến đang xem phim ở phòng khách, nghe tiếng mở cửa thì hỏi:

-Ngọc về hả con? Đã ăn gì chưa?

Cô vừa tháo giày vừa trả lời:

-Dạ, con ăn rồi.

Nhìn thấy Quốc Thắng đứng sau lưng cô cúi đầu chào:

-Chào hai bác ạ.

-Đến chơi hả con? Ăn gì chưa?

Anh cúi đầu bối rối:

-Dạ, con ăn rồi ạ.

Đương nhiên là anh đã ăn rồi, còn “no nê” nữa là. Quốc Thắng nắm tay Bảo Ngọc không buông, cương quyết chế dắt cô lại bàn nước. Cô nhìn ngón chân mình, xấu hổ. Đến trước mặt ông bà Bình, anh đồng dục:

-Dạ, con xin hai bác đồng ý cho chúng con lấy nhau ạ. Hôm nay, Ngọc đã nhận lời rồi. Chỉ cần hai bác gật đầu nữa là chúng con sẽ làm đám cưới luôn.

Hai vợ chồng già, nhìn nhau cười:

-Nó đã đồng ý thì hai bác có muốn cản cũng không cản nổi. Ha ha. Đùa thôi chứ đây là chuyện vui. Hai bác cũng chỉ mong con mình tìm được người thật lòng yêu thương nó.

Tay anh vẫn nắm chặt tay cô, cúi đầu tuyên thệ:

-Con xin hứa sẽ yêu thương, chăm sóc Ngọc hết lòng.

Ông Trần Bình ngẫm nghĩ:

-Cũng phải để hai bên gia đình gặp mặt bàn chuyện chứ nhỉ? Tuy hôn nhân là chuyện của hai con, nhưng cũng không thể bỏ qua sự chúc phúc của gia đình được.

Quốc Thắng vội vàng:

-Dạ, mẹ con hiện tại đang ở nước ngoài. Nhưng con sẽ gọi điện cho bà ngay bây giờ để bà nói chuyện với hai bác. Chuyện của chúng con, mẹ con luôn ủng hộ ạ.

Quả thật, Bảo Ngọc biết anh nói đúng. Nếu không có sự khuyến khích của bà Quỳnh Như, có lẽ cô đã dễ dàng buông tay anh từ lâu. Nhưng cô không ngờ, anh lại như bị lửa đốt mông như thế. Cứ phải làm ngay lập tức, trong khi cô thừa biết ba mẹ mình chỉ nói thế là để hôm nào hai bên phụ huynh gặp mặt.

Quốc Thắng ra ngoài sân gọi điện. Bà Quỳnh Như vừa nhắc mấy:

-Mẹ, mai con lấy vợ. Mẹ gặp ông bà sui một chút nhé. Tạm thời nói chuyện qua điện thoại trước, khi nào mẹ về sẽ thu xếp gặp đôi bên sau.

Bà Quỳnh Như hớn hở:

-Thế nào, thế nào? Có bầu rồi à? Hiệu suất nhanh quá đấy con trai.

-Ha ha, cái đấy để nói sau. Giờ mẹ gặp sui gia của mẹ trước đã. Hạnh phúc cả đời con trông chờ vào mẹ đấy nhé.

-Vâng, vâng, thưa anh. Tôi rõ rồi.

Anh đi vào trong nhà, đưa máy cho ông Bình.

-Dạ, ba gặp mẹ con ạ.

Bà Yến nghe anh đổi xưng hô, che miệng cười tủm tỉm. Bà chưa thấy ai lấy vợ mà nôn nóng như anh chàng này. Bảo Ngọc cũng nhận ra, khẽ nhéo nhẹ vào tay anh:

-Thuận miệng quá nhỉ?

Anh nghiêng người, thì thầm vào tai cô:

-Sớm muộn gì chả gọi. Anh đây gọi là nhanh nhẹn.

Ông Bình và bà Quỳnh Như nói chuyện xã giao một chút. Ông cảm thấy rất vừa lòng. Một nữ cường nhân như bà ấy, lại ăn nói rất nhún nhường và lễ độ. Không như ông hình dung về giới nhà giàu, mắt cao hơn đầu. Từ khi biết con gái mình yêu phải một đại thiếu gia, ông cũng lên mạng tìm thông tin về gia đình anh. Bà Quỳnh Như chồng mất sớm. Một mình vừa bôn ba kinh doanh vừa nuôi dạy con cái, cũng không dễ dàng gì. Những tin tức như vậy không biết bao nhiêu % là thật, nhưng chắc chắn một điều bà ấy phải là người phụ nữ tài giỏi và mạnh mẽ hiếm có. Ông Bình cúp máy. Gật gù:

-Thế các con định tổ chức thế nào?

Quốc Thắng chưa kịp lên tiếng thì Bảo Ngọc đã vội nói, tay lúc lắc:

-Con không định tổ chức đâu. Một lần là đủ rồi. Xấu hổ lắm.

Anh nhìn cô, tuy trong lòng không vui nhưng cũng không muốn cô phải khó chịu:

-Nếu Ngọc nói vậy thì chúng con sẽ đăng ký kết hôn trước. Khi nào cô ấy thấy thoải mái thì mới tổ chức đám cưới có được không ạ?

Thật ra ông bà Bình cũng thấy khó xử. Con gái đã đám cưới một lần, cách đây chưa tới bốn năm. Giờ tổ chức lần nữa, ông bà cũng không biết ăn nói thế nào với bà con, họ hàng. Tuy rằng đấy không phải lỗi của cô, nhưng xã hội này cũng không phải ai cũng có thể nói lý lẽ. Ông bà cùng nhau thở dài:

-Thế cũng tốt. Chuyện tổ chức cứ từ từ rồi tính.

Bà Yến nhìn anh con rể:

-Thiết thời cho con rồi.

Quốc Thắng cười cười:

-Không sao ạ. Chỉ cần Ngọc thấy thoải mái là được.

Nói chuyện một lúc, đến nửa đêm anh mới ra về. Khi chỉ còn ba người, ba mẹ cô nói chuyện:

-Ba mẹ rất vui khi cuối cùng con cũng tìm được người tốt để kết hôn lần nữa. Con phải sống thật hạnh phúc nhé.

Nước mắt rưng rưng, cô gật đầu:

-Dạ, con biết rồi ạ.

Bà Yến dặn dò:

-Vợ chồng sống với nhau phải biết nhường nhịn nhau một chút con ạ. Có khúc mắc gì thì cũng từ từ ngồi lại với nhau bàn bạc. Đừng nóng nảy tự chủ trương con nhé.

Ông Bình háng giọng:

-Nói thì nói vậy, nhưng cũng đừng vì đã kết hôn hai lần mà chấp nhận thiệt thòi về mình. Vợ chồng là phải bình đẳng con ạ.

Bà Yến bực mình:

-Ông nói thế, không lẽ khuyến khích con nó suốt ngày hơn thua với chồng hay sao?

-Tôi có nói thế bao giờ. Ý tôi là đừng vì chuyện đã từng kết hôn mà thấy mình yếu thế. Có chuyện gì, ba mẹ luôn bên cạnh con, đừng lo lắng gì cả.

Bảo Ngọc vội vàng gạt đầu lia lịa, tránh việc ba mẹ răn dạy tới sáng:

-Dạ con biết rồi. Dù gì con cũng đầy kinh nghiệm mà. Bà mẹ không cần lo. Việc không giải quyết được thì con về với ba mẹ, nhé.

Cô cười khì khì.

-Ba mẹ ngủ sớm.

-Sớm cái gì mà sớm, 1h sáng rồi đây này.

-Dạ. Chúc ba mẹ ngủ ngon.

Nói xong, cô vội vàng lên lầu ngay. Hai ông bà giáo già, lâu rồi không dạy học, chắc là nhớ nghề. Cô phải chuồn lẹ.

Hôm sau Quốc Thắng đến đón cô từ sáng sớm. Anh gọi điện thoại cho cô:

-Anh đang đứng đợi trước cửa nhà. Mang theo hộ khẩu, chứng minh nhân dân.

-Dạ? Để làm gì?

Cô ngơ ngác. Anh trầm giọng:

-Thì đi đăng ký kết hôn.

-Ngay hôm nay?

-Đương nhiên.

Quá là nhanh rồi, nhưng dù sao hôm qua cô cũng đã gạt đầu, dành mặt dày sang phòng ba mẹ hỏi lấy sổ hộ khẩu. Bà Yến ý tứ sợ cô xấu hổ nên không hỏi han gì cả.

Thủ tục đăng ký kết hôn của hai người khác phức tạp. Thứ nhất do anh là người có hai quốc tịch nên cần đến Tổng Lãnh Sự Quán Mỹ để lấy bản tuyên thệ độc thân, chứng minh tình trạng hôn nhân. Còn cô, từng kết hôn nên cần đến tòa án để lấy bản sao giấy chứng nhận ly hôn. Rồi lại về nơi ở cũ làm giấy xác nhận độc thân, từ thời điểm ly hôn đến thời điểm chuyển đi nơi khác. Sau đó lại tiếp tục đến nơi cư trú hiện tại làm xác nhận độc thân từ thời điểm chuyển đến tới nay.

P/s: Hôm nay mình post sớm. Ngày mai nghỉ nguyên tuần đi chơi =D. Mọi người like, cmt ủng hộ tinh thần để mình có hứng thú viết tiếp nhé.

có ai muốn mình post luôn nửa chương 17 còn lại không? Nếu được ủng hộ thì mình sẽ tranh thủ test sớm, chiều post luôn nhé.

34. Chương 17-2: Bí Mật Kết Hôn

Thủ tục đang ký kết hôn của hai người khác phức tạp. Thứ nhất do anh là người có hai quốc tịch nên cần đến Tổng Lãnh Sự Quán Mỹ để lấy bản tuyên thệ độc thân, chứng minh tình trạng hôn nhân. Còn cô, từng kết hôn nên cần đến tòa án để lấy bản sao giấy chứng nhận ly hôn. Rồi lại về nơi ở cũ làm giấy xác nhận độc thân, từ thời điểm ly hôn đến thời điểm chuyển đi nơi khác. Sau đó lại tiếp tục đến nơi cư trú hiện tại làm xác nhận độc thân từ thời điểm chuyển đến tới nay.

Chạy tới chạy lui cả ngày, đến chiều cả hai mới có mặt ở sở tư pháp để đăng ký kết hôn. Vẫn tưởng thế là xong, ai ngờ còn nhận giấy hẹn năm (5) ngày sau đến lấy. Dù gì cô cũng có kinh nghiệm nên cảm thấy bình thường, nhưng anh thì cổ hủ lại:

-Sao phải đợi những năm ngày? Có thể có trục trặc gì không?

-Anh trai, an tâm đi, thủ tục hành chính thôi, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Anh còn định hỏi thêm nhưng cô vội kéo anh ra ngoài.

-Cảm ơn chị. Chúng tôi sẽ đến theo hẹn.

Ngồi trên xe, anh vẫn bực bội:

-Thủ tục hành chính gì mà cần những năm ngày. Không phải là chúng ta đã cung cấp hết mọi giấy tờ rồi hay sao? Làm ăn cái kiểu gì vậy chứ?

-Kiểu gì thì chúng ta cũng ký vào giấy kết hôn rồi. Chỉ là mấy ngày nữa mới lấy được giấy tờ thôi mà anh. Mình cũng đâu có gấp gì.

Anh đang lái xe quay sang nhìn cô:

-Sao lại không gấp? Nhìn thấy tờ giấy đấy anh mới cảm thấy vai trò làm chồng của anh được bảo đảm.

-Tập trung lái xe, tập trung lái xe. Em, lấy cả tinh thần và thể xác ra đảm bảo cho vai trò làm chồng hợp pháp của anh, được chưa?

Quốc Thắng với lấy tay cô, cần cần:

-Bà xã, chúng ta phải đi ăn mừng chứ nhỉ? Em muốn ăn gì?

-Sushi.

-Thôi, đừng ăn món đó được không? Không may mắn gì hết. Ăn cái khác, ăn cái khác.

Nhưng cuối cùng hai người vẫn đến quán sushi ăn tối. Phục vụ bàn vừa tới, Quốc Thắng đã lên tiếng:

-Chúng tôi vừa mới kết hôn, có thể cho chúng tôi đèn cầy trái tim không?

Cô bé phục vụ tươi cười:

-Chúng mừng anh chị. Em sẽ lấy ngay ạ. Anh có cần phục vụ gì thêm không? Em có thể mua giúp anh bánh kem.

-À, vậy giúp anh nhé, bánh kem trái tim em nhé.

-Vâng, em sẽ cố gắng.

Sau khi nhận order xong, cô bé quay đi, tủm tủm nghĩ thầm: “Lần trước còn chọc cho người ta khóc hu hu, hôm nay đã rước được người ta về dinh rồi. Đẹp trai thật là có lợi mà”. Bình thường mọi người ít khi nhớ được mặt khách, nhưng hai người này là trường hợp đặc biệt. Đẹp hết phần người khác. Trai thì cao to, phong độ. Gái thì nhỏ xinh như búp bê Nga. Nên khi hai người vừa bước vào quán thì cả đám đã nhao nhao dành nhau ra tiếp rồi. Không ngờ anh trai khoe ngay việc kết hôn, lại còn yêu cầu các loại trái tim nữa chứ. Thật là khiến bao người FA phải ganh tị.

Bảo Ngọc tròn mắt nhìn anh:

-Anh cũng phô trương quá rồi đấy. Cái gì cũng trái tim vậy???

-Cái này gọi là lãng mạn. Em thật là chẳng biết gì cả.

Thức ăn được đem ra, hai người thay phiên dứt cho nhau. Thật sự là tình trong bể tình. Cô lén lút quết thật nhiều wasabi lên miếng sashimi tôm tích rồi đưa vào miệng anh. Thành công khiến anh đờ trong 30 giây, nước mắt trào ra, miệng há to, mũi thì không dám thở. Bảo Ngọc thì cười sung sướng, vẫn có câu: “dạy con từ thuở còn thơ, dạy chồng từ thuở bơ vơ mới về”. Kinh nghiệm cho thấy, cô cần đánh đòn phủ đầu: D. Bảo Thiên vẫn kinh bỉ cô, bảo rằng cô không có cửa đấu lại gian thương đại boss. Cô phải chứng minh cho nó thấy, cô, tuy hơi ngu ngơ, nhưng đôi lúc vẫn có thể troll đại boss mà. Trong lúc Bảo Ngọc đang sung sướng thì sếp Thắng hồi thần, quyết định trả đũa, cô giả vờ sắp khóc:

-Lớn rồi, không được nghịch đồ ăn. Anh muốn ám sát em đấy à?

Anh đành phải tự mình bỏ miếng sashimi dính đầy wasabi vào miệng mình. Một lần nữa nước mắt trào mi, miệng há to, mũi không dám thở.

Cuối cùng thì buổi tối chúc mừng kết hôn thành công tốt đẹp. Nén trái tim, bánh trái tim, hoa hồng bó thành hình trái tim. Ông chồng mới qua cửa, chưa có giấy chứng nhận kết hôn, khóc lóc thảm thương nhưng tinh thần thì phơi phới.

Bảo Ngọc không đồng ý về nhà anh hôm nay mà hẹn năm ngày sau sẽ dọn sang. Với lý do: “Chúng ta cần tôn trọng nhà nước, sở tư pháp, cô nhân viên tiếp nhận hồ sơ. Họ đã bảo cần năm ngày xác minh giấy tờ, thì chúng ta nên nghe theo”. Quốc Thắng đau lòng nhưng cũng đành chấp nhận. Dù gì cũng phải để bố mẹ vợ có thời gian chuẩn bị tâm lý xa con gái yêu.

-Hay anh ở lại nhé?

-Không được. Giường em bé tí thế kia, hai người chen chúc khó ngủ lắm. Mai em còn đi làm nữa.

-Sếp của em đang ở đây. Em có nghỉ 10 ngày, sếp em cũng chẳng dám ý kiến.

Cô cười hì hì:

-Mau về đi ngủ sớm đi. Sáng mai gặp lại nhé. Em thương. Tạm biệt. Chụt chụt.

Ngồi lên xe, anh mở máy điện thoại đã tắt nguồn cả ngày. Hàng chục cuộc gọi nhỡ từ số máy lạ. Anh chẳng bận tâm. Tin nhắn đến:

-Em, Angel đây. Hôm nay em đến công ty anh mà không gặp. Chúng ta hẹn gặp nhau một chút được không anh?

Quốc Thắng neho mắt, xóa tin nhắn: “Chắc chắn cái con bé Quỳnh Hoa lại cho số của mình rồi. Đã nói bao nhiêu lần rồi mà cứ thế”. Anh chỉnh chế độ chặn cuộc gọi. Cô ta là ai mà anh cần phải gặp cơ chứ. Nhìn thấy tên cô ta khiến anh mất cả vui.

7h50' sáng, Bảo Ngọc tung tăng nhí nhảnh vào công ty. Giờ này, bàn lễ tân đã có cô bé Hương đứng trực. Chưa kịp chào, cô nàng đã ngoắc tay:

-Chị Ngọc, nhanh nhanh lại đây em kể chuyện này nghe nè.

Cô vừa đến gần thì Hương đã kéo lại gần:

-Sao hôm qua chị nghỉ vậy?

Cô lúng túng chưa biết trả lời thế nào thì đã nghe:

-Trưa qua có cô diễn viên đẹp ơi là đẹp tới tìm sếp Thắng đó. Em thì không biết cô này, nhưng nghe bà Quỳnh kể thì hồi xưa cũng nổi tiếng lắm đó.

Hóa ra người ta không cần cô trả lời hôm qua làm gì, chỉ đơn giản là câu cửa miệng để tám chuyện thôi, làm cô giật cả mình. Diễn viên tìm sếp thì cũng không lạ, chắc cũng giống trường hợp cô nàng Đinh Ngọc thôi.

-Mà hôm qua, sếp Thắng cũng không vô công ty. Sáng sớm sếp báo với chị Hồng là bận việc, đừng làm phiền rồi cúp máy luôn, không ai liên lạc được hết trơn. Cô này đẹp lắm chị ơi. Ăn mặc kín đáo thực nữ lắm, nhưng vẫn lộ ra thân hình chữ S như vậy nè.

Cô nàng Hương dùng tay miêu tả rất sinh động.

-Da thì trắng, cười còn có hai lúm đồng tiền nữa. Em là phụ nữ nhìn còn mê.

-Chà chà, coi bộ em có xu hướng les nha. Miêu tả phồn thực vậy, may chị là chuẩn girl, chứ không sẽ bị xịt máu mũi. Ha ha

Bảo Ngọc không thấy có liên quan gì đến mình nên cũng không bận tâm mà thoải mái đùa với cô bé tiếp tân.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc thì đại boss đi ngang qua, đá lông nheo với cô rồi vào phòng. Tim cô đập thình thịch:

-Sáng sớm đã thả thính rồi. Có để người ta sống hay không?

Ngồi chưa nóng chỗ, máy tính vừa khởi động xong, facebook tự động đăng nhập đã nhảy ra tin nhắn của hội tạp nham:

-Thanh Hồng: hôm qua tui gặp gái đẹp.

-Lan Phương: em cũng gặp

-Hoàng Nhi: em cũng nhìn thấy nè.

-Bảo Ngọc: trời trời, gì mà sôi sục vậy? Cô diễn viên phải không?

-Thanh Hồng: ủa? bà biết rồi hả? ha ha, cập nhật thông tin nhanh dữ thần hông.

-Bảo Ngọc: tên gì?

-Thanh Hồng; Đoàn Hoài Ân. Nhưng mà tới thì toàn tự xưng là Angel Đoàn. Má, người Việt mà, bì đặt đổi tên tây chi vậy?

-Lan Phương: chị Hồng ganh tị với nhan sắc người ta phải hông? Ha ha

-Thanh Hồng: chị đây không thèm ganh nha. Da trắng sao? Chị cũng trắng nè cưng. Vú sao? Chị cũng có nè cưng? Chân chị còn dài hơn chân nàng ta nữa nè. Haizzz, mà mình hổng có nổi tiếng.

-Hoàng Nhi: Đồng ý là ai cũng có zú, mà zú người ta to hơn mình.:)). Mà thiệt tình thì nàng này cười hút hồn lắm, lúm đồng tiền sâu hoắm.

-Thanh Hồng: ờ, cũng cười đâu có đẹp bằng chị em bà Ngọc.

-Bảo Ngọc: dừng lại. Bà muốn khen thằng em tui thì nói thẳng tên nó, đừng có lời tui zô mà tui mắc cỡ nghe chưa? Nó mới có lúm đồng tiền, tui hổng có, huhuhu.

-Thanh Hồng: cho bà ăn theo. Biết điều chút đi bà kia. Để tui tập trung kể chuyện hôm qua cho nghe, yên lặng, yên lặng.

Bảo Ngọc, Hoàng Nhi, Lan Phương đều gửi biểu tượng chống cằm chờ tám. Trên đời, phụ nữ đẹp hay xấu cũng đều thích nghe bát quái.

-Thanh Hồng: nàng này vô kiểm sếp Thắng. Hỏi có hẹn không? Không. Sếp không có tới công ty, nếu quen sếp thì gọi điện thoại đi. Không chịu, đòi chờ. Tui đoán chắc mua nhà, kêu phòng kinh doanh vô tiếp. Lắc đầu: “Không em ơi. Chị cần gặp anh Thắng chuyện riêng”.

-Lan Phương: cái này em nghe kể anh Vũ kể nè. Sốt dẻo luôn. Nóng 1000 độ C luôn. Thiêu cháy trái đất luôn nè.

-Bảo Ngọc: trực tiếp vào chủ đề chính đi gái đẹp.

-Lan Phương: nàng ấy nói với anh Vũ là: “Chị là bạn gái của anh Thắng”. OMG.

-Hoàng Nhi: ghê vậy? Bạn gái ổng đẹp vậy mà ổng giấu hen.

-Lan Phương: ê, nàng kia, sao nàng không biết chuyện này?

-Hoàng Nhi: tui với ông Vũ đang chiến tranh lạnh.

-Lan Phương: hèn chi hôm qua mặt ổng một đồng. Được đi tiếp người đẹp, diễn viên nổi tiếng một thời mà cũng làm như thế giới sụp đổ vậy đó.

Trong lúc mọi người bất ngờ chuyển nội dung câu chuyện sang việc: vì sao mối tình Vũ- Nhi trục trặc, thì Bảo Ngọc đang bận tiêu hóa tin tức vừa nhận được. Một cô diễn viên cực kỳ xinh đẹp, tự nhận là bạn gái của anh. Nếu nàng ta nói thật, thì cô là ai? Tiểu tam? Một tiểu tam sắp nhận được giấy chứng nhận kết hôn?

Bảo Ngọc máu nóng lên não, không cần biết cô ta nói thật hay giả, anh để cho một người phụ nữ khác nhận là bạn gái mình thì chắc chắn là anh sai. Cô hùng hổ vào phòng anh tìm sự thật. Nhìn thấy cô, anh giờ ngón tay:” suýt”. Anh đang có cuộc điện thoại quan trọng, cô đành đứng chờ. Một lúc sau, cơn giận từ từ lắng xuống rồi, thì anh mới có thể cúp điện thoại. Cô như bong bóng xì hơi, không hiểu mình phải hỏi gì anh nữa. Anh kéo cô vào lòng, để cô ngồi lên chân mình, tay nhéo hai má phụng phịu của cô”

-Chuyện gì vậy?

-Angel là ai?

Quốc Thắng cứng người trong một giây, nhưng anh nhanh chóng hồi phục:

-Người hôm qua đến công ty tìm anh đấy à?

-Chứ còn ai nữa?

-Bạn cũ. Cô ta đi Mỹ nhiều năm rồi, chắc mới về Việt Nam.

-Nghe nói cô ta tự nhận là bạn gái anh đấy?

-Phải không? Ha ha, chắc làm tam sao thất bản rồi. Em nghe chuyện bát quái nhiều quá đấy. Cô ta là bạn thân của Quỳnh Hoa. Bà xã à, em đang ghen tuông vô lý đấy nhé.

-Ghen gì chứ? Ai biết có phải anh bắt cá hai tay không?

Quốc Thắng giờ ba ngón tay lên trời:

-Anh thề, từ xưa đến nay chỉ yêu mỗi mình em.

Quả thật, anh nói thật lòng mình. Anh chưa yêu ai ngoài cô cả. Cô ta, dù đúng là bạn gái cũ của anh, nhưng anh biết mình chưa bao giờ yêu. Lúc mất mù tai điếc nhất, cũng chỉ là thích mà thôi.

Bảo Ngọc vội ngăn cản:

-Thề linh tinh, đừng có hơi tí là thề. Em cũng chẳng ghen với những bạn gái cũ, nếu có, của anh đâu.

-“Những”? Em nghĩ anh đa tình thế đấy à? Anh, tuyệt đối là người đàn ông đứng đắn. về ngoài hào hoa, che dấu bản chất ngân thơ bên trong.

Cô nhéo hai tai anh, tròng mắt:

-Xạo thì cũng nên có giới hạn, biết không? Em là nhân chứng sống có thể chứng minh, anh: đại sắc lang.

-Hôn anh một cái xin lỗi đi. Nhanh. Anh chỉ sắc với một mình em thôi, biết chưa?

Cô vội hôn nhanh vào má anh rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Anh xoa xoa má, cảm thấy ngọt tận xương. Nghĩ đến cô ả Angel, dạ dày anh lại nhộn nhạo muốn nôn. Lại còn dám tự nhận là “bạn gái” của anh cơ đấy!

35. Chương 18-1: Ai Là Tiểu Tam?

Bảo Ngọc vừa ra khỏi phòng Quốc Thắng thì lễ tân gọi điện thoại. Giọng cô nàng Như Quỳnh chua như dấm:

-Ra nhận hoa đi kìa.

-Dạ. Em ra liền. Cảm ơn chị

Chẳng biết nàng ta có nghe cô cảm ơn không, chỉ thấy tiếng cúp máy mạnh tay. Cô thắc mắc: “Tự nhiên lại có người tặng hoa cho mình?”

Cầm lấy hoa hồng đỏ rực cắm thành hình trái tim, cô biết ngay là ai. Mở tấm thiệp dán kín cũng hình trái tim, nhìn dòng chữ trong thiệp, cô mỉm cười, không ngờ người đàn ông hơn 34 tuổi như anh lại trẻ con thế này.

“Ngày thứ nhất.

Chúc mừng bà xã lấy được ông xã đẹp trai”.

Cô vội vàng giấu tấm thiệp vào túi xách, không thể để ai nhìn thấy được.

Điện thoại bàn cô reo liên tục, gần như mọi người trong công ty đều đã nhận được tin tức. Cô nàng Loli Bảo Ngọc nhận được hoa trái tim. Mấy anh bạn phòng kinh doanh thở dài: “Hèn gì tán mãi không đổ, thì ra là đã có người yêu”. Cô nàng Như Quỳnh đi khắp nơi tung tin, vừa bĩu môi nhếch mép vừa nói: “Cảnh về. Người như cô ta chắc cũng chẳng kiếm được hàng gì tốt. Tuổi tác thì lớn rồi mà cứ làm bản mặt ngây thơ. Trông ốm chết đi được”. Vài cô nàng không tiếp xúc nhiều với Bảo Ngọc cũng hùa theo: “Cũng không phải xuất sắc gì, tính tình thì cứng nhắc”. Có cô nàng rằng hô còn cười cợt: “Nhiều khi tự mua hoa tặng mình cũng nên. Ha ha”.

Không biết công ty đang đồn ầm ĩ về mình, cô rảnh rỗi lên mạng chat với cô bạn thân.

-Ngọc trong đá: tao lại lấy chồng

-Hiền như ma sơ: há há, chúc mừng, chúc mừng nha. Không biết bữa trước đứa nào nói với tao: “Tao sẽ sống độc thân tới già. Ồ vậy cho trai nó thêm”?

-Ngọc trong đá: (ngượng ngùng) tại tao là người có đạo đức. Sống nhem thềm xã hội là không có lòng nhân đạo. ha ha

-Hiền như ma sơ: bớt tự sướng đi con kia. Khi nào mới cho tao gặp mặt chú rể?

-Ngọc trong đá: ừ, hôm nào hẹn hò 4 người đi. Lâu rồi tao cũng không gặp ông Dũng nhà mày.

-Hiền như ma sơ: ok. Cho tao biết thông tin chú rể đi. Trông thế nào? Đáng lý trước khi kết hôn mày phải cho tao đánh giá trước chứ. Tao là nghi ngờ con mắt nhìn người của mày lắm nha.

-Ngọc trong đá: ê ê ê, đừng có lời sai lầm cũ của tao ra mà sỉ vả chứ. Lần này chắc không đến nỗi đâu, he he. Đẹp trai, hồi xưa làm kiểm toán, bây giờ kinh doanh bất động sản.

-Hiền như ma sơ: có lắm không? Mày lấy đàn ông kiểm toán hả?

Bảo Ngọc ngẫm nghĩ:

-Ngọc trong đá: đúng là cũng kỹ tính :P, nhưng mà chắc không đếm củ dưa hành đâu. Ha ha

-Hiền như ma sơ: haizzz, chúc mày may mắn. Nói gì thì mày cũng đã vào rọ rồi.

Vì không tổ chức hôn lễ nên Bảo Ngọc đề nghị ba mẹ không báo tin cho Bảo Thiên biết, mình đã kết hôn, lần hai. Cô không muốn bị em trai oanh tạc, đại loại như: “Không có não vẫn là không có não. Giấy ly hôn còn chưa ráo mực đã vội đâm đầu vào lần nữa. Hiếu anh ta tới đâu mà cả gan như thế, bla bla”.

Cuối tuần, bà Quỳnh Như công tác trở về, vội vàng đến gặp ông bà thông gia. Ba người gặp nhau vô cùng hỉ hả. Ông bà Trần Bình thì vui mừng vì cô con gái gặp được mẹ chồng tốt, phong thái cao quý nhưng lại hòa ái dễ gần. Hoàn toàn khác biệt với kiểu “miệng nam mô bụng một bồ dao găm” như bà Thi, mẹ của anh con rể cũ. Bà Quỳnh Như thì khỏi phải nói là vui như thế nào. Quốc Thắng, lúc còn bé thì hướng nội, hầu như không thích giao tiếp với người khác. Sau khi học tập ở môi trường tiên tiến thì cởi mở hơn nhưng vẫn là một anh chàng lãnh đạm và lạnh lùng. Mãi mới yêu đương thì vướng phải một cô nàng không ra gì, may cũng không lún sâu. Ba mươi mấy tuổi mới gặp được đối tượng khiến Quốc Thắng mở lòng, cô gái có bề ngoài ngọt ngào, tính tình cứng rắn nhưng vui vẻ dễ gần, lại được nuôi dạy trong môi gia đình gia giáo, nề nếp. Dù cô có một vết đen là đã từng lấy chồng, bà Quỳnh Như vẫn vô cùng hài lòng. Với một người có đôi mắt nhìn người sắc bén như bà, Bảo Ngọc tốt hơn trăm lần những tiểu thư danh giá giả vờ giả vịt, tốt hơn nghìn lần những con bướm đêm thích bu vào đàn ông lắm tiền để hưởng cuộc sống giàu sang. Bà muốn coi cô như con gái mình mà thương yêu. Vốn có một đứa con gái, nhưng dù bà có yêu thương cỡ nào vẫn chỉ coi bà là cái máy rút tiền, không hơn không kém. Không tình cảm, không quan tâm, giống như bà chưa hề tồn tại. Đó là nỗi đau cần xé tim gan bà hằng đêm.

Quỳnh Hoa, cô con gái bất trị đã về Việt Nam nhưng không hề liên lạc với bà. Sau khi tìm anh trai lấy tiền thì cũng mất tăm mất tích. Dù bà và Quốc Thắng gọi điện thoại, nhắn tin cũng chẳng buồn trả lời. Sau thì nhắn lại một tin khiến bà shock mấy ngày: “Không có việc quan trọng thì đừng làm phiền”.

Vì vậy, ban đầu đi gặp thông gia, bà Quỳnh Như vốn muốn giới thiệu con gái nhưng kế hoạch bất thành. Bà thậm chí còn không dám nói mình có một cô con gái.

Quốc Thắng chẳng mấy bận tâm. Tình cảm của anh và Quỳnh Hoa từ bé đến lớn đều nhạt. Tính cách không hợp, nói được với nhau vài lời đã là cố gắng rồi chứ đừng nói là vô đầu bút tai nhau thân thiết như chị em Bảo Ngọc- Bảo Thiên. Nên nhìn thấy họ, anh chỉ muốn đá bay cậu em trai tai quái của cô ra xa ngàn dặm.

Thế mới biết “mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh”.

Ba ngày liên tiếp Bảo Ngọc nhận được lẵng hoa hình trái tim, khỏi nói cũng biết là gây sóng gió trong công ty tới chừng nào. Lời đồn cô tự tặng hoa cho mình lẵng xuống thì nổi lên những câu hỏi thắc mắc, anh chàng đấy là ai? Bảo Ngọc vô cùng nhúc nhích, nhưng phàn nàn với anh thì chỉ nhận được khuôn mặt toa toét cười:

-Em cứ công khai đi, có phải hết gây thắc mắc không? Đây là em tự làm tự chịu.

-Anh nói thế mà được à? Anh không tặng hoa thì có ai nói gì đâu.

-Không được. Bạn anh đã truyền kinh nghiệm nhiều năm yêu đương của nó cho anh, khuyên anh nhất định phải tặng hoa, dù em có nói “không cần” đi chẳng nữa.

-Không cần thật mà.

Anh khoanh tay lên bàn, thở dài:

-Phụ nữ nào cũng nói “không cần”. Nhưng nếu đàn ông không làm thật thì tối về sẽ suy nghĩ lung tung, kiểu như: “Anh ta không ga lãng, anh ấy không yêu mình, anh ta thật keo kiệt, anh ấy đang có người khác rồi, vân vân”. Anh, tuyệt đối tín nhiệm bạn anh.

Bảo Ngọc chống hai tay bên bàn làm việc của Quốc Thắng, nhú mày:

-Bạn anh là ai? Nghe có vẻ như là “bạn xấu”, kinh nghiệm yêu đương nhiều lắm phải không?

Anh đưa hai tay bóp má cô:

-Em gặp rồi, hôm đi đám cưới với anh đấy. Người đi với cô vợ rất xinh đẹp và ba đứa con. Nó yêu và cười ngay mỗi tình đầu, chỉ yêu duy nhất một người. Sao có thể là bạn xấu được. Đây tuyệt đối là một tấm gương sáng lòa trong lòng anh.

Quốc Thắng nhéo nhéo má cô:

-Đừng khó chịu nữa, tiếp tục nhận hoa cho anh. Ha ha

Bảo Ngọc nhăn nhó đi ra khỏi phòng. Kiểu gì thì cô cũng không đấu lại đại boss. Tiếp tục trở về bàn làm việc, tiếp nhận cơn mưa gạch đá từ vô số nhân vật đáng ghét trong công ty.

Chiều hôm đó, bát quái xoay chuyển. Đối tượng bị đem ra mổ xẻ không còn là cô mà là sếp Thắng. Nhân vật đại mỹ nữ trong truyền thuyết một lần nữa xuất hiện.

Angel Đoàn diện nguyên một cây đồ hiệu trắng, váy trắng, giày trắng, cầm túi xách da cá sấu bạch tạng Hermès Birkin, như tiên tử giáng trần đứng trước bàn lễ tân mỉm cười, lộ hai lúm đồng tiền sâu hun hút. Nhã nhận nói với Như Quỳnh, có hẹn với sếp Thắng. Lần đầu tiên cô nàng Như Quỳnh bị choáng váng tới mức không bắt bẻ mỹ nữ trước mặt mình, mà như bị thôi miên cứ thể dẫn nàng ta vào phòng Quốc Thắng. Đi ngang qua Bảo Ngọc, cô ả Angel nhìn thẳng cô, kiêu ngạo nhếch môi khinh thường.

Bảo Ngọc ngạc nhiên, lần đầu tiên cô gặp cô ta, sao cô ta lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy?

Như Quỳnh gõ cửa, nghe tiếng mời vào của sếp, cô nàng dẫn khách vào, chưa kịp nói gì thì Quốc Thắng nhú mày. Nhiều năm làm việc, cô nàng quá hiểu ánh mắt giết người của anh, vội vàng bỏ cửa chạy lấy người, đi ra ngoài. Cô ả Angel nhanh chóng đóng cửa, rồi chạy lại gần, ôm lấy tay anh lắc lắc:

-Em rất nhớ anh.

Bên ngoài cách cửa, bát quái bay ngập trời. Bảo Ngọc lại bình chân như vại, anh đã bảo cô ta là bạn thân của em gái. Đến tìm anh cũng bình thường thôi, không có gì phải lo lắng. Tim cô đập thành thịch: “Cũng đâu phải là tình địch, sợ cái gì chứ?”

Quốc Thắng gỡ tay cô ả ra, phui phui rồi chỉ bàn nước:

-Ngồi đi.

Cô ta thốt tha đi lại, tao nhả ngồi xuống ghế:

-Anh thật là xấu. Đã hứa, chỉ cần em nghe lời, sẽ không bỏ em. Thế mà em chờ mãi cũng không thấy anh quay lại Mỹ. Anh có biết em nhớ anh đến thế nào không?

Vừa nói cô ta vừa rút khăn giấy chậm chậm mắt. Vẻ đáng thương của cô ta không mấy may làm anh cảm động. Anh trầm giọng:

-Đừng ăn nói vớ vẩn nữa. Chúng ta đã kết thúc lâu rồi. Cũng chẳng có lý do gì khiến tôi muốn gặp lại cô.

Cô ả lao về phía anh, quỳ gối, nước mắt tuôn như mưa:

-Anh vẫn nghi ngờ em đúng không? Em có thể giải thích mà. Em biết anh vẫn yêu em nên mới giận lâu như vậy. Cho em một cơ hội, em có thể chứng minh mình trong sạch. Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi anh à?

Quốc Thắng cực kỳ khó chịu:

-Đừng làm trò nữa, ở đây là nơi tôi làm việc. Đừng khiến tôi phải khó xử.

-Quỳnh Hoa, Quỳnh Hoa có thể chứng minh, bao nhiêu năm ở Mỹ, em tuyệt đối chung thủy với anh. Em thề.

-Chuyện xảy ra cũng lâu rồi, đúng sai không còn quan trọng nữa. Dù gì chúng ta cũng đã chấm dứt. Cô đứng lên đi. Tôi chỉ nói với cô một câu cuối cùng: tôi có thể nuôi cô trắng trẻo, cũng có thể đẩy cô xuống bùn. Vì vậy, biết điều thì trách xa tôi ra. Cút.

36. Chương 18-2: Ai Là Tiểu Tam

Anh lạnh lùng đến bên bàn làm việc, nhắc máy gọi bảo vệ. Cô ả vội vào giặt điện thoại. “Rừng xanh còn đó lo gì mà không có củi đốt”, giờ quan trọng nhất là bảo vệ sĩ diện. Nàng ta không tin, với tình cảm nhiều

nằm giữa hai người anh có thể dễ dàng quên. Cô ta tự tin, mình giỏi nhất không phải là diễn xuất, mà chính là nắm bắt đàn ông:

-Em biết rồi, em đi ngay. Anh đừng giận.

Chỉnh trang lại váy áo, dung nhan hoàn hảo, cô ả lại ngẩng cao đầu ra khỏi phòng. Đi ngang qua bàn Bảo Ngọc, lại không quên liếc mắt nhìn kinh bí. Bảo Ngọc gật đầu chào lịch sự, cô thở dài: “Đẹp thì đẹp thật, nhưng ánh mắt như hồ ly tinh. May mà hồi xưa không phải fan của nàng ta”.

Hôm nay phòng kinh doanh và phòng kế toán có nhiều khách hàng nên bận rộn, vì vậy group tap nham chỉ có 2 người online:

-Thanh Hồng: nhìn thấy mỹ nữ chưa? Thế nào?

-Bảo Ngọc: tui nghi ngờ bà ở công ty không làm việc. Sao chuyện gì bà cũng nắm bắt nhanh như chớp vậy hả? Tui sẽ đề nghị đại boss xem lại khối lượng công việc của bà. Ha ha

-Thanh Hồng: giết liền nghe chưa? Bà thì bận lắm hả? không phải tui ới cái là có mặt sao? Ha ha, chúng ta giống nhau. Là đồng bọn đó.

-Bảo Ngọc: icon ngón tay cái. Gặp rồi, đẹp thiệt. Nhưng tui không thấy nàng ấy cười, tui chỉ thấy nàng ấy liếc xéo tui thôi. Ha ha

-Thanh Hồng: OMG, chứng tỏ bà đẹp hơn diễn viên nha. Ha ha. Mỹ nữ cũng phải ganh tị với nhan sắc chim sa cá lặn của bà.

-Bảo Ngọc: icon mắc cỡ, quá khen quá khen

-Thanh Hồng: ới, ớiMà nè, bà nghĩ bà đó kiếm sếp mình chi vậy?

-Bảo Ngọc: trời, sao tui biết được. Dân đen như tui, sao biết mình tinh với đại boss có bí mật gì không? Haizz

-Thanh Hồng: bà ngồi gần ánh dương, đi điều tra đi, mau. Tui tò mò đến chết rồi đây. Hãy dùng mỹ nhân kế, vô đá lông nheo với sếp hỏi: con mụ phù thủy đó gặp sếp có việc gì?

-Bảo Ngọc: ha ha, ok. Tui đi liền. 15 phút nữa, vô nhặt mỹ nhân thi.

-Thanh Hồng: là gì?

-Bảo Ngọc: là vô nhặt xác tui đó má.

Mặc kệ thiên hạ gà bay chó sủa, hai cô nàng rảnh rồi tám chuyện quên trời đất. Một lúc sau thì cô quên mất cái nhìn lườm nguyệt của cô nàng minh tinh.

Tiếc là cô nàng minh tinh không quên sự hiện diện cô nàng “bồ mới” của Quốc Thắng. ả ta nghĩ: “ có lẽ phải xử lý con đàn bà đang ở cạnh anh trước”.

Đi đến bàn lễ tân, Như Quỳnh vừa đi toilet dặm lại phấn ra, Angel ngọt ngào hỏi:

-Em gái xinh đẹp, cho chị xin số điện thoại của cô bé ngồi trước phòng sếp Thắng được không?

Được gọi “em gái xinh đẹp”, khiến cô nàng Như Quỳnh như bị bỏ bùa:

-Chị nói Bảo Ngọc hả?

-Ừ, đúng rồi đó em.

Cô nàng nhìn nhìn vào list nhân viên trên bàn, rồi dễ dàng đọc cho cô ta. Cũng chẳng phải nhân vật quan trọng gì, cho ai chẳng được.

-Cảm ơn em. Em dễ thương quá.

Nàng ta cười tươi, vẫy tay tạm biệt. ả lằm bằm: “Tiềm tam ư? Chị đây búng tay một cái cứng cũng chết. Chờ mà xem”. Cô ả xem lời cảnh cáo của Quốc Thắng như gió thoảng qua tai. Trong mắt cô ta, anh luôn là

con cừu non dễ dạy. Không phải chỉ với một tiểu xảo nho nhỏ của ả, anh đã dễ dàng quy phục dưới chân ả bao nhiêu năm hay sao?

Năm ngày cũng qua, Quốc Thắng khải hoàn đón cô dâu nhỏ về nhà. Cầm trên tay hai tờ giấy hôn thú, anh sung sướng nghĩ: “Cuối cùng thì cũng có cảm giác an toàn. Giờ chỉ cần chăm chỉ cày cấy, ngày được công khai thân phận không còn xa. Ha ha ha ha”.

Đón dâu không kèn không trống, nhưng bước vào cửa trái đầy hoa đỏ. Phòng ngủ trang hoàng rực rỡ như phòng tân hôn tiêu chuẩn nhất, vẫn khiến Bảo Ngọc xúc động, rưng rưng nước mắt. Cô không phải là người tự ti về hoàn cảnh, nhưng lúc này lại thấy anh lấy cô là quá sức thiệt thòi. Một đại thiếu gia sinh trong nhung lụa, tiền và quyền lực đầy trời lại nhún nhường cô tới mức này, đủ biết anh đã dành cho cô bao nhiêu tình cảm. Còn cô, luôn lo được lo mất. Yêu và lấy anh, một chân vẫn đứng ngoài cửa, chỉ cần thấy động sẽ nhanh chóng bỏ chạy, hạn chế mức tổn thương cho bản thân tối đa. Cô ôm chặt anh, vùi mặt vào ngực anh, nước mắt yên lặng thấm ướt một khoảng áo.

-Em xin lỗi.

-Gì vậy? Sao lại xin lỗi anh? Em không thích sao?

-Không có, em thích lắm. Cảm ơn anh. Cho em chút thời gian, em sẽ chuẩn bị tinh thần, sức lực thật mạnh mẽ để có thể vui vẻ công khai sánh đôi với anh, được không?

-Được. Bây giờ anh chỉ cần em chuẩn bị sức khỏe thật tốt để hôm nay động phòng.

Bảo Ngọc bật cười, đưa tay chùi nước mắt, đánh vào vòm ngực săn chắc của anh:

-Anh thật là, người ta đang nghiêm túc thể hiện tình cảm như thế. Anh lại phát ngôn sắc mùi sắc dục.

Quốc Thắng giả vờ xoa ngực than đau:

-Cái gì mà sắc dục? Đây là anh tuân thủ quy tắc ngàn năm, tân hôn không thể thiếu động phòng. Vả lại tình dục vốn là sự thăng hoa của tình yêu, em không biết hay sao?

Anh tiến lại gần cô nhắc bồng cô lên giường:

-Mình nên thăng hoa luôn đi cục cưng.

Bảo Ngọc bò xuống:

-Không được. Em còn chưa cất đồ đạc của em nữa. Bây giờ cũng sắp tới giờ đi ăn với cả nhà rồi.

Anh thương lượng:

-Chúng ta có thể thăng hoa nhanh, 30 phút thôi. Tối nay lại thăng hoa hiệp hai?

-Lần nào anh cũng nói thế. Lần này em không mắc mưu đâu.

Lúc cô nói câu từ chối thì anh đã đủ thời gian tấn công đám quần áo trên người cô rồi. Câu “không được” đã thay thế bằng tiếng thở dốc không thể kiềm nén. Khi cô co người, bùng nổ cảm xúc lần thứ hai thì anh vẫn miệt mài rong đuối trên cơ thể cô. Máy lạnh bật 22 độ, nhưng những giọt mồ hôi của anh vẫn đều đặn nhỏ lên cô, vài giọt sượt qua môi, mặn mặn. Cô kiệt sức ôm chặt người anh, hai chân quăn lên eo anh, lên đỉnh lần thứ 3, anh mới thỏa mãn đẩy nhanh hết sức, gằm nhẹ rồi bùng tỏa sâu trong cơ thể cô. Bảo Ngọc cắn vào vai anh ầm ỨC:

-Anh không dùng bao.

Quốc Thắng thả lỏng người, đề toàn bộ sức nặng lên cô rồi cười ùng đục trong cổ họng:

-Đâu có dễ có bầu như vậy. Mà có thì để, em giờ chính thức là bà Thắng rồi còn gì.

Bảo Ngọc cũng không biết tại sao mình cứ chân chừ như vậy. Cô vốn rất thích trẻ con. Tuổi của anh và cô cũng không còn quá trẻ, giờ làm bố mẹ cũng là thời điểm hợp lý. Cô âm thầm thở dài: “Thôi thì, con cái là trời cho. Cũng không phải chuyện gì xấu.”

Bảo Ngọc và Quốc Thắng trải qua giai đoạn vợ chồng son ngọt như mật. Ban ngày cùng nhau đi làm, tối về nhà cùng nhau nấu cơm, cùng nhau rửa chén. Tối thì ôm nhau ngủ. Thi thoảng anh đi xã giao với đối tác thì cô về nhà ba mẹ. Đôi lúc cùng nhau đi gặp bạn bè chiến hữu của anh. Ai hỏi khi nào kết hôn, anh chỉ nheo mắt: “Cưới rồi. Không thấy tao gọi “bà xã” hay sao?”. Cả đám cười nghiêng ngả: “Bớt nổ đi thằng quý. Mà cưới được vợ mà không mời anh em, rồi tỏ vẻ ta đây với tụi tao thì tụi tao cùi”. Anh bạn có cô vợ xinh đẹp và ba đứa con thì cảm thương nhìn anh: “Có thằng bạn như mày, tao thấy xấu hổ lắm. Ít ra mày cũng phải học hỏi tao được đôi chút chứ”. Anh chẳng thêm nao núng: “Tụi bay được dịp thì cứ chà đạp đi. Tao đi tàu ngầm biết chưa?”. Một người trong hội quay sang khuyên cô: “Em gái, đừng dễ dàng lấy nó. Em phải hành hạ nó nhiều nhiều giúp bọn anh. Trông nó bây giờ thế này chứ ngày xưa thuộc hàng chảnh có số có má đó”.

Quốc Thắng ôm cổ cô: “Đừng nghe tụi này nói bậy. Anh lúc nào cũng phong độ, đáng yêu”. Bảo Ngọc góp vui: “Bây giờ trong công ty, anh cũng là ác ma có tiếng lắm”.

Anh chàng mới có vợ gần đây hí hửng: “Đấy em thấy không? Vì nhân loại, vì công lý, vì hòa bình thế giới, em phải thay trời hành đạo, đối xử với nó tàn nhẫn vào. Ha ha. Zô, cụng ly ủng hộ em gái”

Anh thở dài: “ Tụi bay có thật sự là bạn tao không vậy?”

Bảo Ngọc cười tít mắt, không thể không thấy, bạn của anh lớn tuổi nhưng ai cũng vui tính và trẻ trung. Cô hoàn toàn không gặp áp lực khi tiếp xúc với họ. Mỗi người một cuộc sống và công việc khác nhau, nhưng khi họp lại, họ buông bỏ mọi khoảng cách, địa vị xã hội, chỉ đơn giản là những người bạn thân giao.

Cô cũng là người có nhiều bạn bè nhưng sau biến cố hôn nhân lần trước, cô chỉ giữ liên lạc với cô bạn thân thời đại học tên Hiền. Không phải họ không tốt mà là bản thân cô chưa đủ can đảm đối mặt với sự dò xét, thương hại của mọi người. Cô biết Hiền cũng rất khó xử khi phải giữ bí mật giúp cô. Qua những người bạn của anh, cô nghĩ, cô phải mạnh mẽ đối diện với bạn cũ của mình. Không thể suốt đời như con đà điểu, gập chuyen thì vùi đầu vào cát.

Bảo Ngọc gọi điện cho Hiền ma sơ:

-Hôm nào hẹn gặp bạn bè đi mày.

Hiền vui vẻ cười qua điện thoại:

-Ồ, nghĩ thông suốt rồi hả?

-Ừ. Tao nghĩ mọi người cũng biết hết rồi. Giờ tao cũng không còn sống với chuyện cũ nữa. Cũng phải cho mọi người biết tao sống thế nào chứ nhỉ? He he

-Chà, ông Thắng nhà mày coi bộ bản lãnh dữ nha. Cuối cùng cũng cảm hóa được con đà điểu đầu to như mày rồi.

-Ha ha. Thật ra thì cũng chưa cảm hóa hết. Cũng phải cho tao thời gian chứ. Mày lấy được ông chồng như ý, sao biết được nỗi đau khổ khi bị phản bội như tao.

-Nín ngay, đừng được nước làm tới. Định than thân trách phận với ai hả? Giờ không phải mày kiếm được ông chồng 11/10 điểm hay sao, còn giả bộ khoe mẽ.

-Ha ha. Hẹn hò đi rồi ới tao với nha.

-Ok. Để bà bầu này đi làm nhíp cầu tre. Mọi người cứ hỏi thăm mày suốt, tao toàn phải giả ngơ không biết. Ai cũng lo lắng cho mày đấy biết không con nhỏ xấu xa kia?

Bảo Ngọc luôn cảm thấy may mắn vì mình có một cô bạn thân tuyệt vời như Hiền ma sơ. Người “luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu”, mà không bao giờ đánh giá hay phê phán những việc cô làm. Duy nhất chỉ có lần cung cấp địa chỉ nhà mới của cô cho Hồng Phúc là khiến cô không nói nên lời, nhưng cô không thật sự giận cô ấy. Làm người, luôn có những lúc không làm chủ được mọi chuyện. Cô ấy cũng cần phải nghĩ đến cảm giác của chồng mình, không thể vì cô mà bất chấp tất cả được. Nghĩ đến Hồng Phúc, anh ta đã lâu rồi không còn làm phiền cô nữa. Có lẽ đã thông suốt mọi chuyện. Thế là tốt nhất. Cô hi vọng anh ta

có cuộc sống mới hạnh phúc hơn. Khi đã hết yêu, hận cũng từ từ biến mất. Anh ta giờ chỉ là một người qua đường. Chỉ mong đừng gặp lại.

• P/s: về cái túi da cá sấu bạch tạng của Angel: hàng fake thôi. Không có anh QT chu cấp thì cô ta lấy tiền đâu mà sắm túi xịn.

37. Chương 19-1: Trốn Chạy

Đoàn Hoài Ân trở về nước bởi vì cô ta hết tiền rồi. Người cô ta luôn bám chặt không rời là Quỳnh Hoa về nước, ả không thể không đi theo. Thật ra mà nói thì nàng ta cũng không mặn mà gì với đoạn tình cảm cùng Quốc Thắng. Anh quá lãnh đạm và lạnh lùng, không lãng mạn cũng chẳng chiều chuộng ả như mong muốn. Nhưng dù sao cũng cần tìm người chu cấp, đẹp trai lại nhiều tiền như anh, không tìm đến thì cô ta đúng là đồ ngu. Không thành công thì có thể lợi dụng anh để tạo scandal, tấn công lại vào showbiz. Rồi từ đó có thể dễ dàng tìm kiếm đại gia ham của lạ, với vẻ đẹp trời phú của mình, cô ta tin tưởng mọi chuyện dễ như trở bàn tay. Trăm lợi mà không một hại, đại gì không làm.

Quỳnh Hoa vốn là một con nhỏ nhiều tiền ngu ngốc, dùng cô ta như một rada thám thính tin tức của anh không hề khó. Luôn coi cô ả như bạn thân chí cốt, cô ả cần gì cũng sẵn sàng giúp đỡ. Trong bóng tối, cô nàng nhếch mép lập kế hoạch.

Dự án villa ở Phú Quốc của công ty Thần Tài bắt đầu giai đoạn triển khai. Quốc Thắng cần môi vợ yêu, quyền uyển trước khi ra sân bay đi công tác.

-Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh. Anh đi vài ngày rồi về.

-Thôi đi, em đi làm chứ việc gì ở nhà mà chờ. Em đâu có ngốc. Ha ha

Anh nhéo mũi cô:

-Tốt nhất vẫn là đi cùng với anh luôn đi.

-Anh đi làm việc, em theo làm gì. Miễn.

-Em nói thật đi, có yêu anh không đấy? Sao lần nào anh đi công tác, em cũng hơn hơn là thế nào?

Bảo Ngọc giả vờ chối:

-Làm gì có, em buồn lắm đấy. Nhưng em là người phụ nữ biết điều, không để tâm trạng ảnh hưởng đến công việc của chồng. Em vui vẻ, anh đi mới an tâm đúng không? Ha ha

-Cảm động quá đi!!!!

Máy bay vừa cất cánh, Bảo Ngọc nhận được cuộc gọi từ số máy lại. Cô nhấc máy:

-Alo

Đầu dây bên kia, giọng nữ ngọt ngào:

-Em là Bảo Ngọc, nhân viên công ty Thần tài đúng không?

-Vâng ạ. Xin lỗi, chị là...?

-Chị là Angel, hôm trước có gặp em ở cửa phòng làm việc của anh Thắng.

-Có việc gì không ạ?

-Chị em mình gặp nhau một chút được không?

Cô nhú máy, chẳng quen biết gì nhau, tự nhiên đòi gặp làm gì. Cô có dự cảm không hay:

-Nếu là việc của công, chị có thể đến công ty tìm em, hoặc có thể tìm nhân viên khác hỗ trợ. Nếu là việc tư, em nghĩ, chúng ta đâu có quen biết?

Cô ả nhếch môi, giọng trầm xuống:

-Là việc tư, liên quan đến ba người: em, chị và anh Thắng. Thế đã rõ ràng chưa? Có thể gặp em không?

Tim Bảo Ngọc đập thành thịch:

-Chị cứ nói qua điện thoại, em sẵn sàng lắng nghe.

-Ok. Chị biết mối quan hệ bí mật của em và anh Thắng. Với tư cách là bạn gái của anh ấy, chị nhỏ nhẹ khuyên em nên tự chấm dứt đi.

Bảo Ngọc bực mình:

-Chị nói cái gì vậy? Xin lỗi chị nghĩ mình là ai?

-Chị là nghệ sĩ Angel Đoàn, người yêu của anh Thắng, người yêu 10 năm rồi.

Cô ả nhún mạnh.

-Mấy năm nay, vì công việc chị ở Mỹ, anh Thắng vẫn thường xuyên qua ở với chị. Gần đây, có lẽ là mệt mỏi, anh ấy mới tìm một người thay thế chị ở Việt Nam. Đàn ông là thế, chị cũng không trách được. Nhưng giờ chị đã trở lại, em ở cạnh anh ấy rõ ràng là dư thừa.

Bảo Ngọc cúp máy, không tiếp tục dây dưa với con mụ điên đầy nựa. Tưởng mình xinh đẹp, nổi tiếng rồi muốn nói gì thì nói hay sao, cô không phải con cóc. Vào công ty anh làm việc đã hai năm, trong thời gian đó, anh có xuất ngoại lần nào hay không cô vô cùng rõ ràng. Cái gì mà sang Mỹ? Lịch trình đi đâu, làm gì của anh, cô tuy chỉ là nhân viên hành chính nhân sự cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Một con mụ ảo tưởng sức mạnh. Cô tin anh không phải là người bắt cá hai tay, cùng lúc quan hệ với hai người phụ nữ. Tuy nhiên, qua việc này cô biết, anh có nói dối. Cô ta không thể chỉ đơn giản là bạn thân của em gái anh. Cô cũng là người có quá khứ, thậm chí từng lấy chồng, nên việc giấu diếm cô chuyện anh từng yêu đương là không cần thiết. Vậy, vì sao anh phải nói dối? Giữa họ có bí mật gì?

Trong lòng cô bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, khúc mắc với tình cảm chân thành của Quốc Thắng dành cho mình. Anh có yêu cô như những gì anh thể hiện? Cô có phải là kẻ thứ ba đáng ghét xen vào mối tình lâu năm của anh và cô ta hay không?

Bảo Ngọc bần thần hết cả ngày. Tối, cô cũng không ghé ba mẹ mình, mà về nhà, ôm gối thần thờ. Đã từng mất đi hạnh phúc vì dối lừa, cô ác cảm mạnh mẽ với sự dối trá. Điện thoại reo một lúc, cô mới giật mình nhắc máy.

-Alo

Nghe giọng cô hơi khàn, anh lo lắng:

-Sao vậy? Em ốm à?

-Dạ, không. Em đang chuẩn bị đi ngủ.

-Không gọi điện cho anh mà đã ngủ rồi. Mới có mấy tiếng mà sao anh có cảm giác bị bỏ rơi thế này?

38. Chương 19-2: Trốn Chạy

Bảo Ngọc cố vực lại tinh thần, cô không thể vì lời nói linh tinh của người ta mà gây sự với anh khi anh đi công tác được. Cô cong môi:

-Sợ anh bận rộn mà. Em nhớ anh nên mới đi ngủ sớm đây.

-Thật là không đáng tin mà. Cả ngày chẳng gọi cho anh lần nào.

-Thế anh có đáng tin không? Có nói dối gì em không?

Quốc Thắng chột dạ, nhưng vẫn cương quyết:

-Đương nhiên là đáng tin. Anh lúc nào cũng thành thật với em hết. Thôi, em ngủ đi. Mai nhớ gọi cho anh đây.

Anh vội vàng cúp máy, không muốn lỡ lời lại lộ ra cái gì. Bảo Ngọc bứt rứt, rõ ràng là anh “có tật giật mình”. Nhưng giờ cô phải làm gì để tìm ra chân tướng đây?

Bảo Ngọc ngồi bật dậy, lên mạng dò tìm thông tin về cô nàng diễn viên Đoàn Hoài Ân. Thời điểm cô ta nổi tiếng internet chưa phổ biến rộng rãi như bây giờ, vì vậy tin tức không nhiều. Mới nhất thì có một trang báo mạng nhỏ đăng tin về sự trở về của nàng ta, nhưng dường như không mấy được chú ý.

Ôm một bụng ngờ vực, cô leo lên giường trằn mền cố gắng đi ngủ.

Tưởng chừng mình không bận tâm nữa thì mọi việc sẽ trôi qua, nhưng bất ngờ trong giờ làm việc, Bảo Ngọc nhận được tin nhắn từ số máy của cô ả Angel. Hình ảnh anh từ khách sạn bước lên xe. Cô ta muốn cho cô biết, hôm nay cô ta đang ở cùng một nơi với Quốc Thắng. Tim cô đập điên cuồng, quyết định dùng facetime gọi cho anh. Anh nghe máy gần như ngay lập tức. Ngồi ở băng ghế sau, anh cười toe toét:

-Ngoan, biết chủ động gọi điện cho anh.

Nhìn thấy anh, cô hơi ngượng:

-Anh, anh đang đi công việc à?

-Thì đương nhiên. Nếu không vì công việc thì anh đã ở nhà ôm em rồi.

Ngại anh lái xe nghe được cuộc đối thoại của hai người, cô vội vàng tạm biệt:

-Em cúp máy đây, anh đi làm việc đi.

Nhìn màn hình tối đen, anh mỉm cười: “Đã làm vợ anh rồi mà còn dễ dàng xấu hổ như vậy. Em thật là đáng yêu”.

Ngẩn người nhìn điện thoại, cô không hiểu mình đang làm gì nữa. Nhìn thấy anh để kiểm tra điều gì? Xem thử anh có ở cạnh cô ta không hay sao? Đương nhiên, ảnh cô ta gửi là anh vừa bước lên xe, nên chắc chắn hai người họ lúc này không ở cạnh nhau rồi.

Nếu lời cô ta là thật, bọn họ ở bên nhau thì cô sẽ phải làm thế nào đây? Một lần nữa chủ động từ bỏ hay cố sức níu giữ lấy anh? Một cuộc hôn nhân trước thất bại, cô đã đau khổ, tuyệt vọng thế nào. Vết sẹo nơi trái tim tưởng đã lành, thì giờ đây như nứt toác ra, máu chảy đầm đìa. Cô không thở được. Có lẽ trong lúc bọn họ giận hờn nhau, cô đã vô tình đi vào quỹ đạo của anh. Vô tình bị anh sử dụng như thể thân của cô ta. Nhưng giờ đây, khi họ làm lành rồi thì vị trí của cô là ở đâu? Về nhan sắc, cô không đẹp bằng cô ta, về thân hình, cô không quyến rũ như cô ta. Cô lấy gì mà đấu lại đây? Là người từng trải, cô thừa hiểu, tờ hôn thú, chỉ có giá trị khi người trong cuộc trân trọng nó. Nên chắc chắn, nó không thể là vũ khí của cô được.

Điện thoại reo, cô giật mình, không hiểu cô ta còn định cho cô xem gì nữa. Nhưng hóa ra người gọi là bà Quỳnh Như, mẹ chồng cô. Bà đang ở thành phố nên muốn cùng cô ăn cơm chiều.

Quốc Thắng nhắn tin anh đi xã giao, có lẽ sẽ về khách sạn trễ một chút. Dặn cô đừng chờ điện thoại.

Dù rất cố gắng, nhưng khuôn mặt cô khi gặp bà Như cũng không tươi tắn như bình thường. Bà hỏi:

-Con ốm à? Sao mặt mày tái nhợt thế kia?

Bảo Ngọc lắc lắc đầu:

-Dạ, con không sao ạ. Mẹ dùng gì?

-Ừ, gì cũng được. Con gọi thức ăn đi. Ăn nhiều nhiều vào, đừng có cố giữ eo mà nhịn ăn đấy.

Cô cong môi:

-Dạ, con không ăn kiêng đâu mẹ ạ.

Trong lúc hai mẹ con vui vẻ nói chuyện thì điện thoại của cô lại báo tin nhắn. Thấy số máy, mặt cô hơi biến sắc. Hình ảnh cô ả Angel gửi làm Bảo Ngọc run lấy bầy đánh rơi máy. Hốc mắt đỏ hoe, hai hàng nước mắt không thể kiềm chế, cứ thế tí tách rơi.

Bà Quỳnh Như nhìn vào màn hình điện thoại rơi trên bàn ăn, không còn để ý đến lịch sự mà chớp lấy. Mặt bà đỏ ửng vì tức giận, không hiểu ai đã gửi cho con dâu bà bức ảnh như thế này. Người đàn ông khỏa thân đang đi vào phòng tắm, dù hình chụp sau lưng thì nhìn sơ cũng nhận rõ, đây là Quốc Thắng, con trai bà. Đang đi công tác Phú Quốc, tại sao có người gửi ảnh thế này cho Bảo Ngọc. Bà bấm gọi vào số điện thoại không tên, đầu dây bên kia nhắc máy, không cần nghe bà nói gì đã vội tuôn một tràng:

-Đã thấy rõ rồi chứ. Anh Thắng là người đàn ông của tôi. Buông tay đi.

Bà Quỳnh Như lên tiếng:

-Cô là ai?

Vừa nghe giọng, cô ả Angel vội vàng cúp máy. Rút sim điện thoại, vứt vào sọt rác. Lo sợ:

-Tại sao bà ấy lại là người nghe máy?

39. Chương 19-3

Bà Quỳnh Như lên tiếng:

-Cô là ai?

Vừa nghe giọng, cô ả Angel vội vàng cúp máy. Rút sim điện thoại, vứt vào sọt rác. Lo sợ:

-Tại sao bà ấy lại là người nghe máy?

Cô ả cũng không phải là người thông minh gì, thủ đoạn cũng nông cạn. Lôi vài tấm hình cũ chụp lên ngày trước ra gửi cho Bảo Ngọc. Cũng chẳng nghĩ được sâu xa, nếu Quốc Thắng biết sẽ xử lý cô ả thế nào. Những tấm hình thiếu sáng, mờ ảo không rõ nét, chỉ cốt cho Bảo Ngọc tin, anh và ả đang ngủ với nhau. ả hồ đồ nghĩ, chỉ cần tách được cô ra xa anh thì ả sẽ nhanh chóng có cách tóm gọn trái tim anh một lần nữa.

Bà Quỳnh Như cầm lấy bàn tay đang lạnh như băng của Bảo Ngọc, vỗ vỗ:

-Bình tĩnh, nín đi con gái. Nói cho mẹ biết. Người gửi tin nhắn cho con là ai?

Cô ngẩn người, vội lau nước mắt. Tự nhiên trong đầu nháy ra hình ảnh ngày trước, bà Thi (mẹ chồng cũ) quát mắng cô khi cô tố cáo chồng ngoại tình. Cô như chìm sợ cảnh cong, co người, run rẩy. Không ai có thể ngờ được, sự tổn thương do chồng cũ và gia đình anh ta vẫn âm thầm bám rễ trong cô. Ngay cả cô cũng không nhận ra. Đến đến bây giờ, chỉ với một âm mưu đơn giản, trẻ con của cô ả lại khiến Bảo Ngọc rơi vào khủng hoảng tâm lý trầm trọng. Tại cô ong ong giọng nói sắc lém của bà Thi, tiếng quát tháo của bố chồng. Má cô như bỏng rát bởi cái tát của Hồng Phúc, miệng cảm giác được vị mặn của máu. Cô cắn môi, cố gắng dùng cơn đau thể xác giúp mình trở về thực tại:

-Con, con không biết. Con không quen cô ta.

Nhìn cô, người con dâu bà vô cùng thương yêu, lại có biểu hiện sợ hãi với mình, bà đau xót:

-Nó có nói nó tên gì không?

-Dạ, tên Angel.

Một cái tên lạ lẫm. Nhưng lạ hay quen gì cũng không sao, bà sẽ nhanh chóng xử lý. Bà nắm chặt tay Bảo Ngọc, an ủi:

-Con bình tĩnh, đừng nghĩ quẩn. Giao việc này cho mẹ. Mẹ sẽ tìm ra sự thật đằng sau. Nhưng dù thế nào, con an tâm, mẹ sẽ đứng về phía con. Nếu thằng Thắng có lỗi, dù nó là con trai mẹ, mẹ cũng tuyệt đối không tha thứ.

Nghĩ đến mình chính là người cổ vũ, động viên cô đến với Quốc Thắng, bà Quỳnh Như nghĩ mình phải có trách nhiệm bảo vệ cô.

Đưa cô về tận nhà, bà ôm cô:

-Đừng lo lắng. Ngủ một giấc, sáng mai mẹ sẽ cho con câu trả lời chính xác. Được không?

-Con cảm ơn mẹ.

Trời Sài Gòn ban đêm gần ba mươi độ, thế nhưng Bảo Ngọc lạnh run. Thở xác, lẫn tinh thần đều như bị vắt kiệt. Cô biết, mình không mạnh mẽ như bề ngoài. Trái tim của cô rất yếu đuối. Cô muốn gọi cho anh, nhưng không bấm máy nổi. Tiếng xe hơi của bà Quỳnh Như đi xa, cô ngồi gục trong bóng tối.

Nửa tiếng sau, Bảo Ngọc bật dậy. Cô không đủ can đảm đối diện với việc này. Cô cần chạy xa khỏi đây. Mắt không nhìn thấy, tim không đau.

Không thể chờ đến sáng, cô run rẩy lục tủ lấy hộ chiếu. Vơ vợi túi xách, nhét giấy tờ, thẻ các loại, gọi taxi rồi chạy ra cửa. Cô phải đi, ngay lúc này.

Trên đường ra sân bay, Bảo Ngọc ôm chặt túi, cơ thể vẫn không ngừng run rẩy. Cô biết mình hèn nhát, nhưng cô không dám đối mặt. Thà trốn chạy ngay bây giờ, vĩnh viễn không biết bộ mặt thật của anh. Ít ra cô còn ôm hi vọng, đấy chỉ là hiểu lầm. Chính mắt nhìn thấy người mình yêu ở bên người khác, một lần đã là quá đủ.

Đến quầy vé ngay tại sân bay, cô mua chuyến bay sớm nhất đến Melbour, Úc. Giá vé sát giờ bay rất cao, vốn là người tiết kiệm, nhưng lúc này cô không quan tâm, không chần chừ cà thẻ. Cô cần phải đi khỏi đây bằng bất cứ giá nào. Vì cô không có hành lý, thủ tục khá nhanh. Qua cửa an ninh, cởi giày và áo khoác để vào rổ, cô mới giật mình nhận ra mình vẫn mặc nguyên bộ đồng phục công ty. Rảo chân bước vào hàng người đang làm thủ tục xuất cảnh trước cửa hải quan, sắc mặt Bảo Ngọc trắng bệch. Đến phiên cô bước vào quầy kiểm tra giấy tờ, anh nhân viên nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng mới đóng dấu cho qua. Vào đến phòng chờ cũng là lúc thông báo hành khách ra cửa lên máy bay. Mọi việc diễn ra nhanh đến mức, ngồi yên vị trên máy bay cô mới nhớ mình cần phải thông báo với ba mẹ. Nhấn vài dòng ngắn gọn, báo họ đừng lo lắng, cô sẽ nhanh chóng liên lạc lại.

Bảo Ngọc bấm máy gọi cho mẹ chồng:

-Mẹ, con xin lỗi. Mọi việc quá đột ngột, con không đủ dũng cảm đối mặt với chuyện này. Con sẽ đi một thời gian. Mẹ đừng giận con nhé.

Bà Quỳnh Như tai lùng bùng không hiểu cô đang nói cái gì thì nghe tiếng nhắc nhở tắt các thiết bị điện tử. Cô vội vàng chào bà rồi tắt máy.

Ngắn người một lúc, hiểu ra ý cô, bà gọi lại thì không còn liên lạc được nữa. Bà hốt hoảng:

-Cái con bé này, sao hành động nóng vội như vậy chứ!

Từ lúc tiễn Bảo Ngọc về nhà, sau khi nhẹ nhàng nhắc nhở anh tài xế riêng không nói lung tung chuyện gia đình bà, thì bà Quỳnh Như đã gọi điện ngay cho Quốc Thắng. Tuy nhiên anh lại vội vàng cúp máy vì đang bàn việc rất quan trọng với đối tác, sẽ gọi lại ngay. Vốn là người làm ăn, bà vẫn nghĩ công việc quan trọng, việc mới xảy ra cũng không thể nói một hai câu mà xong nên bình tĩnh chờ con trai gọi lại. Không ngờ được, cô con dâu lại mất bình tĩnh đến mức ra đi nhanh như thế. Bà cũng không biết mình phải nói gì với Quốc Thắng.

40. Chương 19-4

Đầu óc nhạy bén, xử sự quyết đoán trong kinh doanh, nhưng đứng trước chuyện tình cảm gia đình con trai, bà bối rối. Luôn ray rứt với con cái, tự nhận mình là người mẹ tồi. Vừa có cô con dâu tình cảm, ngoan ngoãn, bà hi vọng sẽ trở thành mẹ chồng tốt. Không ngờ được rằng, niềm vui ngắn chẳng tày gang. Cầm điện thoại trong tay, bà chần chừ, báo hay không báo cho con biết.

Quốc Thắng tươi rói, gọi lại cho mẹ:

- Alo, mẹ gọi con ạ? Có gì không mẹ?
- Ủ, Angel là ai?

Anh giật mình, ngạc nhiên:

- Sao vậy mẹ? Angel nào?

Bà Quỳnh Như tức giật:

- Còn vờ vịt cái gì? Cái đứa mà con đang mèø mà gà đồng ấy.

Quốc Thắng nhú mày:

- Mẹ nói cái gì vậy? Con làm gì có quan hệ bậy bạ với ai tên Angel. Chỉ có một cô tên như vậy, là Đoàn Hoài Ân, mẹ cũng biết mà. Nhưng chúng con chia tay lâu lắm rồi.
- Hóa ra là con nhỏ hồ ly đấy. Không ngờ nó còn dám lỳ mặt quay trở lại.
- Cô ta quay lại hay không thì ảnh hưởng gì đến con, sao mẹ lại tức giận như vậy?
- Thật sự con và cô ta không còn quan hệ gì chứ?
- Vâng, có lần cô ta đến công ty tìm con, nhưng con đã nói rõ ràng với cô ta rồi.

Nếu Quốc Thắng nói thật, tức là cô ả lại một lần nữa đóng kịch lừa người. Bà tuyệt đối sẽ không để yên chuyện này. Bà Quỳnh Như tin tưởng con trai không phải hạng người làm mà không dám nhận, áy náy nói:

- Nó nhắn tin, gửi hình khỏa thân của con cho vợ con. Nó bảo vợ con buông tay đi, để nó và con bên nhau.
- Cái gì? Cô ta dám dựng chuyện như vậy? Bây giờ vợ con thế nào? Cô ấy tin hay sao?
- Hình ảnh rõ ràng như thế, đến mẹ còn tin...

Quốc Thắng cúp máy, gọi điện thoại cho Bảo Ngọc. Liên tục, liên tục hàng trăm lần, điện thoại vẫn trong tình trạng không liên lạc được. Anh mất bình tĩnh gọi lại cho mẹ mình:

- Mẹ, mẹ còn ở Sài Gòn không? Tìm cô ấy giải thích giúp con, con sẽ bay về ngay. Con không gọi được cho Ngọc.
- Ủ, được rồi. Đâu còn có đó. Nếu con không làm bậy thì chẳng việc gì phải lo.

Bà Quỳnh Như đành nói dối, không muốn anh rối lên. Cứ để Quốc Thắng về Sài Gòn rồi tính tiếp.

Quốc Thắng bồn chồn, anh nhớ lại cuộc đối thoại gần đây của hai người. Cô hỏi: “Thế anh có đáng tin không? Có nói dối gì em không?”. Sao lúc đấy anh không nhận ra cô đang dò xét anh? Anh lại vội vàng cúp máy né tránh. Chính anh đã tạo nên khe hở để người ngoài dễ dàng xen vào tình cảm của họ. Lòng tin là thứ xây dựng cực khổ, nhưng phá đi lại dễ dàng. Anh mở to hai mắt chờ trời sáng. Công việc chưa hoàn thành, nhưng việc đây không quan trọng bằng tình cảm với vợ. Anh cần nhanh chóng về bên cạnh cô, giải thích rõ, hóa giải mọi hiểu lầm.

Đi chuyến bay sớm nhất về thành phố, dù không bị delay, cũng phải đến 8h30 Quốc Thắng mới về đến Sài Gòn. Ngoại trừ lúc bắt buộc tắt điện thoại, còn lại anh liên tục gọi điện cho Bảo Ngọc. Dù điện thoại vẫn báo không liên lạc được. Máy bay vừa hạ cánh, anh gọi đến công ty thì được báo cô vẫn chưa đi làm. Cô vốn là người luôn tuân thủ giờ giấc làm việc một cách cứng nhắc, nên lẽ tân đoán rằng hôm nay Bảo Ngọc ốm rồi. Để tránh cho cô bị sếp la rầy, cô bé Hương bịa luôn là cô báo bệnh. Quốc Thắng nghe xong thì về

thăng nhà. Anh nghĩ, sau khi giải thích rõ ràng với vợ sẽ xử lý đến cô ả Angel. Cô ta không coi lời cảnh cáo của anh ra gì thì anh sẽ cho ả biết, anh là ai.

Buổi sáng Sài Gòn nóng chảy mồ hôi, Quốc Thắng bước vào nhà lại cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo khác thường. Tim đập thình thịch, anh vừa gọi cô vừa mở cửa các phòng tìm kiếm. Chưa bao giờ anh cảm giác, sự yên tĩnh của khu biệt thự cao cấp lại đáng sợ đến như vậy. Cái tấp nập, ồn ào của thành phố không chạm đến nơi này, dường như anh nghe được cả tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường. Bảo Ngọc không có ở nhà. Ngăn tủ để giấy tờ của cô mở toang đập vào mắt anh. Anh lao người đến: trống rỗng. Ngăn tủ giấy tờ trống rỗng. Cuốn hộ chiếu bình thường nằm ngay ngắn nơi đấy, đã biến mất. Quốc Thắng lạnh toát, anh có dự cảm chẳng lành. Nhưng tuyệt nhiên không muốn nghĩ đến việc cô trốn chạy. Anh giật tung cổ áo cho dễ thở, vài hạt nút đứt ra rơi xuống sàn nghe keng keng. Gọi điện cho mẹ mình:

- Mẹ có biết vợ con đâu không? Tối qua mẹ có liên lạc được với cô ấy không?

- Con đang ở đâu?

- Dạ, con đang ở nhà.

- Ủ, ở yên đấy, mẹ đến rồi mẹ con mình nói chuyện.

Anh to tiếng:

- Mẹ trả lời con ngay đi, tối qua mẹ có tìm cô ấy không? Mẹ biết Ngọc đi đâu không?

Bà Quỳnh Như chần chừ:

- Con bình tĩnh chút đi. Từ từ nói chuyện.

Quốc Thắng gần như gầm lên:

- Con chỉ muốn biết, tối qua mẹ có giải thích với cô ấy hộ con hay không?

- Mẹ,...

- Tại sao? Con vốn nghĩ rằng mẹ thích cô ấy. Tại sao, con chỉ nhờ mẹ đơn giản là ở cạnh cô ấy chờ con về, mẹ cũng không làm?

- Con đừng hiểu lầm mẹ. Không phải mẹ không làm, mà nó đi nhanh quá, mẹ không kịp làm gì cả.

- Đi? Cô ấy đi đâu?

- Mẹ không biết. Lúc nó gọi báo cho mẹ thì nó đã ở trên máy bay rồi. Mẹ không cản được.

Bà Quỳnh Như, bình thường thét ra lửa với cấp dưới, giờ lại luống cuống giải thích với con trai, lời nói tỏ rõ vẻ áy náy nồng đậm.

41. Chương 20-1: Bệnh

Bảo Ngọc mất tích. Ngoài giấy tờ tùy thân, cùng thẻ ngân hàng thì không mang theo gì.

Quốc Thắng sau khi nói chuyện với mẹ thì vội đến nhà ba mẹ vợ. Anh không vòng vo mà cúi đầu nhận lỗi, kể toàn bộ mối quan hệ của anh và cô ả Angel từ đầu cho đến khi cô ả quay về phá đám. Sĩ diện đàn ông lúc này không còn quan trọng nữa. Giờ anh chỉ muốn biết vợ mình đã đi đâu. Ông bà Bình nghe xong thì vô cùng ngạc nhiên. Tối qua, khi nhận được tin nhắn của Bảo Ngọc, hai người còn cười, đoán là vợ chồng son đi hưởng tuần trăng mật, nên cũng không lo lắng gì. Theo lý mà nói, với tính cách của cô, sẽ không hồ đồ tới mức dễ dàng tin lời người khác mà kết tội chồng như vậy. Thế thì vì sao lại biến mất khi mọi việc còn chưa rõ ràng?

Ông Bình an ủi:

-Con đừng lo lắng quá. Chắc chắn Ngọc nó sẽ liên lạc ngay thôi. Ba mẹ sẽ giải thích, khuyên nhủ nó.

Quốc Thắng trở về nhà, hi vọng mở cửa sẽ nhìn thấy cô. Cô khóc lóc, trách móc hay đánh anh cũng được, ít nhất anh có cơ hội giải thích. Anh sai rồi, anh không nên vì sĩ diện hão mà nói dối. Bị ả ta lừa nhiều năm thì sao chứ, cùng lắm thì cũng chỉ bị cô cười nhạo một chút. Cô im lặng mà biến mất, khiến anh không biết phải làm sao.

Tủ quần áo của cô vẫn đầy ắp. Mùi hương ngọt ngào của riêng cô vẫn vương trong không khí. Anh mơ màng, có lẽ cô đang tắm trong phòng tắm. Chỉ một lát thôi, cô sẽ thò đầu ra nhờ anh lấy hộ khăn. Ngồi trên giường, hai mắt dán vào cánh cửa phòng tắm tối om chờ đợi. Mười phút, mười lăm phút, nửa tiếng, một tiếng trôi qua. Tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường càng lúc càng rõ, nhưng phòng tắm tuyệt nhiên không nghe tiếng nước chảy. Giọng nói dịu dàng của cô như vẫn vang trong đầu anh:

-Em lại quên mang khăn vào rồi. Anh yêu, lấy giúp em đi.

-Ừ.

Trong vô thức, Quốc Thắng mở tủ lấy khăn rồi kéo cửa, mỉm cười đưa cho cô. Tối om.

Không phải bình thường, chỉ cần như thế này, cả hai sẽ đùa nghịch một chút rồi lăn lên giường hay sao. Hôm nay, sao ngay cả tiếng cười cảm ơn của cô cũng không có.

Một ngày, hai ngày, rồi một tuần trôi qua.

Bà Quỳnh Như âm thầm cử người ở hội sở vào thay thế vị trí của Bảo Ngọc. Lý do cô bận việc gia đình, xin nghỉ phép không lương một thời gian. Sự biến mất của cô, chỉ có người trong gia đình mới biết.

Kể từ hôm đó, cô không liên lạc với ai. Hiền, người bạn thân nhất của cô cũng không biết Bảo Ngọc đi đâu.

Ông bà Bình như ngồi trên đồng lửa, gọi điện cho Bảo Thiên nhưng không dám nói về việc cô mất tích. Chỉ hỏi thăm vợ xem lâu nay hai chị em có nói chuyện với nhau không. Cậu ta thở dài: “Mười ngày nay, con bảo vệ luận án tốt nghiệp, bận tối tăm mắt mũi không liên hệ với chị ấy. Chị Ngọc biết con đang bận nên cũng không gọi”.

Thời gian trước, Hồng Phúc ngoại tình, dẫn đến việc ly hôn, Bảo Ngọc đau buồn nhưng không bi lụy. Ông Bình dù buồn cho tình duyên trắc trở của con gái, nhưng lại tự hào vì cô mạnh mẽ, cứng cỏi. Cô nhanh chóng vượt qua nỗi đau bị phản bội, cũng nhanh chóng tìm được tình yêu mới. Mọi việc diễn ra rất nhanh, nhanh đến mức mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì cô đã lại kết hôn. Không ai nhận ra vấn đề. Để đến bây giờ, khi cô mất tích. Ngồi ngẫm nghĩ lại mới thấy tất cả diễn biến tâm lý rất bất thường của cô. Bảo Ngọc yêu Hồng Phúc, mối tình đầu thanh xuân. Tình cảm ấy không phải là ngày một ngày hai mà có được, nó là sự tích lũy qua năm tháng. Những năm tháng tuổi trẻ, mọi mong ước về hạnh phúc của cô đều gửi gắm vào người đàn ông ấy. Củ khoai chia đôi ngày mưa, thổi phù phù vẫn khiến người cầm la oai oái bỏng tay. Hai bàn tay ướt đầm mồ hôi vẫn cương quyết đan nhau dưới cái nóng Sài Gòn hầm hầm đổ lửa. Chỉ lén lút chạm môi nhau cũng khiến người trong cuộc đỏ mặt thẹn thùng, trái tim rạo rực vì yêu. Kỷ niệm của hai người tràn ngập mọi ngõ ngách trong cái thành phố náo nhiệt này. Vì yêu quá nhiều nên không thể tha thứ nổi một lỗi lầm, dù một lần cũng không thể. Tâm trạng của Bảo Ngọc khi buông bỏ hạnh phúc mà mình từng nghĩ đến từng ngày từng ngày suốt bảy năm, không ai hình dung được. Cô cũng không hình dung được. Mọi người không biết tâm bệnh của cô, cô cũng không biết. Một nhát cắt khiến mái tóc đen dài được nuôi dưỡng nhiều năm rơi xuống, trái tim cô trống rỗng. Cô đã nghĩ, thế là tình cảm thanh xuân ấy đã chết thật rồi. Cô cần một cuộc sống mới. Và cô đã làm được. Cho đến lúc ấy... Quả bóng căng tròn xinh đẹp, bất ngờ bị một cây kim nhỏ xíu chạm vào. Vỡ tung thành nhiều mảnh.

(Hôm nay post sớm, mình lại đi chơi. Hẹn thứ 4 gặp lại mọi người nhé ^^)

42. Chương 20-2

Quốc Thắng không phải là thể thân. Anh quá hoàn hảo nếu so với một người đầy khuyết điểm như Hồng Phúc. Anh ưu tú hơn anh ta không chỉ là một bậc. Tâm lý bất ổn khiến Bảo Ngọc dễ dàng xao động. Cô liên tục có những hành động bộc phát, làm những chuyện mà bình thường không đời nào cô làm. Giả dụ như điên cuồng làm tình với anh ngay tại công ty. Quyết tâm không lấy chồng, nhưng lại đồng ý kết hôn trong vòng ba nốt nhạc. Những việc hoang đường diễn ra theo trật tự lại tựa hồ như diễn biến tâm lý bình thường của một cô gái đang yêu. Quốc Thắng yêu cô bắt nguồn từ ám ảnh của tuổi trẻ, nhưng anh là người đàn ông trưởng thành, hiểu rõ tình cảm của mình không phải là bông bột nhất thời. Ẩn sâu trong Bảo Ngọc là tâm bệnh đáng sợ, nhưng cô cũng đã thật lòng rung động với người xứng đáng được yêu. Đáng tiếc, tình yêu của anh và cô đến quá nhanh. Như một viên đá chỉ mới đông bề mặt. Tưởng là cứng rắn, thực chất chỉ đặc bên ngoài. Chỉ cần dùng một lực tác động nhẹ, sẽ nhanh chóng vỡ tan. Tâm bệnh của cô bùng phát, cô không thể làm gì ngoài trốn chạy.

Không ai biết cô đi đâu. Không ai biết cô đang phải trải qua điều gì.

Người ở lại thăm dăm nhớ nhung.

Sự chờ đợi khiến Quốc Thắng phát điên. Anh áy náy, anh nhớ thương, lo lắng. Rồi lại chuyển sang tức giận. Anh nghĩ, mình có quyền tức giận. Anh giận cô sao lại nhẫn tâm đối xử với anh tàn nhẫn đến thế. Lỗi của anh có nặng đến mức phải chịu sự giày vò, ngày qua ngày như thế này không? Anh yêu cô bằng tất cả trái tim và thể xác. Anh nhún nhường, hèn mọn trước cô, chỉ muốn mang đến cho cô hạnh phúc. Thời gian mặn nồng anh đáng được hưởng, bị phá hoại chỉ bằng vài câu nói linh tinh, vài tấm hình vớ vẩn. Nhân chứng có thể chứng minh anh trong sạch không chỉ một, hai người. Vốn hiểu lầm có thể dễ dàng hóa giải lại biết thành chia ly. Vì đâu?

Hàng ngày đến công ty, nhìn qua bàn làm việc của cô là khuôn mặt xa lạ khiến tim anh như bị bóp chặt. Cảm giác giận hờn nhanh chóng qua đi, anh bồn chồn không yên. Cô đang làm gì, sống thế nào? Có khỏe mạnh không? Có nghĩ quẩn gì không?

Về nhà, hơi thở của cô như hiện diện khắp nơi càng khiến Quốc Thắng nhớ cô đến điên cuồng.

Anh mở tủ, lướt tay qua những cái áo kiểu dáng đơn giản, màu sắc tươi tắn dễ thương, lại tưởng tượng như đang sờ vào làn da mát rượi của cô. Hương thơm ngọt ngào vẫn vương bám vào ngón tay anh. Hai mắt anh ửng đỏ: “Em muốn anh phải làm sao đây?”

Vô tình nhìn thấy trong góc tủ là thùng quà anh tặng. Những món quà được xếp ngay ngắn, còn chưa mở niêm phong. Mân mê từng món trên tay, anh lặng người đau khổ tự hỏi: “Tại sao?”

Về thể xác, cô không phải là cô gái đầu tiên của anh. Nhưng về tình cảm, cô chính là mối tình đầu. Khi anh đắm chìm trong mật ngọt yêu đương, những tưởng trái tim cô dành cho anh cũng nồng nàn như thế, thì hóa ra cô lạnh lùng đứng ngoài tất cả. Hóa ra tất cả chỉ là hoang tưởng của bản thân anh. Hóa ra anh chỉ là một người qua đường, tình cờ chạm mặt, rồi cô sẽ nhanh chóng lướt qua. Không đủ sức bắt giữ trái tim cô. Bởi vì thế, chỉ một hiểu lầm nhỏ nhoi, cũng đủ khiến cô cương quyết rời xa anh, không luyến tiếc.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Quốc Thắng suy sụp. Mất tự tin, mất ý chí, mất khát khao. Hai ngày anh không bước chân ra khỏi nhà, điện thoại tắt nguồn, đèn không bật, chìm đắm trong những cơn say bất tận, mặc kệ bà Quỳnh Như khuyên nhủ. Đến ngày thứ ba, đầu nhức, dạ dày quặn đau nhưng anh tỉnh táo. Anh bật dậy: “Có người phải trả giá”.

Xuất hiện ở công ty với quần áo, đầu tóc chỉnh chu. Quốc Thắng trở lại lạnh lùng hơn trước. Vốn là người hỉ nộ thất thường, hơn mười ngày bất ổn vừa qua của anh cũng không khiến nhân viên công ty lạ lẫm. Chỉ có nhóm tạp nham: Thanh Hồng, Lan Phương, Hoàng Nhi khá buồn bã trước sự biến mất đột ngột của Bảo Ngọc. Tuy họ khá thân thiết với nhau, nhưng thường ngoài tụ tập ở nơi làm việc, lâu lâu đi chơi chung thì không hề hỏi nhau về chuyện riêng tư gia đình. Nói được thì nói, không nói cũng không ảnh hưởng đến tình bạn, tình đồng nghiệp của họ. Vì vậy, lý do cô xin nghỉ không lương, không ai hay biết. Cô cũng không

phải nhân vật quan trọng gì, nên khi vị trí của cô có người thay thế thì mọi việc nhanh chóng đi vào quỹ đạo cũ. Người nào việc nấy, công ty BĐS Thần Tài vẫn trong không khí khẩn trương chuẩn bị dự án mới tại Phú Quốc.

Quốc Thắng vẫn kỹ tính và xét nét lỗi lầm của mọi người, như mọi khi. Mỗi ngày đều có một vài người mặt mày ủ dột bước ra từ phòng anh.

Cô ả Angel cũng đã nhận được tin Bảo Ngọc bỏ việc. Không ngừng cười cợt cô nông cạn, thỏ non và ả kiên nhẫn chờ thời cơ phù hợp sẽ tái xuất hiện trước mặt Quốc Thắng.

Trong khi đó, Quốc Thắng bắt đầu tiến hành kế hoạch của mình. Cô ta muốn trở lại showbiz, anh sẽ cho cô ta cơ hội.

43. Chương 21-1: Trả Cả Gốc Lấn Lãi

Dù không phải người trong giới showbiz, nhưng với vị thế của Quốc Thắng trên thương trường, liên hệ với các đạo diễn không hề khó khăn. Chỉ bằng vài mối nhử nhỏ, anh hoàn toàn có thể yêu cầu một vị đạo diễn tâm trung bắt tay với kế hoạch của mình. Không có con mèo nào chê mỡ, huống hồ ngoài miếng mỡ là nhận được tài trợ phim, lại có mỗi kèm theo vô cùng xinh đẹp quyến rũ như cô nàng Angel.

Cô ả nhận được lời mời thử vai cho một bộ phim sắp bấm máy. Dù chỉ là nhân vật nữ phụ, nhưng cô ta cũng mừng như điên. Về Việt Nam một thời gian, bỏ tiền mua phóng viên viết bài về mình trên mạng, chủ động liên hệ với nhiều người quen cũ trong giới nhưng cô ta đã hết thời, tuổi tác cũng không còn trẻ nên dù xinh đẹp cũng không ai để ý đến. Bất ngờ có được cơ hội thế này, dù chưa chắc chắn được nhận cũng vẫn khiến cô ả hưng phấn không thôi.

Cuộc hẹn của cô ta với vị đạo diễn X diễn ra ở khách sạn Y, Quận 3. Nói chuyện chưa đến nửa tiếng ở sảnh thì cả hai đã đưa nhau lên phòng. Hai tiếng sau, cô ả phơi phới rời khỏi, an tâm đã kiếm được một vai diễn đầu tiên sau nhiều năm mai danh ẩn tích. Tối cùng ngày, nhiều tờ báo mạng đăng tin danh sách diễn viên trong bộ phim sắp bấm máy của đạo diễn X. Cô ta nhìn màn hình, cười sung sướng: “Ông ta đã giữ đúng lời hứa. Thật sự thì mấy ngón tay béo núc của lão cũng không đến nổi vô dụng”. Cô ả dâm dăng nghĩ, lòng lại rạo rục xuân.

Đến sáng hôm sau, ả càng hưng phấn háo hức hơn khi nhận được tin tức mới. Các báo lại đồng loạt đưa tin, cô nàng Đoàn Hoài Ân, nữ diễn viên nhiều năm không xuất hiện, dùng tình dục đổi vai diễn. Hình ảnh cô nàng ưỡn eo ôm eo đạo diễn X đi vào phòng khách sạn trần ngập khắp nơi. Những nhóm chuyện bóc mẽ thế giới showbiz còn khẳng định họ nắm trong tay clip sex của cô ta. Quả nhiên, không cần dính đến đại gia Quốc Thắng, thì cô ả cũng có một scandal lớn, con đường bước chân lại vào showbiz lại càng dễ dàng hơn. Tuy không theo đúng kế hoạch ban đầu của ả, nhưng hiệu quả cũng không kém là bao.

Từ một diễn viên hết thời, phải bỏ tiền túi nhờ người viết bài, cái tên Angel Đoàn bỗng được săn đón hết mực. Liên tục xuất hiện với hình ảnh sang trọng, quý phái, trên người dát toàn đồ hiệu (thực chất là đồ mượn của Quỳnh Hoa), trong mắt cô ta lấp lánh tương lai, tiền đồ rực rỡ. Thời buổi này, scandal là cách nổi tiếng nhanh chóng nhất. Dùng tình dục thì đã sao, chỉ cần được chú ý đến thì cô ta sẽ có nhiều cơ hội tiếp cận giới siêu giàu. Cái mà cô ta cần, đâu phải là ánh hào quang của showbiz. Cô ta chỉ muốn tiền. Trong lúc cô ta ậm ừ về mối quan hệ của mình với đạo diễn thì bất ngờ, đạo diễn X đăng đàn giải thích. Hóa ra thời điểm hiện tại ông không có bộ phim nào sắp bấm máy, lấy đâu ra chuyện dùng tình dục đổi vai. Tất cả chỉ là hiểu lầm, không biết các phóng viên lấy tin tức từ đâu? Cô ả hoang mang, hôm trước ngủ với ông ta, hôm sau báo đã đưa tin. Cô ta cũng không nổi tiếng tới mức có phóng viên bám đuôi như vậy. Ông ta cài cô? Để làm gì? Muốn hưởng tình một đêm miễn phí? Với danh tiếng của ông ta, bao nhiêu cô nàng hám danh bám theo, cần gì lão phải tự thả câu?

Nhưng không sao cả, dù gì thì hiện tại cái tên Angel Đoàn cũng đã được phủ sóng khắp nơi. Mục đích của lão là gì thì cô ả cũng đa tạ. Hai tiếng cho lão hôm ấy cũng không chỉ có một mình lão thỏa mãn. Nghĩ vậy

nên cô ta vẫn tung tẩy vui sướng đi spa chăm sóc da.

Quốc Thắng chủ động gọi điện cho cô ả:

-Angel, gặp tôi một lúc được không?

-Dạ được, dạ được. Cuối cùng anh cũng đã chịu gặp em. Em mừng còn không hết.

8h tối này tại khách sạn K.

Quốc Thắng dựa lưng vào ghế, chân gác chữ ngũ, tay lắc nhẹ ly rượu, bộ dáng rất thoải mái, kiêu ngạo. Cô ả Angel bước vào phòng, không quên đóng cửa. Biết anh thích kiểu con gái ngây thơ, trong sáng nên cô ta ăn mặc rất kín đáo, kín chu. Định tiếp tục vào vai cô gái đáng yêu thì anh không để cô ta lên tiếng mà chỉ vào ghế đối diện:

-Ngồi đi.

Nhìn anh, cô ả bất giác rung mình, nhưng không hiểu ở anh toát nên điều gì bất bình thường.

-Cô đã gửi gì cho cô ấy?

-Em,...Anh nói gì em không hiểu?

-Không cần đóng kịch nữa. Vì xưa nay tôi quá nhẹ nhàng với cô nên cô cho rằng lời cảnh cáo của tôi không có giá trị phải không?

-Em, em không làm gì cả. Anh biết rõ xưa nay em luôn nghe lời anh mà.

Quốc Thắng gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn. Cô ả nhanh chóng nắm bắt cơ hội giải thích:

-Chúng ta bên nhau 10 năm rồi. Tuổi trẻ và trình tiết của em đều dành cho anh. Em cũng không cần danh phận gì. Em chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi.

Vốn nghiện rượu, nhìn thấy ly rượu được rót sẵn trên bàn, ả không tự chủ uống một hơi. Anh bất ngờ nhích môi, thấy xấp giấy tờ xuống trước mặt cô ta:

-Đây, trình tiết của cô đây. Ly rượu cô vừa uống, là tôi trả lại cho cô.

44. Chương 21-2

Vốn nghiện rượu, nhìn thấy ly rượu được rót sẵn trên bàn, ả không tự chủ uống một hơi. Anh bất ngờ nhích môi, thấy xấp giấy tờ xuống trước mặt cô ta:

-Đây, trình tiết của cô đây. Ly rượu cô vừa uống, là tôi trả lại cho cô.

Hồ sơ vá mang trình không biết bao nhiêu lần của cô ta trải đầy trên mặt bàn.

Ả biến sắc, trong đầu không ngừng nguyên rủa đám bác sĩ thối tha, cam đoan không tiết lộ thông tin khách hàng là thế này đây:

-Ý..., ý... anh ...là gì?

-Ý tôi là gì cô hiểu rõ mà. Tôi nghĩ, không chỉ chai rượu đó bị bỏ thuốc nhỉ? Em gái tôi và cô quả nhiên là bạn tốt của nhau. Nó có tiếp tay cho cô không?

Ả bắt đầu thấy cả người nóng ran, cơ thể bứt rứt không yên.

Quốc Thắng bình tĩnh nhắm nháp ly rượu của mình, giọng nói trầm xuống:

-Tôi không muốn tính toán với em gái mình, nên cũng bỏ qua cho cô. Chỉ cần cô không phạm lỗi lầm gì, tôi vẫn để cô sống bình bình an an. Đáng tiếc, cô liên tục muốn thử thách giới hạn của tôi.

Anh đứng dậy, tiến lại gần cô ả. Tao nhả lấy điện thoại của cô ta, bình tĩnh nhấn tin. Không biết anh có ý định gì, cô ả cũng không thể suy nghĩ gì ngoài khao khát tình dục đang bùng nổ dữ dội. Vội vàng cởi sạch quần áo trên người, ả định bám lấy anh. Đáng tiếc, anh nhanh chóng bỏ điện thoại của cô ta lên bàn, cầm lại xấp giấy tờ rồi đi ra ngoài. Một người đàn ông cao to bước vào.

Dù luôn là người giỏi đóng kịch, nhưng lúc này cô ta bị thuốc kích dục khống chế, cô ả không kiểm soát được phía dưới bụng đang nhộn nhạo, ngứa ngáy, ướt át. Cô ta cần đàn ông, chỉ cần là đàn ông, không phải Quốc Thắng cũng chẳng sao. Trong suy nghĩ của cô ta, anh quá lạnh cảm, người khác cô ta càng thích thú. Vì vậy khi trông thấy một anh chàng cường tráng trong phòng, ả nhanh chóng lao tới, ôm chặt, khiêu khích. Về mặt này, cô ta tin tưởng, với sự quyết rũ của cô ta, không người đàn ông nào chống lại được. Anh chàng cường tráng ngồi trên giường, mỉm cười mặc cô ta uốn éo bên cạnh:

-Cô em bình tĩnh, cứ từ từ. Chút nữa thôi, anh bảo đảm, cô em sẽ cực kỳ hưng phấn.

Với vẻ mặt dâm đãng không che dấu, ả thêu thào:

-Em cũng sẽ giúp anh sung sướng, cực kỳ sung sướng nhé.

Đáp lại cô ta vẫn là khuôn mặt tươi cười không đổi, không có ý định tiến thêm. ả chủ động cầm tay anh ta đưa lên ngực mình:

-Mềm mại không?

Anh chàng nhếch môi, nghiêng đầu:

-Không tệ.

-Sao anh không cởi áo ra?

-Không phải cô em sẽ giúp anh sao?

-Được, em cởi.

Mặc cho nàng ta vô cùng chủ động, người đàn ông này vẫn bày ra tư thế ông chủ, lười nhác, không có vẻ gì là đang bị kích thích. Đến lúc vừa lột xong được áo anh ta ra thì cửa phòng bật mở, cảnh sát ủa vào. Cô ta giật mình với cái áo che chắn người. Người đàn ông lại nhếch môi nhìn cô ta khinh bỉ:

-Giá một đêm cao như thế nhưng coi bộ kĩ năng không đáng mấy xu.

Chưa bao giờ ả hình dung được sẽ có lúc mình phải chịu nhục nhã đến thế. Cô ta bị lừa ra ngoài, chung với đám gái bán dâm rẻ tiền.

Hóa ra trúng đợt truy quét mại dâm. Angel Đoàn bất ngờ bị gom vào danh sách gà của một tú ông chuyên cung cấp gái cho các thiếu gia. Cô diễn viên đang hi vọng nổi tiếng trở lại, Angel Đoàn bàng hoàng. Người đàn ông cường tráng mặt cười vốn là cảnh sát ngầm, điện thoại cô ta còn lưu tin nhắn báo giá, dù sử dụng từ lóng nhưng vẫn đủ bằng chứng cô ta là gái cao cấp. Ngần tính vạn tính, nàng ta cũng không ngờ Quốc Thắng lại đập ả xuống bần bằng cách này. Anh đã cố tình bày cái lưới này ra, cô ta cái đăng trời.

Quốc Thắng bí mật cung cấp tư liệu về cô ả cho phóng viên mạng. Chỉ ba ngày, tin tức tràn ngập khắp nơi. Hình chụp bắt quả tang của công an đầy trên mạng. Từ chuyện cô ta nghiện ngập cho đến chuyện bán dâm khi ở Mỹ đều từ từ được khai quật hết. Cuộc sống xa hoa của một cựu minh tinh (đang chuẩn bị trở lại showbiz), hóa ra là nhờ vào việc làm gái. Việc cô ả sử dụng hàng fake cũng được dân mạng mổ xẻ chi tiết. Nhưng tuyệt nhiên không một báo nào nói về mối quan hệ của cô ta và Quốc Thắng. Đường như nó chưa từng tồn tại vậy.

Việc bán dâm bị bắt quả tang, nàng ta chỉ bị phạt hành chính rồi thả ra, nhưng danh tiếng của cô ta hoàn toàn bị hủy hoại. Mới hôm trước còn hưng phấn khi liên tục được phỏng vấn thì hôm nay không dám vác mặt ra đường. Scandal cỡ này, cô ta không muốn nổi tiếng cũng khó. Những người đàn ông lăm tiền từng ngủ với cô ta bĩu môi, hàng đã xuống giá cỡ đó, có cho không cũng không thêm nữa. Gọi điện cho Quỳnh Hoa nhờ giúp đỡ thì chỉ nhận được tiếng tút tút từ chối. Cô nàng Quỳnh Hoa ngu dại cũng không dính vào

ả để mang tai tiếng. Chơi bời, thân thiết với giới nghệ sĩ thì còn được, chứ làm gái thì không có tư cách đi cùng tiểu thư như cô. Ra đường luôn có cảm giác bị mọi người cười cợt chỉ trỏ, cô ả da mặt có dày hơn cũng không chịu nổi. Trốn chui trốn nhủi không xong, cô nàng gọi điện cho Quốc Thắng xin anh con đường sống. Cô ta biết sai rồi, từ nay tuyệt đối không bén mảng đến gần anh nữa.

Nhưng ả ân hận quá trễ rồi. ...

Quốc Thắng ngồi chờ người trong phòng làm việc, xử lý Angel vẫn không khiến anh thoải mái hơn chút nào. Trong đầu anh vẫn chỉ nghĩ đến việc: “Dù không yêu anh, nhưng chúng ta đã kết hôn, tại sao em lại bỏ anh đi như vậy? Em đang ở đâu? Sao ngay cả ba mẹ và em trai cũng không liên lạc?”.

Cô đã biến mất mười lăm ngày.

Tâm trạng anh thay đổi liên tục, thất vọng, giận hờn qua đi, hiện giờ anh chỉ thấy lo lắng. Cô không yêu anh ư? Không quan trọng nữa, anh sẽ yêu cô đủ cho cả hai người. Chỉ cần cô trở lại, chỉ cần cô khỏe mạnh, bình an.

45. Chương 22-1: Bệnh

Bảo Ngọc ngỡ ngác ở sân bay Melbourne. Tháng 6, nhiệt độ ngoài trời là 11 độ C. Cô không hiểu tại sao đầu óc mình lại hỗn loạn đến như vậy.

Hơn một tháng sau.

Mở mắt nhìn không gian xa lạ xung quanh, Bảo Ngọc dụi mắt, cô đã trải qua một giấc mơ thật dài. Dù chưa tỉnh ngủ nhưng cô có thể nhận thức đây không phải nhà mình. Cô đang ở đâu? Tại sao cô không nhớ gì cả? Bảo Ngọc đau đầu. Những ký ức vụn vặt xẹt qua.

Không lẽ cuộc sống vật vờ của cô vừa qua không phải mơ? Cô giận Hồng Phúc chuyện gì đến mức bỏ nhà đi thế này? Càng nghĩ cô càng đau đầu. Quyết tâm thức dậy ra ngoài tìm hiểu.

Sau khi tắm rửa, đánh răng, lục tung trong đồng quần áo bốc mùi để tìm bộ tương đối ổn nhất, Bảo Ngọc đi ra khỏi phòng. Cô bị gọi giật lại khi đi ngang qua khu vực lễ tân. Một cô gái châu Á nói tiếng Anh tiêu chuẩn, nhắc cô không nên ăn mặc như thế mà đi ra ngoài. Cô xấu hổ nghĩ chắc bộ dạng mình khủng khiếp lắm. Nhưng hóa ra cô ấy chỉ muốn nói trời đang rất lạnh. Cô lý nhí nói “Thank You”, rồi trở lại phòng.

Ngồi trên giường, cô ngẩn người: Mình ra nước ngoài lúc nào vậy? Có phải cô điên rồi không, tại sao trí nhớ cứ loạn lung tung cả lên? Những tờ hướng dẫn trong khách sạn cho cô biết mình đang ở Melbourne. Cô nhắc điện thoại bàn gọi cho em trai. Vừa nghe giọng cô, Bảo Thiên đã gào lên:

- Chị điên rồi à? Đi đâu mà mất tích cả tháng nay làm cả nhà rối loạn đi tìm thế hả?

Bảo Ngọc đáp ứng:

-Chị cũng nghĩ mình điên rồi. Chị không ổn lắm.

-Chị khỏe không? Có đau ốm gì không?

Bảo Thiên lo lắng. Cô vội vàng đính chính:

-Không, chị khỏe..., nhưng, thật ra chị cũng biết mình bị làm sao nữa. Giờ chị loạn lắm.

-Chị đang ở đâu?

-Úc.

-Ai cũng biết chị ở Úc, nhưng chính xác là ở đâu? Em đến đón.

Ban đầu không ai biết Bảo Ngọc đi đâu. Nhưng sau thời gian rối tinh rối mù thì Quốc Thắng tỉnh táo lại, anh tìm được thông tin từ chi tiết mua sắm trên thẻ tín dụng của cô. Bảo Ngọc đã dùng thẻ để mua vé máy bay đi Úc. Nhưng sau khi mua quần áo, rút tiền mặt ngay tại sân bay thì chấm hết. Tìm một người Việt ở Melbourne, dù anh có nhiều tiền cũng không phải chuyện dễ dàng. Quốc Thắng bay sang tận nơi, liên lạc với Bảo Thiên. Cả hai thuê thám tử, tung tin tìm kiếm. Anh vừa về nước giải quyết công việc thì bắt gặp Bảo Ngọc liên lạc. Bảo Thiên chỉ kịp báo tin cho ba mẹ đỡ lo rồi nhanh chóng đến đón cô chị gái.

Nhìn thấy cô nhếch nhác, thần thờ ngồi ở sảnh khách sạn, mắt cậu đỏ hoe. Ôm chầm bà chị ngu ngốc vào người, cậu cố gắng kiềm chế không để mình rơi nước mắt. Khịt khịt mũi:

-Cái bà mất não này, bao lâu rồi không tắm mà hôi rình thế hả?

Bảo Ngọc như bị chạm vào nỗi đau, cô gào khóc ầm ĩ, khiến cậu em trai bối rối không biết làm sao.

-Nín, nín. Không hôi, không hôi. Thơm tho gần chết.

-Thằng quỷ sứ, im ngay. Chị vừa tắm rửa đấy, nhưng bộ quần áo này không biết để bao lâu chưa giặt mà bốc mùi đến thế. Huhuhuhu.

Vừa khóc, cô vừa cố tình xì mũi và chùi nước mắt vào cái áo khoác hàng hiệu của thằng em. Bảo Thiên đến quầy trả phòng, thanh toán tiền khách sạn rồi đưa cô ra xe, không quên cởi cái áo dính đầy nước mũi khoác lên người bà chị mình.

Yên vị trên xe, vừa giúp Bảo Ngọc cài dây an toàn, Bảo Thiên bắt đầu hỏi thăm:

-Vì sao sang đến đây lại không tìm em?

-Không biết.

Cậu vò đầu chị:

-Trả lời thế hả? Gọi chị mất não, chị tưởng chị mất não thật đấy hả?

Cô nhìn Bảo Thiên với ánh mắt hình viên đạn, lộ vẻ hung dữ nhất có thể. Đáng tiếc khuôn mặt bầu bĩnh trẻ con, cộng thêm mái tóc tổ quạ khiến hiệu quả không như mong muốn:

-Không biết thì nói không biết chứ sao.

-Haizz, chứ biết gì thì nói, nghe coi có xuôi tai không? Không hợp tình hợp lý thì chờ bị xử lý tàn nhẫn đi.

-Xùy, cậu làm gì được chị.

Nói thì nói vậy nhưng Bảo Ngọc lại mắt đầu muốn khóc, cô thật không hiểu mình bị cái gì mà tự dưng mau nước mắt đến thế.

-Chị không rõ nữa. Mơ mơ màng màng, tự nhiên hôm nay ngủ dậy thì thấy mình ở đây rồi.

Bảo Thiên nhú mày, chị gái cậu không phải là người thích nói dối. Cậu hỏi:

-Thế có nhớ vì sao lại sang đây không?

-Giận chồng. Nhưng không nhớ giận chuyện gì. Chỉ biết là chị mà nghĩ đến là tức giận và buồn lắm.

Cậu thở phào, cũng không đến nỗi nghiêm trọng, chắc stress quá nên tạm thời quên. Cậu thở dài:

-Hiểu lầm thôi. Anh rể cũng đã giải thích với cả nhà rồi. Chị cũng phản ứng thái quá. Dù gì cũng lấy chồng lần nữa rồi, cũng nên trưởng thành một chút đi chứ. Cứ hành động bốc đồng như thế, thật không ai chịu nổi.

-Ê, ăn nói kiểu gì thế hả? Cái gì mà bốc đồng? cái gì mà lấy chồng lần nữa? Đầu óc chị chỉ hơi loạn một chút thôi chứ suy nghĩ vẫn bình thường nghe em trai. Chị và anh ấy yêu nhau năm năm mới cưới, chắc chắn anh ấy phải gây chuyện gì rất nghiêm trọng thì chị mới tức giận đến thế.

46. Chương 22-2: Bệnh

Bảo Thiên cảm giác bất an, nhịp tim tăng cao, cậu cố gắng bình tĩnh lái xe:

-Chồng chị tên gì?

-Hỏi kiểu gì vậy? Không lẽ cậu nghĩ tên chồng chị mà chị cũng quên.

-Thế anh ấy tên gì?

-Hong Phúc.

Cậu tấp xe vào lề đường. Quay sang nhìn thẳng vào mắt cô:

-Đừng giỡn nữa. Anh ấy tên gì?

-Giỡn gì chứ? Em sao vậy? Chồng chị, tên Hong Phúc, chị đâu có quên chuyện này.

Bảo Thiên ôm chặt vô lăng, nhưng không tiếp tục lái xe. Chị gái cậu bị shock tới cỡ nào mà đầu óc rối loạn đến mức này. Đừng nói là chị ấy quên luôn giai đoạn quen biết với đại boss Quốc Thắng chứ. Nếu như vậy, phải làm thế nào đây. Bảo Thiên cầm điện thoại gọi điện cho ông Bình:

-Alo, ba hả? Con đón chị rồi. Nhưng ba mẹ đừng vội báo tin cho anh rể biết nhé. Con sẽ giải thích sau. Chị ổn.

Thấy em trai nhanh chóng cúp máy, cô cau mày:

-Không để chị nói chuyện với ba??

-Từ từ rồi nói cũng được. Chị bình an là ba mẹ an tâm rồi. Giờ mình về nhà đã.

Cậu phải nhanh chóng liên hệ với bác sĩ tâm lý để hẹn lịch khám cho Bảo Ngọc. Nhưng không muốn chị mình thêm bất an, cậu không nói gì.

Trước khi về nhà, cả hai ghé siêu thị mua đồ dùng cho cô. Thật không hiểu nổi, suốt một tháng qua cô sống thế nào? Bảo Ngọc cũng không trả lời được. Cô nghĩ mình vẫn còn giận chồng, nên khi nghe Bảo Thiên nói với ba mình như vậy, cô cũng không phản đối. Để từ từ nhớ ra lý do cô bỏ nhà ra đi, rồi mới xem xét có tha lỗi cho anh không. Cô xụ mặt, nhớ thì nhớ, yêu thì yêu nhưng kiểu gì cô cũng phải giữ tự tôn. Không thể để anh khinh thường mình.

Trí óc hỗn loạn, tâm trạng bất an bối rối của cô đã dần ổn định từ lúc gặp Bảo Thiên. Quả nhiên, tình cảm thân thiết của hai chị em họ không gì thay thế được. Sâu thẳm trong tâm hồn cô, Bảo Thiên luôn là người cô có thể dựa vào, nên trong lúc bối rối nhất, cô đã vô thức chọn nơi đến là chỗ ở của em trai.

Sau khi kiểm tra tâm lý, bác sĩ yêu cầu Bảo Ngọc chụp MRI não bộ. Không tìm thấy tổn thương thực thể, bác sĩ kết luận cô bị chứng loạn nhớ. Không phải là suy giảm về khả năng nhớ, mà là sự lệch lạc về chất lượng các ký ức. Đây là dấu hiệu khởi phát của bệnh hoang tưởng. Vì não không bị chấn thương nên bác sĩ dự đoán nhiều khả năng do cô bị stress nặng trong thời gian dài gây ra. Chỉ có thể cải thiện nhờ vào các liệu pháp tâm lý, thư giãn, giải tỏa stress. Bảo Thiên bàng hoàng, cậu không dám nói rõ với chị. Cậu cũng không biết phải mở lời thế nào với ba mẹ và anh rể. Ra khỏi bệnh viện, Bảo Ngọc hỏi:

-Bác sĩ nói toàn những từ chuyên môn, nghe chẳng hiểu gì? Ông nói gì mà cậu dơ người ra vậy? Chị không phải bị ung thư não đấy chứ?

-Nói tào lao cái gì vậy? Ung thư cái gì chứ. Ông bảo chị lúc nhớ lúc quên là do bị stress thôi, thư giãn đầu óc thì sẽ ổn. Em đang nghĩ, công việc chân tay của chị, có quái gì khiến chị stress hả?

Bảo Ngọc không kiên nhẫn đập lên đầu cậu em:

-Dám khinh thường công việc của chị. Chị làm hành chính nhân sự, cái gì mà công việc chân tay. Có cậu mới làm công việc chân tay.

Kẹp cổ cô, Bảo Thiên nói lảng sang chuyện khác:

-Không thấy chị sử dụng facebook nhỉ?

-Ồ. Chị không nhớ ra pass.

-Thế chị nhớ cái gì, quên cái gì?

-Thần kinh hả thằng kia? Chị mà biết chị quên cái gì thì có phải đi gặp bác sĩ cho tốn tiền không?

-Ha ha, hỏi vu vơ vậy thôi. Em nghi ngờ không biết chị có nhớ mặt ba mẹ không ấy chứ. Kể cũng đáng thương, bình thường hộp sọ cũng còn dính chút đỉnh não gọi là. Bây giờ thì hoàn toàn không não. Haizzz.

Cô dùng cùi chỏ chọt mạnh vào eo Bảo Thiên:

-Lâu rồi không bị ăn đòn, ngứa người hả?

-Ha ha.

Cuối cùng thì cả hai cũng ngồi xuống nghiêm túc kiểm tra. Không muốn gây kích thích làm bệnh trạng chị gái tiến triển nặng thêm, Bảo Thiên cố tình chỉ cho chị xem những hình cách đây vài năm. Bảo Ngọc không quên ai cả, nhưng những hình có tên khốn Hồng Phúc thì cô lại lướt qua, dường như anh ta chỉ là người xa lạ.

Bảo Ngọc là người nặng tình. Hồng Phúc lại là tình đầu, khắc cốt ghi tâm. Anh ta phản bội, mọi người đều thấy cô đã quyết tâm buông bỏ. Không muốn ba mẹ đau lòng, không muốn người ngoài nhìn thấy mặt yếu đuối đáng thương của mình, Bảo Ngọc tạo nên một vỏ bọc hoàn hảo. Trở thành hình mẫu phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ. Để rồi đêm đêm thao thức, tự lẩm nhẩm hàng ngàn, hàng vạn lần: “Vết thương nào rồi cũng lành. Không được khóc. Không được khóc”. Có lúc cô lại hối hận, nếu hôm đấy không làm lớn chuyện lên, có phải họ vẫn ở bên nhau. Anh ta sẽ không đời nào đánh cô, họ yêu nhau như thế kia mà. Dù đổi số điện thoại, đổi chỗ ở, đổi luôn nơi làm việc nhưng trái tim cô vẫn hi vọng rằng, anh ta sẽ tìm đến mình. Hay, tất cả chỉ là cơn ác mộng hoang đường của cô mà thôi. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, họ không bao giờ có thể quay lại như xưa. Và hàng đêm, cô lại tự kỷ ám thị, giúp bản thân mình mạnh mẽ, chấp nhận hiện thực. Càng nhớ thương anh ta, cô càng tỏ ra vui vẻ, hạnh phúc.

Nếu ngày đấy, cô thả lỏng mình. Đau khổ cứ thể hiện là đau khổ. Suy sụp hãy cứ cho mọi người thấy là mình suy sụp. Thì chắc chắn hôm nay, tâm bệnh của cô không đến mức chuyển sang tình trạng nặng nề như thế này.

47. Chương 23-1

Não là một cơ quan phức tạp và bí ẩn nhất trong cơ thể con người, khoa học cũng chưa giải mã hết những bí ẩn của nó.

Triệu chứng của Bảo Ngọc là khởi phát của bệnh hoang tưởng. Trí nhớ của cô hiện tại trong tình trạng hồi tưởng sai lầm. Não của cô tự động gán ghép nhiều sự kiện, con người với nhau, tạo nên một trí nhớ giả, vừa ảo lại vừa thật. (***) chứng bệnh này có thật, tớ không bịa ra đâu nhé)

Bảo Thiên đầu đầu không biết nói giảm nói tránh thế nào để ba mẹ đỡ lo trước tình trạng của cô. Càng không biết phải xử lý thế nào với ông anh rể đang trên máy bay. Chưa ai nói với anh việc đã tìm thấy Bảo Ngọc, nhưng Quốc Thắng vẫn quyết tâm tìm cô. Nên sau khi làm giấy ủy quyền bàn giao công việc cho phụ tá đặc lực thì anh lập tức đi Úc.

Vừa xuống máy bay, anh gọi ngay cho Bảo Thiên:

-Tình hình thế nào rồi? Có tin tức gì của Ngọc không?

Cậu ta ấp úng, thở dài:

-Có tin tốt lẫn tin xấu.

-Vào chủ đề chính. (Anh mất kiên nhẫn với kiểu nói chuyện lập lờ của cậu em vợ)

-Chị đang ở nhà em. Tuy nhiên anh đừng đến gặp chị vội, chúng ta hẹn ở đâu nói vài câu đã.

Quốc Thắng thở phào, cô an toàn là tốt rồi. Chắc là vẫn còn nghi ngờ sự trung trinh của anh, thôi thì cứ gặp Bảo Thiên trước. Nắm bắt tình hình rồi cũng dễ dàng nói chuyện với cô hơn. Anh trả lời:

-Được.

Hai anh em gặp nhau tại quán cà phê gần nhà. Khác với vẻ bồn chồn của Quốc Thắng, Bảo Thiên lại bày ra tư thế anh cả. Nếu có Bảo Ngọc ở đây, chắc chắn là cậu ta sẽ bị ăn đòn. Nhưng anh đang trong cảnh “đứng dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu”, đành nhịn.

-Đại boss, em nói xong thì anh suy nghĩ cho kỹ, nếu anh quyết định không đến gặp chị mà trở về Việt Nam luôn, cũng không sao. Gia đình em sẽ không trách móc gì anh. Em sẽ chăm sóc chị thật tốt. Thủ tục ly dị em sẽ từ từ thu xếp, anh không cần lo.

-Cậu nói vớ vẩn cái gì vậy? Đừng phát biểu linh tinh nữa. Nói thẳng đi, anh hơn cậu không chỉ một hai tuổi đâu. Cuộc sống của vợ chồng anh, không đến phiên cậu can thiệp.

Bảo Thiên bực tức, nhưng vẫn kiềm nén cơn giận, vì biết, ông anh rể đang ngồi trước mặt chẳng có lỗi gì:

-Chị bệnh rồi. Bệnh về thần kinh. Có thể chị không nhớ anh là ai đâu.

-Cái gì?

Quốc Thắng như thấy trái tim mình nhảy ra khỏi lồng ngực. Dạ dày cũng cuộn chặt, đau thắt. Cậu ta quyết định nói thẳng trọng tâm:

-Gặp lại chị thì chị đã phát bệnh rồi. Trí óc rối loạn, việc nhớ việc quên. Tình trạng khá nghiêm trọng, theo lời bác sĩ thì chị bị stress nặng kéo dài gây ra.

Anh nhắm mắt định thần:

-Do anh sao?

-Không rõ. Nói ra việc này có thể sẽ khiến anh đau lòng, nhưng trọng tâm không thể không cho anh biết, chị vẫn nghĩ chồng mình là tên khốn kia.

Tim Quốc Thắng như bị ai bóp nghẹn, anh nghĩ mình sắp chết rồi, hô hấp tắc nghẽn. Quả nhiên cô không hề yêu anh. Từ đầu đến cuối, cô chưa bao giờ quên được người chồng cũ của mình. Tên khốn Hồng Phúc đó có gì tốt, tại sao lâu như vậy cô vẫn nhớ mãi hằn ta? Một người thay thế đáng thương như anh, chưa đến phút cuối đã bị vứt bỏ. Anh không can tâm. Hiện tại cô là vợ hợp pháp của anh, và mãi mãi cũng là như thế. Nếu cần thiết, anh sẽ đuổi hắn đến đường cùng, sẽ khiến hắn phải ân hận vì đã lỡ xuất hiện trong cuộc đời của Bảo Ngọc. Buông tay cô ư, không đời nào.

-Sao cậu lại nói “có thể” cô ấy không nhớ anh?

-Bác sĩ dặn không được gây kích thích quá mức cho chị, nên em không dám hỏi rõ ràng vì thế không dám khẳng định. Qua những gì chị nói thì có vẻ chị không nhớ nhiều về khoảng thời gian hai năm gần đây.

“Quên mình, cô ấy chỉ quên mình thôi sao?”, anh đã làm gì nên tội mà bị đối xử tàn nhẫn đến thế? Nhưng dù thế, cô vẫn là vợ anh, vẫn là người anh yêu hơn cả bản thân. Anh nhất định phải gặp cô. Quốc Thắng đứng dậy. Bảo Thiên vẫy tay:

-Tạm biệt. Chị là người thân nhất của em, em sẽ chăm sóc, chữa bệnh cho chị. Anh đừng lo, đừng áy náy, cứ về đi.

-Đứng lên mau. Đưa anh đi gặp vợ anh.

-Anh đừng cố gắng mình làm gì. Chị cũng chẳng biết mình đã lấy một đại boss như anh đâu. Không cần khoe mẽ với em.

Quốc Thắng nheo mắt, nhìn xoáy vào cậu thanh niên có vẻ ngoài như phụ nữ trước mặt:

-Anh làm gì đắc tội cậu sao? Vì lý do gì cậu luôn muốn tách cô ấy khỏi anh?

Bảo Thiên đứng lên, tuy thấp hơn anh một chút nhưng đứng vẫn có khí thế hơn ngồi:

-Chị và anh không hợp. Chị quá ngây ngô so với một người lão luyện như anh.

-Trong mắt cậu, cô ấy sẽ không phù hợp với ai cả. Cậu chỉ muốn cô ấy sống cô đơn cả đời, đúng không? Cậu thật ích kỷ.

-Cô đơn cả đời còn hơn bị đàn ông tồi tệ lừa gạt tình cảm. Không phải sao?

-Cậu cũng là đàn ông đấy. Hay vẽ ngoài bóng bẩy ảo lá thể này khiến cậu cho rằng mình là phụ nữ?

48. Chương 23-2

Bảo Thiên đứng lên, tuy thấp hơn anh một chút nhưng đứng vẫn có khí thế hơn ngồi:

-Chị và anh không hợp. Chị quá ngây ngô so với một người lão luyện như anh.

-Trong mắt cậu, cô ấy sẽ không phù hợp với ai cả. Cậu chỉ muốn cô ấy sống cô đơn cả đời, đúng không? Cậu thật ích kỷ.

-Cô đơn cả đời còn hơn bị đàn ông tồi tệ lừa gạt tình cảm. Không phải sao?

-Cậu cũng là đàn ông đấy. Hay vẽ ngoài bóng bẩy ảo lá thể này khiến cậu cho rằng mình là phụ nữ?

Thiên tài ư, thông minh tuyệt đỉnh sao? Giỏi bằng anh không? Thông minh bằng anh không? Giàu như anh không? Và nhất là bề ngoài có nam tính, mà testosterone tỏa ra tứ phía như anh không? Hai người đàn ông bắt đầu công kích nhau. Biệt tài của Quốc Thắng là gì? Đó chính là dùng ngôn ngữ dìm đối phương xuống mười tám tầng địa ngục, không thể ngóc đầu lên nổi. Bất kỳ nhân viên nào trong công ty Thần Tài đều biết điều này. Và bây giờ cậu em vợ cũng đã biết. Nói không lại, đánh càng không thể thắng. Cuối cùng đành hậm hực mang gã đàn ông tự cao tự đại, cơ bắp cuộn cuộn về nhà.

Tự nhủ, dù thế nào cũng mang vợ về nhà nhưng Quốc Thắng vẫn tim đập chân run. Nếu cô không nhận ra anh thật, anh có thể trời gô cô mà mang về Việt Nam được sao? Trái tim anh là máu và thịt, cũng đang đau đốn, rỉ máu đầm đìa.

Bảo Thiên bước vào nhà trước, Bảo Ngọc đang nấu ăn trong bếp:

-Hai, em dẫn một người quen đến gặp chị nè. Chị thử đoán xem là ai?

Cô nghe gọi thì dừng cắt cà rốt, ngẩng mặt lên nhìn. Thấy Quốc Thắng đứng ở cửa ra vào, chân chừ không bước tới. Nước mắt bỗng rơi lã chã.

Đêm qua, cô đã nhớ ra lý do bỏ đi của mình. Một con hồ ly tinh gửi cho cô hình ảnh khóa thân của chồng. Thật ghê tởm. Nếu anh không làm gì với người ta thì sao cô ta lại có hình ảnh anh trần như nhộng thể được (thật ra là có quần khăn tắm). Tin vào tình cảm nhiều năm của hai người, anh đi làm việc xa nhà sẽ không sa ngã. Thế mà mới rời cô vài ngày đã xảy ra việc như vậy. Cô bình tĩnh được hay sao? Đồng ý là cô cũng quá mạnh động, không cho anh cơ hội giải thích nhưng cô là phụ nữ mà. Phụ nữ thì có quyền. Ấy thế mà chồng cô lại để cô bơ vơ ngoài đường cả tháng trời. Sống vật vờ đến mức sinh bệnh mất trí hồi nào không hay? Cô tủi thân, vô cùng tủi thân. Bảo Ngọc tiếp tục cắt rau. Giải thích với Bảo Thiên đang ngơ ngác:

-Chị vừa cắt hàng tây, cay mắt quá đi.

-Để đây em làm tiếp cho. Ra tiếp khách của chị đi.

Cô nghe xong cũng bỏ ngoài tai, tiếp tục nhẩn nha cắt hết đồng rau củ trên bàn bếp.

Quốc Thắng thấy vợ từ xa. Tâm trạng như hai thái cực, vừa vui vừa đau. Vui vì hơn một tháng rồi mới nhìn thấy vợ. Đau vì biểu hiện lãnh đạm của cô với mình. Có lẽ cô không nhận ra anh. Anh tháo giày rồi bước vào phòng khách. Đau đến mấy cũng phải đối diện. Anh tự an ủi chính mình: “Cô ấy chỉ tạm thời quên mình thôi. Hết bệnh thì sẽ nhớ ra. Thời gian thôi mà, mình có thể chờ”.

Nấu cơm, canh, thịt kho, rau xào xong. Bảo Ngọc rửa tay, tháo tạp dề rồi mới từ từ đi ra phòng khách. Ngồi xuống ghế, đối diện với người đàn ông to cao đang cứng đờ, hai tay nắm chặt, cô lên tiếng:

-Anh còn tìm em làm gì? Sao không đi ôm ấp cái cô mình tinh xinh đẹp kia.

Câu nói làm hai người đàn ông trong nhà sững sờ. Quốc Thắng thả lỏng bàn tay, mừng như điên. Anh đứng bật dậy, lao đến ôm cô, mặc kệ cô dấm thùm thụp vào ngực mình, miệng gầm lên:

-Buông ra, buông ra ngay. Anh là đồ ghê tởm. Em sẽ không tha thứ cho anh.

-Hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Anh có thể giải thích, rất nhiều người có thể làm chứng cho anh. Anh tuyệt đối không phản bội em. Anh chứng minh được, anh chứng minh được.

Bảo Thiên đang nghe lén bỗng lao đến, tách hai người ra. Cậu ta nhìn thẳng vào mặt cô:

-Nào phẳng, chị khẳng định mình biết anh ấy chứ?

Bảo Ngọc vươn tay nhéo mạnh tai cậu em:

-Cậu nghĩ chị bị điên hả? Dù chị có giận anh ấy đến mấy thì cũng không quên chồng mình được.

Quốc Thắng kéo thẳng cô vào người mình, ôm chặt, nhìn em vợ, mắt tóa lửa:

-Cậu bệnh à? Vợ chồng người ta đang nói chuyện, cậu xen vào làm gì? Em yêu, chuyện hiểu lầm giữa chúng ta, từ từ anh sẽ giải thích hết. Anh khẳng định, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Bảo Thiên cảm thấy rất kỳ lạ, có cái gì sai sai ở đây. Cậu ta chỉ vào anh:

-Anh ấy tên gì?

Bảo Ngọc bỗng ngơ ngác, mắt dại đi vài phần. Một lúc sau cô mấp máy môi, như một em bé sợ cô giáo lại bị kêu lên bảng trả bài:

-Anh ấy là Hồng Phúc... Có...gì...sai sao?

Quốc Thắng như bị sét đánh, chết đứng. Cô ấy thế mà nhầm lẫn anh và tên khốn chồng cũ.

Dường như lo lắng anh sẽ làm gì đó nguy hiểm, Bảo Thiên nhân lúc anh đang thờ người thì lôi tuột anh ra khỏi nhà. Mặc cho cô chị thần thờ không biết mình nói sai cái gì.

Nhưng cô bực, gì thì anh ấy cũng là chồng cô, tại sao cô chưa kịp xử lý anh ấy thì thằng em đã mang anh đi đâu? Nó có ý đồ gì?

Bảo Ngọc bỗng “ồ” một tiếng rồi đưa tay che miệng, trong đầu một đàn quạ bay qua: “Đừng nói là nó muốn dành đàn ông với mình nha? Để nghĩ lại coi, từ bé tới giờ nó có biểu hiện thích đàn ông không ta?”. Dù hiện tại đầu óc cô không minh mẫn, tuy nhiên tính cách không hề thay đổi. Sau lúc mờ mịt về mối quan hệ với chồng thì nhanh chóng bình thường trở lại. Cô thở dài, nghĩ nghĩ, mặc kệ hai gã đàn ông, giờ dọn cơm cái đã.

*** ủng hộ mình tiếp tục ngược sếp Thắng đi ^^ . Chương sau: vẫn ngược.....

49. Chương 24-1: Phức Tạp

Bảo Thiên lôi kéo Quốc Thắng ra khỏi nhà, vội vàng tới mức cả hai đều không khoác áo khoác. Ngoài trời lạnh tê tái. Bảo Thiên rùng mình. Nhưng Quốc Thắng như cái xác không hồn, không cảm giác được gì.

Trái tim anh đau tới mức, mọi xúc giác bên ngoài cơ thể đều tê liệt. Người đơ ra, Bảo Thiên nói gì anh cũng không nghe thấy. Sao có thể như thế? Sao cô có thể nghĩ anh là tên khốn kia? Cái tên kia có thể so sánh được với anh sao? Tuy anh và cô chính thức bên cạnh nhau chưa lâu, nhưng cũng có với nhau không ít kỷ niệm.

-Đại boss, anh có nghe thấy em nói gì không vậy? Đại boss. Đại boss.

Anh hồi hồn:

-Gi? Cậu muốn nói gì?

-Em biết là anh rất shock. Nhưng em cũng đã cảnh báo trước với anh rồi. Anh cũng đừng làm gì khiến đầu óc chị rối loạn nữa.

-Cậu nghĩ anh sẽ làm gì gây hại cho cô ấy sao?

-Bác sĩ đã dặn, tuyệt đối đừng gây áp lực cho chị. Giờ chị nghĩ anh là hấn ta, anh mà cố nói rõ về mình sẽ chị stress, khiến bệnh tình nặng thêm. Em cũng hiểu, điều này là bất công cho anh. Tuy nhiên em phải ưu tiên cho sức khỏe của chị trước.

Quốc Thắng im lặng. Bảo Thiên thở ra hơi trắng, cậu ta xoa hai tay vào nhau cho đỡ lạnh. Môi mím lại, làm lộ ra hai lúm đồng tiền:

-Anh có thể lặng lẽ đi đi được không? Mọi chuyện còn lại, em sẽ tự lựa lời nói với chị.

Lần đầu tiên cậu ta cúi thấp đầu trước mặt người khác:

-Em thay mặt chị. Xin lỗi anh. Em nhờ anh, coi như giúp đỡ gia đình em, đừng nói gì, được không?

Quốc Thắng đăm chiêu, vẫn tiếp tục im lặng. Anh ngồi xuống bậc thềm nhà. Cái lạnh làm môi anh cứng lại. Hai tay tay trần như mất cảm giác đan vào nhau. Anh thần thờ nhìn ra xa, trong đầu những hình ảnh của hai người lướt qua. Về tình nghịch của cô, về dịu dàng của cô, về nũng nịu của cô và cả tiếng thở dồn dập của cô khi thăng hoa như những mũi tên đâm thẳng vào người anh. Nếu cô không hề có tình cảm với anh, sao họ có thể quện vào nhau, hòa hợp đến thế? Cô là con búp bê nhỏ bé của riêng anh, chỉ của anh mà thôi. Họ chỉ vừa mới bắt đầu, đôi vợ chồng son còn chưa trải qua tuần trăng mật, sao có thể dễ dàng đánh mất nhau như thế? Lỗi của ai?

Bảo Thiên thấy anh không phản ứng gì, chắc chắn là đã đồng ý mới mình. Cậu ta đi vào nhà.

Bảo Ngọc nghe tiếng mở cửa, cô không nhìn ra mà lên tiếng:

-Lại ăn cơm.

Cậu ta gãi đầu, suy nghĩ sẽ nói với chị về chuyện Quốc Thắng bỏ đi thế nào đây. Cậu thay dép đi trong nhà, xoa tay, xoa mặt làm ấm cơ thể, rồi đi lại bàn ăn. Trên bàn, ba chén cơm đã được bốc sẵn còn bốc khói.

Cô múc tô canh bưng ra thì chỉ nhìn thấy một mình Bảo Thiên ngồi đấy. Cô hỏi:

-Anh ấy đâu?

-Đi rồi.

-Chưa nói chuyện xong với chị mà đi cái gì chứ.

Bảo Thiên nhìn hành động của chị là biết ngay cô chấp nhận nghe lời giải thích của anh ta. Cậu vỗ trán, kiểu này cậu ta khó mà bịa chuyện cho bà chị đây. Cậu nhắm mắt chuẩn bị câu chữ, mở mắt ra thì đã thấy cô đứng ở cửa, tay với lấy áo khoác của Quốc Thắng vẫn còn treo trên giá. Cậu ta chưa kịp gọi thì Bảo Ngọc đã bước ra ngoài, miệng lẩm nhẩm:

-Trời lạnh thế này mà thằng khỉ kia đẩy anh ấy ra cửa. Mình còn đang đợi xem anh ấy định giải thích mấy bức ảnh kia thế nào.

Cô sững sờ nhìn thấy anh ăn mặc phong phanh ngồi im nơi bậc thềm. Vội trùm áo lên người anh, tay kéo anh đứng dậy:

-Anh làm gì vậy? Vào nhà đi rồi nói. Anh muốn bị đông chết à?

Hai chân tê cứng vì lạnh, Quốc Thắng chật vật đứng dậy. Hai mắt đỏ hoe, hai tay ôm lấy ngực, giọng anh run run:

-Anh thật sự rất yêu em. Rất yêu em. Chưa từng làm việc gì có lỗi với em. Anh không thể mất em được. Không thể.

Cô không hiểu vì sao tự nhiên mình lại mất một đoạn trí nhớ. Không hiểu vì lý do gì mình bỗng dưng hành động cảm tính tới mức bỏ nhà ra đi vì những tin nhắn vớ vẩn của một người xa lạ. Nghĩ kỹ lại thì những tấm hình đó chụp thiếu sáng, rất mờ ảo, cũng chưa chắc đã là anh. Bảo Thiên là người thế nào, cô hiểu rõ. Ngay cả nó khi mới gặp cô cũng trách cô thiếu suy nghĩ, hiểu lầm anh rồi. Là người hiểu lý lẽ, cô biết mình sai lầm rồi. Nhưng là phụ nữ, cô vẫn cần được xoa dịu. Đã khiến anh đau lòng thế này thì cô cũng không nên làm mình làm mẩy nữa. Bảo Ngọc dùng đôi tay ấm nóng của mình vuốt ve khuôn mặt đang lạnh như băng của anh. Ngón tay cô lướt qua đôi lông mày rậm, sống mũi thẳng cao ngất, bờ môi sắc nét đang khô cứng, thật sự cô nhớ anh rất nhiều. Ngay cả một tháng cô vật vờ sống ở khách sạn, cô vẫn nghĩ đến anh trong những giấc mơ. Chỉ là vẻ cứng rắn, phong thái làm việc quyết liệt đầy có vẻ rất khác so với “anh” trong trí nhớ. Cô rối loạn, ai mới đúng là “anh”?

-Em xin lỗi. Đáng ra em nên suy xét cẩn thận hơn.

50. Chương 24-2

Khuôn mặt hốc hác của anh khiến cô vô cùng đau lòng. Thời gian qua, chắc chắn anh rất lo lắng.

Quốc Thắng khổ sở, anh không biết cô đang nói với ai? Anh hay tên khốn chồng cũ? Nhưng khi cảm nhận bàn tay cô lướt trên làn da đang tê cứng của mình thì anh không nghĩ nữa. Dùng cả hai tay cố định khuôn mặt đang ngược lên của cô, mặc cho chiếc áo khoác hồ trên vai rơi xuống đất, anh bất chấp tất cả mà hôn cô. Một nụ hôn xâm lược mang theo cả yêu thương, nhớ nhung, tức giận và ghen tuông. Anh mút mạnh cách môi trên khiến cô phải há miệng rên rỉ. Hơi thở như khói trắng tỏa, đẹp như một bức tranh. Anh điên cuồng, như dùng hết sức lực của mình. Lưỡi xâm nhập khoang miệng cô, cuốn đầu lưỡi nóng ẩm của cô vào miệng mình, rồi mút. Cô là của anh, là vợ hợp pháp của anh, chỉ của anh thôi. Lưỡi tê rần, phổi bắt đầu thiếu oxy, Bảo Ngọc ngược đến môi cổ mà anh chưa có ý định buông tha, cô đành cắn nhẹ vào môi anh nhắc nhở. HỒn cũng phải để người ta thở chứ.

Quốc Thắng mở miệng cho cô lấy hơi, rồi lại tiếp tục dùng lưỡi liếm cánh môi cô, mút mát thêm chút nữa. Bộ phận phía dưới bất chấp không khí lạnh lẽo xung quanh mà cương cứng, chật chội. Hà hơi thở nóng bỏng vào tai cô, anh thì thầm:

-Anh yêu em. Anh nhớ em.

Bảo Ngọc ôm anh chặt thêm chút nữa rồi thả lỏng:

-Em cũng yêu anh. Em cũng nhớ anh rất nhiều.

Nghe thì ngọt ngào, lãng mạn, nhưng qua tai của Quốc Thắng thì lại như những con dao sắc bén, đâm thẳng vào anh, xuyên từ da đến xương. Anh cứng người, cố ổn định lại hơi thở. Lúc này, anh cần nhất là nhấn. Chữa bệnh cho cô, giúp cô khôi phục trí nhớ, và anh sẽ từ từ chiếm được tình yêu thật sự của cô.

Cúi xuống nhặt áo khoác làm rơi trên đất, anh không mặc lại mà cầm hồ trên tay.

Cả hai đan tay nhau bước vào nhà, anh treo áo khoác lên giá cũng không buông tay cô. Hai má Bảo Ngọc ửng đỏ:

-Ăn cơm, ăn cơm.

-Cậu không cần cố tình chà đạp ANH RỂ mình nữa (anh nhấn mạnh). Có thể nào thì cô ấy cũng là vợ tôi, chuyện vợ chồng tôi, không khiến cậu quan tâm. Nói ra thì biểu hiện của cậu, khiến tôi là anh rể đây khó lòng hiểu được. Hai người đúng là chị em ruột chứ hả? Hay cậu là tên biến thái??

Bảo Thiên buông mạnh cái chén đang rửa xuống bồn, tạo nên tiếng vang lớn:

-Suy nghĩ của anh mới là biến thái.

Đang hầm hè muốn đánh nhau thì bất ngờ nghe thấy âm thanh khả nghi trong toilet. Tiếng nôn ọe của Bảo Ngọc làm hai người đứng hình. Quốc Thắng mặc kệ hai tay dính đầy xà phòng, lao về phía tiếng động, anh đập cửa:

-Em sao vậy? Mở cửa, mở cửa.

Với tay mở chốt cửa, Bảo Ngọc tiếp tục cúi xuống bồn cầu nôn. Hai chén cơm vừa ăn, hoàn toàn bị tống ra ngoài.

51. Chương 25-1: Một Nhân Vật Mới Xuất Hiện

Quốc Thắng vỗ lưng Bảo Ngọc, đưa ly nước cho cô xúc miệng. Nhìn khuôn mặt cô tái mét, anh lo lắng cuộn cả dạ dày:

-Em sao vậy? Không khỏe ở đâu? Đi bệnh viện, đi bệnh viện.

Cô xua tay, lắc đầu:

-Em không sao. Tự nhiên bỗng buồn nôn. Nôn xong thì thấy bình thường rồi.

-Bình thường cái gì mà mình thường, đi bệnh viện ngay.

Dìu vợ ra ngoài, anh ngoắc ngoắc Bảo Thiên:

-Lấy xe đi, chở chị cậu đi khám xem thể nào?

-Không cần anh chỉ huy.

Bảo Thiên hầm hầm, nhưng trong mắt không dấu được vẻ lo lắng, vội vã lấy chìa khóa.

Để cậu em đi làm thủ tục, Quốc Thắng nhất quyết ôm chặt vợ.

-Tự nhiên lại ới? Hôm trước đi khám, bác sĩ nói gì?

Bảo Ngọc chui môi:

-Không biết. Em không có giới ngoại ngữ dữ vậy. Toàn mấy từ chuyện môn, em nghe có hiểu gì đâu.

-Thế em trai em không phiên dịch lại à?

-Nó chỉ nói là em bị stress. Cần thư giãn, cũng không thấy kê thuốc gì mà. Bác sĩ còn cho em chụp MRI. Thấy bảo là không có vấn đề. Chắc rối loạn tiêu hóa thôi, anh đừng làm quá lên thế.

-Cái gì mà quá chứ.

-Em sang đây không có mua bảo hiểm. Vào bệnh viện, khám một xú cũng tốn bao nhiêu là tiền.

-Đừng vớ vẩn, anh cũng không thiếu tiền.

-Gì chứ? Tiền của anh không phải cũng của em sao?

-À, đúng đúng...

-Chúng ta còn đang tiết kiệm để mua nhà đấy.

Quốc Thắng xoay chuyển một lúc mới bắt kịp được trí nhớ của cô. Hô hấp ngưng trệ, anh nói bừa:

-Bác sĩ đã nói em quên linh tinh mà đúng không? Không nhớ là anh lên chức rồi à? Mình cũng mua nhà rồi còn gì. Bây giờ, chúng ta tuyệt đối, có thể, được coi, là, giàu có.

Bảo Ngọc cười:

-Xùy, tự mãn có nhĩ? Kiếm được bao nhiêu mà giàu chứ?

-Haizz. Đủ nuôi em ăn trắng mặc trơn.

Trí nhớ Bảo Ngọc lướt qua những cảnh nhà hàng sang trọng, hóa đơn tiền triệu. Lại tình cờ nhớ đến cảnh hai người hôn nhau say đắm, tay anh lần mò dưới bikini của cô ở bể bơi gia đình. Mặt cô nóng ran, không khỏi cảm thán trước bệnh tình của mình. Lấy nhau đã lâu, thế mà chỉ cần nghĩ đến đây cũng khiến cô đỏ mặt, thật không có tiền đồ. Con nhức đầu ập đến, cô vỗ vỗ trán nhìn sâu vào mắt anh:

-Anh, không làm gì phạm pháp chứ?

-Anh đẹp trai, tài giỏi thế này. Tiền đồ lai láng, em đừng suy luận linh tinh nữa.

Bảo Ngọc vẫn cảm thấy có gì sai sai, nhưng không hiểu sai điểm nào.

Quốc Thắng nội tâm đấu tranh dữ dội. Cô không nhớ gì về thời gian họ bên nhau ư? Sao cô có thể tàn nhẫn với anh thế này? Người như anh, lẽ nào phải sống dưới cái bóng của thằng khốn nạn kia? Anh nhắm mắt, thở sâu, cổ nuốt ghen tuông đang cuộn cuộn trong ngực. Tự trấn an: “Đừng gấp, đừng gấp. Giờ quan trọng nhất chính là sức khỏe của em. Đến lúc em nhớ ra mọi việc, nếu thật sự em không có tình cảm với anh, thì anh sẽ buông tay”.

Y tá gọi tên cô vào phòng khám, Quốc Thắng và Bảo Thiên chen nhau đi vào. Nhưng bị chặn lại ngay cửa, chỉ một người thân được vào cùng. Hai người đàn ông châu Á to cao, lườm nhau:

-Em là người làm thủ tục.

Mặc kệ cậu em đang tuôn một tràng, anh nhanh chân bước vào trong, không quên khép cửa lại. Bảo Thiên tức tối dậm chân bên ngoài.

Bác sĩ thoa gel cả vùng bụng trên và dưới. Cây siêu âm vừa lướt qua vùng tử cung, cô ta mỉm cười xoay sang anh chúc mừng. Thông báo thai được 10 tuần rồi, rất ổn định. Chuyển sang máy đo tim thai, tiếng đập bình bình bình nhỏ xú vang lên, cả hai vợ òa cảm xúc. Một người đàn ông cứng rắn như anh cũng không tự chủ được, rơi nước mắt. Cô lấp bắp hỏi đi hỏi lại bác sĩ, cô mang thai rồi ư.

Bác sĩ giải thích về tình hình hiện tại của cô, giai đoạn này biểu hiện nôn ói là bình thường. Em bé đang đánh động cho bố mẹ biết sự tồn tại của mình. Cả hai không cần lo lắng.

-Thế quan hệ vợ chồng thì sao? Có kiêng cử gì không?

-Chỉ cần không mạnh bạo. Đến giai đoạn tiếp theo chú ý tư thế phù hợp là được.

Bảo Ngọc đang ở trên mây, hoàn toàn không hiểu vị bác sĩ và chồng mình đang trao đổi điều gì. Cô xoa xoa bụng. Nghe dặn dò một lúc thì Quốc Thắng dìu Bảo Ngọc ra ngoài. Hai mắt vẫn hơn ửng đỏ. Cô đẩy đẩy anh:

-Em có bị gì đâu mà phải dìu?

-Em đang mang thai đấy. Là mang thai. Cẩn thận một chút đi. Đi từ từ thôi.

-Còn chưa thấy bụng nữa là, anh đừng làm vậy, em xấu hổ quá đi.

-Vớ vẩn. Em không nghe thấy tiếng tim con đập thành thịch à? Cục cưng bé nhỏ như thế, chúng ta cần phải tuyệt đối cẩn thận. Hay anh ẵm em nhé.

-Tránh xa em ra

Trông thấy hai người bước ra, biểu hiện phi thường xúc động, Bảo Thiên như bị treo lên ngọn cây. Lo lắng bất an, lại không dám hỏi. Trong đầu vô số trường hợp xấu xuất hiện. Hay hôm trước bác sĩ khám chưa kỹ, không ra bệnh. Cậu ta ngập ngừng:

-Chị, bị... gì à?

-Chị cậu có thai rồi.

Não vẫn ở ngọn cây, cậu ta hỏi:

-Con ai?

***P/s: cuộc chiến anh rể, em trai vợ còn diễn ra dài kỳ:))

Tớ vô cùng mâu thuẫn, thích vẻ manly cơ bắp của sếp Thắng mà cũng thích vẻ đẹp phi giới tính của em trai đẹp hơn hoa.^^

Spoil: chap sau có H. Chap sau nữa vẫn có H:)).

52. Chương 25-2: Hoan Hỉ Về Nước

Não vẫn ở ngọn cây, cậu ta hỏi:

-Con ai?

-Cậu muốn ăn đòn có phải không?

Hai vợ chồng đồng thanh quát. Bảo Thiên hoàn hồn:

-Hả?Chị có thai?

-10 tuần.

Bảo Ngọc trả lời.

Quốc Thắng nói luôn:

-Tình hình nay thì mai anh chị sẽ về Việt Nam.

-Sao thế được? Trí nhớ chị ấy còn loạn xà ngầu thế kia. Chỉ phải ở đây để chữa bệnh.

-Cô ấy có thai, về ở gần ba mẹ mới tốt. Visa cố ấy cùng gần hết hạn rồi. Ở bên cạnh anh, anh sẽ chăm sóc cô ấy.

-Chị cũng nghĩ chị nên về nhà. Chị làm ba mẹ lo lắng quá lâu rồi.

-Em mới gặp chị được có mấy ngày mà.

Bảo Ngọc xoa xoa đầu cậu ta:

-Ngoan. Không phải “baby” cũng sắp về rồi hay sao? Chị đợi “baby” ở nhà nhé.

Quốc Thắng chụp lấy tay cô, rồi ôm hẳn cô dựa vào người mình:

-Về nhà, về nhà thôi. Để anh nấu cái gì ngon ngon cho em ăn. Lúc này ới ra hết rồi còn gì.

Anh xoay qua toe toét cười nhìn Bảo Thiên:

-Cậu y như cú cưng vậy đó.

-Anh, anh, anh,.. (cậu ta tức không nói nên lời)

Bảo Ngọc lên tiếng:

-Hai anh em bị cái gì vậy chứ?

-Hai ơi, Hai phải cẩn thận đấy. Anh ta chính là con sói đội lốt.

-Phải, còn cậu là con chó nhà .

Vốn là một con sói bất khả chiến bại trên thương trường, nhưng trong tình yêu với Bảo Ngọc, Quốc Thắng chỉ là chú cún đáng thương.

Quốc Thắng đưa ra một yêu cầu đối với Bảo Ngọc phải gọi anh là ông xã, tuyệt đối không được gọi tên. Lý do, kết hôn lâu rồi phải gọi thể mới tình thương mến thương. Anh bắt đầu lên kế hoạch tiêu diệt hình ảnh tên chồng cũ đáng ghét trong lòng cô.

Không biết cô có từng yêu anh chút nào không, nhưng việc cô còn nhớ khuôn mặt anh cũng có thể coi như anh còn may mắn. Vậy thì bắt đầu từ cái may mắn nhỏ nhoi này mà xây dựng hình ảnh vậy.

Về đến Việt Nam, họ không về nhà ngay mà ghé qua chào ba mẹ Bảo Ngọc. Ông bà Bình đã nghe con trai giải thích về bệnh tình của cô, nên gặp hai vợ chồng cô cũng biết đường ứng phó. Ông bà vô cùng lo lắng cho tình trạng của hai người. Khi hiểu rõ Quốc Thắng không vì tình trạng loạn trí của cô mà ghét bỏ thì thở dài. Lợi dụng lúc Bảo Ngọc không có mặt thì an ủi anh một chút. Hi vọng một thời gian nữa, tâm trí cô bình thường trở lại, sẽ hiểu rõ, ai mới là người yêu mình thật lòng.

Trở về căn biệt thự của hai người, đi qua khoảng sân đầy hoa, anh hôn lên môi cô rồi dò hỏi:

-Có thấy quen chút nào không?

-Không biết nữa, chắc là,... hơi quen quen.

Cô cười hì hì, rồi nghịch ngợm cắn vào môi anh. Thật tình thì cô thấy ngôi nhà thật đẹp, cái xích đu dưới giàn hoa cũng vô cùng hợp ý cô. Quốc Thắng bế bổng cô vào nhà, chọc cô cười khanh khách.

Bảo Ngọc quan sát khắp ngõ ngách trong nhà, mọi nơi đều cảm thấy có bàn tay sắp xếp của mình. Cô khó hiểu, tại sao mình lại mất đi ký ức khoảng thời gian này. Vợ chồng hòa hợp, công việc ổn định thì vì sao mà bác sĩ lại bảo cô bị stress nặng được nhỉ? Trong phim thường hay có chuyện tai nạn bị đập vào đầu dẫn đến mất trí nhớ, có lẽ khi cô đến Úc, đã xảy ra tai nạn không chừng. Cô nghĩ, chỉ có thể là như vậy. Bác sĩ đâu phải lúc nào cũng đúng.

Bước vào phòng mình cô nằm lăn lên giường, không nhắc nổi tay chân.

-Thay quần áo dùm em đi, em không tắm nổi đâu, mệt quá đi.

-Được rồi, cứ nằm im đi, anh phục vụ.

Bảo Ngọc toe toét, thả lỏng tay chân, mặc cho anh giúp mình cởi từng món đồ trên người. Cơ thể cô trắng noãn, trần trụi khiến hô hấp anh nặng dần. Anh xoa nhẹ hai gò bồng đào nhỏ xinh mà săn chắc của cô, môi tìm môi, lưỡi cọ lưỡi. Cô khúc khích:

-Anh dừng lại đi. Người em toàn mồ hôi đây này.

-Anh nhớ em chết đi được. Mở mắt ra nhìn anh đi, nhìn kỹ anh đi. Anh chính là ông xã em, biết không?

-Biết rồi, ông xã.

Vừa hôn cô anh vừa luồn tay bế cô vào phòng tắm, đặt cô vào bồn, pha nước ấm, tự tay tắm rửa. Bảo Ngọc khoan khoái, sung sướng thư giãn, một lúc thì ngủ quên mất. Anh tắm cho cô rất nhanh rồi bế cô vào phòng, cô gừ gừ như mèo con rúc vào người anh. Quốc Thắng bật cười, đây là cô gái trưởng thành hai mươi mấy tuổi hay sao?

Nhìn cô gái ngủ say ngọt ngào như viên kẹo bọc đường, người đàn ông bị cảm dục hơn một tháng trời không nhện được mà muốn làm việc xấu. Chiếc áo ngủ vừa được tròng vào người cô lại bị anh cuốn lên trên bụng. Khu tam giác mật xinh đẹp lộ ra khiến anh nóng bừng bừng. Nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, tay vén nhẹ đám cỏ mềm như nhung, anh cúi đầu.

Cảm xúc bất ngờ khiến cô đang mơ màng khẽ rên rỉ, giọng điệu êm ái như gãi vào tim anh.

53. Chương 26: Mật

Hơi thở dồn dập, Bảo Ngọc mở mắt, cô xấu hổ khép hai chân. Quốc Thắng lại chẳng ngại ngược nhìn cô, đá lông nheo:

-Đã nói, nằm im để anh phục vụ.

Vốn là cô gái truyền thống, cô chưa bao giờ đủ can đảm oral sex. Nhưng giờ đây Quốc Thắng đang làm điều đó cho cô. Vừa ngưỡng ngừng vừa khao khát, cô không biết phải phản ứng thế nào. Lưỡi anh đang chạm sâu vào ngõ ngách tâm hồn cô, khiến mọi xúc cảm của cô như bùng nổ. Tay cô giữ đầu anh, không biết là đẩy ra hay ghì lại. Bản thân cô không còn kiểm soát được mình. Ướt át khiến cô run rẩy co thắt, cảm nhận được cô đã lên đỉnh, Quốc Thắng trườn người lên trên, cương quyết hôn môi cô. Một nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng và đầy nhục cảm. Hương vị nồng nồng tràn đầy khoang miệng cả hai. Cầm tay cô đưa xuống bộ phận đang ngẩng cao đầu của anh:

-Giúp anh một chút, được không?

Bàn tay mềm mại, ấm áp của cô nắm chặt phần nhạy cảm nhất trên cơ thể anh khiến Quốc Thắng hít một hơi sâu. Điều chỉnh tư thế và hướng dẫn cô cách vuốt ve. Hôn một tháng không gần gũi, dịch thể ứ tràn phóng đầy lên đùi cô. Anh thoải mái cười:

-Em chắc chắn là thiên địch của anh. Chỉ bàn tay thôi cũng khiến anh xuất hết tinh hoa ^^ . Cứ nằm đấy, anh lau sạch cho.

Quốc Thắng trần trụi, bộ phận nào đấy vẫn còn ngẩng cao đầu, vào phòng tắm lấy khăn vệ sinh sạch sẽ cho Bảo Ngọc. Sau mới đi tắm rửa rồi không mặc quần áo mà khóa thân chui vào chăn ôm cô ngủ. Giải phóng xong thì tâm lý ổn định không ít. Dù trí nhớ cô có thể nào thì giờ đây, ôm ấp và ân ái với cô, chỉ có thể là anh.

Chênh lệch múi giờ, công thêm đang mang thai khiến Bảo Ngọc ngủ quên trời đất. Người giúp việc đến dọn dẹp được anh nhắc dừng vào phòng ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô. Anh tự tay nấu cháo chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô.

8h30 sáng, Quốc Thắng không đi làm, pha một ly sữa ấm mang vào tận giường đánh thức cô dậy.

Thực hiện đúng lời căn dặn của bác sĩ, tránh để cô đói quá mà tụt đường huyết.

Bảo Ngọc mơ màng mở mắt, chưa xác định được mình đang ở đâu thì đã thấy khuôn mặt một người đàn ông có tên “ông xã” phóng to trước mắt. Chẳng ngại cô chưa đánh răng mà hôn cô, đỡ cô ngồi dậy:

-Uống sữa đã hãy xuống giường. Anh nấu cháo cho em rồi. Hay em muốn ăn gì khác thì để anh đi mua.

Cô lắc đầu quầy quậy:

-Không muốn. Để em ngủ thêm đi.

-Uống đi rồi ngủ. Bác sĩ đã dặn rồi. Không nghe là anh mớm cho đấy.

-Gớm ghê.

Bảo Ngọc không kiềm được mà cong môi, dường như một tháng đau khổ vừa qua chỉ là một cơn ác mộng.

Nghe lời uống sạch ly sữa, liếm liếm khóe môi cô nói:

-Em phải đến công ty.

Quốc Thắng giật mình:

-Làm gì?

-Thì cúi đầu nhận lỗi. Hôm đó em xúc động quá nên bỏ đi mà không nói gì với công ty em hết, chẳng xin phép gì mà mất tích cả tháng rồi. Có bị cho thôi việc thì cũng phải đến làm thủ tục chứ.

-Không cần.

-Không được. Em có lỗi thì phải đi nhận lỗi chứ. Làm việc vô trách nhiệm như vậy thì sau này còn ai nhận em vào làm.

-Mấy hôm sau khi em mất tích thì anh đã đến công ty em xin nghỉ cho em rồi. Mọi việc giải quyết ổn thỏa rồi. Em chỉ cần an tâm nghỉ ngơi, hai mẹ con thật khỏe mạnh là được.

Bảo Ngọc hôn lên má anh, hai mắt híp lại:

-Cũng là anh giỏi. Sao em không biết anh là người chu toàn thế nhỉ? Bao nhiêu năm nay em đã đánh giá về anh sai rồi, cứ tưởng anh xuề xòa cơ đấy. Hi hi.

Cô cười, nhưng anh thì đau, rất đau.

-Thế em yêu anh chu đáo hay xuề xòa?

-Em yêu anh đẹp trai.

Cô tinh nghịch nheo hai má anh, kéo ra hai bên:

-Chỉ cần anh cứ đẹp trai thế này thì em yêu.

Quốc Thắng thở ra:

-Tha cho em. Thế em không yêu múi cơ này của anh à?

Anh không xấu hổ mà kéo áo thun, lộ ra vùng bụng săn cứng, sáu múi rõ ràng. Bảo Ngọc nheo nheo mắt háo sắc, đưa hai tay luồn hẳn vào áo anh sờ sờ:

-Yêu chứ, yêu chứ. Cơ thể thế này, có thất nghiệp cũng kiếm được tiền mà.

Khuôn mặt này là anh, cơ thể này chỉ có thể là của anh, cô thích là tốt rồi. Hơi đáng tiếc là cô đang mang thai nên anh không thể xuất toàn lực mà quyến rũ cô. Nhưng không sao, anh có nhiều thời gian.

Cả hai đùa nghịch trên giường khiến cô giúp việc bên ngoài ngại ngần tránh xa cánh cửa.

-Hôm nay anh có đi làm không?

-Đương nhiên là ở nhà với em.

-Có ảnh hưởng đến công việc không anh? Sếp anh có ý kiến không?

-An tâm. Em lại quên là anh đã lên chức rồi à. Anh là sếp mà.

Cô vẫn băn khoăn:

-Thì cũng phải để ý đến mấy sếp cao hơn anh chứ? Nhớ chú tâm vào công việc đấy, em đang thất nghiệp, giờ lại mang thai. Anh phải nuôi em, biết chưa?

Anh không biết giải thích thế nào cho phù hợp với trí nhớ của cô, đành trả lời qua loa:

-Biết rồi, biết rồi.

Cô vò đầu anh thành tổ quạ:

-Ngoan, ngoan.

54. Chương 26-2: Mật (2)

Quốc Thắng giận bà Quỳnh Như. Mọi quan hệ vừa được cải thiện nay lại đóng băng trở lại. Anh không muốn bất cứ ai can thiệp vào chuyện tình cảm vợ chồng mình nữa, cộng thêm bệnh tình của Bảo Ngọc khiến anh quyết tâm cách ly gia đình mình với cô. Không để cô tiếp xúc với bà Quỳnh Như, cũng như cảnh cáo em gái mình tránh xa cô ra. Quỳnh Hoa nghe xong bĩu môi chẳng quan tâm. Bà Quỳnh Như thì rất buồn. Anh vẫn tôn trọng và quan tâm đến bà nhưng bà biết về mặt tình cảm, hai mẹ con lại phát sinh khoảng cách. Biết tính con trai nên bà không liên lạc với Bảo Ngọc nữa. Không ngờ lại nhận được điện thoại của ông bà thông gia. Ông bà Bình thật thà nói rõ bệnh trạng của cô (chỉ dấu việc cô nhận nhầm Quốc Thắng là gã chồng cũ), xin bà thông cảm. Đợi bệnh tình Bảo Ngọc cải thiện, sẽ dẫn cô đến xin lỗi bà. Bà Quỳnh Như thở dài, không ngờ cô gái nhỏ này lại nuốt hết đau khổ vào trong, cố tỏ ra kiên cường mạnh mẽ, đến cuối cùng tự hại bản thân.

Công ty BĐS Thần Tài vốn là do Quốc Thắng một mình xây dựng và điều hành. Là một người mới, rất khó tạo lòng tin cho các ngân hàng để được chấp thuận vay vốn. Do đó anh đã nhờ bà Quỳnh Như nắm giữ phần lớn cổ phần công ty. Dựa vào vị thế của bà đã có trên thương trường, con đường phát triển của anh dễ dàng hơn rất nhiều. Thời gian trước, khi nhận thấy con trai đã đủ lông đủ cánh, danh tiếng đã bắt đầu vượt qua mình, bà Quỳnh Như chủ động chuyển số cổ phần trong công ty Thần Tài lại cho con trai. Để anh có thể chủ động trong công việc. Công ty phát triển mạnh mẽ, tài chính ổn định, hầu như các dự án tung ra đều gây được tiếng vang trên thị trường bất động sản. Chính thức trở thành đại gia trẻ tuổi, không còn mang cái mác đại thiếu gia, con trai của nữ đại gia thủy sản. Sự thành công của Công ty BĐS Thần Tài khiến báo chí tung hô người lãnh đạo trẻ tài năng. Sau khi lên sàn thì giá trị cổ phiếu tăng chóng mặt, Quốc Thắng nhanh chóng lọt vào top 20 người giàu nhất trên sàn chứng khoán. Kéo theo đó là cuộc truy tìm tin tức thâm cung bí sử của vị anh tài trẻ tuổi.

Nguồn tin đáng tin cậy cho biết, Nguyễn Quốc Thắng, 35 tuổi, văn độc thân. Làm vô vàn những cô nàng trẻ đẹp ao ước trở thành phu nhân sếp tổng.

Đáng ngạc nhiên là cô nàng Như Quỳnh, sau nhiều năm tiếp cận đại boss, đến giai đoạn sếp nổi tiếng nhất lại quyết định buông tay. Âm thầm kết giao với một kỹ sư dầu khí làm việc ở giàn khoan. Quen biết chưa đầy ba tháng đã phát thiệp cưới, làm cả công ty há hốc miệng kinh ngạc.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trong công ty có khá nhiều thay đổi. Mọi tình nòng nân, ngọt ngào của Hoàng Nhi và anh chàng Vũ tan vỡ. Hoàng Nhi trầm lặng hẳn, né tránh những cuộc vui do phòng kinh doanh tổ chức. Tập trung hoàn toàn tinh thần vào công việc, thậm chí ra khỏi group tập nham trên facebook. Thanh Hồng và Lan Phương suốt ngày gặp nhau thở dài. Không hiểu phong thủy trong năm nay thế nào mà cái nhóm vui vẻ, hài hước, đối xử với nhau thật lòng nhất trong công ty lại tan vỡ không tiếng động thế này.

Bảo Ngọc mang thai chỉ bị nghén từ tuần thứ 10 đến tuần thứ 12 thì hết. Là một bà bầu khỏe mạnh và tràn đầy sinh lực, ăn uống vô bờ bến. Tuy nhiên trí nhớ không có dấu hiệu khôi phục. Cô hoàn toàn không nhớ trang facebook của mình, bạn bè thân thiết cũng mờ mịt, có nhớ cũng không biết phải liên lạc bằng cách nào. Ngày ngày chỉ di chuyển ba nơi: nhà ba mẹ, dạo trung tâm thương mại và nhà mình. Thật khiến Quốc Thắng lo lắng không thôi. Anh chỉ đến công ty giải quyết công việc 2 tiếng mỗi ngày, còn lại là điều hành qua điện thoại, máy tính. Vì anh cần bám dính lấy vợ, không dám lơ là cô lấy một giây.

Lan Phương, Hoàng Nhi, Thanh Hồng bất ngờ bị gọi đích danh vào phòng sếp họp khẩn cấp. Dọa cho ba cô tái xanh mặt mũi.

-Nghe nói các em rất thân với Bảo Ngọc?

Ba nàng đồng thanh dạ rất to:

-Sếp có tin tức gì về Ngọc không ạ? Cô ấy nghỉ bất ngờ rồi mất tích luôn, tụi em không có cách nào liên lạc được cả.

Quốc Thắng mỉm cười:

-Đừng lo lắng, cô ấy không sao. Chỉ có một vấn đề nhỏ xíu thôi. Anh cần gặp các em là vì vấn đề này. Hi vọng nhận được sự giúp đỡ.

-Dạ?

Ba cô nàng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì.

-Thật ra thì Bảo Ngọc là vợ anh.

Lan Phương, Hoàng Nhi và Thanh Hồng muốn ngắt xiu. Có lẽ họ nghe nhầm rồi chẳng. Quốc Thắng vẫn giữ nguyên khuôn mặt nghiêm túc, lạnh lùng dù trước mặt anh là những cô gái xinh đẹp đang há hốc miệng, không ngấm lại được.

-Bọn anh kết hôn bí mật. Nhưng cô ấy ghen lắm, không mấy an tâm anh ở công ty. Vì thế đã quyết định đến công ty làm, giám sát anh. Anh nghĩ cũng không có vấn đề gì, nên mặc cho cô ấy làm theo ý thích.

(Bảo Ngọc mà nghe được “ông xã” thân yêu bôi đen mình như thế này thì sẽ xử “ông xã” thế nào không biết???)

Ba cô nàng ngồi im không nói nên lời. Không hiểu Bảo Ngọc, vợ đại boss và Bảo Ngọc, bạn tám chuyện của họ có đúng là một người hay không? Thanh Hồng quyết định lên tiếng:

-Anh đang nói về Bảo Ngọc làm nhân sự đúng không anh?

-Thế công ty chúng ta có nhiều người tên Bảo Ngọc lắm à?

-Ha ha, không, không, em chỉ muốn xác nhận lại mình không hiểu nhầm thôi. Anh tiếp đi.

Trong đầu cô bắt đầu nghĩ kế hoạch trừng phạt cái cô nàng dám gạt họ lâu như vậy.

-Các em cũng đừng trách vợ anh. Cô ấy không cố tình đâu. Đây là bắt buộc phải thế. Các em cũng biết mẹ anh, đánh thép và ghê gớm như thế nào đúng không? Để giữ tình yêu, bọn anh đành phải giữ bí mật lâu nhất có thể. (lại bôi đen mẹ ruột?)

Cuối cùng thì vị sếp cao cao tại thượng muốn gì ở họ đây?

-Xảy ra vài chuyện không lường trước được. Bảo Ngọc mất một phần trí nhớ. Anh muốn nhờ các em, nỗ lực bạn bè, đồng nghiệp thời gian qua, gặp cô ấy một chút được không?

55. Chương 27-1: Bạn Bè Gặp Lại

Quốc Thắng như đi trên một lớp băng mỏng. Không dám xâm phạm đến cái trí nhớ ảo, tự tạo của cô. Nhưng lại lo lắng cuộc sống hiện tại của cô quá cô đơn, không có lợi cho bệnh tình cũng như hiện trạng mang thai của Bảo Ngọc. Đành mặt dày mày dạn lên tiếng nhờ người giúp đỡ.

Hoàng Nhi vô cùng kích động. Hóa ra chuyện thất tình của cô chẳng có gì là ghê gớm tới mức cô phải khổ sở. Phải lâm li bi đát như ngôn tình của sếp mới đáng để nói chứ. Lòng hiệp nghĩa tràn đầy trong máu, cô quyết tâm phải giúp Bảo Ngọc lấy lại trí nhớ ^0^.

Lan Phương vừa có thai, biết tin Bảo Ngọc cũng đang mang thai thì rất muốn gặp để cùng nhau trao đổi kinh nghiệm.

Thanh Hồng vốn thân với Bảo Ngọc nhất, nên cũng nhanh chóng nhận lời.

Đại để là ba cô nàng phối hợp hoàn toàn không nhớ đến mình bị cô bạn thân thiết giấu diếm là phu nhân của đại boss. Cũng chẳng nhớ đến chuyện đã bình luận, đã YY cơ thể sáu múi của sếp trước mặt vợ người ta. Mà hùng hổ đi thăm Bảo Ngọc. Tâm trạng phơi phơi.

Quốc Thắng không biết nảo của Bảo Ngọc sẽ sắp xếp vị trí của ba nhân vật trên như thế nào. Hồi hộp dằn dò mấy cô tuyệt đối không nhắc tên anh, chức vụ, thân thế của anh với cô. Nói chung là tránh xa việc nói

về anh. Đâu biết được mình vốn là chủ đề không bao giờ nhàm chán của hội, từ việc tính tình khó ưa đến thân hình săn chắc dưới lớp áo sơ mi. Thậm chí khuynh hướng giới tính của anh cũng được đưa ra mổ xẻ. Ba cô nàng chớp chớp mắt, trong đầu một đàn quạ bay qua. Âm thầm nghĩ: “Thế chúng em bàn về trai đẹp khác ngoài anh thì được nhỉ?:D”.

Chiều thứ 7 đẹp trời.

Bảo Ngọc nhìn thấy ba cô bạn bước vào cửa, khuôn mặt phúng phính toe toét cười, bước nhanh ra ngoài tiếp đón:

-Các tình yêu, nhớ mọi người quá đi.

Thanh Hồng lên tiếng:

-Quen nhau sao? Bà là ai zậy?

-Đừng như vậy mà, tui cũng đâu có muốn.

Lan Phương, Hoàng Nhi không thèm nhìn cô mà đi khắp nhà tham qua. Quả nhiên là nhà đại boss có khác, sang trọng mà không phô trương thật khiến cho người khác ước ao.

Bảo Ngọc cười hi hi làm hòa. Cô nàng Thanh Hồng giả vờ làm mặt lạnh lùng:

-Hay quá nhỉ? Mất tích cả 2 tháng trời, cũng không thèm gọi điện cho tui tui một tiếng.

Cô xụ mặt một đồng:

-Điện thoại bị mất, tui cũng không nhớ được số điện thoại của ai. Công ty thì ông Phúc ổng nói đừng đến.

“Phúc là ai vậy ta? Chắc tên ở nhà của sếp Thắng quá?” suy nghĩ như vậy nhưng cô nàng nhớ lời cảnh cáo của đại boss nên không nói ra.

-Không ngờ nha, bình thường bà có vẻ mạnh mẽ lắm, ai ngờ bị chồng kiểm soát ghê như vậy? Thật là mất hình tượng phụ nữ thế kỷ 21. Nhóm tập nham khai trừ bà. Phải không hai đứa kia? Ngó gì mà ngó, lại đây đồng thanh hiệp lực xử lý kẻ tội đồ này với chị.

Hai nàng Nhi và Phương gật đầu liên tục:

-Đúng, đúng. Thật mất hình tượng.

Nhân viên nào trong công ty mà không từng bị sếp Thắng tàn nhẫn chà đạp, mối thù này không nhờ vợ sếp trả thì nhờ ai được chứ. Ba cô nàng xấu xa quyết tâm khai thông cho cô gái nhỏ bé ngây thơ, dễ bị đàn áp như Bảo Ngọc. Phụ nữ vùng lên, ngày nào cũng là 8/3, ngày nào cũng là 20/10. “Đại boss có dặn không được nhắc tới anh, tui em không có nhắc gì hết, tui em chỉ chộc gậy bánh xe để tới về vợ anh xử lý. Ha ha”.

-Bà bây giờ bụng mang dạ chửa, phải là đại ca trong nhà chứ. Chồng mà nhúc nhích, phải chà đạp liền, không được để leo lên đầu.

-Rồi, tui biết rồi. Đừng giận nữa. Tui hứa, tối nay ổng ở nhà, tui sẽ chà đạp, chà đạp ổng, dành lại quyền lực trong nhà. Ok?

-Ngoan. Tạm tha thứ cho sự yếu ớt của bà. Ha ha.

Bốn người lâu rồi mới gặp nhau, vô cùng thoải mái tám đủ thứ trên trời. Khó mà nhận ra được Bảo Ngọc “bị mất một đoạn trí nhớ” như lời sếp Thắng.

Thực tế thì cô đã ghép ba cô bạn này vào danh sách đồng nghiệp công ty cũ, mà chuyện họ nói toàn là về chính họ nên về mặt logic không ai phát hiện ra bất thường.

Hoàng Nhi có người để tâm sự về chuyện tình tan vỡ, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Không ngờ một người nhiệt tình, vui tính như anh chàng Vũ, hóa ra lại vũ phu. Lần đầu họ cãi nhau, vì quá tức giận mà anh ta tát cô một cái. Chuyện không quá nghiêm trọng nên nhanh chóng bị cho qua. Có lần một tát sẽ có lần hai. Có lần hai, lần ba đến không xa. Hoàng Nhi không những bị tát mà còn bị bỏ rơi giữa đường. Cô biết, đến mức đấy mà mình còn nín kén thì tương lai chắc sẽ trở thành bao cát cho anh ta đánh mà thôi. Hoàng Nhi cương quyết chia tay. Điều kinh khủng là hậu chia tay. Anh ta không chấp nhận được sự thật là bị bạn gái

đá. Sau khi xin lỗi các kiểu mà cô không lay chuyển thì trở mặt, đi khắp công ty nói xấu cô. Kinh tởm tới mức, kể chuyện họ đã lên giường với nhau và cô quá dâm dăng. Hoàng Nhi nói chuyện rất bạo, cũng tỏ ra phóng khoáng trong chuyện tình dục trước hôn nhân. Nhưng sự thật lại chưa từng quan hệ bao giờ, vẫn còn là cô gái trong trắng. Nghe những lời đồn đại không hay về mình cũng không có cách chứng minh. Đành ôm hận, giả vờ bất chấp tất cả. Nhưng thực tế thì vô cùng xấu hổ và đau đớn. Yêu sai người, hóa ra lại nghiêm trọng như vậy.

56. Chương 27-2: Bạn Bè Gặp Lại (2)

Hoàng Nhi có người để tâm sự về chuyện tình tan vỡ, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Không ngờ một người nhiệt tình, vui tính như anh chàng Vũ, hóa ra lại vũ phu. Lần đầu họ cãi nhau, vì quá tức giận mà anh ta tát cô một cái. Chuyện không quá nghiêm trọng nên nhanh chóng bị cho qua. Có lần một tấc sẽ có lần hai. Có lần hai, lần ba đến không xa. Hoàng Nhi không những bị tát mà còn bị bỏ rơi giữa đường. Cô biết, đến mức đấy mà mình còn nín kéo thì tương lai chắc sẽ trở thành bao cát cho anh ta đánh mà thôi. Hoàng Nhi cương quyết chia tay. Điều kinh khủng là hậu chia tay. Anh ta không chấp nhận được sự thật là bị bạn gái đá. Sau khi xin lỗi các kiểu mà cô không lay chuyển thì trở mặt, đi khắp công ty nói xấu cô. Kinh tởm tới mức, kể chuyện họ đã lên giường với nhau và cô quá dâm dăng. Hoàng Nhi nói chuyện rất bạo, cũng tỏ ra phóng khoáng trong chuyện tình dục trước hôn nhân. Nhưng sự thật lại chưa từng quan hệ bao giờ, vẫn còn là cô gái trong trắng. Nghe những lời đồn đại không hay về mình cũng không có cách chứng minh. Đành ôm hận, giả vờ bất chấp tất cả. Nhưng thực tế thì vô cùng xấu hổ và đau đớn. Yêu sai người, hóa ra lại nghiêm trọng như vậy.

Chính tai nghe người trong cuộc trình bày, Thanh Hồng, Lan Phương và Bảo Ngọc chỉ biết thở dài, rồi an ủi:

-Cũng may là chia tay sớm. Lấy nhau về mới biết bộ mặt thật thì còn khổ hơn.

Miệng phát ra câu nói đấy, tim Bảo Ngọc bỗng nhói đau một cách khó hiểu. Cô đưa tay xoa ngực. Lan Phương mắt sáng quắc hỏi:

-Chị mắc ói hả?

Cô quay sang lườm lườn, làm mặt hình sự:

-Không có. Mà sao chị ói thì em vui dữ vậy hả?

-Ha ha, thì nghe nói có bầu nghén là ói. Em chưa bị, nên tò mò chút thôi.

Hoàng Nhi gõ lên đầu Lan Phương:

-Quá đáng. Người ta đang kể chuyện buồn, không an ủi thì thôi, còn “zô ziên” đến như vậy nữa. Mình vô cùng thắc mắc, chồng bạn yêu bạn ở điểm nào?

-Thì xinh đẹp. Há há.

Thanh Hồng chớp chớp mắt làm duyên:

-Bớt tự kỷ đi cô nương. Nhìn chị đi, đây mới gọi là xinh đẹp nè, biết chưa cưng?Ha ha

-Em có chồng. Em không tự mình nói mình đẹp. Là chồng em nói. Nha, nha:D

Ba người còn lại đồng thanh:

-Chắc chắn là khen lúc trên giường rồi.

-Đẹp lúc trên giường cũng là đẹp. Vì trên giường đẹp, nên giờ mới trở thành bà bầu đẹp nè, chị Ngọc hơ?

Thanh Hồng và Hoàng Nhi nhào tới giả vờ bóp cổ:

-Không được tìm đồng minh. Khoe mẽ hả? Tiêu diệt.

Cả bốn người cười giòn âm âm, hình tượng thực nữ vút hết lên mây.

Bảo Ngọc lâu rồi mới cảm thấy thoải mái như vậy. Thế mới thấy, có tình yêu vẫn cần tình bạn. Đừng bao giờ để tình yêu là cả thế giới. Cuộc sống cần hài hòa giữa tình thân, tình bạn và tình yêu.

Quốc Thắng tâm lý không xuất hiện ở nhà. Tránh để mọi người không thoải mái. Nhưng anh đã đặt nhà hàng cho nhóm tập nham. Coi như tạ lỗi vì đã giấu diếm mối quan hệ vợ chồng của anh và Bảo Ngọc. Anh nhấn tin nhắc nhở cô dẫn mọi người đi ăn. Thực chất là lo bà bầu mãi nói chuyện, bị đói, lại tụt đường huyết.

Nhà hàng gần đây nên bốn người đi bộ ra. Các món ăn đã được order sẵn. Món nào cũng phù hợp cho người có thai, lại có tác dụng dưỡng nhan. Khiến ai cũng ăn hồ hởi. Thậm chí khi cả bốn đã no căng thì lại thấy nhân viên phục vụ đưa ra 4 chén tổ yến trắng miệng. Dù bụng đã no đến không ních nổi, mấy cô nàng ham đẹp vẫn phải cố xếp gọn lại bụng để ăn sạch chén chè. Thanh Hồng, Lan Phương, Hoàng Nhi ăn rất thoải mái, vì biết sếp Thắng mở hầu bao. Đại gia như sếp thì mấy món này chả tính là gì. Bảo Ngọc thì thấp thỏm, cô không keo kiệt nhưng lo lắng không mang đủ tiền trả. Cuối cùng hóa ra tất cả đều đã được thanh toán rồi.

Thanh Hồng nói đùa:

-Thế nếu muốn gọi thêm thì sao?

Cô nhân viên phục vụ nhỏ nhẹ:

-Chị cứ gọi đi ạ. Chồng chị ấy (nhìn về phía Bảo Ngọc) đã dặn bên nhà hàng kỹ rồi. Phát sinh thêm cũng không thành vấn đề.

Cô nàng Thanh Hồng thắc mắc:

-Sao em lại cho rằng đây là chồng chị này, mà không phải là chồng chị hay chị này?

-Dạ, anh ấy cho chúng em xem hình:D. Điện thoại anh ấy toàn hình chị ấy thôi. Thật ngưỡng mộ.

Bảo Ngọc nghe thì đỏ hết cả mặt. “Ông xã cũng thật là”

Ba cô nàng xung quanh thì cười rần rần, không khép được miệng. Không ngờ hóa ra sếp Thắng, cao cao tại thượng, lạnh lùng biến thái, lại cuồng vợ đến như vậy. Hèn gì bao nhiêu năm nay, không một mỹ nữ nào trong công ty tiếp cận được sếp. Vậy chuyện Bảo Ngọc vào làm nhân viên nhân sự, ngồi ngay trước phòng làm việc của sếp không phải là cô ấy ghen mà nhiều khả năng là sếp muốn giám sát vợ thì đúng hơn.

Nhớ lại những lần sếp Thắng đi công tác, Bảo Ngọc tự do nên vui mừng muốn chết. Bọn họ đi “xõa” cũng toàn những dịp như vậy.

Ôi, hình tượng sếp xuống dốc không phanh. Bản thân mình ghen tuông, thích kiểm soát thì thôi đi, lại còn đổ cho vợ.

Bụng no lại co thắt khiến ba mỹ nữ tay phải ôm bụng, tay trái lau nước mắt vì cười.

Bảo Ngọc trầm nghĩ, tối nay về nhà nhất định phải chà đạp người đàn ông không biết xấu hổ kia. Nghĩ sao mà đi đặt bàn ăn, lại khoe hình vợ cho bao nhiêu người thế kia. Xấu hổ thật.

57. Chương 28-1: Ủ Thì Chà Đạp

Bảo Ngọc tạm biệt ba cô bạn rồi vào nhà. Hai má phúng phích vẫn còn đỏ ửng. Quốc Thắng bắt chéo chân đọc báo ở phòng khách. Trông thấy cô thì hỏi:

-Vui không em yêu?

Cô chất vấn:

-Anh bị gì thế hả? Sao đặt bàn mà còn đưa hình em cho người ta coi. Làm em xấu hổ muốn chết à.

-Sao mà phải xấu hổ chứ? Đương nhiên anh phải cho họ biết vợ anh là ai để còn tập trung chăm sóc em cho chu đáo. Không có anh bên cạnh, ai biết em ăn uống thế nào?

Cô đi đến gần anh, đứng trước mặt, hai tay véo hai bên má anh day day, miệng gừ gừ:

-Lần sau không được làm vậy. Em có phải trẻ con đâu.

Quốc Thắng chụp lấy tay cô, kéo cô ngồi lên người mình. Tay luồn vào váy cô lên tới bụng, xoa xoa:

-Để xem có ăn no không nào?

Bảo Ngọc mang thai ba tháng, bụng vẫn chưa lộ rõ, chỉ hơi to hơn so với trước.

-Ông xã, đừng làm em nhột mà.

Giọng cô nũng nịu khiến bàn tay anh không thành thật mà mò lên cao nữa. Úp hẳn vào bộ ngực nở to, bóp nhẹ:

-Thế này thì không nhột!!!

Vì chỉ có hai vợ chồng son, Quốc Thắng chỉ mặc quần short vải thoáng mát. Bởi vì hành động càn rỡ trên mà bộ phận nào đấy ngẩng cao đầu, đội quần lên thành một cái núi nho nhỏ.

Ở một số phụ nữ, giai đoạn thai kỳ là một giai đoạn nhạy cảm, nhu cầu sinh lý tăng cao. Bảo Ngọc chỉ bị một kích thích nhỏ bỗng trở nên ướm ắt. Bạo dạn đưa tay nắm lấy vật đang sưng to giữa hai chân anh. Quốc Thắng khẽ rên:

-Loli à, mình làm đi, được không?

-Làm gì?

-Em nghĩ là làm gì thì làm cái đó.

-Em nghĩ mình ăn no nên buồn ngủ rồi.

Miệng nói muốn đi ngủ nhưng tay cô lại ôm trọn cây trụ, di chuyển lên xuống làm hô hấp của Quốc Thắng ngừng trệ. Anh thở mạnh rồi đè cô lên bàn nước. Chuyên nghiệp lột váy cùng đồ lót của cô trong tích tắc. Anh muốn “làm” cô ở mọi nơi khác thường, để đánh dấu chủ quyền với cơ thể cô, ông xã của cô chính là Quốc Thắng, anh.

Bảo Ngọc động tình, làn da trắng nõn hơi ửng lên. Cô nhắm mắt, thở nhẹ.

-Loli, mở mắt ra nhìn anh đi cưng. Anh muốn em nhìn anh khi chúng ta cùng chuyển động.

Đưa hai chân cô lên eo mình, Quốc Thắng liếm vành tai cô thì thầm:

-Giữ chặt vào.

Họ đang trần trụi ngay tại phòng khách. Phát hiện ra bản thân đã kích động đến mức quên cả chuyện này, cô la lên:

-Vào phòng ngủ, vào phòng ngủ đi anh.

-Có ai đâu. Anh thích ở đây. Rất gợi tình.

Vừa trả lời anh vừa chuyển động, không để cô có cơ hội phản kháng.

Thì ra đây là cách cô chà đạp anh. Vô cùng chà đạp. Cô vốn định xử lý tội anh khiến cô xấu hổ với bạn, nhưng chẳng hiểu sao quay qua quay lại thì lại bị anh xử ngay tại bàn trong phòng khách. Thật hết sức mất mặt.

Loli thì không bao giờ đánh lại sói.

Quốc Thắng bỗng nhận lời phỏng vấn. Không dễ gì tiếp xúc được với người đàn ông độc thân hoàng kim sáng giá nhất hiện nay, cô phóng viên may mắn của báo TT vô cùng kích động. Cô nàng ăn mặc lộng lẫy như đi dự tiệc tối, đánh phấn dày cộp, mascara nặng trĩu hai mắt, ngẩng cao đầu tiến về phía bàn lễ tân. Giọng nói thỏ thẻ:

-Chị ơi, em là Thùy Vân, phóng viên báo TT, có hẹn với anh Quốc Thắng.

Như Quỳnh tươi tắn đứng kiểu người đang yêu, trả lời dịu dàng:

-Sếp chị có dặn trước rồi. Mời đi hướng này.

Cô nàng quay sang cô bé đứng cạnh:

-Hương, dẫn khách vào gặp sếp đi kìa.

Cô bé Hương kinh ngạc trước sự thay đổi 180 độ của Như Quỳnh. Chợt nhớ ra chị ấy đã tìm được ý trung nhân. Đúng là sức mạnh của tình yêu, có thể biến ác quỷ thành thiên thần. Nói thế về cô nàng thì hơi quá, nhưng đúng là nàng Như Quỳnh đã thay đổi triệt để. Thật khiến cho người ta khó tiếp nhận. Cô bé Hương không nói gì, chỉ cười cười rồi dẫn khách đi gặp sếp.

Bước vào phòng, nhìn thấy tận mắt vị đại gia trẻ tuổi đẹp trai, phong độ ngời ngời, cô nàng phóng viên lóa mắt, tim đập thình thịch: “Trời ơi, nhân vật như thế này có thật hay sao hả trời? Vừa đẹp trai, lại vừa giàu có. Chỉ cần mình lọt vào mắt anh ta thì cuộc sống lên mây. Ôi, ôi, ôi. Dù anh ta có bị bệnh bạo dâm như Grey (nam chính trong Năm mươi sắc thái) thì mình cũng chịu”.

Quốc Thắng nhìn đồng hồ:

-Rất đúng giờ.

-Dạ, em rất chuyên nghiệp ạ. Anh an tâm.

-Mời ngồi.

Cô nàng phóng viên khép nép:

-Trông em trẻ thế thôi nhưng em vào nghề lâu rồi, tuyệt đối là người có kinh nghiệm.

Quốc Thắng không bận tâm, chỉ gạt đầu lịch sự nhưng trong lòng nghĩ: “Không biết bao nhiêu tuổi, nhưng trông già hơn vợ mình nhiều. Nhận mình trẻ, công nhận tự tin thật”

-Xin phép anh, em bật máy ghi âm nhé.

-Tự nhiên đi.

Quả nhiên cô nàng làm việc cực kỳ chuyên nghiệp, không như bề ngoài. Cả hai trò chuyện khá thoải mái. Quốc Thắng sẵn sàng đưa ra những lời khuyên quý giá đúc kết từ bản thân, giúp những người mới lập nghiệp có hướng đi đúng đắn hơn. Cô phóng viên Thùy Vân từng nghe nhiều lời đồn về vị sếp tổng này, nào là lạnh lùng, khó tính, tiểu tiết., vân vân và vân vân. Tiếp xúc thì cô nàng cho là những lời đồn đầy thật nhảm nhí. Anh ấy đáng yêu và dễ gần thế kia cơ mà. Cô nàng tự YY, hoặc là do mình hợp nhãn của anh ấy.

58. Chương 28-2: Ừ Thì Chà Đạp (2)

Quả nhiên cô nàng làm việc cực kỳ chuyên nghiệp, không như bề ngoài. Cả hai trò chuyện khá thoải mái. Quốc Thắng sẵn sàng đưa ra những lời khuyên quý giá đúc kết từ bản thân, giúp những người mới lập nghiệp có hướng đi đúng đắn hơn. Cô phóng viên Thùy Vân từng nghe nhiều lời đồn về vị sếp tổng này, nào là lạnh lùng, khó tính, tiểu tiết., vân vân và vân vân. Tiếp xúc thì cô nàng cho là toàn những lời đồn đầy thật nhảm nhí. Anh ấy đáng yêu và dễ gần thế kia cơ mà. Cô nàng tự YY, hoặc là do mình hợp nhãn của anh ấy.

Khi không khí đến giai đoạn thân thiết, cô hỏi:

-Anh có thể chia sẻ mẫu phụ nữ anh muốn lấy làm vợ hay không?

-Như vợ tôi.

-Hả? Ý em là, người phụ nữ như thế nào thì phù hợp với gu của anh?

-Tôi nói là “ như vợ tôi”.

Anh đưa bàn tay có đeo nhẫn:

-Tôi đã lập gia đình. Vợ tôi, chính là mẫu người mà tôi yêu thích nhất.

Cô phóng viên tên Thùy Vân như bị rơi tự do từ trên ngọn cây xuống đất. “Hu hu, ai đồn rằng anh ta độc thân? Làm mình tốn bao nhiêu tiền cho bộ váy này”. Cô nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, mỉm cười:

-Ồ, anh mới lập gia đình? Thông tin về anh trên sàn chứng khoán vẫn chưa cập nhập về chị ấy nhỉ? Chị nhà chắc là rất xinh đẹp?

-Sẽ sớm có thôi. Cô ấy vô cùng xinh đẹp và dịu dàng.

-Chị nhà thật may mắn.

-Lấy được cô ấy là may mắn của tôi.

Buổi phóng vấn diễn ra thành công tốt đẹp. Chỉ có một chút vấn đề là phóng viên đi vào tươi như hoa, đi ra hoa bớt tươi đi một chút. “Thời buổi này kiếm được soái ca độc thân thật không dễ dàng mà”.

Tin tức báo đưa ra lập tức khiến nội bộ công ty Thần Tài sôi ùng ục. Tất cả các phòng đều bàn luận về tin tức đại boss đã lập gia đình. Sếp Thắng lấy vợ hồi nào mà không ai hay biết. Người đấy là ai? Nam hay nữ? Thật xấu hổ khi nhân viên công ty lại phải nghe thông tin của sếp mình từ báo chí.

Duy chỉ có ba cô nàng Lan Phương, Thanh Hồng và Hoàng Nhi là không ngạc nhiên. Cuối cùng đã đến thời điểm người vợ được ra ánh sáng. Công ty mà biết phu nhân đại boss vốn là Bảo Ngọc thì còn shock nữa nhỉ?

Trong khi thiên hạ đại loạn vì tin tức sếp Thắng đã có vợ thì Bảo Ngọc đang rung đùi ở nhà ăn cơm chiên. Bác sĩ đã căn dặn bà bầu nên hạn chế dầu mỡ, mẹ béo nhưng con chẳng hấp thụ được gì, tăng cân nhiều dễ tiểu đường thai kỳ, tiền sản giật vân vân và mây mây. Nghe thấy thế thì “ông xã” của cô gật đầu lia lịa, anh tuân thủ một cách vô cùng cứng rắn. Nhưng anh không hiểu nỗi khổ của phụ nữ mang thai, thèm mà không được ăn sẽ đau khổ biết chừng nào. Mặc cho cô năn nỉ, giận dỗi, mè nheo, anh vẫn cương quyết:

-Sức khỏe là quan trọng nhất. Anh ở đây, để em chà đạp, sai khiến, thỏa mãn mọi mong muốn của em, miễn là đúng theo chỉ định của bác sĩ.

Bảo Ngọc thẳng chân đạp anh xuống giường. Tiếc là không đủ lực nên đạp gì thì đạp, anh vẫn yên vị bên cạnh cô. Thấy cô phụng phịu thì bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu “thỏa mãn những điều khác”. Hôn cô từ ngón chân cho đến đỉnh đầu, khiến cô khó mà giận lâu.

Quay lại chuyện cô nàng ngồi ăn cơm chiên.

Hai hai tiếng một ngày, Bảo Ngọc bị ông xã giám sát gắt gao. Hai tiếng con lại, cô phải biết tận dụng thời cơ. Chồng vừa ra khỏi cửa cô liền nhanh chân bước xuống bếp, lấy nguyên một tô cơm nguội chiên với trứng. Rồi chén sạch trong vòng hai nốt nhạc. Một khi bà bầu thèm ăn, thần tiên cũng không cản được.

Chẳng thể mà bốn tuần sau, khi đi khám thai cân nặng của cô tăng ba ký rưỡi. Bốn tuần tăng ba ký rưỡi? Bác sĩ đẩy đẩy gọng kính nhìn hai vợ chồng. “Điếc không sợ súng phải không?”. Quốc Thắng khó hiểu giải thích, họ hoàn toàn tuân theo lời bác sĩ, ăn uống vô cùng khoa học, đảm bảo có lợi cho thai nhi. Bảo Ngọc cúi gầm mặt, không dám lên tiếng. Bác sĩ thở dài:

-Sáng mai, không ăn sáng, đến thử nước tiểu. Giờ thì nằm lên đây, vén váy cao lên nào.

Em bé phát triển tốt, tương đối chuẩn so với tuổi thai. Thời điểm này siêu âm đã có thể biết trai hay gái. Theo nguyên tắc bác sĩ không được phép tiết lộ giới tính, tuy nhiên thông thường thì họ sẽ trả lời giống bố hay giống mẹ để lách luật. Dù hai vợ chồng không hỏi, vẫn nhận được câu nói:

-Y xì bố nhé.

Bảo Ngọc hí hửng: “Con trai, con trai”. Không thấy ông xã phản ứng, cô nhéo tay anh:

-Không thích con trai à?

-Thích thích. Con chúng ta, trai hay gái cũng yêu.

Ra khỏi phòng khám, Quốc Thắng không quên sự kiện cô tặng những ba ký rưỡi.

-Nói thật đi.

-Nói gì chứ? Ai bảo cơ thể em hấp thụ dinh dưỡng quá tốt làm chi. Anh chê em béo đúng không?

Cô đánh trống lảng.

-Làm gì có. Hai má phúng phính thế này anh yêu còn không hết. Vợ anh có béo nữa anh vẫn yêu. Có điều, sức khỏe quan trọng hơn.

Quốc Thắng hạ quyết tâm giám sát cô vợ không nghe lời chặt hơn nữa.

59. Chương 29-1: Giai Đoạn Bầu Bì

May mắn là kết quả xét nghiệm đường huyết của Bảo Ngọc vẫn trong mức giới hạn. Tuy nhiên, kể từ đó hai tiếng tự do của cô cũng không còn.

Quốc Thắng gắn camera trong nhà bếp, đề phòng con chuột to bầu bì ăn vụng. Không những thế, anh dành luôn việc nấu cơm, tránh người nào đó để lại cơm nguội. Tủ lạnh chất đầy các loại trái cây, chua ngọt đủ loại. Không thiếu chất, không thêm ăn linh tinh. Nhưng lý thuyết vẫn chỉ là lý thuyết, Bảo Ngọc vẫn cuồng đồ chiên, càng dầu mỡ càng thích. Bởi, phàm thứ gì bị cấm đoán lại khiến con người ta mong ước hơn.

Ba cô bạn tâm giao lại là tay sai ngầm của sếp Thắng. Đi chơi cùng bọn họ thì cô cũng không được đụng vào những món yêu thích. Hễ muốn kêu thì đều nghe ba âm thanh như một:

-Bầu à, không được ăn món đó.

Đến mức chỉ cần cô nhìn thấy ông xã là ngửa răng muốn cắn.

-Em yêu, cơ thể anh toàn cơ với xương thôi, không có mỡ đâu cưng à!

-Loli, đừng cắn chỗ đó chứ! (Lời tác giả: ha ha, chỗ nào vậy?)

-Em stress, stressss, stresssss. Giờ anh có cho em ăn hay không?

Quốc Thắng nghe vậy thì nhảy dựng lên:

-Bình tĩnh, bình tĩnh. Em muốn ăn cơm chiên đúng không? Anh, đi làm cho em.

Cầm chén cơm vàng óng bởi trứng, cô mừng muốn rơi nước mắt. Nhưng khi vừa dứt vào miệng, cô muốn nhổ ra luôn.

-Gì vậy? Anh sử dụng dầu olive à? Em muốn mỡ....

Cuộc chiến thức ăn kéo dài.

Bốn tuần sau, bác sĩ hài lòng. Quốc Thắng đỡ mồ hôi hột. Bảo Ngọc ảm ức.

Trong cơn cuồng “cơm chiên”, ba cô nàng kia thì không trông mong gì được, người cứng chiều cô vô pháp vô thiên là Bảo Thiên vẫn chưa về Việt Nam. Ngẩn người nhìn nồi cơm điện, liệt kê hết những nhân vật cô có thể nhờ vả để lách luật, bất ngờ trong đầu Bảo Ngọc xẹt ra một nhân vật: cô bạn thân tên Hiền. Nhưng cô bạn này xuất hiện khiến trí nhớ của cô rối loạn, dường như có cái gì đó không đúng. Vì sao “ông xã” không nhắc đến cô ấy, họ vốn biết nhau từ những ngày đầu khi anh theo đuổi cô cơ, anh chắc chắn biết nơi ở cũng như số điện thoại của cô ấy chứ? Cô nhắm mắt, đầu đau như búa bổ, rồi gục người xuống bàn ăn.

Quốc Thắng đang ở công ty, máy tính luôn mở. Anh thấy vợ yêu ngồi nhìn chăm chăm vào nồi cơm, trông cực kỳ buồn cười. Nhưng bất ngờ Bảo Ngọc ôm đầu, gục xuống. Quốc Thắng hốt hoảng cầm chìa khóa xe rồi chạy như bay ra cửa. Mặc kệ nhân viên nhìn anh không hiểu chuyện gì.

Bấm máy gọi điện cho ba mẹ vợ, nhờ họ ghé qua nhà. Dù gì thì cũng họ cũng ở gần hơn anh.

Trong giờ làm việc nên đường xá cũng không đông đúc, Quốc Thắng về đến nhà trước cả khi ông bà Bình đến. Anh lao vào phòng bếp, bế bổng cô đi như chạy ra cửa. Cô mở mắt ngạc nhiên:

-Anh làm gì vậy? Ầm em đi đâu?

Hồi thở dồn dập, anh hỏi:

-Em tỉnh rồi hả? Chúng ta đi bệnh viện liền. Em đừng lo. Đừng lo gì cả, anh ở đây rồi.

-Bỏ em xuống đi, có anh mới đừng lo ấy. Em có sao đâu, tự nhiên em bỗng nhức đầu, nhưng giờ hết rồi.

Vừa nói đến đấy thì ông bà Bình đứng ở cửa, cô ngạc nhiên:

-Ba, mẹ. Sao hai người lại qua đây?

-Có sao không con? Chồng con gọi, làm ba mẹ thót tim đây này.

Cô xấu hổ chọt vào eo anh:

-Bữa sau có gì thì gọi điện trước cho em. Làm ba mẹ phải vội vàng sang đây.

Quốc Thắng cười ha ha:

-Xin lỗi ba mẹ. Con lần đầu làm cha, hơi căng thẳng một chút.

Ông bà Bình tươi cười:

-Con gái ba mẹ có phúc thật đấy. Không có gì thì ba mẹ về đây nhé.

-Ba mẹ vào nhà chơi đã ạ.

-Thôi, không vào. Ở nhà mẹ đang nấu cơm. Hai con vào nhà đi.

Bảo Ngọc ngẫm nghĩ: “Mới giờ này, ai lại đi nấu cơm. Chắc là cố tình tránh để anh ấy khỏi xấu hổ đây mà”.

Quốc Thắng tạm biệt ba mẹ vợ, khóa cửa rồi vào trong. Bảo Ngọc nằm trên ghế sofa suy nghĩ: “Sao cứ thấy khó hiểu thế nào ấy nhỉ? Có cái gì đó là lạ ở đây”. Nhìn thấy anh, cô lườm lườm:

-Nói thật đi, anh là ai? Có đúng là chồng em không?

Tim Quốc Thắng như muốn ngừng đập, nghĩ thầm: “EM không nhận ra anh nữa ư? Vì không yêu anh sao?”

-Sao anh không nhắc rằng em quên mất nhớ Hiền? Trời ơi, chắc chắn nó sẽ giận em mất thôi. Anh thật là đáng ghét.

Hóa ra cô nói đùa!!!!

Anh như rơi tự do, mãi chân mới chạm được đất. Không trả lời, anh ôm ghì lấy cô:

-Đừng làm vậy nữa. Tim anh không chịu nổi, sắp vỡ ra tới nơi rồi đây.

Bảo Ngọc cho rằng anh nói đến chuyện cô ôm đầu gục xuống bàn:

-Cũng tại anh, tự nhiên theo dõi em y như tên biến thái.

-Anh yêu em.

Cô ôm cổ anh, tay vỗ vỗ:

-Em cũng yêu anh. Đi nấu cơm cho em đi, em đói rồi. Em muốn ăn cơm chiên.

Thế mà Quốc Thắng đi nấu thật, còn chiên cho cô một chén cơm bằng mỡ heo. Mùi thơm, cộng với màu sắc óng ánh của trứng khiến Bảo Ngọc như phát điên. Không để ý có người tâm trạng đang xuống dốc trầm trọng. Mấy tháng nay hai người sống với nhau vô cùng vui vẻ và hòa hợp, khiến anh như quên mất trong đầu cô, anh hiện tại là ai. Chuyện lần này khiến anh nhớ rằng, người chồng mà cô thương nhớ vốn không phải là anh, mà là tên Hồng Phúc xấu xa kia. Một ngày nào đó, cô nhận ra mình nhầm lẫn, giữa họ sẽ còn lại gì? Đứa con của họ, liệu có giữ cô ở bên anh được không?

60. Chương 29-2: Giai Đoạn Bầu Bì

Thế mà Quốc Thắng đi nấu thật, còn chiên cho cô một chén cơm bằng mỡ heo. Mùi thơm, cộng với màu sắc óng ánh của trứng khiến Bảo Ngọc như phát điên. Không để ý có người tâm trạng đang xuống dốc trầm trọng. Mấy tháng nay hai người sống với nhau vô cùng vui vẻ và hòa hợp, khiến anh như quên mất trong đầu cô, anh hiện tại là ai. Chuyện lần này khiến anh nhớ rằng, người chồng mà cô thương nhớ vốn không phải là anh, mà là tên Hồng Phúc xấu xa kia. Một ngày nào đó, cô nhận ra mình nhầm lẫn, giữa họ sẽ còn lại gì? Đứa con của họ, liệu có giữ cô ở bên anh được không?

Miệng vẫn đang nhai cơm, cô hỏi:

-Anh còn số điện thoại nhỏ Hiền không? Em muốn gọi cho nó.

-Còn. Ăn đi, tí nữa anh đưa cho.

Cô bạn này liên lạc với cô nhiều lần không được, facebook cũng không thấy cô online nên từng đến nhà ông bà Bình thăm hỏi. Biết được tình hình của Bảo Ngọc, cô buồn bã trở về. Chỉ hi vọng đến ngày Bảo Ngọc khỏi bệnh sẽ chủ động liên lạc với mình.

Bảo Ngọc gọi điện thoại cho bạn thì tám chuyện mấy tiếng đồng hồ. Hóa ra bạn cô đã sinh rồi. Bé gái vừa ra đời đã nặng 4,2kg, dài 53cm, thuộc hàng bé bự. Cô xin lỗi vì không nhớ đến bạn sớm hơn. Hẹn hò ngày mai nhất định sẽ đến thăm hai mẹ con. Lúc lên giường ngủ thì đã thấy ông xã nghiêng người ôm ối ngủ say. Cô leo lên giường, kéo mền, rúc vào người anh. Không biết rằng khi cô chìm vào giấc mộng thì người bên cạnh vẫn mở mắt nhìn mình say mê.

Quốc Thắng ôm chặt cô vào người, hôn nhẹ lên chóp mũi, bờ môi cô. Anh còn có thể giữ cô bên mình bao lâu?

Bảo Ngọc mang thai, cũng hạn chế tiếp xúc với các thiết bị điện tử. Vì vậy cô rất ít khi lên mạng, nếu có cũng chỉ quan tâm đến tin tức diễn viên Hàn Quốc. Khá nhiều báo mạng đăng tin về vị đại gia Quốc Thắng cô cũng không đọc được. Vẫn tiếp tục làm con gà mờ mất trí, ôm bụng bầu chờ sanh. Dù cô đã nhớ ra và liên lạc với cô bạn tên Hiền thì cô ấy cũng không dă động gì đến Hồng Phúc hay Quốc Thắng. Vì vậy cô ngây ngô tiếp tục ngược đãi tinh thần ông xã đáng yêu của mình, lâu lâu lại nhắc đến kỷ niệm với gã chồng cũ. Ví dụ như quán ăn đây hồi xưa hay đến. Con đường ấy hồi xưa hay đi. Vân vân. Quốc Thắng như bị tra tấn kiểu trung cổ. Vết thương cũ vừa khép miệng thì lại tiếp tục bị đâm thêm vài lỗ trên da thịt. Ông bà Bình không biết rõ chi tiết nhưng cũng vô cùng ái ngại và lo lắng. Thậm chí khi thấy anh quá đáng thương đã đề nghị thẳng thắn nói rõ mọi chuyện với cô. Nhưng anh từ chối. Anh thà đau đớn nhưng giữ được cô bên cạnh, đêm đêm có thể ôm cô vào lòng. Khổ sở nào anh cũng chịu đựng được, chỉ riêng mất cô thì không.

Bảo Ngọc vui vẻ mà sống trong sự bảo bọc của anh như vậy. Cho đến một ngày....

Cô mang thai đã được 36 tuần, hai mẹ con khỏe mạnh.

Người ta bầu càng to thì càng xấu xí, da bụng rần rì, mặt thì nám loang nám lổ. Cô lại ngược lại, càng ngày càng như trẻ ra, theo kiểu đi ngược với định luật tự nhiên. Khuôn mặt đầy đặn trẻ trung của cô khi mang thai thì càng phúng phính đáng yêu. Làn da trắng nõn láng mịn, cặp mắt to tròn, bờ môi căng nũng nịu thật sự là của đứa trẻ con chưa đầy mười bảy tuổi.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết nguyên đán, cô đến hẹn tái khám theo lịch. Quốc Thắng bận bù đầu. Công ty không có sản phẩm mới nhưng lúc này là lúc anh phải đi gặp gỡ, giao lưu trao phong bì với cán bộ. Không ai thay thế được, vì vậy dù anh rất áy náy cũng đành để cô đi khám thai một mình. Bảo Ngọc vỗ vai anh an ủi:

-Em già rồi, có phải con nhit đầu mà. Anh đừng lo. Có vấn đề gì em gọi điện cho anh liền.

Là vợ của đại gia (cô không biết điều này), nhưng bác sĩ theo dõi của cô là một giáo sư rất nổi tiếng, do đó cô vẫn phải bốc số ngồi chờ như mọi người.

Cô thoải mái nhìn ngó xung quanh. Bất ngờ bước ra từ phòng khám là một đôi chồng trẻ vợ già. Người phụ nữ mang thai khá đứng tuổi, bụng chỉ mới nhô lên một chút, nói liên hồi. Người đàn ông trẻ cao ráo cứ cúi mặt xuống đất. Tay đỡ vợ, chỉ trả lời có lệ: “Anh biết rồi, nhớ rồi”. Anh ta vừa ngược lên thì đối mặt với ánh mắt của cô. Cả hai sững sờ.

Trước mặt Hồng Phúc là Bảo Ngọc, bụng mang dạ chửa, người tròn mồm mím nhưng khuôn mặt còn xinh đẹp hơn xưa. Tim anh ta đau nhói. Để vợ cũ chứng kiến cảnh tượng mình đi với một người đàn bà lớn tuổi, lắm điều khiến anh ta xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu. Đành giả vờ như không nhìn thấy cô. Đầu cúi thấp hơn, bước nhanh về phía trước.

Người phụ nữ bực bội quát:

-Làm gì vậy? KHÔNG nhớ vợ anh đang mang thai sao mà đi như bị ma đuổi thế hả? Bác sĩ đã dặn, em là sản phụ cao tuổi, cần phải cẩn thận. Đi chậm chậm thôi. Bực mình.

Lời nói oang oang của cô ta như sợ thiên hạ không biết anh ta là phi công trẻ lái máy bay bà già vậy.

61. Chương 30-1: Hồi Phục

Hồng Phúc môi mím chặt, bước chậm lại. Hình ảnh cô xinh đẹp ngồi nơi đó khiến anh ta khó ở trong người. Tâm trạng trở nên tồi tệ. Nếu anh ta không phạm sai lầm, thì ngày nay có lẽ đứa con trong bụng cô sẽ là của anh ta. Người đang đi cạnh anh ta sẽ là cô. Họ sẽ cùng chờ đón đứa con đầu lòng, hạnh phúc đến thế nào? Anh ta sẽ không bao giờ để cô phải một mình như thế kia. Con của họ sẽ đẹp như thiên thần, sẽ là bảo bối được yêu thương. Anh ta bỗng cảm thấy tức giận một cách khó hiểu. Ngày đó, nếu cô chịu tha thứ, anh ta không mất việc. Tuyệt đối sẽ không có chuyện anh ta bị ép vào đường cùng, phải hạ thấp mình mà lấy một mụ già giàu có cấu bẩn như bây giờ. Đó là lỗi của cô. Chính cô vì ngang ngược mà đẩy cả hai đi đến con đường như ngày hôm nay. Tâm trí HỒNG Phúc cực kỳ mâu thuẫn. Vừa yêu vừa hận. Vừa hối hận, cũng vừa thỏa mãn. Suy nghĩ một lúc thì anh ta cười khẩy, nghĩ thầm: “Xinh đẹp, trẻ trung thì sao, giờ cũng là cô đơn ngồi đây. Chắc là thằng chó kia đã no xôi chán chè nên bỏ cô rồi chứ gì? Đùng bao giờ hi vọng tôi quay lại. Chỉ bởi vì cô mà tôi mất hết sự nghiệp, không nuôi nổi cha mẹ. Tới mức phải bám váy một con đàn bà. Cuối cùng, tôi vẫn sống tốt hơn cô, có nhà, có xe, cuộc sống thanh thoi”. Cay đắng nghĩ như vậy nhưng hai mắt anh ta không tự chủ được lại ứa lệ.

Bảo Ngọc nhìn thấy người đàn ông bóng bẩy trước mặt. “Hồng Phúc, anh ta chính là Hồng Phúc!!”

Cô đơ người trên ghế. Nhắm mắt. Đầu óc hỗn loạn.

Cô bản thân đứng lên, lảo đảo đi ra khỏi phòng chờ. Người phụ nữ phát số gọi với theo:

-Cô bé à, sắp tới lượt em rồi, đừng đi đâu xa nhé.

Bảo Ngọc trả lời theo quán tính:

-Dạ, em biết rồi ạ.

Cô ra đường, ngoắc taxi đi thẳng về nhà. Trong đầu, ký ức dần dần sắp xếp theo thứ tự vốn có. Nửa tiếng sau, trí nhớ của cô gần như hồi phục hoàn toàn. Bấm vân tay vào khóa cửa, lững thững đi qua khoảng sân đầy hoa, để mặc cánh cửa phía sau lưng tự động khóa chốt. Vào phòng ngủ, khẽ nệ bưng thùng quà tặng chưa từng được sử dụng vẫn nằm in trong góc tủ. Từng gói quà còn nguyên hộp được cô bóc ra, nâng niu trên tay, nước mắt cô không ngừng tuôn như mưa.

-Em xin lỗi. Rất xin lỗi anh.

Bảo Ngọc là người nặng tình. Một khi yêu là móc sạch tim gan. Khi bị người mình yêu hơn cả bản thân phản bội, tổn thương quá sâu, quá ám ảnh. Cô tự hứa với bản thân, không để mình rơi vào thứ tình cảm đáng sợ đấy nữa. Nhưng bản chất con người khó thay đổi, dù trái tim tưởng chừng đã ngừng đập vì yêu nhầm người, lại một lần nữa ngốc nghếch đập dồn dập trở lại. Cô lại một lần nữa đắm mình vào yêu. Quốc Thắng đến với cô, tựa như giấc mơ. Hạnh phúc dường như không phải là sự thật. Rồi khi nhận được tin nhắn khiêu khích của cô ả Angel, cô dễ dàng sụp đổ. Như một ly thủy tinh đầy vết nứt vẫn an lành nằm đấy, nhưng chỉ cần một rung động nhẹ cũng vỡ tan tành. Cô không tin tưởng là chính bản thân mình. Người như cô, từng có một đời chồng sao có thể chiếm được tình yêu từ người như anh. Sự sợ hãi, đau đớn, ám ảnh khiến đầu óc Bảo Ngọc tự phong bế. Cô rơi vào ảo giác, không thể tự mình thoát ra. Cô không đủ can đảm đối diện với việc mất anh, nên cô xóa anh ra khỏi trí nhớ. Nhưng cô đã yêu anh nhiều hơn cô hình dung. Vì thế não cô tạo nên một trí nhớ giả, trộn lẫn Hồng Phúc và Quốc Thắng. Anh trở thành người chồng duy nhất của cô. Tình yêu của cô chỉ có một, ông xã của cô chỉ có một, đó chính là anh. Cô trở thành người vợ chưa từng bị chồng phản bội, cơ thể, linh hồn cô chỉ dành cho anh.

Thế nhưng ảo giác của não vẫn không vạn năng để có thể xây dựng nên một trí nhớ ảo hoàn hảo không tì vết. Vô tình làm sao, tì vết ấy lại là cái tên chồng cô, không phải Quốc Thắng mà lại là Hồng Phúc. Cái tì vết ấy không ảnh hưởng đến cảm giác hạnh phúc vô hạn của bản thân cô, mà nó thành con dao nhọn, giờ giờ khắc khắc đâm vào tim Quốc Thắng.

Bảo Ngọc khóc đến mức hai mắt sưng to.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, màn hình điện thoại hiện lên “ông xã” với khuôn mặt đẹp như tượng tạc. Cô cố gắng ổn định lại tâm trạng, húng hắng giọng để không còn nghe khàn khàn:

-Alo.

-Em khám xong chưa? Còn ở đấy không? Anh đến đón em nhé.

-Em về nhà rồi.

-Em sao thế? Giọng em là lạ?

-Không, không có gì. Tự nhiên em ngứa họng xịu thôi.

-Ngậm nước muối đi nhé. Anh về ngay.

-Dạ.

Sau khi nhớ lại mọi chuyện Bảo Ngọc không biết phải đối diện với Quốc Thắng thế nào. Anh phải bao dung cô đến thế nào mới có thể chấp nhận một người bị bệnh thần kinh hoang tưởng như cô? Anh phải yêu thương cô đến thế nào mới chấp nhận bản thân núp dưới bóng một người đàn ông khác mà sống chung với cô? Cô không thể làm tổn thương anh thêm nữa. Nhưng để đối diện thẳng thắn với anh thì cô chưa thể, cô quá xấu hổ. Cô cũng không biết phải giải thích thế nào với anh về sự lầm lẫn tai hại này.

62. Chương 30-2: Hồi Phục

Quốc Thắng vào nhà, ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng tỏa ra từ bếp. Vắt áo vest lên ghế sofa, cởi bớt vài nút áo sơ mi, anh bước vội vào trong. Nhìn thấy bàn toàn những món mình thích ăn, Bảo Ngọc thì vẫn còn lúi húi xào nấu.

Bầu bĩ nhưng cô vẫn thích tự mình nấu ăn. Lấy lý do phải tự làm thì mới phù hợp với khẩu vị của cô, nhưng thực chất thì cô muốn tự tay chăm sóc bữa ăn cho chồng. Khi nhìn thấy anh chiến đấu ngon lành với thức ăn do chính mình chuẩn bị, cô thấy thật hạnh phúc, thật ấm áp, thật thỏa mãn.

Dù chỉ có hai người, vẫn tràn ngập cảm giác gia đình, tròn trịa.

Quốc Thắng chẳng ngại mùi dầu mỡ mà ôm chầm cô từ phía sau. Hôn lên chiếc gáy trắng nõn lấm tấm mồ hôi của cô.

-Không nghỉ ngơi, để đây anh về nấu cho mà lại làm nhiều món thế này?

Anh tước đĩa bếp khỏi tay cô, ra lệnh:

-Rửa tay đi, anh xào nốt cho.

Bất ngờ cô xoay người lại, vùi mặt vào vòm ngực rắn chắc của anh, cố kiềm chế không để mình rơi nước mắt.

-Em yêu anh.

Cười ngọt ngào, Bảo Ngọc hôn chụt lên môi anh:

-Xong rồi mà, anh tắm nhanh đi rồi ra ăn cơm. Em đói rồi.

Hai tay xoa bóp cặp mông tròn lẳn của cô, Quốc Thắng híp hai mắt:

-Anh cũng đói.

Nếu không nghĩ đến công sức cô nấu nướng thế này thì anh chỉ muốn ẵm cô đi tắm uyên ương, rồi tranh thủ làm chút chuyện vui vẻ. Cô cũng sắp sinh rồi, kiểu gì cũng phải bị cấm vận mấy tháng.

Siêu quậy bé nhỏ bất ngờ đập vào điểm bụng của anh và cô tiếp xúc với nhau. Khiến cả hai giật mình cười nắc nẻ. “Đừng có làm chuyện không đứng đắn trước mặt trẻ con!”, Bảo Ngọc nhắc nhở anh.

Cười toe toét, anh ngồi hẫng xuống, áp tai mình vào bụng cô, như cố gắng nghe xem em bé đang muốn nói cái gì. Hai tay ôm bụng cô cảm nhận em bé đang xoay người, đập tới đập lui, anh nói với con:

-Ngoan ngoan đi cục cưng. Hai, ba tuần nữa là chúng ta gặp nhau rồi. Đến lúc đấy ba sẽ nhường tình yêu của ba cho con ít hôm. Còn bây giờ, người này là vợ yêu của ba, biết chưa?

Cô đẩy đẩy đầu anh tránh xa mình:

-Lại nói với con như thế rồi. Chẳng có phong thái làm cha gì cả. Đi tắm mau.

Ăn uống, dọn dẹp xong thì đã hơn 7 giờ tối. Bảo Ngọc ngại không dám nhìn thẳng Quốc Thắng. Cô nghĩ mình đã hành xử quá tệ với anh, không biết phải mở lời thế nào để anh hiểu, người cô yêu thực chất là anh, chứ không phải ai khác.

Hai người nắm tay nhau đi dạo cho tiêu cơm. Khu vực họ sống là khu biệt thự cao cấp rất an ninh nhưng Quốc Thắng cũng không có cảm giác an toàn, vì Bảo Ngọc đang mang thai. Vì vậy gọi là đi dạo, cũng chỉ là đi vòng vòng quanh sân nhà mình. Cuối tháng một, trời về đêm mát mẻ, cây cối được chăm bón tốt nở đầy hoa, hương thơm thoang thoang. Bảo Ngọc hít một hơi sâu lấy can đảm thổ lộ, vừa ngược mặt lên nhìn anh thì đã bị anh hôn. Môi lưỡi dây dưa. Không nghĩ được một bà bầu lại xinh đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông thế này. Cô áp đầu, tì cằm lên ngực anh. Chiều cao của họ vốn chênh lệch rất lớn. Ngày trước cũng không thành vấn đề, vì ít ra cô còn có giày cao gót hỗ trợ. Từ ngày có thai, cô phải mang dép bệt khiến mỗi khi họ hôn nhau thì cả hai đều mỏi cổ. Cô đành nhìn cổ áo anh mà thì thầm:

-Em nhớ anh, ông xã.

Cô không cách nào mở miệng để nói: “Em nhớ ra anh rồi” được.

Quốc Thắng cúi người thấp xuống, bế bổng cô lên theo kiểu công chúa. Cô có tròn vo như hột mít thì anh vẫn thấy nhẹ như không:

-Anh còn nhớ em hơn. Đi bộ này giờ chắc là tiêu cơm rồi nhỉ? Giờ mình nên ăn bữa chính rồi.

-Anh không thấy bụng em rất vướng víu hay sao?

-Em ngồi phía trên, không phải là được sao? Bác sĩ đã nói, chăm chỉ hoạt động mới dễ sinh.

-Không chịu đâu.

Cuối cùng, chưa tới 8 giờ thì hai vợ chồng đã lăn lên giường.

Cái bụng tròn lẳn vẫn không làm giảm đi nét quyến rũ của cô. Trong mắt Quốc Thắng, Bảo Ngọc luôn vô cùng sexy. Chỉ nhìn cô thôi cũng đủ làm máu anh sôi trào. Huống hồ giờ đây hai tay anh đang nắm bóp cặp mông căng gợi cảm. Tư thế nữ trên nam dưới khiến anh thấy kích thích gấp đôi. Bộ phận nam tính chôn sâu tới đa trong cơ thể cô, ấm nóng, trơn mượt. Bảo Ngọc hoàn toàn chủ động được lực đạo di chuyển. Nhưng chỉ được một lúc thì cô đầu hàng, cô không thể nhúc nhích nổi, nằm bẹp trên ngực anh. Nhờ thể lực vượt trội hơn người, Quốc Thắng nằm dưới vẫn xông pha mặt trận như thường. Đưa ra hai đến đỉnh.

Dù chưa tận hưởng nhưng làm được như thế này thì cũng là cực hạn của Bảo Ngọc rồi. Cô xụi lơ nằm vật ra giường, mặc kệ anh vệ sinh cơ thể cho mình. Vốn ậy náy nên muốn bù đắp cho anh một chút nhưng cảm giác mệt muốn chết đi được làm cô quên hẳn tội lỗi của mình. Nhất định lần này là lần cuối cho đến lúc cô sinh con.

63. Chương 31: Cuộc Sống Hạnh Phúc, Viên Mãn

Đang mơ mơ màng màng ngủ thì cơn co thắt tử cung khiến Bảo Ngọc bừng tỉnh.

Bên cạnh, Quốc Thắng đã thỏa mãn ngáy nhè nhẹ, ngực phập phồng.

Cô hít thở sâu, cố giữ bình tĩnh. Sáng nay đáng lý đến hẹn khám thai nhưng cô lại bỏ về, dự tính ngày mai sẽ đến bác sĩ sớm. Nhưng tình hình này có vẻ không ổn. Cơn co thắt đến dồn dập hơn. Bụng bắt đầu đau âm ỉ.

Bảo Ngọc vỗ vỗ vào tay anh:

-Sếp, sếp ơi, dậy mau. Em nghĩ em sắp sanh rồi.

Quốc Thắng chớp mắt, nghĩ: “Mới ngủ đã nằm mơ ư?”. Rồi an tâm xoay người ngủ tiếp. Cơn đau làm cô cau bần hơn bình thường, Bảo Ngọc gào to:

-Sếp Thắng, dậy ngay. Vợ sếp muốn đẻ rồi đây này.

Anh lúc này mới ngồi bật dậy:

-Em gọi anh là gì?

Giọng cô to hơn bình thường rất nhiều:

-Gọi là gì quan trọng hay sao? Giờ là lúc nào mà còn hỏi linh tinh. Mau dậy chuẩn bị đưa em vào bệnh viện.

Quốc Thắng luống cuống:

-Được, được rồi. Anh dậy ngay đây. Sáng nay em đi khám, bác sĩ nói thế nào? Mới 36 tuần mà nhỉ?

-Chắc là lúc này vận động quá rồi. Cái gì mà cho dễ sinh, giờ thì hay rồi. Tại anh hết đây.

Hai vợ chồng nửa đêm hồi hã, tay xách nách mang nhập viện.

Ầm ỉ hết đêm, vị bác sĩ nam trẻ tuổi trực đêm cười cười:

-Bảo động giả thôi. Ba ngày sau vào tái khám nhé. Từ giờ thì dừng sinh hoạt vợ chồng nữa đấy.

Sau khi Bảo Ngọc đặt thuốc chống co thắt, bụng yên ổn thì đi về. Những lời dặn của bác sĩ khiến cô chỉ muốn độn thổ, hai má vừa đỏ vừa nóng. Quốc Thắng thở phào, xoa bụng cô lấy lòng. Cô bực bội đẩy đẩy tay anh:

-Không được xoa nữa. Bác sĩ nói hành động này cũng gây gò tử cung. Tránh xa em ra một chút. Suýt nữa con anh bị sinh non rồi. Từ giờ anh tuyệt đối phải đứng đắn cho em.

-Biết rồi. Anh sẽ vô cùng đứng đắn. Anh xin hứa.

Một tay cầm túi đồ chuẩn bị cho việc đi đẽ, một tay dìu bà bầu đang cúi bả ra xe. Quốc Thắng trở thành con mèo ngoan ngoãn. Tuy nhiên khi bước chân về đến nhà, trông thấy Bảo Ngọc thở phào thả người xuống giường thì anh nhớ đến chuyện mấy tiếng trước. Trong lúc hốt hoảng, cô nàng mồm mồm đáng yêu này đã gọi anh là “sếp”. Đương nhiên tên khốn kia, một thằng đàn ông kém cỏi, làm sao bỗng dưng được gọi là “sếp” chứ. Tức là nhiều khả năng cô đã nhớ ra anh. Quốc Thắng nhìn chăm chăm vào cô:

-Em, có gì muốn nói với anh không?

-Ha, ha, ha. Ý anh là gì?

Bảo Ngọc cười giả tạo.

-Em biết ý anh mà. Em nhớ ra rồi đúng không?

Cô muốn vùi đầu vào gối trốn tránh cái nhìn xuyên thấu của anh. Nhưng cái bụng vướng víu không cho phép, đành kéo mền che kín mặt:

-Em xin lỗi. Anh đại nhân đại lượng chắc chắn không chấp nhất bà bầu đáng thương đâu đúng không?

Dù giọng nói của cô vô cùng ăn năn, nhưng không khí vẫn vô cùng quỷ dị. Tiếng máy lạnh thổi phù phù vẫn nghe rõ mồn một, anh không lên tiếng. Bảo Ngọc mặt dày sử dụng lợi thế bầu bì của mình:

-Em không hiểu sao mình lại nhầm lẫn như vậy. Nhưng em có thể thề, em không còn cảm giác gì với anh ta. Em đang mang thai con của anh, không có công cũng có sức, anh đừng giận em có được không?

Quốc Thắng kéo mền rơi xuống đất, làm lộ ra khuôn mặt đang phụng phịu muốn khóc của cô.

-Em nói sai rồi, bình thường toàn là anh ra sức. Em nói xem, em có công có sức chỗ nào?

Bảo Ngọc chớp chớp mắt, cố gắng làm vẻ mặt đáng yêu:

-Người em yêu là anh, sếp à.

Trái tim Quốc Thắng đập dồn dập, tựa như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Anh chờ đợi điều này đã bao lâu rồi? Tưởng như một thoáng, lại như một đời. Anh đã lo sợ cô không yêu anh. Anh đã lo sợ cô sẽ bỏ anh mà đi. Nhưng hóa ra mọi việc lại đơn giản chỉ là nhầm lẫn của trí não. Anh bật cười nhớ đến Bảo Thiên hay gọi cô là “não phẳng”, hóa ra cũng có lý của nó. Hai mắt ửng đỏ, anh nằm lên giường, ôm cô từ đằng sau (đằng trước vướng cái bụng, muốn ôm cũng không được).

-Cảm ơn em.

-Em xin lỗi. Chắc anh đã rất khó chịu.

-Không đâu. Chỉ cần em nhớ chồng em chính là anh. Thì sự nhầm lẫn tên họ có đáng là gì. Em hồi phục rồi, anh rất vui. Anh rất vui.

Quốc Thắng lặng lẽ rơi nước mắt. Giọt nước mắt của niềm hạnh phúc to lớn. Từ bé, anh đã biết điểm yếu của mình là sống nặng tình. Thiếu thốn tình thương và sự chăm sóc của mẹ khiến anh trở thành đứa trẻ nhút nhát, cô độc. Khi chưa kịp trưởng thành, người duy nhất gần gũi với anh là ba cũng rời khỏi cuộc đời. Em gái bản tính lạnh lùng không tình cảm, từ bé đã luôn coi anh như người xa lạ. Gia đình, nơi gọi là tổ ấm lại lạnh lẽo rợn người. Anh ra đi như cách tự cứu lấy mình. Rồi học cách che giấu bản thân. Nhưng thực chất anh vẫn luôn là người khao khát được yêu thương.

Xây dựng sự nghiệp, trở thành một doanh nhân thành công không phải là mục đích sống của Quốc Thắng. Đó chỉ là cách giúp anh giải phóng năng lượng, điều hòa sự thiếu thốn tình cảm của mình.

Giờ đây, tất cả những gì anh cần đang nằm trong vòng tay. Bảo Ngọc chính là mảnh ghép hoàn hảo khiến tâm hồn anh tròn trịa.

64. Chương 31-2: Hạnh Phúc Viên Mãn

Năm nay gia đình Bảo Ngọc đón một cái tết sum vầy trọn vẹn.

Bảo Thiên trở về nhà vào ngày 28 tháng chạp. Bảo Ngọc thì hoàn toàn khỏi bệnh, có một ông xã yêu chiều hết mực. Ông bà Bình khỏi nói cũng biết là vui quên trời đất.

Tình hình bên nhà Quốc Thắng thì lại không khác mấy so với mọi năm. Bà Quỳnh Như công tác ở Nhật. Người Nhật ăn tết theo dương lịch nên thời điểm này họ vẫn làm việc bình thường. Là nữ cường nhân cuồng công việc thì ngày nào cũng như ngày nào mà thôi. Quỳnh Hoa đã bay đi du lịch nước ngoài với bạn bè. Vì vậy Quốc Thắng và Bảo Ngọc đón giao thừa tại nhà ba mẹ vợ. Cả nhà quay quần bên mâm cơm, không khí đầm ấm khiến ông bà Bình cười tít mắt mãi.

Bảo Thiên nhìn thấy vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt rạng ngời của chị, cuối cùng tâm tình cũng thả lỏng, chính thức tiếp nhận ông anh rể.

Không thể không nhắc đến ngoại hình của cậu ta sau vài tháng không gặp. Nhớ đến thời điểm đầu khẩu giữa cậu ta và Quốc Thắng khi còn bên Úc, Quốc Thắng đã thắng thùng chề bai cậu nữ tính, ẻo lả. Bảo Thiên vô cùng tức tối, cuối cùng quyết tâm cắt mái tóc óng mượt mà mình đã nuôi một thời gian dài. Tổng đơ hai bên, chỉ để mái dài 4 phân, vuốt keo dựng đứng. Nhìn vào gương, cậu ta tự nhận mình rất ngầu, manly cực đỉnh, phụ nữ nhìn thấy chỉ có xẹt máu mũi.

Hôm nhìn thấy Bảo Thiên, Bảo Ngọc vô cùng phấn khích, sờ đầu đỉnh cậu ta mãi:

-Đẹp trai quá đi.

Cậu nhướn nhướn mắt nhìn anh rể, như muốn nói: “Giờ thì ai tỏa ra testosterone mạnh hơn?”

Không ngờ Quốc Thắng đáp lại ánh mắt khiêu khích của cậu ta bằng câu nói:

-Chúc Anh Đài phiên bản hiện đại.

Bảo Thiên tức giận:

-Anh có ý gì?

-Cậu biết thế nào gọi là “gái giả trai thất bại” không? CHÍNH LÀ THẾ NÀY.

Vừa nói anh vừa chỉ từ đầu đến chân cậu ta. Bảo Thiên muốn giết người. Tiếc là đánh không lại. Quốc Thắng là kiểu người mà chỉ cần gồng cơ lên cũng đủ khiến đối thủ thối lui ba bước. Cậu ta chỉ có thể đầu khẩu:

-Còn hơn King Kong lại bày đặt mặc quần áo.

-Ồ? Thế cậu có muốn thử IQ với King Kong không?

Ba ngày tết, trong khi Bảo Ngọc đóng đô dưới bếp ăn đủ các món mẹ nấu thì em trai và anh rể chơi cờ Tỷ Phú. Lần đầu tiên nghe nói có kiểu đấu IQ bằng trò này. Hai vợ chồng Bảo Ngọc ăn ngủ tại nhà ông bà Bình suốt ba ngày. Bởi vì trò chơi mãi không chấm dứt được.

Nhìn thấy cảnh tượng này Bảo Ngọc chợt nhận ra, chồng mình là một đứa trẻ to xác đáng yêu.

Sau cú dọa sanh non lúc 36 tuần thì siêu quậy bé nhỏ vô cùng ngoan ngoãn nằm trong bụng mẹ. Ngoan tới mức 40 tuần vẫn chưa chịu ra ngoài.

Quốc Thắng, ông bà Bình và bà Quỳnh Như đứng ngồi không yên. Ngày nào cũng chuẩn bị sẵn tinh thần đưa Bảo Ngọc nhập viện.

40 tuần 3 ngày, vị giáo sư bác sĩ vẫn theo dõi thai kỳ của Bảo Ngọc chỉ định đưa cô lên bàn mổ. Thời đại bây giờ chuyện sanh mổ cũng không hiếm, phải nói là vô cùng bình thường. Vì thế Bảo Ngọc cũng không lo lắng gì mà rất anh dũng thẳng tiến bệnh viện.

Phu nhân đại gia lại nhất quyết không chịu đến bệnh viện quốc tế gần nhà, vì nghe đồn chỉ được cái đất tiền chứ còn xảy ra chuyện đều phải chuyển đến Từ Dũ xử lý. Vị đại gia trẻ tuổi đấy thì lại nổi tiếng chiều vợ, nói đi đông tuyệt đối không dám đi tây nên hoàn toàn nghe theo chỉ đạo của bà xã.

Bảo Ngọc chọn sanh ở Bệnh Viện phụ sản Hùng Vương khiến anh thở phào nhẹ nhõm vì cứ sợ vợ cương quyết đến Từ Dũ nằm hành lang.

Ngày nhập viện hai vợ chồng gặp tình huống cười ra nước mắt. Nhìn thấy bà bầu mặt mũi non choét đến làm thủ tục, cô hộ lý thở dài: “Bao nhiêu tuổi mà bầu với bì, học không lo học, ham vui sớm thế?”. Cô ta nhìn sang Quốc Thắng đứng cạnh: “Cậu đẹp trai, lớn tuổi rồi, chắc cũng nắm luật chứ hả?”. Bảo Ngọc híp mắt thành hai đường cong:

-Chị ơi, hồ sơ của em đây. Em đủ tuổi rồi chị ạ.

Cô hộ lý nhìn nhìn vào năm sinh, nhú mày:

-Không khai gian đây chứ?

-Em có cầm cả chứng minh thư đây ạ.

Quốc Thắng đen mặt, cổ kiềng chế không đập bàn. Cái bản mặt của bà cô này nhìn anh chỉ thiếu nước nói anh “hiếp dân”. Thật hết sức quá đáng.

Anh xoay sang vợ, nhéo hai má hồng hào trắng mịn như trẻ con của cô vợ:

-Có phải là mẹ em lúc làm khai sinh đã viết nhầm rồi không? Anh không muốn bị tù vì tội dụ dỗ trẻ vị thành niên đâu.

65. Chương 32: Kết

Tít chào đời nặng 3kg9, dài 50cm. Nằm bên cạnh mấy em bé sơ sinh khác thì tròn trịa và to con hơn hẳn. Nhớ đến con gái của nhỏ Hiền dài nhúng 53cm, Bảo Ngọc không tránh khỏi lo lắng. Nghi ngờ con trai thừa hưởng gen “lùn” của mẹ. Quốc Thắng thì chẳng thèm bận tâm, con trai anh là đẹp trai nhất, dù cậu bé lúc này da dẻ bong tróc vì sinh già ngày quá. Mắt to, mũi to, miệng to, hơi một chút là ngoác miệng khóc vang trời.

Bà Quỳnh Như bỏ hết công việc, nhất quyết đóng đô ở bệnh viện để chăm sóc con dâu. Dù bà chân tay lóng ngóng vì không có kinh nghiệm vẫn làm Bảo Ngọc cảm động rơi nước mắt. Thời gian cô bị bệnh không hề hời han gì đến bà, bà cũng chẳng trách móc lấy một câu. Một nữ cường nhân, tính cách mạnh mẽ, khó mà hiểu được vì sao có người lại có thể mất trí vì yêu như cô. Nhưng bà không lấy mình làm tiêu chuẩn để đánh giá ai, bà chỉ muốn dùng tình thương để bù đắp những sai lầm của mình khi xưa. Vì vậy mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của Bảo Ngọc và bà Quỳnh Như rất dễ thở.

Vì nhiều lý do mà cuối cùng dù con đã ôm trên tay rồi Quốc Thắng và Bảo Ngọc vẫn không tổ chức đám cưới. Bảo Ngọc không thoải mái, Quốc Thắng không muốn ép buộc cô. Những lời nói, bình luận ác ý của người đời có thể khiến cô tổn thương. Vì vậy trước khi cô đủ mạnh mẽ để đối diện thì cứ tạm thời sống thế này cũng không sao.

Khi Quốc Thắng mang xôi chè mừng đầy tháng của Tít đến công ty, gây nên một cú shock mạnh với nhân viên. Vậy là không phải sếp làm màu với phóng viên. Đại boss không những có vợ mà giờ còn có con luôn rồi.

Còn nhớ mấy tháng trước khi báo chí đưa tin ông chủ của tập đoàn bất động sản Thần Tài đã có vợ, nhân viên ai nấy bàn luận rôm rả: Phu nhân sếp tổng là ai? Nhưng sau đó đại boss không có thể hiện bất kỳ động thái gì về việc muốn giới thiệu về vợ mình cả. Khiến mọi người ngầm hiểu rằng: báo chí đưa tin sai lầm, theo kiểu: “Nhà văn nói láo, nhà báo nói thêm”.

Đến lúc nhìn thấy xôi chè và phong bì đỏ lì xì được phát đến từng người thì ai nấy đều ngả ngửa.

Nói đúng ra thì trong công ty không phải là không có người biết chuyện sếp Thắng có vợ. Thậm chí còn biết người đấy là Bảo Ngọc, cô nhân viên hành chính nhân sự, biệt danh Loli, khuôn mặt trẻ con xinh đẹp nhưng trong công việc thì cực kỳ nghiêm túc và cứng nhắc. Ngoại trừ ba cô nàng thân thiết với Bảo Ngọc thì còn có anh lái xe và trợ lý ruột hay mang công văn đến nhà cho sếp ký. Tuy nhiên, để bảo vệ công việc lương cao, phúc lợi xã hội tốt thì họ phải biết giữ chặt miệng lại. Sếp Thắng mà nổi giận thì không phải chỉ đơn giản là mất việc thôi đâu. Kiểu người như đại boss dân mạng hay gọi là “đẹp trai chứ không dễ dãi” (^v^).

Chẳng bao lâu sau thì tên vợ sếp đã chính thức được đưa vào danh sách cổ đông trong công ty. Một cái tên vô cùng quen thuộc nhưng vẫn không khiến ai liên tưởng đến cô gái nhỏ ngồi bàn hành chánh ngày nào.

Một thời gian sau nữa, khi Tít đi nhà trẻ, Bảo Ngọc tiếp tục được tuyển dụng vào công ty làm ở vị trí cũ.

Thanh Hồng, Lan Phương, Hoàng Nhi cười hì hì: “Đại boss không xa vợ được lấy một giây”.

Cô tiếp tân Như Quỳnh không còn hay lờm nguýt cô như xưa. Cô nàng đã phẫu thuật lấy miếng silicon ra khỏi ngực, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Vài năm sau thì trở thành bà mẹ bỉm sữa, suốt ngày kể chuyện con cái. Từ ngày lấy chồng, rồi làm mẹ, tính tình thay đổi rất nhiều.

Nàng Hiền ngực bự phòng kế toán cuối cùng cũng ly dị ông chồng bất lực. Lại sống theo kiểu già nhân ngãi, non vợ chồng với ông đội trưởng đội bảo vệ của công ty. Lâu lâu lại xuất hiện vết bầm tím vì “té cầu thang”. Ngày trước được yêu chiều như bà hoàng, thì bây giờ đổi ngược vị trí.

Từng người trong công ty lấy vợ, lấy chồng. Những câu chuyện văn phòng dần dần xoay quanh chủ đề con mình hôm nay ăn gì, làm trò gì.

Điều bất ngờ là cô nàng Hoàng Nhi kết hôn với một đại thúc. Ông chú hơn cô những 15 tuổi, chứng chạc, thành đạt và nhiều thủ đoạn. Không thủ đoạn sao có thể bắt được một cô em xinh tươi, cá tính mạnh như Hoàng Nhi về dinh. Mỗi tình đại thúc và loli khiến người người ganh tị.

Thời gian trôi qua, con người, vạn vật đều đổi thay.

HOÀN CHÍNH VĂN

66. Chương 33: Ngoại Truyện 1: Bí Mật Vô Tình Bị Lộ

Lâu rồi mới xuất hiện, chắc mọi người đã quên mình rồi nhỉ?:yoyo69::yoyo69:

Ngoại truyện tiết lộ rất nhiều bí mật, dành cho những ai còn quan tâm đến truyện của mình. Hi vọng mọi người đón xem

Ngoại truyện 1: Bí mật vô tình bị lộ.

Bảo Thiên dậy thì khá trễ so với đám bạn cùng lứa. Học đến lớp 9, chiều cao cũng chỉ xấp xỉ bằng Bảo Ngọc đang học lớp 12. Tính tình cũng ngô nghê trẻ con, suốt ngày bám đuôi chị gái. Bản tính chiếm hữu mạnh

nên cũng không thích mấy anh chàng ve vãn bên cạnh chị mình. Hai con mắt hăm he cạnh chừng. Ngoài giờ học thì có thể nói cậu không rời chị gái nửa bước. Bảo Ngọc vô tư, không cảm thấy có gì khó chịu.

Mối quan hệ của hai chị em phải nói là không thể thân thiết hơn.

Cho đến hè, Bảo Thiên bắt đầu có biểu hiện của tuổi dậy thì, vỡ giọng, trán lấm tấm mụn, chiều cao thì tăng đột biến. Tất cả xảy ra nhanh chóng khiến cậu không mấy thích nghi, tâm sinh lý cũng chuyển biến mạnh mẽ. Nhìn bạn học nữ cùng lớp cũng đã phát triển ngực eo lồi lõm nhưng hầu như trên mặt ai cũng vài bông hoa nở, thật kém thẩm mỹ. Chị gái yêu quý thân hình nhỏ xinh nhưng khuôn mặt lại sáng như trăng rằm, tươi tắn, hoàn mỹ. So sánh như thế nên dù đang ở cái tuổi mộng mơ, Bảo Thiên cũng không thể thích nổi các cô bạn đồng trang lứa. Bảo Thiên theo bạn bè cùng lớp lên coi phim JAV. Từ đó cậu mới phát hiện hóa ra đàn ông và phụ nữ có thể “giao tiếp” với nhau một cách rất ‘đặc biệt’. Khó tránh khỏi buổi tối gặp mộng xuân.

Vấn đề là ở chỗ, các cô nàng trông mơ đều có vẻ gì đó rất quen thuộc. Buổi sáng nhìn Bảo Ngọc đầu bù tóc rối đứng đánh răng trong toilet, Bảo Thiên đỏ mặt tía tai, vội vàng chuồn nhanh về phòng. Tim đập như đánh trống, cậu phát hiện mình thật vô cùng xấu xa. Cậu chủ động xa cách, trong lòng vô cùng buồn phiền.

Bình thường, thằng em trai y như keo dính chuột, bóc mãi không ra, bỗng dưng không còn thân thiết, làm Bảo Ngọc khá hụt hẫng. Ăn sáng với ba mẹ trong khi Bảo Thiên vẫn còn ngủ nướng, cô tâm sự:

- Thằng Thiên nó làm sao ấy. Đạo này cứ chui rúc trong phòng, lén la lén lút. Con rủ đi đâu cũng không đi.

Ông bà Bình cười cười:

- Chắc nó đang trong giai đoạn khủng hoảng tuổi dậy thì. Kệ nó đi. Mấy hôm nữa là con nhập học đại học rồi. Chuẩn bị cho tốt nhé.

- Dạ, con biết rồi.

Bảo Ngọc vẫn băn khoăn tính tình gần đây của Bảo Thiên. Cô cũng đã từng dậy thì chứ bộ, nhưng cô đâu có né tránh người thân như cậu? Thật sự làm người chị như cô không an tâm tí nào.

Đến ngày nhập học vào lớp 10, Bảo Thiên đã cao hơn 1m7, giọng nói dần trầm ổn trở lại. Dù da mặt vẫn chưa láng mịn nhưng so với đám bạn thì đúng là đẹp hơn hoa. Chẳng mấy hôm đã nổi tiếng là hotboy trường cấp 3. Nụ cười với hai lúm đồng tiền làm điệu đứng cả nữ sinh lớp trên. Tuy nhiên Bảo Thiên ít khi cười, lúc nào cũng lạnh lùng và nhiều tâm sự. Không ai biết, bản thân cậu đang tự dần vật bản thân, cậu cảm thấy mình thật tội lỗi và đáng kinh bỉ. Cậu không xem phim JAV, không đọc truyện đồi trụy, không bàn tán về các cô gái như đám bạn cùng lớp mà tập trung tinh thần, sức lực vào việc học. Chỉ qua học kỳ 1, đã trở thành tấm gương sáng chói được tuyên dương. Lũ bạn nhất quỷ nhì ma vô đầu bút tai cậu:

- Mà có để cho tui tao sống không hả?

Bảo Thiên nở nụ cười như nắng sớm:

- Đây là lỗi của ba mẹ tao, sinh ra tao đẹp trai, thông minh hết phần thiên hạ. Có phải do tao đâu. Ha ha.

Câu nói trêu người khiến đám bạn trai nhảy hết lên người cậu. Đám con gái trong lớp ngẩn ngơ nhìn các anh chàng hotboy đùa giỡn với nhau.

Gần tết, trường cấp 3 của Bảo Thiên cho học sinh nghỉ sớm. Cậu về nhà tự mở cửa, đi ngang phòng ba mẹ thì nghe tiếng hai người đang nói chuyện với nhau.

- Ông à, tui thấy thằng Thiên nó nhìn con Ngọc lạ lắm. Nó đang tuổi dậy thì, tui cứ thấy lo lo.

Bảo Thiên đỏ bừng mặt xấu hổ, không ngờ cậu giấu diếm như thế mẹ mình vẫn nhận ra. Cậu không cất bước được nữa, lẳng lặng đứng nép vào tường nghe lén.

- Bà nói cái gì linh tinh vậy? Hai chị em nó thân thiết nhau từ nhỏ tới lớn.

- Dù gì tui nó cũng không có máu mủ, nên tui sợ thằng Thiên nó phát sinh tình cảm không nên.

- Suýt, đã nói dừng bao giờ nhắc tới chuyện này. Nhỡ đâu đến tai con thì làm sao. Chuyện thân thể của Bảo Ngọc, sống để bụng, chết mang theo. Con nó chính là máu mủ ruột thịt của tui với bà.

Bảo Thiên nghe đến đây thì giật mình. Hóa ra cậu và chị gái không phải là chị em ruột. Tuổi trẻ ngây ngô, cậu chỉ cảm thấy đây quả là một tin tốt lành. Cậu không có biến thái. Cậu là một chàng trai tâm sinh lý bình thường.

Bảo Thiên nín thở, bước chân như mè ra lại cửa, rồi nhẹ nhàng chuồn đi như chưa từng bước chân vào nhà.

Như một con chim tự do, được giải phóng khỏi cái lồng tối đen mà chính cậu tự nhốt mình vào. Bảo Thiên ngây ngô muốn hét vang. Hơn nửa năm sống trong cảm giác tội lỗi, cậu thấy mình như được sống lại, chính thức được làm người. Vuốt ve tấm hình được giấu kín trong bóp, Bảo Thiên thì thầm:

- Thật tốt, chị không phải là chị gái của em.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-moi-la-sep-tong>